

Kẹo Bạc Hà

Contents

Kẹo Bạc Hà	1
1. Chương 1: Xung Đột	2
2. Chương 2: Học Sinh Mới	9
3. Chương 3: Dương Phong	11
4. Chương 4: Tiệm Cà Phê	12
5. Chương 5: Hoàng Phu Nhân	17
6. Chương 6: Ốm	20
7. Chương 7: Thăm Nhà	23
8. Chương 8: Cánh Đồng Hoa Oải Hương	34
9. Chương 9: Bó Và Chị Gái	38
10. Chương 10: Cuộc Gặp Bất Ngờ	44
11. Chương 11: Biệt Thự Màu Ngọc Bích	49
12. Chương 12: Tổ Tình	54
13. Chương 13: Thất Tình	59
14. Chương 14: Kỳ Nghỉ Đông	64
15. Chương 15: Quá Khứ Và Sự Thật	74
16. Chương 16: Hoàng Tử	77
17. Chương 17: Lộ Tẩy	82
18. Chương 18: Tâm Sự	86
19. Chương 20: Ngăn Cách	90
20. Chương 21: Đám Tang	93
21. Chương 22: Lặng Thầm	102
22. Chương 23: Đe Dọa	107
23. Chương 24: Rung Động	115
24. Chương 25: Thử Thách	126
25. Chương 26: Triệu Trùng	141
26. Chương 27: Cú Sốc	153
27. Chương 28: Sinh Nhật Cuối Cùng	167
28. Chương 29: Bắt Lực	182
29. Chương 30: Bản Nhạc Dành Cho Anh	197
30. Chương 31: Hồi Kết	216
31. Chương 32: Ngoại Truyện	217

Kẹo Bạc Hà

Giới thiệu

- Hoàng Hiếu Vương: Nam sinh năm nhất trường cấp 3 Hòa Điện. - Dương Lạp Lạp: Nữ sinh năm n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/keo-bac-ha>

1. Chương 1: Xung Đột

•Đôi lời của tác giả :

Đầu tiên, tôi xin gửi lời chào đến tất cả các bạn độc giả yêu quý đã, đang và sẽ đọc tác phẩm ” Kẹo bạc hà” này của tôi. Thưa các bạn, tôi tên Tiêu Bích Thiên, có nghĩa là Tiếng sáo trên bầu trời xanh. Một cái tên gọi nên sự yên bình và thanh thản, và câu chuyện của tôi cũng vậy, nó không quá sôi nổi và màu mè, cũng không mạnh mẽ và đầy kì bí. Câu chuyện của tôi, chỉ đơn giản là một cuộc sống đời thường.

Hẳn nhiều độc giả sẽ nghĩ tại sao tôi lại lấy cái tên tiêu đề đơn giản mà chẳng ẩn tượng gì cả như vậy, nhưng chính vì sự giản dị của cái tên đó, đã làm nên tác phẩm của tôi. Kẹo bạc hà là một loại kẹo có vị mát lạnh, đem cảm giác dễ chịu, thanh thản. Trong tác phẩm của tôi, Kẹo bạc hà là nữ nhân vật chính Dương Lạp Lạp, một cô bé có tâm hồn yếu đuối mỏng manh nhưng bề ngoài lại luôn tỏ ra mạnh mẽ. Trong cuộc sống, bạn bắt gặp không ít những cô gái như thế, nhưng Dương Lạp lại khác biệt, vì sao?

Mồ côi từ khi mới lọt lòng, đôi mắt trong veo nhìn lên bầu trời cao xanh ám ảnh vào tâm hồn cô một thứ màu xanh dịu nhẹ nhưng lại vô cùng mạnh mẽ.

Sống trong trại trẻ mồ côi cũng người anh sinh đôi là Dương Phong, cuộc sống tưởng chừng như mặt nước yên bình không một gợn sóng.

Cuộc đời luôn tồn tại những bất trắc, và sóng gió đã đến với tuổi thơ cô gái bé nhỏ, người anh trai mất tích một cách đầy bí ẩn và bất ngờ.

Cú sốc tinh thần khiến cô mất toàn bộ trí nhớ về người anh trai yêu quý của mình. Nhưng vượt lên trên tất cả, cô đã nỗ lực học và được tuyển thẳng vào trường cấp ba danh tiếng thành phố Nhị Hà.

Bước chân vào thế giới của những cậu ấm cô chiêu, cô như một bông hoa tồn tại đơn lẻ, cô đơn và lạnh lẽo. Và những điều không may mắn vẫn tiếp tục xảy đến với cuộc sống của cô.

Nước mắt không ngừng rơi như những giọt nước mang màu xanh đau thương. Cô gặp lại anh trai, nhưng số phận chó treu đã khiến cô yêu chính anh trai mình, nỗi đau đớn và dằn vặt gặm nhấm trái tim vốn đã chỉ chút vết thương của cô. Tình yêu máu thịt đã dằn vặt hai con người, nhấn chìm tất cả trong hố sâu tuyệt vọng.

Người con trai đó đến bên cuộc đời cô, như nước đến với xa mạc hoang tàn, tình yêu nảy nở và đâm chồi kết lá trong tâm hồn cô. Nhưng món quà đó mau chóng bị lấy đi vì một lí do không ai biết, không chỉ anh rời xa cô, còn day dứt cô trong sự tuyệt vọng.

Không chỉ bị tổn thương về tinh thần, mà thể xác cũng bị Thượng đế dày vò khi cô biết mình mắc căn bệnh máu trắng. Những nỗ lực tuổi thơ coi như tan vỡ như bọt biển, rồi người mẹ năm xưa không hẹn quay trở lại khiến cuộc sống của cô bị đảo lộn, những đau thương như không ngừng tiến đến dồn dập.

” Cô cũng người, một câu nói lạnh như băng giá, cô ngồi im lặng, trằm trong bóng tối và nước mắt lăn dài hai bên má. ” Em không thể sao? Tại vì sao? Vì lí do gì khiến anh làm vậy với em? Anh bảo em quên anh ư? Em biết làm gì đây, làm thế nào để quên được anh. Anh nói đi? Biết làm thế nào đây? Làm gì để tốt bây giờ. Ngày tháng sau này em phải sống thế nào khi không có anh. Nếu đã thế, anh còn quan tâm em làm gì, để em phải nhớ mong anh làm gì?” ”

” Từng lời nói của Dương Lạp như mũi dao cứa mạnh vào trái tim cậu. Sao ông trời lại bất công như vậy? Sao lại ngang trái như thế này? Cậu như chôn chân tại chỗ, không gì có thể diễn tả cảm xúc của cậu lúc này đây. Dương Lạp thật ngu ngốc, cô đang tỏ tình với anh trai mình sao? Sao có thể nghiệt ngã như vậy chứ?”

” Đưa chị đến đây, đến nơi xa xôi này rồi bỏ chị lại đó chẳng phải sẽ tăng gấp đôi nỗi đau sao, chẳng phải lời chia tay của cậu sẽ tăng thêm độ sát muối hay sao. Trời mưa càng khiến nó trở nên tang thương hơn.”

Ba con người- ba số phận riêng biệt, Ông trời đưa họ đến với nhau, kết nối họ bằng nhịp đập của những con tim...

Ba con người- ba cuộc sống, hòa lẫn trong những đau khổ và dằn vặt, cả những vết cắt đang rỉ máu...

Ba con người- ba tâm hồn chưa bao giờ có thể hòa làm một, cũng như những viên kẹo bạc hà đơn lẻ tuy mát lạnh vậy đấy, nhưng cũng cay đắng lắm....

Thân:

Tiêu Bích Thiên

Story 1:Xung đột

Nhị Hà- Một thành phố của sự sung túc và mộng mơ. Nghe có vẻ như không liên quan đến nhau, nhưng chính đó lại là điểm đặc biệt của con phố hoa lệ này. Bạn không thể dễ dàng đi hết nó trong một ngày? Vì sao? Nhị Hà không lớn, nhưng nó lại xứ sở của sự níu kéo không muốn rời xa. Ánh nắng trải dài trên những cành táo chín mọng mùa hè, đem theo mùi thơm man mác dịu dàng và tuyết phủ trắng mọi góc ngách của các con hẻm, rơi nhẹ nhẹ, lấm tấm như một chiếc bánh kem mát lạnh. Đó chính là điều hiếm có của nó, một khu phố quanh năm chỉ có hai mùa duy nhất - Hạ sắc màu và đông ấm áp.

Nhị Hà không chỉ nổi tiếng về vẻ đẹp tự nhiên mà còn về cả sự giáo dục tài tình, nó là nơi tập trung của các trường học có uy tín nhất trên cả nước, chính là nơi bồi dưỡng và cho ra đời hàng ngàn chủ nhân tương lai của đất nước.

Trường cấp ba Hòa Diện nằm trên Quốc lộ 35 phố Nhị Hà cũng là một trong những đại diện tiêu biểu nhất. Một ngôi trường sôi động, hội tụ những nam thanh nữ tú nổi bật trên cả nước, là cái nôi nuôi dưỡng thiên tài. Hòa Diện mỗi năm chỉ có hai kì thi duy nhất, là thi vào và thi ra. Thế nhưng, trong quá trình học, những học sinh kém sẽ bị loại ra ngay lập tức, trường chủ yếu kén chọn các học viên ưu tú. Với đội ngũ giảng viên có danh tiếng, đây chính là môi trường học tập hằng mơ ước của rất nhiều người...

Nhưng tại đó, một cuộc xung đột đang xảy ra...

- Con nhỏ đó là ai thế?

- Tiểu Lạp Lạp, con nhỏ gốc nhất quả đất.

Câu nói kéo theo tràng cười sắc sảo của bọn con trai ngổ ngáo.

.....

Dương Lạp vẫn ngồi im, mái tóc đen dài xoa ngang vai, chạm xuống cả mặt bàn, che kín khuôn mặt trắng ngần với cặp mắt to tròn phẳng phất buồn. Cô chẳng bao giờ cười hay đứng hơn là chẳng ai làm cô cười nổi. Cô đã quen với những trò đùa ác ý đó rồi.

Cô mới chuyển đến đây học được tầm ba tháng, nhờ thành tích học tập khó tin, cô đạt danh hiệu học sinh xuất sắc toàn tỉnh An dương. Thế nhưng dường như học sinh ở đây chê cô mồ côi nên không ai muốn chơi với cô cả.

Ngoài trời, mưa rơi lâm thâm, từng giọt nhỏ trên khung cửa sổ lớp học, kéo dài rồi rơi bộp xuống thanh cửa, vỡ tan...

Dương Lạp nhìn ra ngoài, thở hắt ra một hơi dài ngán ngẩm...Hôm nay cô không mang dù...

Thầy giáo Đường bước vào lớp, ngó quanh rồi ho lấy giọng:

- Cả lớp trật tự, tôi sẽ trả bài kiểm tra lần trước.

Lớp học ngồi yên, một vài tiếng thở mạnh của những kẻ làm bài không tốt. Dương Lạp khẽ mỉm cười, vì cô làm bài cũng khá. Sau khi soạn xong xấp bài kiểm tra, thầy Đường nhận xét:

- Nhìn chung các em làm bài rất khá, chỉ mắc phải vài lỗi nhỏ, nhưng có hai trường hợp làm tôi khổ tâm hết sức. Mời em Hoàng Hiểu Vương và Dương Lạp đứng lên.

Vừa nghe tên mình, Dương Lạp run lên bần bật, cô đã làm gì sai ư? Cô nhớ bài đó làm rất tốt mà, không lí nào lại làm thầy khổ tâm được. Còn tên con trai kia nữa, tại sao nhỉ?

- Bài kiểm tra của hai em rất hay, có thể nói là xuất sắc nhất nhưng...Dương Lạp Lạp!

Tiếng thầy danh lại, Dương Lạp đứng thẳng lưng, không dám thở nữa...Mọi cặp mắt đều hướng về phía cô.

- Dương Lạp Lạp! Em làm thầy thất vọng vô cùng, một học sinh gương mẫu như em sao lại chép bài của em Hoàng Hiểu Vương?

Lời nói của thầy như sét đánh ngang tai, Dương Lạp mà phải đi chép bài ư? Mà lại còn là của tên kia nữa, cô hoàn toàn tự nghiên cứu và làm mà. À! Đúng rồi, lần trước cô để quên trên lớp, hôm sau lên thì đã không còn trên bàn học nữa. Hóa ra là bị tên kia trộm. Mà tại sao thầy lại nghi ngờ cô mà không phải là Hoàng Hiểu Vương? Chuyện này hết sức vô lí, cô muốn khóc lên thật to để giải tỏa mọi oan ức nhưng không thể. Mọi người nhìn cô hết đến ngạc nhiên rồi lại khinh thường. Cô quay lại nhìn Hoàng Hiểu Vương, mặt hằn vênh lên cười ngạo nghễ. "Thật hèn hạ, hèn dâm cạy quyền cạy thế ở đây ư?"

- Em lên đây ngay cho tôi!

Dương Lạp bối rối, hai chân không hề muốn bước nhưng đây là mệnh lệnh của thầy giáo, cô không thể không nghe lời được. Đi từng bước chậm rãi lên bục, Dương Lạp tưởng như mình đang bước vào miệng hố lửa, trong người nóng như lửa đốt. Quay mặt xuống nhìn lớp học đăm đăm, ai cũng có thể nhận ra là cô đang nhìn Hoàng Hiểu Vương một cách nãy lửa. Lúc này, hắn ta ngồi phịch xuống, úp mặt xuống bàn ngủ ngay.

- Hành động của em làm tôi và cả lớp vô cùng xấu hổ, em nghĩ mình xứng đáng với danh hiệu học sinh xuất sắc hay không? Không thể tha thứ được, em mau xin lỗi cả lớp ngay, Dương Lạp Lạp.

Dương Lạp vẫn đứng im, hai mắt không hề chớp, cũng không mở miệng nói câu gì. Cô nghĩ chẳng làm gì sai mà phải xin lỗi cả. Có lẽ người ta sẽ nghĩ tại sao cô không lên tiếng nhưng khi đã vào thế bị động như Dương Lạp, những điều đó bị coi như ngụy biện vô căn cứ.

- A...em đùa tôi phải không? Em ngoan cố không chịu nhận hả? Đây, em nhìn đi, hai bài giống hệt nhau.

Vừa nói, thầy Đường vừa ném xấp giấy vào người Dương Lạp. Cô cúi xuống nhặt lên xem, quả thật giống y chang, không sai một chữ, chỉ khác cái tên là Hoàng Hiểu Vương mà thôi. Đôi tay cô run run, khóe đầu bốc lên nghi ngút...

"Tên khốn Hoàng Hiểu Vương!" – Cô chỉ muốn hét lên như thế.

- Sao? Vỡ lẽ rồi hả? Em úp mặt ngay vào bảng cho tôi. – Thầy Đường tối sầm mặt mũi, thét lên như lửa.

Dương Lạp làm theo thật, quay người vào bảng, thầy giáo vơ vội chiếc roi trên bàn, đánh chan chát vào bắp chân cô. Chắc phải đau đớn lắm, Dương Lạp mím chặt môi đến mức trắng bệch, khuôn mặt đỏ bừng bừng cổ ngăn cho nước mắt chảy ra, hai tay bấu chặt vào gấu váy. Mồ hôi tuôn nhễ nhại khắp cơ thể, mái tóc dài đen dính cả vào mặt, trông hết sức đáng thương. Nhưng cô vẫn không nhò lấy một giọt nước mắt, khóc lúc này là một sự nhục nhã, là tự nhận mình đã làm việc tồi tệ đó.

Dưới lớp trở nên ồn ào, cứ mỗi tiếng roi là một lần giật mình của tụi con gái, có một vài tên vô nhân tính còn lấy điện thoại ra quay lại cảnh tượng hiêm có. Lúc này Hoàng Hiếu Vương mới ngẩng mặt lên, sững sờ, lông mày hấn nhíu lại, cau vào tức giận. Không biết vì sao nhưng hấn nhìn thầy giáo chăm chăm. Một vài tiếng rì rầm vang lên:

- Tiểu Lạp xấu quá, sao lại chép bài của Vương chứ? Bất ngờ thật đấy.
 - Coi kìa, bị đánh đến thế kia mà còn không chịu nhận nữa, trơ trên quá.
 - Đúng là con nhỏ nghèo kiết xác, vậy mà vào được trường mình.
- “ Rầm ”

Một tiếng đập bàn rõ to, mọi người đổ nhìn về phía Hoàng Hiếu Vương, thầy Đường cũng ngoái lại dò xét.

- Mấy người im hết đi, ồn ào!

Giọng điệu bức dọc, cậu ta quắc mắt nhìn cả lớp, rồi lại nằm gục xuống bàn ngủ tiếp. Cuối cùng, thầy Đường cũng thôi đánh, quay ra nói nhỏ với cô:

- Lần này tôi tha cho em, không báo lại với nhà trường. Cuối giờ, em xuống văn phòng gặp tôi.

Dương Lạp đứng im, khẽ gật đầu, khắp người cô lạnh toát, khuôn mặt trắng bệch như cắt không còn một giọt máu. Chỗ bị thương bắt đầu đau buốt, từng giọt máu nóng hổi tuôn chảy trên đôi chân trắng trẻo, dường như chân đã mất đi cảm giác, bước không vững nữa, loạng choạng được hai bước thì cô ngã nhào ra nền nhà, mặt nhăn nhó đau đớn. Hoàng Hiếu Vương lại ngược lên nhìn, đôi lông mày thanh tú khẽ nhíu lại. “ Không ai đỡ cô ấy sao? ” Hoàng Hiếu Vương trực giờ tay ra nhưng nghĩ sao lại rút lại, cúi xuống bàn nhìn ra ngoài cửa sổ, lòng rối bời...

” Mình không được phép làm thế.”

Dương Lạp cố lết về chỗ, toàn thân đau điếng, cảm giác như bị kiến đốt. Không còn chút sức lực nào, cô nằm soãi ra bàn, thở hổn hển, không buồn băng bó vết thương ở chân. Mái tóc mỏng để rồi tung, lúc này trong cô vẫn không thể tin nổi. Cô có nghe danh tên Hoàng Hiếu Vương này, hấn là con nhà nòi, cậu cha mẹ nên rất coi thường người khác, đến thầy cô cũng phải nể hấn bầy phần.

Ngoài trời...mưa vẫn rả rích rơi, lặn tròn trên những tán lá xanh, một vài cánh chim bay vội vã phía cuối trời. Thật yên bình...nhưng trong lòng Dương Lạp thì chẳng yên chút nào. Mưa cứ rơi tí tách, thay cho tiếng khóc của cô...

Hai người.....hai khoảng trời xa cách...

Tiết năm. Chuông vừa reo, học sinh vội vã xếp gọn đồ ra căn tin nhà trường, cảnh tượng hết sức hỗn loạn. Dương Lạp ngồi im trong lớp, thở dài: “ Hôm nay chủ đề bàn tán sẽ là mình cho xem!”

Lúc này, trong lớp chỉ còn cô và Hoàng Hiếu Vương, bụng Dương Lạp bắt đầu sôi lên sùng sục, nhưng chân đau quá, cô không thể đi được nữa, nhưng nhớ tới yêu cầu của thầy, Dương Lạp đành cắn răng lết đến văn phòng ở phía cuối dãy lớp học tầng 3. Trước khi đi, cô quay lại nhìn Hoàng Hiếu Vương, hấn vẫn say sưa ngủ, thi thoảng còn khẽ ngáy lên nữa. Ánh nắng khiến người cậu ta như phát ra ánh hào quang rực rỡ. Không hiểu sao cô không còn cảm giác thù hận hấn nữa.

“ Cạch ” – cửa lớp được đóng lại, Dương Lạp đã ra khỏi, bây giờ Hoàng Hiếu Vương bắt đầu ngược lên nhìn, cậu ta không hề ngủ...

Một bước...

Hai bước...

Ba bước...

Sáu bước...

“Á” – Dương Lạp ngã nhào ra hành lang, bám chặt vào tường, cô gượng dậy, vết thương lại bắt đầu chảy máu...Bỗng một bàn tay vòng qua eo, đỡ cô đứng dậy, cô quay lại nhìn. Trước mặt cô là cậu bạn lạ hoắc, có lẽ cùng khối nhưng cô chưa bao giờ nói chuyện. Cậu ta mỉm cười:

- Mình giúp cậu được chứ!

Đến giọng nói của cậu ta cũng dịu dàng và nhỏ nhẹ nữa. Dương Lạp cảm động, cúi đầu cảm ơn.

- Không có gì đâu, thầy Đường nhờ mình đưa bạn đến phòng y tế thầy gặp.

Nhắc đến tên thầy Đường, Dương Lạp thấy người choáng váng, mặc dù là thầy giáo chủ nhiệm, nhưng đối với cô thì không có thiện cảm lắm. Bấy lâu cô để ý, trong giờ học thầy thường nhìn cô với ánh mắt rất lạ. Vừa đến cửa phòng y tế, Dương Lạp đã bắt gặp thầy Đường ngồi chễm chệ trên chiếc ghế xoay, để phong phanh chiếc áo sơ mi màu xanh lơ. Thầy đã gần bốn mươi tuổi, không hiểu sao Dương Lạp thấy khó chịu. Vừa đi cô vào, cậu nam sinh kia đã ra ngoài, khóa sầm cửa lại.

- Á – Dương Lạp giật mình kêu lên.

- Tiểu Lạp, em lại đây ngồi, đừng lo lắng, chỉ là đóng cửa thôi mà.

“ Tiểu Lạp ư? Sao thầy lại gọi mình thân thiết như vậy?” Dương Lạp bắt đầu sợ hãi, chân bỗng nhiên lại nhói đau.

- Em còn đau hả? Lại đây thầy thoa thuốc cho nào!

Dù không muốn nhưng Dương Lạp vẫn phải nghe lời, lết đến bên giường, ngồi phịch xuống, duỗi hai chân ra. Thầy Đường cũng quỳ xuống bên, nhẹ nhàng thăm từng vết máu bằng thuốc sát trùng.

- Đau không em, đó, coi này, sưng cả lên rồi, chân đẹp vậy mà...Lần sau không được như thế nữa nhé, phải ngoan thì thầy mới thương. Thầy biết em không chép bài Hoàng Hiểu Vương nhưng quyền lực cậu ta ghê gớm lắm...

“ Cái gì? Thầy đã biết không phải mình mà còn đánh sao?”- Dương Lạp tức giận mím chặt môi. Bỗng tay thầy vuốt ve chân cô, cảm thấy rợn gáy, cô co chân lại sợ hãi:

- Thầy...làm gì...thế...?

Thầy Đường ngược lên nhìn cô, một nụ cười bí hiểm:

- Em có biết điều này không tiểu Lạp?

- Dạ...!- Cô cố sức rụt chân lại, mặt hoảng sợ.

- Em có biết là thầy để ý em từ rất lâu rồi không?

Nhanh như cắt, thầy Đường đè ngửa người Dương Lạp ra giường, một tay giữ chặt hai tay cô, tay còn lại sờ mó khắp người cô. Dương Lạp dấy dựa hét lên, thầy Đường vội bịt miệng cô lại:

- Tiểu Lạp, im ngay, nếu em không nghe lời tôi sẽ đánh trượt em đấy. Nào!

Chân đau buốt, lại không thể chống cự, Dương Lạp nhắm tịt mắt, nước mắt giàn ra hai bên má. “ Thế là hết sao? Cuộc đời mình kết thúc thế này sao? Lạy Chúa...”

“ Rầm”, cánh cửa phòng y tế bị đá bật tung ra, một dáng người quen thuộc xuất hiện sừng sững trước hai người.

Đó là Hoàng Hiểu Vương.

- Vương, em làm trò gì ở đây thế hả? – Giọng thầy Đường gần lại với kẻ phá đám giữa chừng.

Như thấy được vị cứu tinh, Dương Lạp cố vùng ra khỏi bàn tay đang lơ là của thầy giáo. Gắng gượng chạy đến nép sau cánh cửa. Mồ hôi cô chảy ròng ròng...

- Ha ha, thầy Đường, hành động vừa rồi của thầy thật mất mặt quá, ha ha...

Hoàng Hiểu Vương chế giễu con người đang ngồi trên giường với vẻ mặt hốt hoảng, giọng run run:

- Em nói gì hả?

- Ô! Sao thầy lại hỏi em thế? ha ha...

Thấy thái độ của Vương, thầy Đường bỗng thay đổi, quay ra cười đều giả:

- Hừ...cho dù em đã nhìn thấy, thì đã sao nào? Em làm gì được tôi?

- Làm gì ấy á? Em chỉ cần báo với Ban Giám Hiệu là thầy sẽ về hưu ngay thôi. Ha ha...

Không tỏ chút gì bối rối, thầy Đường vẫn dương dương tự đắc:

- Họ sẽ tin lời một thằng nhóc như mày sao? Thằng khốn...

“Thầy giáo mà lại ăn nói như vậy với học sinh sao? Hóa ra thầy Đường là người như vậy?” Dương Lạp vẫn chưa hoàn hồn.

- Nếu em có cái này thì sao?

Vừa nói, Hoàng Vương vừa rút ra chiếc điện thoại có quay lại cảnh tượng vừa rồi. Mặt thầy Đường trắng bệch, sợ hãi, giọng van nài:

- Ấy, Tiểu Vương à...Em hãy bình tĩnh đi. Có gì còn thỏa thuận được mà. Thế này, tôi sẽ cho em qua môn của tôi. Được chứ?

- Lão già, tôi chẳng cần đâu. – Hoàng Hiếu Vương quay ra nhìn Dương Lạp.

Vẫn vẻ mặt cười cười nói nói:

- À, Tiểu Lạp hả? Ừ, ừ...em cũng thế nữa. Thầy xin lỗi!

“Thật là giả tạo” Dương Lạp thấy muốn ói đến nơi.

- Ôi ôi không được rồi...Tâm trạng tôi chẳng tốt chút nào, thôi tôi phải đưa cái này cho người ta thôi.

Chợt Dương Lạp thấy choáng váng...mắt mờ mờ, không nhìn rõ phía trước nữa...Khắp người nóng ran, đôi chân buốt đau. Chỉ còn nghe thoáng giọng của Hoàng Hiếu Vương...

- Tiểu Lạp, Tiểu Lạp...cô sao thế này, này.....

Dương Lạp nằm viện cũng đã được ba ngày, các bạn trong lớp ngoài lớp ngày nào cũng đến thăm cô. Hôm nay là một tốp bạn nữ đến với một giỏ trái cây và bó hoa dành dành rất đẹp. Lúc này, cô mới thật sự cảm nhận các bạn đối với cô không còn tệ như trước kia nữa.

- Tiểu Lạp, nghe nói cậu nhập viện, bọn mình lo lắm đó!

Giọng một cô bạn nghe chua lạnh lạnh, nhưng cô vẫn rất vui vì nhận được sự quan tâm của bạn bè. Cô khẽ mỉm cười dịu dàng:

- Cảm ơn các bạn, mình không sao!

Nói là không sao chứ thực ra hai chân cô phải băng kín, toàn thân nhức nhối, mệt muốn lả đi.

- Thầy Đường bị đuổi việc rồi, kí cả vào giấy hành nghề luôn, chắc chẳng trường nào nhận vào dạy nữa đâu nhĩ. - Một bạn nữ ngồi trên giường cô, ngoe nguẩy nghịch đuôi tóc mình.

- Ừ, ông ta quá đáng thiệt, dám làm vậy với nữ sinh, lại còn bạo lực nữa chứ.

- Vậy mà trước giờ bọn mình toàn phải nhẫn nhịn ông ta. Cũng nhờ Vương mà lão ta ra khỏi trường mình. Nhắc mới nhớ, tại sao cô lại ở bệnh viện nhĩ? Ai đã đưa cô tới đây, từ lúc ấy...

- Mình cũng ước có một lần giống như Tiểu Lạp ấy, thích ghê cơ! – Một cô bạn rút lên, má đỏ ửng.

- Là sao? Có chuyện gì hả? – Dương Lạp tò mò hỏi.

- Trời, cậu không nhớ gì hết ấy hả? Chán thật nha, cái cảnh đó lằng mạn hết sảy luôn.

Mấy người không được chứng kiến cũng bắt đầu háo hức đòi nghe kể.

- Nghe nè, hôm đó vừa kết thúc giờ ăn trưa thì bọn mình bắt gặp Tiểu Vương trên tay bế Dương Lạp chạy hồng hộc từ tầng 3 xuống, có vẻ rất mệt, người cậu ấy nhể nhại mồ hôi, thở hồng hộc bảo bọn mình gọi xe cấp cứu, có vẻ rất lo lắng. Còn Tiểu Lạp thì khôi nói, ngất luôn rồi, mặt lẩn môi trắng bệch ra, chân thì tím ngắt, máu đông cả vào. Ôi, cứ như phim tình cảm ấy.

Cả phòng được dịp ồ lên kinh ngạc, Dương Lạp thì đơ ra, miệng há hốc...

.....

Nắng chiếu yếu ớt qua khung cửa sổ bệnh viện, mang một sắc màu hồng đào xuống bình hoa dành dành đang tỏa mùi thơm ngào ngạt. Dương Lạp đã thiu thiu ngủ, đôi môi nhỏ hồng khê mấp máy nói mớ, nước da đã không còn nhợt nhạt nữa, lúc này trông cô như một nàng công chúa ngủ say vậy. Cửa phòng khe khẽ mở, Hoàng Hiểu Vương bước vào, nhẹ nhàng đến bên giường bệnh, ngồi xuống ghế, ngắm nhìn cô một hồi lâu, mỉm cười...

“ Anh sẽ bảo vệ em, anh hứa đấy, cô nhóc của anh ạ!”

Đã bốn giờ chiều rồi, Hoàng Hiểu Vương lặng lẽ đứng dậy, đặt vào tay Dương Lạp một viên kẹo bạc hà. Bước ra khỏi phòng...Trời đã bắt đầu chạng vạng, nắng tắt sau những rặng mây thưa thớt, nhường chỗ àn đêm ào tới.

“- Em muốn ăn kẹo cơ!

- Được rồi, được rồi, ráng đợi chút đi. Anh sẽ mua cho em mà!

Dương Phong ôm ghì Dương Lạp vào lòng, thủ thủ. Anh lúc nào cũng dịu dàng với cô như thế, cho dù cô có bướng bỉnh như thế nào.

- Em thích ăn kẹo gì nào?

- Kẹo bạc hà, kẹo bạc hà là tuyệt nhất!

- Ok! Ok! Anh chiều, em muốn có bao nhiêu cũng được! Nhưng ngoan nhé, đứng đây chờ anh...!

Dương Lạp đã đứng chờ Dương Phong...

Một tiếng...

Hai tiếng...

Năm tiếng...

Sao anh đi lâu thế? Sao anh chưa mua về cho em, em đói bụng lắm rồi...em đói...anh ơi!”

“ Haaaaaaa...”

Dương Lạp bật dậy khỏi giường, xung quanh vẫn là bệnh viện, cô đã mơ, mồ hôi ướt nhẹp chiếc gối trắng. Kí ức ngày trước lại ập về, anh trai Dương Lạp đã không quay trở về, một mình cô đứng lạnh lẽo, cô đơn giữa đường chờ anh, nhưng anh không trở lại...Dương Lạp gơ tay lên ôm đầu, cố không nghĩ ngợi nữa nhưng càng không muốn thì lại càng nhớ rõ hơn. Cô chỉ nhớ giọng nói dịu dàng của anh, hơi ấm của anh, nhưng không tài nào nhớ được khuôn mặt anh thế nào? Giống như đã bị ai đẩy xóa đi thước phim kí ức về anh. Ngực đau nhói, bỗng cô giật mình nhìn vật mình đang nắm chặt trong tay, một viên kẹo bạc hà...Không thể nào? Ai đã để đây, ai lại biết cô thích kẹo bạc hà ngoài anh Phong. Không thể... Không suy nghĩ gì nữa, cô mở viên kẹo ra, cho vào miệng ngậm, vẫn là cảm giác ngày nào, mát lạnh, thơm ngát mùi bạc hà, hòa quyện vào nhau. Nước mắt tự dưng lăn dài trên đôi má trắng hồng. Cứ thế ướt đầm một khoảng chăn. Anh Dương Phong đã hứa sẽ bên cô, sẽ bảo vệ cô cơ mà, sao lại bỏ cô lại một mình như thế, tại sao?

“ Chắc không đâu, anh không bao giờ làm thế! Anh thương mình lắm...Chỉ là có việc gì đó thôi.” Dương Lạp lắc đầu nguầy nguậy cố phủ định đi giấc mơ bên trên. Đó không phải là sự bỏ rơi vô tình, đó cũng không phải do anh lừa dối cô, cũng chẳng thể nào vì ghét cô mà làm điều đó. Chắc có lí do gì khiến anh như vậy thôi.

Nhưng dù đã cố không chấp nhận nhưng sự thực thì chính cô là kẻ đáng thương bị bỏ rơi lại, giống như là mẹ vậy...tất cả đều cô rời xa cô vì cô là một đứa trẻ hư.

Dương Lạp và Dương Phong là hai anh em sinh đôi bị cha mẹ bỏ rơi, phải sống trong trại mồ côi. Tuy là sinh đôi nhưng họ lại rất khác nhau, từ tính cách đến khuôn mặt, đúng thực là trường hợp hi hữu. Hai anh em suốt ngày chỉ chơi với nhau, dựa vào nhau mà cố gắng. Cách biệt hẳn với những đứa trẻ khác, vì vậy mỗi khi Dương Lạp bị bắt nạt là Dương Phong lại bảo vệ cô. Cứ thế tưởng chừng như không gì có thể chia cắt nổi họ....

Bên ngoài, bình hoa dành dành vẫn tỏa hương thơm dịu dịu.

2. Chương 2: Học Sinh Mới

Một tuần mới bắt đầu từ ngày Dương Lạp phải nhập viện. Sáng sớm, khi những giọt sương còn rung rinh trên cánh hoa ban mai thì Dương Lạp đã dậy rồi, chân cô hoàn toàn bình phục, có thể đi lại được. Con đường đến trường hôm nay của Tiểu Lạp hình như dài hơn mọi khi, cây cối hai bên đường ngả bóng che lối, chim hót véo von, cả một đàn nấm rừng đua nhau bắt nhau bên vệ đường, Tiểu Lạp vui vẻ nghe ngao vài câu hát, hôm nay có lẽ sẽ là một ngày may mắn đây.

- Ôi trời! Ai thế này?

Tiểu Lạp quay lại chỗ phát ra tiếng nói, hai nữ sinh cùng khối đang bĩu môi nhìn cô, vẻ coi thường.

“Sáng sớm đã gặp chuyện xui rồi, xem ra sẽ chẳng may mắn gì đâu.” Dương Lạp trầm nghĩ trong đầu.

- Cứ tưởng cô bạn sẽ nghỉ học luôn chứ, vậy mà con mặt mũi đến trường ư? Dày mặt thật.

Không để ý lời bêu cợt của bọn họ, Dương Lạp vẫn nghênh ngang bước đi.

- Vừa chép bài người khác, vừa quỵên rũ thầy Đường, không biết xấu hổ hả?

Lần này câu nói trở nên cay nghiệt hơn, Dương Lạp bắt đầu tức giận, mức chịu đựng cũng có giới hạn thôi. Cô đang định quay lại ba mặt một lời thì có chiếc xe mô tô phóng vù qua hai cô bạn vừa rồi, làm tốc chiếc váy đồng phục lên...Ôi! lũ con trai dán mắt vào nhìn, cười khúc khích...Dương Lạp cũng muốn cười lên thật to nhưng đành cố nhịn.

- Tên khốn nào thế hả? – Cô gái tóc ngắn hét lên tức giận, chửi tên đi xe mô tô vừa rồi.

Chiếc xe máy phóng vù lại, dừng trước mặt hai bọn họ, cỡi chiếc mũ bảo hiểm ra.

- Hoàng Hiểu Vương....

- Ấy da, thật xin lỗi hai cô em nhưng tôi không để ý...!- Hoàng Hiểu Vương giả bộ gãi đầu cười.

- Không sao, không sao đâu anh.

Hai cô gái mắt sáng bừng lên, hiện rõ hai trái tim to tướng. Xong chuyện, Hoàng Hiểu Vương lại phóng xe vù đi. Để lại sau lưng hai trái tim đang rung động. Cảnh tượng quá nhàm chán, Dương Lạp quay đi ngao ngán, lững thững đi tiếp. Nhưng cô biết, hành động vừa rồi là hoàn toàn cố ý.

“ Reng, reng...”

Chuông vào học reo lên, học sinh tứ phía vội vã hành lang, chen lấn xô đẩy vào lớp học. Ngồi yên vị, Dương Lạp bỗng thấy ướt ướt dưới mông, cô giật mình đứng phắt dậy.

“ Á”

Cả lớp lăn ra cười...

Mông Dương Lạp dính đầy tương ớt...Cô tức muốn phát khóc, tại sao bạn bè lại đối xử với cô như thế chứ? Thật bất công, bỗng trong đầu Dương Lạp chợt suy nghĩ, liệu anh có bảo vệ mình nữa không? Nhưng rồi cô lại lắc đầu cười ngớ ngẩn bởi tưởng tượng vừa rồi. Cô phải lấy quần áo thể dục thay tạm và lau sạch chỗ ghé ngồi. Trong lòng tức không sao chịu được, nhưng cũng chẳng thể làm gì được.

Thầy giáo chủ nhiệm bước vào lớp học, giọng hồ hởi:

- Chào các em, hôm nay thầy sẽ giới thiệu với các em một bạn học sinh mới chuyển từ trường Khánh Dương đến. Mời em vào!

Từ ngoài lớp học, một cô gái bước vào, mái tóc cắt ngắn mỏng manh bay trong làn gió, khuôn mặt trắng với đôi mắt một mí trông rất thông minh. Cô ấy vận bộ đồng phục học sinh, trông khá là dễ mến. Cô cúi đầu chào:

- Chào các bạn, mình là Phạm Trân Trân, từ nay mong các bạn giúp đỡ!

Dưới lớp tiếng vỗ tay rào rào, Dương Lạp ngược mắt lên nhìn, hết đổi ngạc nhiên:

- Tiểu Trân! Phải Tiểu Trân không?

- Lạp Lạp! Bạn cũng ở đây hả?

Hai người không kìm nổi xúc động, ôm chầm lấy nhau trước sự kinh ngạc của mọi người. Cả buổi hôm đó, bọn họ cứ quấn lấy nhau như hình với bóng, trong căn tin:

- Lạp Lạp, bỏ chuyển về đây mà không nói với mình một tiếng, mình rất giận đấy.

Nghe lời trách móc đáng yêu của cô bạn thân, Dương Lạp gãi đầu bối rối:

- Ha ha, chuyển vội quá, nên mình không kịp chia tay ai nữa, xin lỗi.

- Thôi không sao đâu, bỏ ăn trứng cá hộ mình nhé!

Tiếng hai người cười nói rôm rả một góc căn tin, khiến một vài ánh mắt ghen tị. Dương Lạp và Phạm Trân là bạn thân từ hồi mẫu giáo đến tận khi trong trại mồ côi. Tình cảm của họ rất sâu đậm, trước kia là bộ ba với cả Dương Phong.

- Mẹ nhớ bỏ lăm đấy, hôm mình chuyển, mẹ khóc quá trời, mẹ bảo chẳng muốn xa hai đứa mình đâu.

Tự nhiên Dương Lạp bỏ khay cơm xuống, người sững ra, cô tự thấy xấu hổ vì đã không nghĩ đến mẹ trong thời gian qua. Mẹ đã nuôi nấng cô từ hồi cô bị bỏ rơi đến giờ, lúc nào cũng che chở, an ủi cô.

- Mẹ vẫn khỏe chứ, mười ngày nữa được nghỉ đại hội, chúng ta về thăm mẹ nhé!

Giọng Dương Lạp ghen ngào như sắp khóc, Trân Trân cười mỉm:

- Ủ, nhất định rồi.

- Cái quái gì thế này?

Hai người quay lên bắt gặp Hoàng Hiểu Vương đang bê khay đồ khó chịu, dùng chân đá đá vào bàn.

- Tên khốn, làm cái gì thế hả? – Dương Lạp tức giận hét lên.

- Làm cái gì hả? Biến đi! Chỗ này là của tôi.

- Cậu mới là người ra khỏi chỗ này, bộ cái bàn này có ghi tên cậu hả? Đâu đâu? – Vừa nói, Dương Lạp vừa làm bộ ngó quang cái bàn.

Hoàng Hiểu Vương tối sầm mặt mũi, định gơ nắm đấm đánh Dương Lạp thì bỗng Trân Trân ôm chầm lấy người hắn ta, mừng rỡ:

- Phong, cậu cũng có ở đây hả? Sao không nói gì mà lại gây sự với Lạp Lạp thế?

Hoàng Hiểu Vương sững người, miệng định thốt lên hai chữ: “ Tiểu Trân” nhưng vội vàng gỡ tay cô bạn ra khỏi người:

- Bỏ ra mau con nhỏ này, cô là ai thế hả?

Trân há hốc mồm, mắt mở to thao láo, miệng mấp máy:

- Phong...Phong...Sao lại thế? Cậu quên tôi rồi à?

Chúng kiến cảnh tượng khó hiểu vừa rồi, Dương Lạp không khỏi ngạc nhiên:

- Tiểu Trân, Phong nào, cậu đang nói gì thế?

- Lạp Lạp, là Dương Phong, là anh cậu đây mà! – Tiểu Trân lắc mạnh vai Dương Lạp.

Bỗng hình ảnh Hoàng Hiểu Vương cười mỉa khi cô bị thầy đánh hiện lên, tức giận, Dương Lạp thét lên:

- Không, không phải, không phải hần, hần không thể là anh Phong, cậu nhầm rồi.

Cảm thấy bối rối, Hoàng Vương bỏ ra ngoài, bỏ lại sau Dương Lạp đang trong cơn hoảng loạn.

3. Chương 3: Dương Phong

Hoàng hôn nhuộm màu tím nhạt nên ngôi nhà nhỏ trên ngọn núi cao. Biến nó thành ngôi nhà trong truyện cổ tích xa xưa. Vườn hoa hướng dương lung linh trong sắc hồng, những ngọn cỏ xanh mượt trải dài trên sườn núi. Tại ngôi nhà nhỏ đó, có hai anh em nọ đang ngồi dựa lưng vào nhau bên bậc cửa.

- Tiểu Lạp!

- Vâng.

- Tại sao em lại thích ăn kẹo bạc hà đến vậy?

- Ừm...vì nó rất ngon!

- Chỉ vì vậy thôi hả?

- Và còn vì...nó đem lại cho ta cảm giác sảng khoái đến kì lạ nữa! Mỗi khi ngậm nó trong miệng, là em có thể quên được tất cả mọi chuyện, quên cả những vết thương do bạn bè gây ra nữa.

- Ừm.....

Một khoảng im lặng, nắng tắt hẳn, thay đó là bóng râm diu diu...

- Anh Phong!...- Cô gái nhỏ khe khẽ gọi.

- Sao?

- Em muốn có ba mẹ!

Dương Phong giật mình, dương cặp mắt tròn xoe nhìn em gái, dường như trong mắt anh có chứa cả một bầu trời đầy sao, đôi lông mày khẽ nhíu lại:

- Em...anh chính là bố mẹ của em mà...!

- Không phải, anh là anh, bố mẹ là bố mẹ, em muốn có ba mẹ cơ! – Dương Lạp chu miệng nhìn anh, ánh mắt đầy hi vọng, mái tóc thưa thớt rung rung theo nhịp tim của cô.

Dương Phong ôm ghì cô vào lòng, xoa xoa mái tóc em, trù ối:

- Chúng ta không có bố mẹ, nhưng em còn có anh mà, anh sẽ chăm sóc em.

Dương Lạp vùng vẫy khỏi bàn tay anh, nước mắt lăn dài trên đôi má đang đỏ ửng, cô không chấp nhận sự thật này:

- Anh nói dối, ai mà chả có bố mẹ, anh có thể nấu cho em những món ngon không? Anh có thể công em trên cổ giống như bố không?

Đã lâu nay, cô gái bé nhỏ này không được nhận tình thương của cha mẹ, cô luôn khao khát sự che chở của họ.

Lòng Dương Phong thất lại, anh đã đủ lớn để biết làm gì tốt cho em gái, nếu biết bị bố mẹ bỏ rơi, nó sẽ đau khổ lắm, chỉ một mình anh biết, một mình anh đau là đủ rồi.

Trời bắt đầu mưa, nhỏ rồi nặng hạt, bầu trời chuyển thành màu đen kịt, Dương Phong lo lắng:

- Vào trong thôi Tiểu Lạp, nếu không sẽ ướt hết mất.

Dương Lạp vẫn đứng im, mưa bắt đầu lấm tấm trên mái tóc tơ mỏng, đọng lên trên hàng lông mi cong vút của em, cô lắc đầu nguây nguây, chạy vụt xuống núi.

- Khoan, không, Tiểu Lạp, em đi đâu thế? Đứng.

Dương Phong vội vã đuổi theo, con đường dốc bị mưa làm trơn trượt như bôi dầu, nhìn bóng em gái dần khuất sau rừng cây, Phong hốt hoảng chạy nhanh hơn nữa, không thể để em xuống núi một mình được. Bỗng trước mắt là tảng đá to, Dương Lạp không thể dừng lại được, hét lên sợ hãi. Dương Phong cố sức chạy nhanh hơn em. Đôi dép đứt toạc quai, chân dầy bùn đất, anh ôm lấy em gái lần xuống dốc, lưng va đập mạnh vào hòn đá. Mưa vẫn rơi lã chã, khiến người hai anh em ướt sũng bùn và nước.

- Em...không sao chứ?

Giọng Phong yếu ớt, nói không ra hơi, Dương Lạp sợ hãi, ôm chầm lấy anh, khóc nức nở:

- Anh không sao chứ?

Tiếng mưa át cả giọng nói đang run rẩy của cô, người anh đầy đất lẫn máu, nhưng vẫn cố giơ tay lên lau nước mắt em, khiến khuôn mặt em nhuốm màu đất lấm lem.

- Anh...không sao mà...không sao!

- Anh, anh...anh hai...!

Tiếng hét của Dương Lạp làm rung chuyển cả rừng cây, chim bay loạn xạ. Trời bắt đầu tối dần, cô hoảng sợ ôm anh vào lòng, Dương Phong đã ngất lịm vì vết thương xuất huyết quá nhiều. May mắn thay, một bác tiểu phu đi ngang qua, giúp Dương Lạp cõng Phong lên trên đỉnh núi, sơ cứu vết thương và băng bó cho anh. Sau đó, bác về dưới núi lấy thêm vài món đồ cần thiết. Dương Lạp ngồi cạnh bên giường, không buồn thay quần áo cho khỏi ồm, nước mắt cứ lã chã rơi, hai bông mắt sưng đỏ lên, cô đan chặt hai tay vào nhau, nhìn anh không chớp mắt. Dương Phong vẫn chưa tỉnh, đôi môi trắng bệch, da cũng tái đi. Càng khiến cho Dương Lạp lo lắng, cô lại gần, nắm lấy tay anh, đôi tay anh lạnh buốt, cô cố gắng truyền hơi ấm sang người anh. Cứ thế, cô cũng thiếp đi không hay biết...

Ngoài trời, mưa vẫn cứ rơi...

Vết thương đó đã khiến anh phải mang một vệt sẹo lớn trên lưng...hằn lại một nỗi đau trong Dương Lạp, cô không bao giờ dám tha thứ ình.

4. Chương 4: Tiệm Cà Phê

Sắp đến hạn thu tiền nhà rồi, cũng may hôm nay là ngày Dương Lạp nhận lương tại nơi làm thêm của mình. Cô dự định sẽ trả hết tiền nhà và chuyển đến sống với Trần Trần.

Bầu trời mùa hè trong vắt như làn nước không một gợn sóng, người người đi lại tấp nập trên đường. Tiệm cà phê nơi Dương Lạp làm thêm nằm khuất sau một con hẻm, nhưng lại rất đông khách, Dương Lạp làm việc bồi bàn ở đây cũng đã được hơn ba tháng rồi.

Vừa mở cửa quán, bên trong đã vô cùng nhộn nhịp, có vẻ như hôm nay quán khá là đông. Cô nhẹ nhàng bước vào trong, tiến về phía nhà bếp, bác chủ quán vừa thấy cô đã reo lên:

- Tiểu Lạp à cháu?

- Vâng! - Cô khẽ mỉm cười gật đầu, trước nay họ thường rất tốt với cô.

- Trời ơi! Hôm nay đông quá, cháu giúp bác một tay được không? Bác sẽ trả thêm lương cho cháu.

Thực chất Dương Lạp cũng không quan tâm đến tiền lắm, cô vui vẻ nhận lời. Bác chủ quán cúi đầu cảm ơn cô khiến cô phải ngại ngùng. Nhanh chóng vào phòng thay đồ, đồng phục của cửa tiệm này rất dễ thương nên cô cũng thấy tự tin hơn rất nhiều. Các chị em cùng làm khi nhìn thấy Dương Lạp ai nấy đều phấn khởi. Tất bật bưng đồ rồi lại dọn khiến người cô mệt nhoài.

- Chị Lạp ơi!

Cô giật mình quay lại, một tốp nữ sinh cấp hai đang ríu rít vây gọi cô, cô nhanh chóng đến bên bàn, mỉm cười:

- Các em dùng gì?

- Cho bọn em tám ly kem bảy màu và hai đĩa khoai tây chiên chị nhé!

Cô gật đầu rồi ráo riết chạy đến bên bàn tiếp báo với mọi người. Được vài phút nghỉ ngơi, cô lau mồ hôi, tuy công việc ở đây rất vất vả nhưng lại rất vui. Bỗng Khâu Khâu - Một chị đồng nghiệp của cô chợt vỗ vai:

- Mệt không em?

- Dạ cũng hơi hơi.

- Thôi cố gắng lên nhé!

Nói xong, họ quay trở lại với công việc của mình. Ngoài trời, đã xế trưa, cửa quán bật mở, một tốp thanh niên khá đẹp trai bước vào, mọi người đổ ánh mắt nhìn:

- Wow, nhìn hot quá đi mất!

Họ tỏ ra kiêu ngạo, cười rồi ngồi xuống bàn:

- Phục vụ!

Dương Lạp vội vã chạy ra, cô sững người, một trong bọn họ là Hoàng Hiểu Vương đang cầm cúi với chiếc điện thoại.

- Các anh...dùng gì...ạ? - Giọng cô run lấy bầy.

Nhận thấy giọng nói quen thuộc, Hoàng Hiểu Vương ngược mặt lên nhìn, cặp mắt đầy hoài nghi. Cô cố che dấu khuôn mặt đang lo lắng của mình sau quyển sổ ghi món ăn dày cộp. Nếu bị phát hiện ra học sinh mà làm thêm tại đây, mà lại là người của Hoà Diện thì cô chỉ có nước bị đuổi học không thương tiếc. Mà Hoàng Hiểu Vương- hẳn sẽ sẵn sàng chà đạp cô tới chết cho xem. Cô nhận thấy tim mình đập thành thịch theo từng cái nhìn của hắn ta.

Hắn nheo mắt nhìn, một tên trong bọn họ ngạc nhiên hỏi Hoàng Hiểu Vương:

- Gì vậy? Cậu quen cô ta hay sao mà nhìn dữ thế?

Hắn bỗng lắc đầu cười khẩy, mặt tỉnh bơ:

- Quen hả? Tổ đâu quen với một cô nàng xấu xí như vậy?

Mặc dù có hơi tức nhưng cô cũng rất cảm kích hắn đã không nói ra tên mình, cô thở phào nhẹ nhõm hỏi lại lần nữa:

- Các...anh dùng gì đây ạ?

- Năm rượ whisky đá và một hoa quả tổng hợp.

Dương Lạp lui lui người vào trong trước ánh mắt soi mói của bọn họ. Khi đã vào bếp, cô vẫn còn nghe rõ họ đang bàn tán về mình.

- Cô ấy trông dễ thương đấy chứ!

- Dễ thương hả? Không bằng chị Hiểu Dy!
- Trời, sao cậu lại so sánh với cô gái gợi cảm đó!
- Im hết đi! - Tiếng Hoàng Hiểu Vương quát tháo.

Họ im lặng một hồi. Chợt cậu ta ném chiếc điện thoại của mình cho cậu bạn ngồi đối diện:

- Gọi cho Sói đi!
- Sao? Sói à? Chẳng phải giờ này cậu ta đang học sao?
- Khốn kiếp! Sao bọn cấp hai học lắm thế hả?

Hoàng Hiểu Vương tức mình đập chiếc ly xuống bàn khiến mọi người xung quanh giật bắn mình.

Đám bạn hấn lại im lặng, cô quan sát từ trước giờ mới dám bê khay đồ ra:

- Của các anh đây ạ.
- Cô đặt từng cốc vào vị trí của từng người một, rất chuyên nghiệp và nhẹ nhàng.
- Bỗng một tên nắm chặt tay cô:
- Cô em! Làm bạn gái anh nhé!

Cô hoảng hốt giật tay ra nhưng nào ngờ hấn càng nắm chặt hơn, cô run run:

- Xin lỗi quý khách! Làm ơn bỏ tay ra cho.

Hấn kéo mạnh và cô ngồi phịch vào lòng hấn, một tay hấn vịn tay cô ra sau khiến cô không thể cử động được, còn tay kia thì cầm ly rượu giơ đến trước mặt cô:

- Uống với anh một ly nào.

Cô cố vùng vẫy, mọi người xung quanh dường như rất khó chịu trước hành động sỗ sàng nhưng không ai dám lên tiếng. Cô lắc đầu nguầy nguậy, sao không ai ngăn cản hấn. Ly rượu đang đến gần môi cô, mùi rượu bốc lên nồng nặc.

Chợt Hoàng Hiểu Vương đứng bật dậy, cướp lấy ly rượu từ tay hấn và uống hết. Cả bọn trở mắt ngạc nhiên. Tên kia cảm thấy bị xúc phạm, hấn đứng lên, đẩy Dương Lạp ra và nắm lấy cổ áo Hoàng Hiểu Vương:

- Mày thích chơi trội à? Sao mày cứ phá tao từ trước đến giờ thế hả?

Cứ như sắp có đánh nhau, mọi người dán mắt vào nhìn, Hoàng Hiểu Vương cười khẩy giơ tay đấm mạnh cho tên kia một phát ngã lăn ra đất, bàn ghế bị xô đẩy:

- Tao đã bảo là đừng bao giờ đụng vào tao mà.

Gã kia loạng choạng đứng dậy, máu tươi chảy ra từ khóe miệng, hấn lấy tay quạt rồi kéo ghế ngồi phịch xuống:

- Tao xin lỗi!

Và họ lại ngồi xuống, tất cả trở lại bình thường, dường như tất cả vừa rồi chỉ là đóng kịch. Dương Lạp đứng như trời trồng, không hiểu hành động vừa rồi là thế nào? Cô bê khay chạy vào trong, mặt nóng phừng phừng, cậu ta đã cứu cô. Một bạn người làm đang đứng đó đưa cho Dương Lạp cốc nước:

- Uống đi! Bình tĩnh chưa?
- Cảm ơn cậu! - Cô mỉm cười gật đầu.
- Chà! Cậu may mắn quá.

Cô ngạc nhiên nhìn cô bạn.

- Hoàng Hiểu Vương chẳng bao giờ cứu cô gái nào cả? Thế mà hấn lại quan tâm cậu, chà! Tuyệt thật.
- Cô đỏ mặt cúi gằm, cô bạn liền vỗ vai:

- Chốc phải cảm ơn người ta đấy nhé.

- Ủ...!

Cô ngẩng đầu hoài nghi:

- Mà sao cậu biết rõ cậu ta vậy?

- Cậu ấy vốn là khách quen ở đây mà! Nhưng lâu rồi mới thấy cậu ấy đến.

Bỗng có tiếng mở cửa, Dương Lạp ngược nhìn, họ đi rồi? Để lại tiền trên bàn và đi. Cô gái ban nãy ra thu dọn, thở dài:

- Cậu ấy lại trả gấp đôi số tiền rồi?

- Là sao? - Dương Lạp tròn mắt.

- Cậu ấy vẫn như thế? Lúc nào cũng bỏ đi và để lại số tiền lớn dù cậu ấy có uống chỉ một ly cà phê đi chăng nữa, đúng là nhà đại gia mà!

- Mà cậu không cảm ơn người ta à? - Cô gái quay ra hỏi Dương Lạp.

Lúc này cô mới nhớ ra, hốt hoảng chạy theo dù cho vẫn đang mặc chiếc váy đồng phục quán. May quá! Họ đang chuẩn bị lên chiếc xe màu đỏ. Cô chạy nhanh hết sức, vừa chạy vừa hét lên:

- Hoàng Hiểu Vương.....Hoàng Hiểu Vương.....!

Cũng vừa kịp đứng trước họ, cô thở hổn hển:

- Tôi muốn nói chuyện với cậu...

- Đi trước đi! - Cậu ta phẩy tay cho đám bạn đi trước. Rồi quay ra nhìn Dương Lạp:

- Cô muốn nói gì với tôi?

- Tôi...tôi...! - Cô nói không ra hơi.

- Sao hả?

- Tôi...Tôi cảm ơn cậu...!

- Vì chuyện gì?

- Chuyện vừa rồi!...

Một chàng cười lớn, cô ngơ ngác, hắn vừa ôm bụng vừa cười sặc sụa, cho đến khi cô không thể nhịn được nữa, hét lên:

- Cậu cười gì thế hả?

- Cô tưởng tôi vì cô mà làm vậy à?

- O.....

- Trời! Cô tưởng bỏ quá đấy, chẳng qua tôi thèm rượu thôi! ha ha ha.....

Cô thấy mình giống một con ngốc, hắn ta vỗ vỗ lên đầu cô:

- Thôi chào nhé cô bé tưởng bỏ, tôi đi đây...

Bóng hắn khuất xa dần...xa dần.

Còn cô vẫn đứng ngây ra...cơn gió nhẹ thổi tung mái tóc đen, cô vẫn không thể tin được chuyện vừa rồi, hắn bảo là cô tưởng bỏ hay sao? Cô đã có thành ý muốn cảm ơn...vậy mà...đối với hắn chỉ là trò đùa...

Cô lững thững trở lại quán như kẻ mất hồn. Hình như hôm nay quán nghỉ sớm, mọi người đã tập trung về trước bàn bác chủ quán nhận tiền lương. Vừa thấy bóng cô, bác đã reo lên:

- Tiểu Lạp, vào đây cháu.

Cô bước lại gần, bác cúi vào tay cô một phong bì lớn, giọng vui vẻ:

- Đây là lương tháng này của cháu:

Dương Lạp mở ra xem, cô thốt lên:

- Nhiều quá!

- Cháu đừng ngại, bác trả gấp đôi lương tháng này mà! Xứng đáng với công lao của cháu.

- Thưa bác, cháu không dám nhận nhiều như vậy! - Cô cúi trả lại bác.

Sau một hồi giằng co, cuối cùng Dương Lạp vẫn phải nhận. Cô ngại ngần cúi mặt:

- Thưa bác, các chị và các bạn, cháu có việc muốn nói.

Mọi người cùng hỏi:

- Chuyện gì thế?

Cô thấy cổ họng hơi nghẹn, cô đã rất khó khăn để đưa ra được kết luận này, dù gì cô cũng đã gắn bó với quán như một gia đình thứ hai, việc rời xa nó cũng thật là buồn.

- Bác, các chị, các bạn...cháu muốn xin nghỉ việc.

Câu nói vừa dứt, mọi người hết sức kinh ngạc, bác chủ quán hết hoảng:

- Vì sao vậy cháu? Công việc quá vất vả hay lương thấp quá?

- Dạ không! không vất vả mà lương còn rất cao ạ. - Cô lắc đầu nguầy nguậy.

- Vậy...thì tại sao?

- Cháu xin lỗi! Sắp tới cháu muốn tập trung cho việc học! Vì vậy...

Bác chủ quán mỉm cười vỗ vai cô...mỉm cười dịu dàng:

- Không sao, cháu đừng xin lỗi! Bác hiểu mà! Vậy phải cố gắng đấy nhé, khi nào rảnh nhớ ghé thăm mọi người.

Cô mỉm cười gật đầu, mắt đã bắt đầu rưng rưng, mấy chị em ôm nhau khóc:

- Em phải nhớ trở lại đấy nhé!

- Cậu cố gắng học tốt nhé, nhớ đừng quên tụi mình đấy.

Cô rất buồn như không hồi hận vì quyết định của mình. Cô ôm mọi người rồi lặng lẽ buông, một chị lên tiếng:

- Vậy chúng ta đi đó chơi hết ngày hôm nay nhé.

- Đúng đấy Tiểu Lạp.

Dương Lạp bèn lắc đầu từ chối:

- Em xin lỗi, chiều nay em còn phải chuyển đồ sang nhà bạn nên không thể đi với mọi người được, bữa khác được không?

Mọi người có vẻ thất vọng nhưng ai cũng hiểu cho cô, họ tiễn cô ra tận cửa, vẫy tay ngậm ngùi tạm biệt. Dương Lạp dù rất tuyệt vọng nhưng cô vẫn mỉm cười chào họ.

Cô lặng lẽ bước đi trên con đường vắng người, tâm trạng rối bời, đủ thứ chuyện khiến cô tưởng muốn mình thà mất trí nhớ thì hơn.

Những kỉ niệm này....cô sẽ không bao giờ quên...

5. Chương 5: Hoàng Phu Nhân

Sáng sớm. Tất cả học sinh trường Hòa Diệm phải tập hợp tại sân chính từ sáu giờ. Dương Lạp ngáp ngáp ngáp dài nói với bạn:

- Tiểu Trần, hôm nay làm gì mà tập trung sớm thế nhỉ? Mình vẫn còn buồn ngủ...oáp...!
- Mình cũng không biết nữa, chả nhẽ là đón Tổng Thống chắc? - Trần Trần cũng ngáp to không kém gì Dương Lạp.

Một vài tiếng xì xào, Hiệu Trưởng Doãn vỗ bàn nói to:

- Trật tự, hôm nay các em sẽ đón chào một vị khách vô cùng đặc biệt, đó là người đã tài trợ cho trường trong suốt thời gian qua. Hoàng phu nhân!

“ Hoàng phu nhân” á? Nghe cứ như là quý tộc ngày xưa ấy, hai cô gái bật cười thành tiếng.

- Chắc có máu mặt lắm đây, hôm nay gọi toàn học sinh đến cơ mà. – Tiểu Trần bĩu môi.
- Ôi dào, mình chả qua tâm, rõ chán. – Dương Lạp lấy tay che cái miệng đang ngáp to của mình.

Bỗng đám người rẽ ra hai bên, Dương Lạp và Trần Trần cũng bị xô sang, hai người cố kiễ chân lên nhìn. Một con xe Bugatti Veyron lướt qua trước sự trầm trồ của mọi người, không khỏi những cặp mắt hâm mộ tột độ. Chiếc xe phóng thẳng lên bục, ngạo nghễ quay về phía hiệu trưởng. Ông lễ phép cúi đầu chào, từ trên xe, Hoàng Hiếu Vương bước xuống với bộ quần áo mang phong cách bụi bặm, chiếc áo phong phanh, chiếc quần rách nhiều chỗ, tóc nhuộm màu hạt dẻ để lỏm chỏm, chiếc khuyên tai bằng kim cương sáng lấp lánh, ra vẻ tên ăn chơi trác táng. Hắn đóng rầm cửa xe, ngồi phịch xuống ghế đại biểu. Ngay lập tức sau đó, mọi ánh mắt lại đổ dồn về phía cổng trường, một chiếc xe nữa đi đến, nhưng chỉ đỗ ngoài cổng, một người phụ nữ bước xuống, đi bộ vào, bà ta mặc bộ - lê màu đen, rất lịch sự. Vừa đi, vừa cúi chào mọi học sinh và thầy cô giáo. Chợt ánh mắt bà ta chạm phải Dương Lạp, sững sờ rồi lại mỉm cười với cô. Quả là con người giao tiếp giỏi.

- Woa, ra là mẹ con, thể nào, sợ thật đấy! – Một bạn nữ ồ lên kinh ngạc.

Dương Lạp cảm thấy rối bời, quay sang nhìn Trần Trần, lúc này cô cũng ngạc nhiên không kém. Định nói gì đó nhưng Dương Lạp lại quay đi. Trần Trần khẽ thở dài: “ Tiểu Phong...thì ra là như vậy.”

Bà ta đi qua Hoàng Hiếu Vương, không buồn nhìn, chỉnh lại micro, giọng quyết đoán:

- Chào tất cả các bạn học sinh đang có mặt ở đây, tôi rất vinh dự được nhà trường tiếp đón nồng nhiệt như vậy.

Dưới khán đài, học sinh vỗ tay rào rào. Duy chỉ có Dương Lạp là vẫn đứng im, Tiểu Trần huých tay cô:

- Nay, cậu sao vậy? Muốn gây sự chú ý hả?

Không chú ý giọng nói của bạn, Dương Lạp vẫn đắm đắm nhìn người phụ nữ trên kia, bà ta cũng nhìn lại cô, không một chút biểu cảm nào cả, nhưng không hiểu sao cô có cảm giác người đàn bà này chẳng hề đơn giản.

- Hôm nay, tôi đã xem toàn bộ báo cáo về thành tích của nhà trường trong thời gian qua, rất lấy làm phần khởi, tôi quyết định sẽ xây cho nhà trường một khu bể bơi để các em có thể vận động thoải mái hơn, và cũng là để phục vụ cho kì thi bơi cấp quốc gia sắp tới.

Một lần nữa học sinh lại vỗ tay nhiệt liệt, quyết định này không tồi chút nào. Thầy Hiệu trưởng đứng cạnh đó thở phào nhẹ nhõm.

- Tuy nhiên! – Giọng bà ta đánh lại khiến tất cả im lặng, không dám thở mạnh.
- Tôi mới biết về một vụ việc xảy ra gần đây Thầy giáo mà sàm sỡ học sinh ư? Thật bỉ ổi! Các em nghĩ sao ạ?

Không ai dám nói gì, nín thín thít, cứ tưởng sự việc này sẽ im lìm rồi chứ.

- Mời em Dương Lạp Lạp lên bục!

Tiếng gọi làm cô giật bắn mình. “Sao bà ta lại gọi mình?” Mặc dù thắc mắc nhưng chân cô vẫn lững thững bước lên trên lễ đài. Bà Hoàng rời khỏi vị trí, ra bắt tay Dương Lạp, người ngoài nhìn cứ tưởng là một cái bắt tay chào hỏi nhưng thực ra nó rất mạnh, bà ta bóp tay cô, mặc dù rất đau nhưng cô vẫn mỉm cười đáp trả. Trở lại bên micro, bà Hoàng niềm nở:

- Em Dương Lạp Lạp là nạn nhân của vụ việc, tôi hay mặt nhà trường xin lỗi em. Thầy Đường là thầy giáo của trường, vì vậy chúng tôi sẽ đền bù thiệt hại cho em.

Nghe đến đó, Dương Lạp sững người, bà ta đâu nhất thiết phải xướng ra ọi người nghe như vậy. Cô quay mặt khó hiểu nhìn.

- Nghe nói em Dương Lạp Lạp là trẻ mồ côi, đang sống tạm ở nhà bạn. Chi bằng em chuyển đến nhà tôi ở một thời gian. Chúng tôi sẽ lo toàn bộ chi phí. Còn nữa, em sẽ được đưa đi đón về bằng xe riêng của nhà tôi. Nếu em muốn, em sẽ được miễn phí toàn bộ vật phẩm mua ở mọi cửa hàng trực thuộc thành phố này. Đây là lời xin lỗi nho nhỏ của tôi. Ngoài ra em còn có yêu cầu gì thêm thì cứ liên lạc với tôi.

“ Cái quái gì thế? Đây chẳng phải là giam lỏng người khác sao? Cái gì mà chuyển đến nhà đó ở, cùng với vợ chồng bà ta và tên khốn Hoàng Hiểu Vương kia ư?” Cô tức giận định đứng dậy phản bác thì tên Hoàng Hiểu Vương kia đã đứng dậy trước, mặt đỏ phừng phừng:

- Cái gì? Con không đồng ý cô ta đến nhà mình ở, cô ta là cái quái gì?

Dưới khán đài, mọi người chăm chú quan sát cuộc chiến bên trên kia, một vài người chắc chắn sẽ ước mình là người bị hại.

- Em Hoàng Hiểu Vương, yêu cầu em trật tự, đây là trường học, tôi và em không hề có bất cứ quan hệ nào cả, đây là quyết định của tôi.

Bà Hoàng quát mắt nhìn Hoàng Hiểu Vương gằn giọng. Thật đáng sợ, người Dương Lạp run lên bần bật. Bất lực, cậu ta đành ngồi xuống với vẻ hậm hực.

Kết thúc buổi lễ, mọi người tản ra đi về, bàn tán đủ thứ chuyện. Trân Trân chạy đến bên Dương Lạp, lắc mạnh:

- Oa, cậu sướng nhé!

Mặt Dương Lạp thất thần, không biểu hiện cũng chẳng nghe Trân Trân nói gì...Hai tai ù ù. Trước khi lên xe ra về, bà Hoàng gặp riêng Dương Lạp, đưa một mẫu giấy nhỏ:

- Đây là địa chỉ nhà tôi, em dọn đến ngay từ ngày mai dùm nhé.

- O, không, em không thể nhận. – Giọng Dương Lạp run run.

- Em yên tâm, tôi thường xuyên vắng nhà, chồng tôi thì ở nước ngoài, chỉ có Tiểu Vương thôi.

Bà ta nhìn Dương Lạp đăm đăm, tỏ ý đe dọa:

- Em sẽ không trái ý tôi?

Nói xong, bà cho xe phóng vụt đi, để lại sau Dương Lạp đang đứng như trời trồng.

“Sao lại chuyển đến nhà đó ở? Một cách để đánh bóng tên tuổi của những quý bà như vậy ư? Cũng phải, việc ban phước cho những đứa trẻ mồ côi không nơi nương tựa thì thật sự giống như một vị tiên rồi.”- Dương Lạp trầm nghĩ.

.....

- Lạp Lạp, mấy quyển tạp chí này thì sao?

Giọng Trân Trân từ nhà kho nói với ra, có chút khó chịu.

- Thôi, mang làm gì nhiều, mình cũng không ở đó lâu đâu.

Trân Trân quay ra nhìn Dương Lạp bằng ánh mắt khó hiểu.

- Sao cậu lại chấp nhận ra đó ở thế?

- Chẳng vì sao cả, đó là mệnh lệnh.

Thấy Dương Lạp trả lời thế cô cũng không hỏi thêm gì nữa. Hai người im lặng một hồi lâu, chẳng biết nói gì, Trần Trần bỗng quay ra ôm Dương Lạp:

- Hay cậu đừng đi nữa...Tớ sẽ cô đơn lắm!

Dương Lạp cũng vòng tay ra sau ôm lấy cô bạn thân, lòng bùi ngùi, thực ra cô cũng không muốn đến ngôi nhà đó chút nào nhưng ...

- Cậu yên tâm đi, tớ nhất định sẽ quay trở về mà...

Chiều buông, nắng nhạt dần rút về phía tây, gió thổi hiu hiu.

Trần Trần tiễn Dương Lạp ra chỗ xe nhà họ Hoàng đã chờ sẵn. Hai người ôm nhau lần cuối, không muốn buông ra nữa. Tên tài xế thò đầu ra ngoài khó chịu:

- Cô có nhanh lên không hả? Tôi còn phải đi đón cậu Vương nữa.

Dương Lạp đành vội lên xe, chiếc xe lao vút đi, Trần Trần vẫn đứng đó, vẫy tay theo cô. Dương Lạp quay đi, mắt bắt đầu ươn ướt, cô cảm thấy trong lòng rối như tơ vò. Đi được mười lăm phút, chiếc xe dừng lại tại một cửa quán trang trí lộng lẫy, Dương Lạp cố ngoái đầu ra nhìn. Cánh cửa đó vừa mở ra, nhạc liền ồ ào như sấm, tên Vương bước ra, hai tay ôm hai cô gái ổng ẹo, cô này mắt xanh mở đỏ, cô kia váy ngắn cùn cùn. Thật là chướng mắt, Dương Lạp quay vút vào trong, không muốn nhìn thêm nữa.

Tên tài xế mở cửa xe, lễ phép cúi chào:

- Cậu Vương, mời cậu lên xe!

Vừa thấy Dương Lạp trên xe, hắn ta mắt mở tròn, gần giọng:

- Cái quái gì thế hả? Con nhỏ này từ đâu chui ra thế?

- Là cô Dương Lạp, bà chủ dặn tôi đón cô đến nhà ạ!

- A! chết tiệt! – Hoàng Hiểu Vương kéo mạnh cánh tay Dương Lạp lôi ra ngoài.

- Cậu làm cái gì thế hả? – Dương Lạp tức giận hất tay Vương ra, trừng mắt.

Hai cô gái bên cạnh giả bộ sợ hãi nép vào ngực hắn ta. Nhưng cậu ta buông tay ra, xông đến bên Dương Lạp, túm cổ áo cô nhấc bổng lên:

- Cô muốn chết hả? Ra khỏi xe của tôi mau!

Dương Lạp không nói gì, mắt nhìn Hoàng Hiểu Vương không hề chớp, đôi mắt chứa đựng sự quả quyết.

Không thể kiềm chế, Vương giữ lấy đầu cô, đặt lên môi cô một nụ hôn nồng cháy, môi cậu rất ẩm, chạm vào đôi môi Dương Lạp lạnh buốt. Cô sững người, hai mắt mở thao láo, lúc sau bình tĩnh, cô cố vùng vẫy ra khỏi vòng tay đang siết mạnh của Hoàng Vương, chẳng may cắn phải môi hắn, máu chảy đỏ tươi.

- Tên khốn, làm gì thế hả? – Dương Lạp bưng bưng hét lên, có xen lẫn chút bối rối.

Wương lấy tay quệt vệt máu trên môi mình, cười ngạo nghễ:

- Bây giờ được chưa, cô biến đi được rồi chứ.

Dương Lạp đứng im, giữa muôn vàn ngọn đèn đường sáng lóa, mái tóc mỏng manh tung bay trong gió đêm nhẹ nhàng như một bông hoa nhài thơm ngát. Cô mỉm cười, đôi mắt đã ầng ậc nước, những giọt lệ bé nhỏ lăn dài hai bên má. Hoàng Hiểu Vương nhìn cô...rồi chợt quay người bỏ đi...bóng anh khuất dần trong bóng tối mịt mù.

Tài xế đưa Dương Lạp về dinh thự, một mình cô bước vào căn nhà vắng tanh, nhưng không có chìa khóa, cô đành phải ngồi ngoài thêm chờ...Hoàng Hiểu Vương ngồi trên ngọn hải đăng nhìn ra biển cả, mái tóc khê rung rung, ánh trăng chiếu thẳng vào cái khuyên tai kim cương khiến nó phát sáng rực rỡ.

“ Anh xin lỗi, anh sẽ không làm thế một lần nào nữa, em đừng khóc...anh sẽ đau lòng lắm...anh biết đối xử với em như thế là không tốt nhưng anh không còn sự lựa chọn nào khác...Anh chỉ muốn em ghét anh thôi...Nếu không, mọi thứ sẽ sụp đổ trở lại và em sẽ gặp nguy hiểm...anh thật sự xin lỗi em nhiều lắm...”

6. Chương 6: Ôm

Cả đêm ở bên ngoài, hứng trọn rất nhiều sương đêm khiến Dương Lạp mắc cảm. Toàn thân mỗi nhừ, trong người nóng như lửa đốt, cô vẫn cố mặc đồng phục đến trường.

- Cô Dương, cô không khỏe à? – Cô hầu gái mới từ quê ra bưng chậu nước ấm rửa chân lo lắng hỏi.
- Không, tôi không sao, cảm ơn chị nhiều! – Tuy miệng nói, tay xoa nhưng Dương Lạp thấy choáng váng, vã mồ hôi hột.

Bước xuống xe nhà họ Hoàng, cô cố gắng bước một cách bình thường vào lớp học. Vừa mở cửa lớp, cô đã thấy mọi người đổ xô ra nhìn cô với ánh mắt khinh thường. Cô vẫn bình tĩnh về chỗ ngồi của mình. Trần Trần thấy vậy liền xúm xít hỏi:

- Thế nào? Nhà mới thế nào Lạp Lạp?
- Ồn...không tồi...!
- Cậu sao thế? ồm à? – Trần Trần lo lắng cúi xuống nhìn Dương Lạp đang thở hổn hển.

Dương Lạp ngược lên nhìn, cố gượng nở một nụ cười tươi để làm bạn bớt lo lắng dù trong lòng rất đau đớn. Bỗng cửa lớp học bật tung, Hoàng Hiểu Vương bước vào, tiến về phía cuối lớp học, quăng chiếc cặp sách vào bàn rồi hét lớn:

- Cao Quách Tâm, Cao Quách Tâm đâu?

Quách Tâm đang hí hoáy chép bài nghe gọi tên mình, hốt hoảng đứng bật dậy:

- Có...chuyện gì thế?
- Lại đây!

Hiểu Vương ngoắc tay gọi Quách Tâm đến bên, đưa cho hắn một mẩu giấy nhỏ rồi thì thầm gì đó, lập tức Cao Quách Tâm chạy bắn ra khỏi lớp. Dương Lạp úp mặt xuống bàn, cố gắng không để ai thấy bộ mặt tím ngắt của mình, cô quay xuống nhìn Hiểu Vương, bất ngờ bắt gặp gương mặt lo lắng hắn nhìn cô, nhưng vừa nhìn thấy cô, hắn chợt quay đi lẩm nhẩm nói gì đó. Dương Lạp quay lên, khó hiểu...

Cô giáo đã bước vào lớp, giở sổ điểm danh từng người...

- Hoàng Hiểu Vương
- Có – Hắn rút tay túi quần, đứng lên.
- Ồ! Ngạc nhiên thật! – Cô giáo chỉnh lại cặp kính cho nhìn rõ hơn.
- Cậu mà cũng học giờ của tôi sao? Tôi tưởng hôm nay là lần thứ 30 tôi gạch tên cậu chứ?
- Em không thể sao? – Hiểu Vương vênh mặt nhìn cô.
- Được, cậu ngồi xuống đi! – Trong mệnh lệnh có rõ cả sự tức giận.
- Dương Lạp Lạp.

Vừa nghe cô điểm tên mình, cô muốn đứng dậy nhưng không thể, chân tự nhiên không nghe lời, cổ họng thì rất đau, không nói được thành tiếng.

- Dương Lạp Lạp không đi học sao?

Cả lớp im lặng như tờ, Trân Trân đang mải làm việc riêng, không để ý đến sự cầu cứu của cô. Các bạn còn lại cũng không buồn giúp cô, Dương Lạp bối rối, muốn hét lên thật to nhưng bất lực.

- Em Dương Lạp Lạp nghỉ, trừ 5 điểm chuyên cần.

- Dương Lạp có đi học. – Hoàng Hiểu Vương đứng dậy nói to.

Cô ngừng viết, ngược lên nhìn cậu ta, thắc mắc.

- Bộ mắt cô có vấn đề hả? Không nhìn thấy ai đang ngồi kia à?

Vừa nói, hần vừa chỉ Dương Lạp đang quẩn quại. Cô giáo lại chỉnh kính, giọng nghiêm nghị:

- Có đi sao không nói với tôi? Em không có miệng à?

- Người ốm không nói được! – Hiểu Vương nói trống không?

Dương Lạp ngạc nhiên quay lại nhìn cậu ta thắc mắc sao cậu ta lại biết được, tên đó...

Vừa đúng lúc đó, Cao Quách Tâm chạy vào, tay cầm một bịch trắng to, thở dốc:

- Xin lỗi cô, em đến muộn ạ!

- Học sinh Cao, lí do của em là gì?

- Dạ...em...!

- Cậu ta đi mua thuốc cho em! – Hiểu Vương một lần nữa đứng dậy.

- Học sinh Hoàng, cậu đang làm cái gì thế hả? Cậu coi đây là nhà cậu đấy à! – Cô giáo tức giận ném thẳng quyển sổ vào người Hoàng Hiểu Vương.

Không nói năng gì, Hiểu Vương bước thẳng tới chỗ Cao Quách Tâm, giật lấy túi thuốc rồi lại đến chỗ bé xóc Dương Lạp ra khỏi lớp trong sự ngỡ ngàng của mọi người.

- Bỏ ...ra! – Dương Lạp yếu ớt giật tay ra khỏi tay Hoàng Hiểu Vương nhưng vô ích, cô nói đứt đoạn, giọng nói như vỡ òa ra, không khản đặc như trước nữa.

Cậu ta vẫn bế chặt lấy cô, không buồn quay xuống nhìn bộ dạng của cô.

- Bỏ...tôi...ra! – Lúc này cô đã rất mệt, dùng chút sức lực cuối cùng gỡ tay cậu ta ra.

Hoàng Hiểu Vương quay xuống, tức giận:

- Cô có nghe lời tôi không hả?

- Sao...tôi...phải đi...theo cậu?

Không thể giải thích, Hoàng Hiểu Vương bế sốc cô lên lần nữa và ôm chặt, cánh tay mạnh mẽ bế gọn cô trong lòng. Dương Lạp phản kháng đòi xuống nhưng tay của cậu ta càng siết mạnh hơn, bối rối:

- Yên đi!

Thế rồi, cậu ta cứ thế bế cô đi dọc hành lang...Nắng chiếu xuyên qua mái tóc của cậu trong suốt như pha lê, khuôn mặt trắng không tì vết, đôi mắt với hàng lông mi dài cong vút, cặp lông mày khê nhẵn lại lo lắng. Cô im lặng không nói gì, êm dịu nằm trong vòng tay cậu. Hiểu Vương bế cô đến nhà nghỉ của sân vận động, đặt cô xuống giường nghỉ, giọng cần nhần:

- Cô ăn gì mà nặng như heo thế?

- Cậu...! – Dương Lạp tức giận gồng mình.

- Thôi, cô ngồi im đi! – Hiểu Vương gỡ túi thuốc ra, lấy ra la liệt thứ thuốc, miệng luyên thoắng:

- Cái lọ này uống đầu tiên để giảm nhiệt này, 2 viên thôi nhé! Còn vỉ này, bóc một viên để cầm nước thôi. À, cô cặp cái cặp nhiệt độ này xem! Mà cô đừng có thắc mắc vì sao tôi không đưa xuống phòng y tế, hôm nay cô y tế nghỉ rồi.

Dương Lạp ngây ra nhìn bộ dạng mắc cười của cậu ta, bỗng cậu ta đưa cái cặp nhiệt độ về phía cô:

- Há miệng ra!

- A! – Dương Lạp bị cậu ta bắt há miệng, cho thẳng cái cặp nhiệt độ vào. Tay cậu chạm môi cô, khẽ run rẩy.

Xong việc, hẳn ta quay lại bảo:

- Cô cứ nằm đây đi! Tôi quay lại lớp lấy cặp rồi trở lại liền!

Hoàng Hiểu Vương vừa đi ra, cô thấy tim mình đập thành thịch, một cảm giác bồi hồi.

“ Cậu ta đã mua chỗ thuốc này ỉnh sao? ...Sao cậu ta lại biết chứ?”

Phòng nghỉ sân vận động tràn ngập mùi hương của nắng, ấm áp kì lạ, Dương Lạp cuộn mình trong chiếc chăn mỏng, người còn nóng hơn cả lúc trước. Cô lại nghĩ đến Dương Phong, anh cũng từng chăm sóc cô một cách chu đáo nhưng có chút vụng về như thế này. Dương Lạp mỉm cười một mình bởi cái suy nghĩ quá ngốc nghếch vừa rồi...Anh Dương Phong đã đi rồi...Và người bây giờ là Hoàng Hiểu Vương.

Cửa phòng bật mở, Hiểu Vương bước vào thì Dương Lạp đã ngủ một cách ngon lành, đôi mắt nhắm khe cong lên như đang cười, mái tóc lơ thơ bay bay, đôi môi trắng hồng khẽ thở nhẹ, anh lại gần, vuốt mái tóc của em, cười âu yếm...

“ Anh phong!”

Dương Lạp mấp máy môi gọi trong mê sảng, Hiểu Vương giật bản mình, rồi lại thở phào nhẹ nhõm, anh áp tay vào má em, thì thầm:

- Chưa phải lúc này Tiểu Lạp...Anh cũng rất nhớ em...nhưng em hãy cứ chờ anh nhé, sẽ nhanh thôi! Rồi tất cả cũng sẽ qua.

Khi Dương Lạp thức giấc thì cô đã nằm ở nhà, ngôi nhà của họ Hoàng, một cảm giác hụt hẫng, nhưng trong người đã dễ chịu hơn trước. Bên ngoài có tiếng gõ cửa:

- Cô Dương, tôi vào được chứ?

- Dạ vâng! – Dương Lạp nói vọng ra.

Cô người làm ban sáng bước vào với một li sữa và tô cháo thơm lừng:

- Cô Dương, cô thấy thế nào? Tôi đã làm một ít cháo rồi?

- Cảm ơn chị! Nhưng...?

- Chắc cô hỏi tại sao lại ở đây đúng không? Là cậu Hoàng đưa cô về, cậu lên phòng rồi!

- À! Vậy ạ...

- Sao cô ốm mà vẫn đi học vậy? Cậu chủ lo lắng lắm đấy ạ?

- A...tôi không hiểu ý chị? – Dương Lạp gãi đầu thắc mắc.

- Ui dào, mới sáng về không thấy cô, cậu đã rồi rít lên hỏi, nào là cô đâu rồi, thấy cô có biểu hiện gì không? Ôi nhiều lắm, tôi không nhớ nữa!

- Rồi chị nói sao?

- Thì tôi bảo sáng sớm ra thấy cô ngồi ngoài cửa, tôi bèn đưa cô vào nhà, rồi thấy cô có vẻ không ổn nên bảo cậu thế thôi!

“ Hóa ra vậy, thế nào cậu ta biết mình ốm. Tên đó còn có chút lương tâm.” - Dương Lạp khẽ mỉm cười.

“ Reng Reng”

Chuông điện thoại khẽ rung, Dương Lạp vừa mở máy đã nghe giọng nói như hét vào điện thoại của cô bạn thân.

- Nhỏ này, có bị sao không vậy?
- Ủ...tớ không sao đâu!
- Không sao cái con khỉ á, làm tớ lo chết được!
- Xin lỗi mà...!
- Lúc cậu bị tên kia kéo đi, tớ bực lắm đấy!
- Tớ đâu có muốn đâu...! Tại...
- Đã thế lúc sau hần còn quay lại, thu dọn hết đồ đạc của cậu lao vụt đi, không thèm ngoái đầu lại xin phép ai nữa chứ!
- Thật à?
- Chứ sao? Mà cậu đang ở nhà hần à?
- Ủ...!
- ...
- Sao thế?
- Không...thôi cậu nghỉ đi...tớ cúp máy đây.

Dương Lạp chẳng hiểu nổi thái độ của cô bạn, xong, cô lại cuộn mình trong chăn mà quên mất bát cháo với ly sữa của chị người làm.

Ngoài trời đã nhá nhem tối, tấm rèm cửa khẽ tung bay trong gió, đem mùi hương hoa oải hương vào phòng cô.

7. Chương 7: Thăm Nhà

Sáng sớm. Mưa rả rích rơi trên thềm cửa, bầu trời trở thành màu xám nhạt rất u ám. Con đường phủ một lớp đất nhão nhoét, thoát nhìn, chẳng ai muốn đặt chân lên nó cả. Học sinh đi lại rất khó khăn, những đôi giày hàng hiệu bám đầy bùn. Dương Lạp cảm thấy mình thật may mắn vì được đi trên xe thể này, ngắm nhìn những hạt mưa li ti bám trên cửa kính, cô đưa tay lên vẽ vắn vơ trên đó, bật cười khanh khách. Nếu bây giờ được đến nơi ấy, nhất định cô sẽ chạy nhảy tung tăng như một con chim nhỏ.

- Cô lên cơn à?
- Dương Lạp quay lại, tức giận nhìn Hoàng Hiểu Vương đang nhăn mặt lườm cô.
- Không liên quan đến cậu! Sao tôi lại phải đi cùng với cậu?
 - O! Tôi cũng không biết luôn đấy!
 - Xe riêng cậu đâu?
 - Không liên quan cô?
 - Cậu...! Dương Lạp tức muốn ói máu, tên khốn đó dám trả treo với cô.
 - Đúng là nhỏ điên, tự nhiên cười cười như dở hơi! – Hiểu Vương cười đẽ nhìn cô.
 - Hơ, tên điên nào cũng đang cười kia? – Dương Lạp cũng vênh mặt nhìn lại hần.
 - Cô...!
 - Ha ha ha ha ha ha ha ha...- Dương Lạp cười như vớ được chuyện hài.

Từ lúc đó, Hoàng Hiếu Vương với cô như địch thủ, không ai nói năng câu gì. Thật xung khắc. Dương Lạp bước vào lớp, ngó quanh không thấy Trần Trần đâu, lòng lo lắng, cô bước về chỗ. Bỗng một bàn tay vỗ mạnh vào vai cô:

- Hù!
- Tớ chẳng giật mình đâu! – Dương Lạp quay lại lè lưỡi với cô bạn thân.
- Á, chán thật! Mà Lạp Lạp này!
- Hử? Sao?
- Cậu phải giữ lời hứa đấy nhé, ngày mai được không? – Mắt Trần Trần sáng bừng lên.
- Lời hứa gì? – Dương Lạp tròn xoe mắt nhìn.
- Á nhỏ giọng, giận cậu luôn đấy! – Trần Trần hờn dỗi bỏ người quay đi.

Dương Lạp ngồi đơ ra, cố nhớ xem mình đã hứa gì với Trần Trần. “ Thôi xong, sao mình lại quên mất chứ, đồ ngốc này.”

Dương Lạp chạy xuống chỗ Trần Trần, vừa bóp vai vừa nói nịnh cô:

- Ủ, mai nhé, mai nhé!
- Mai gì? – Trần Trần bĩu môi.
- Thì mai về nhà nhé! – Dương Lạp vẫn cố xoa dịu.
- Hơ! Cậu nhớ rồi à? Tưởng quên luôn rồi!
- Ủ! mình nhớ rồi, xin lỗi nhé! Sáng mai 8 giờ tại nhà ga nhé!

Dưới cuối lớp, Hoàng Hiếu Vương nhìn hai cô gái một cách khó hiểu.

.....

Sáng Chủ Nhật. Nắng bắt đầu len lỏi qua các kẽ lá cây hai bên đường, ánh sáng hiền hòa xoa dịu tâm can con người. Một vài cánh chim chao liệng trên bầu trời phố Nhị Hà. Không khí nhộn nhịp hẳn so với ngày hôm qua. Đúng là “ Sau cơn mưa trời lại rạng”, Dương Lạp đeo chiếc headphone màu xanh nhạt, tóc buộc đuôi ngựa bỗng lên trông rất đáng yêu, cô đứng chờ Trần Trần tại nhà ga. Chiếc váy màu tím khê rung rung trong gió.

- Lạp Lạp, đợi lâu chưa?

Dương Lạp quay lại nhìn, cô bạn Trần Trần đang chạy hộc hộc tới.

- Sao muộn thế cậu?
- Tớ lỡ xe bus...! Trần Trần thở hổn hển phân bua với bạn.
- Thôi được rồi, lên tàu thôi!

Nói rồi, hai người mau chóng đi lên xe, khi đã yên vị, Dương Lạp hỏi Trần Trần:

- Cậu mang gì mà nhiều thế?
- Khoai tây, bim bim, sữa tươi, táo, ngũ cốc, kẹo mút...Nhiều nhiều lắm.
- Trời, sao nhiều thế?
- Toàn những thứ mà mẹ và bọn trẻ thích mà!- Giọng Trần Trần dịu lại.
- Ủ...! – Dương Lạp khẽ gật đầu.

Hôm nay Trần Trần ăn mặc rất giản dị, mái tóc ngắn vẫn buông xõa, từng lọn tóc quăn lấy nhau theo từng cơn gió ào tới. Chiếc áo sơ mi màu hồng với quần jean bó sát chân càng khiến cô bạn trông dịu dàng biết

bao. Hai cô gái về thăm lại chỗ đã nuôi dưỡng họ: “ Trại trẻ mồ côi An Dương”- nơi đã ôm ấp bao kỉ niệm thơ ấu của hai thiên thần bé nhỏ.

Con đường ngày một hiện rõ với những cây hoa râm bụt đỏ rực hai bên, đường vẫn chẳng khác xưa là mấy, có lẽ chỉ thêm một hai thửa ruộng mạ xanh rờn. Trời hôm nay trong trẻo quá! Dương Lạp áp sát mặt vào cửa kính, cố tận hưởng cảm giác bên ngoài kia! Trên xe, hai người họ không nói với nhau được gì, dường như không có gì để bàn luận nữa.

Xe đã tới bến, hai cô gái bước xuống, làm đủ cách vận mình cho giãn gân cốt. Không khí ở làng quê đúng là dễ chịu thật, cảm nhận được cả mùi vị của lúa chín!

- Giờ sao? – Trần Trần hỏi.

- Là sao? – Dương Lạp ngạc nhiên.

- Nhà mình nằm sâu tận trong núi, làm thế nào vào đó bây giờ? Không có xe cộ gì cả nữa chứ?

- À...ừ nhỉ?

Hai cô gái đứng ngẩn tò te một hồi lâu, hết nhìn nhau rồi lại cười, hết hai kẻ ngốc.

- Hay đi bộ thôi! – Dương Lạp cất tiếng.

- Hả? Nổi không? – Trần Trần trố mắt ngạc nhiên.

- Giờ chỉ còn cách đó thôi cậu ạ! Chả nhẽ đứng đây mãi!

Sau đó, hai người đành đi bộ quãng đường dài vào trong núi, trong khi trời đã bắt đầu chạng vạng. Tối ở làng quê đến nhanh hơn hẳn thành phố, tiếng chim lạ kêu vang khắp nơi, Trần Trần nắm chặt tay Dương Lạp:

- Mình sợ quá!

- Sợ gì chứ? Chúng ta đi quen rồi cơ mà? – Dương Lạp quay sang trấn an bạn.

- Nhưng cũng lâu rồi! Tổ vẫn sợ! – Trần Trần run rẩy nắm chặt tay bạn.

Bước được đến lưng chừng núi, hai cô gái phải dừng chân lại bởi phía trước có một tốp thanh niên đang đứng chặn phía trước. Hơi hoảng sợ, Dương Lạp khẽ nép phía sau người Trần Trần.

- Ôi trời, cái gì thế này? – Một tên phì phèo điếu thuốc bước ra khỏi đám đó, hất hàm về phía hai cô gái.

- Cái gì thế? – Một tên khác quay ra hỏi.

- Không biết! Tự nhiên có hai cô em đi vào trong núi một mình.

- Lại đây xem nào hai cô em. – Một tên đầu quần khăn đen giơ tay ngoắc gọi Dương Lạp và Trần Trần.

“ Lạp Lạp, bọn họ sao thế? Mình sợ!”

“ Tổ cũng thế...hic hic.”

Hai người thì thâm sợ hãi. Cuối cùng, hai tên có vẻ to con ra lời xềnh xệch hai cô gái vào trong. Tên cầm đầu trong đó nhắc cầm Dương Lạp lên, cười ngạo nghễ:

- Nhìn em có vẻ còn non lắm, người vùng nào thế? Sao lại vào núi một mình thế này?

- Tui là người vùng này đó, tui lên trại mồ côi An Dương.

Ha ha ha ha ha ha ha ha ha....Cả lũ thanh niên cười lên sảng sặc.

- Ô hay thật, lên đó làm tình nguyện hả? Em tên gì? Có muốn làm bạn gái anh không?

- Tui tên Dương Lạp Lạp, tui có bạn trai rồi! Đừng có mà đụng vào tui. – Dương Lạp lè lưỡi trêu tên cầm đầu.

“ Á”

- Gì vậy? – Tên đại ca quay ra lườm về phía phát ra tiếng kêu.
- Con nhỏ này nhất quyết không chịu ngồi yên này anh!
- Bịt mồm nó vào!

Dương Lạp quay sang nhìn Trần Trần đang dựa vào tay một tên khác, cô âm ỉ:

- Bỏ cô ấy ra đi!
- Hô hô, nếu em nói bạn trai em là ai thì anh sẽ bảo nó bỏ! – Tên cầm đầu vênh mặt.
- Nam Dĩnh!

Bất chợt vẻ mặt tên đó nhăn lại rồi trắng bệch, có vẻ hốt hoảng. “ Quái lạ, sao hắn lại sợ hãi thế? Mình mới nghĩ ra cái tên đó thôi mà!”

Cả bọn người đó cũng vô cùng hoảng sợ, mắt tròn nhìn cô.

- Anh...không được rồi...thả cô ta ra đi...!
- Cô ta là bạn gái của...Nam đại ca đó! – Một tên khác thêm lời.
- Chết tiệt, cho chúng nó đi, cần thiết thì họ tổng lên luôn trên trại đi! – Tên cầm đầu cố ghì cơn phần nộ, nhường nhịn.

Dương Lạp và Trần Trần vẫn chưa hiểu gì, tròn mắt nhìn nhau.

- Vậy nhờ các anh nhe! – Dương Lạp cười híp mắt vì nắm được thóp của bọn đầu gấu.

Rốt cuộc có hai tên phải hộ tống hai cô gái lên tận trên núi, gió thổi hiu hiu từng cơn, luồng lách qua từng kẽ hở của mái tóc các cô. Cả hai đều muốn bật cười khanh khách vì bất ngờ nghĩ được cái tên hữu dụng.

- Chị hai, làm thế nào mà chị lọt được vào mắt Nam đại ca thế ạ? – Một tên lễ phép hỏi Dương Lạp.
- À...tình cờ thôi...haha! – Dương Lạp cố lấp liếm.
- Vậy ạ? Em cứ tưởng là đại ca cả đời không có nổi bạn gái cơ??
- Tại sao thế? - Trần Trần mắt sáng lên.
- Ủa? Chị không biết ạ?
- À không! Tại mới quen với Dương Lạp nên chị chưa kịp biết Nam Dĩnh là ai? Bộ xí quá hả?

Hai cô gái nhìn nhau tủm tủm cười.

- Không, anh nhìn phong độ, đẹp trai lắm. Nhưng khổ nỗi là tính đại ca trẻ con! Nghe nói đại ca không thích con gái thôi.
- Trẻ con á? Há há, vậy mà làm được đại ca! – Dương Lạp không chịu nổi bật lên cười.

Tên kia ngạc nhiên quay lại nhìn Dương Lạp bằng ánh mắt khó hiểu. Cô nàng vội chữa:

- À, có gì đâu! hê hê!
- Không đâu chị hai, anh ấy đánh nhau đỉnh lắm, chưa ai thắng nổi. Bọn em phục tùng luôn!

Cuối cùng cũng đến nơi, Dương Lạp xem điện thoại thì cũng đã 7 giờ tối, giờ này chắc nhà vẫn còn thức, cô mỉm cười chia tay với hai tên con trai:

- Thôi đến nơi rồi, cảm ơn hai em nhé!
- Vậy bọn em chào chị hai! Có gì chị cứ liên lạc với chúng em!

Vừa nói bọn họ vừa cúi rạp người chào lễ phép, đủ cho thấy sức mạnh của tên Nam Dĩnh này rất đáng gờm. Bóng họ vừa khuất sau lùm cây thì Trần Trần phá lên cười:

- Ha ha, phục cậu sát đất, làm sao cậu biết Nam đại ca thế?

- Thôi đi, tớ vừa mới nghĩ ra cái tên đó, ai dè trùng luôn, nghĩ cũng trùng hợp thiệt nhỉ?

“ Mẹ ơi, mẹ”

Hai cô gái cùng đồng thanh gọi. Một lúc sau, có một người phụ nữ thân hình gầy gò, mái tóc đã bạc đôi ba chỗ buông xòa bước ra, vừa nhìn thấy hai cô, bà đã kinh ngạc:

- Tiểu Lạp...Tiểu Trân...phải hai con không?

Hai cô gái sà vào lòng mẹ, ôm riết mãi không buông, thỏa mình tận hưởng cảm giác của tình mẫu tử đã lâu xa cách. Cho đến khi mẹ phải cất tiếng:

- Nào, sao cứ như con nít thế, vào trong không lạnh nào!

Trại mồ côi An Dương vẫn như trước, chỉ có lớp mái được sơn lại màu đỏ rực, chắc là của một nhà hảo tâm nào đó. Bốn xung quanh im lặng như tờ, nghe rõ cả tiếng thở của lũ trẻ con, rất say sưa. Hai cô gái sau khi đã khênh đồ đạc vào bên trong, lặng lẽ ngồi cạnh thềm cửa, Dương Lạp ghé đầu vào vai mẹ, giọng thủ thỉ:

- Mẹ, lâu quá rồi mẹ nhỉ?

- Ừ, Tiểu Lạp của mẹ giờ đã lớn quá rồi! Mẹ không nhận ra nổi nữa đấy!

- Mẹ, Trân Trân cũng nhớ mẹ nữa. – Trân Trân bấu môi, vòng tay ra sau eo mẹ.

- Tiểu Trân, mẹ cũng vậy mà! Con cũng mới rời đi được mười hôm thôi mà đã nũng nịu như trẻ con thế sao?

Dương Lạp và mẹ cùng cười khẽ khiến cô bạn Trân Trân phải đỏ mặt, bấu bấu vào gấu áo như một đứa trẻ thật sự.

- Mẹ có khỏe không? lũ trẻ thế nào ạ? – Dương Lạp ngồi phất dậy nhìn mẹ.

- Dương nhiên rồi! Bọn trẻ cũng thế, chúng ngày nào cũng nhắc đến hai chị đấy! – Mẹ cười hiền hậu nhìn hai đứa, khóe mắt đã nheo nheo nếp nhăn.

Trân Trân và Dương Lạp nhìn nhau bùi ngùi, dường như có một dòng suối mát trong đang chảy trong tim họ. Xa nơi này đã hơn ba tháng, nhưng Dương Lạp thấy mọi sự sao khác quá, mẹ cũng khác xưa nhiều, là cô nghĩ vậy, nhưng có lẽ đúng hơn là chính bản thân cô mới đang thay đổi.

- Thôi đi ngủ đi! Muộn lắm rồi! Sáng mai mẹ con ta lại nói chuyện nhé! – Mẹ vỗ vỗ vào lưng hai đứa, giục đi ngủ.

- Dạ vâng, nhưng mẹ ngủ với tụi con nhé! – Trân Trân nũng nịu năn nỉ mẹ.

- Trời, hai cái đứa nhóc này! Thôi được rồi, lên đây nào!

Ba mẹ con chụm đầu vào nhau ngủ một cách ngon lành như chưa bao giờ có.

Bóng tối bao trùm lên khắp căn nhà, trăng lặn sau đám mây xám dày đặc.

Một đêm trôi qua yên ả.

Sáng tinh mơ, ánh sáng chiếu rọi xuống căn nhà tỏa ra một ánh hào quang rực rỡ. Đàn chim bé nhỏ tung cánh trên bầu trời quê thanh đạm. Con suối dưới khe róc rách chạy tựa như bản nhạc du dương, rừng cây xào xạc lá kêu. Hứa hẹn một ngày mới yên bình.

Lũ trẻ dậy sớm hơn cả hai chị, chúng lấy bút màu vẽ lên đầy mặt Dương Lạp, nào là ria mèo, mắt gấu, đủ thứ rồi chạy biến mất tinh nghịch. May thay cho Trân Trân không phải là nạn nhân vì cô chui đầu tận trong chăn.

Mùi cháo nóng thơm lừng khắp căn nhà, chui tọt vào cả phòng của hai cô rồi quẩn rũ cái dạ dày của họ. Cuối cùng hai cô nàng mới chịu dậy, đã 9 giờ sáng rồi, vừa mở mắt ra nhìn, Trân Trân đã bật mồm cười, cổ không để phát thành tiếng, rồi sau đó không nhịn nổi nữa, cô phải cười lớn với gương mặt lấm lem của Dương Lạp. Dương Lạp mắt nhắm mắt mở không hiểu gì, cô mò mẫm xuống nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt mặc cho cô bạn thân đang ôm bụng cười nắc nẻ trên nhà.

“ Á á á á...”

Tiếng kêu thất thanh của Dương Lạp chấn động cả ngôi nhà, mẹ thấy thế liền chạy xuống xem, nhưng vừa thấy mặt Dương Lạp, cũng không chịu nổi mà bật cười khanh khách.

- Á! Con không biết đâu, mọi người bắt nạt con mà!

- Không sao...lại trò đùa của lũ trẻ đấy mà! Ra ngoài ăn cơm đi con! – Mẹ nói mà vẫn không ngừng cười.

- Dạ vâng! – Dương Lạp giọng ỉu xiu, bước lên nhà.

Cô chạy xuống rủ Trân Trân mà trong lòng vẫn âm ức, “ Sao chúng nó lại nghĩ ra trò đùa quái ác này chứ?”

Cháo nấu với bí đỏ là món mà hai cô nàng khoái nhất từ trước tới giờ, họ ngấu nghiến ăn như kẻ mắc nạn đói vậy.

- Từ từ thôi! Còn nhiều mà! – Nhìn hai đứa con chen nhau ăn lấy ăn để khiến mẹ phải mỉm cười, nhưng đó là nụ cười hạnh phúc nhất của bà.

- Lạp Lạp, chốc xuống núi mua ít đồ cho bọn trẻ không? – Trân Trân ngược mặt lên hỏi.

- Cái mặt tui thế này mà bà con muốn dương cho người khác xem à? – Lạp Lạp tức giận hét lên.

- Thôi thôi! Tớ xin lỗi, lần sau tớ sẽ không cười nữa đâu!

- Không có lần sau cho bà cười đâu! Hứ!

Trân Trân nhanh chóng chuồn xuống núi để lại trống bát cho Dương Lạp rửa. Cô vẫn tinh nghịch như hồi ấy.

Dương Lạp đang khệ nệ rửa bát ngoài giếng thì lũ trẻ ủa ra, xúm xít quanh chị thành vòng tròn, đứa nào đứa nấy trông mặt ngộ nghĩnh y chang nhau.

- Chị Lạp ơi, em nhớ chị lắm. – Khâu Khâu, cô bé mít ướt nhất cất tiếng nhỏ như tiếng gió.

- Em cũng nhớ chị lắm! Sao giờ chị mới về chứ! – rồi cả lũ trẻ cùng nhao nhao.

Dương Lạp giả bộ cầm chiếc muôi canh nên dọa, mắt trợn lên:

- Nhớ chị mà còn vẽ lên mặt chị thế à mấy đứa này!

- Á! Tụi em biết lỗi rồi! Chị ra chơi với tụi em đi! – Nhìn mắt bọn trẻ long lanh, Dương Lạp cũng không kìm được lòng mà gạt đầu cái rụp.

Sau khi đã giải quyết xong đám bát đĩa, cô lại ngồi bên xích đu cạnh bọn trẻ, tươi cười:

- Nào! Mấy đứa muốn gì?

Cô ngắm nhìn tụi trẻ một cách ngây ngô như nhìn thấy mình của ngày xưa, cũng trẻ con, nghịch ngợm như thế này. Một kí ức vừa đẹp mà vừa buồn!

- Mẹ đâu rồi nhỉ? – Dương Lạp liếc mắt nhìn xung quanh rồi hỏi,

- Mẹ xuống núi với chị Trân rồi! – Quan Tiến quay lại bảo cô.

- Ủ! Mấy đứa lại đây nghe kể chuyện không?

Nghe vậy, lũ trẻ xúm xít xung quanh cô, háo hức:

- Chị bây giờ đang ở đâu thế chị Lạp? – Khâu Khâu vừa lấy tay cuốn cuốn vài sợi tóc rồi nhìn chị.

- Chị đang ở trên phố Nhị Hà, được dịp nghỉ chị cùng Tiểu Trân về đây thăm các em!

- Ô! Trên đó vui không chị? – Doãn Thiên lộ rõ vẻ tò mò qua con mắt hấp háy.

- Cũng vui nhưng không vui bằng chỗ mình! hi hi!

- Vậy sao chị không ở đây luôn đi, lên đấy chi? – Hoàn Hoàn, cậu nhóc bướng bỉnh nhất trại trẻ cuối cùng cũng lên tiếng.

- Ô Tiểu Hoàn, tất nhiên là chị muốn nhưng chị còn phải học nữa em à!

Cậu nhóc bĩu môi quay đi, cô khẽ xoa đầu thằng bé, nó chắc là rất quý cô đây.

- Chị Lạp, anh Phong đâu?

Dương Lạp vừa nghe thì sững người, hai tay run run. Cô cố tỏ vẻ bình tĩnh để tránh cho bọn trẻ lo lắng.

- À...anh Phong...anh ấy khỏe, anh ấy đang ở nước ngoài...!

- Vậy à...em muốn gặp anh ấy! – Bọn trẻ cúi gằm mặt thất vọng.

Dương Lạp cũng không biết nói sao, cô lảng lạng chuyển qua chuyện khác để phá vỡ bầu không khí căng thẳng vừa nãy. Dương Phong đã biến mất mà không để lại dấu vết gì, điều đó làm cô hết sức đau khổ, nhưng chắc là anh đã bỏ cô rồi...Ngoài trời, không khí vẫn trong lành một cách lạ kì, chỉ có lòng cô là bối rối thôi.

“ Reng, reng...”

Chuông điện thoại reo, Dương Lạp vừa nhấc máy nghe thì đầu dây bên kia đã có giọng nói chua chát của cô bạn thân:

- Tiểu Lạp à, cứu mình với, mình đang ở dưới núi này, huhuhuhuhuh....!

- Ô, có chuyện gì thế?

“ títtít...”

- Này, này...này...!

Đầu dây bên kia đã hoàn toàn ngắt máy. Dương Lạp lo lắng trấn an bọn trẻ đang ngơ ngác nhìn:

- Các em cứ ở đây chơi, khóa chặt cửa cho đến khi chị về nghe chưa? Không được mở cho ai lạ đấy!

Vừa nói xong, cô đã chạy vụt xuống núi mà không kịp ngoái lại nhìn bọn trẻ. Đến phía dưới chân núi, cô bắt gặp Trần Trần đang ngồi dưới đất cùng với đám thanh niên tối qua.

- Chuyện gì thế hả? – Dương Lạp lo lắng chạy lại hỏi.

- A, Tiểu Lạp, mình đây mình đây! – Trần Trần vẫy vẫy tay gọi cô.

- Ủa, chị hai? – Một tên hôm qua ngoái lại ngạc nhiên.

- Chuyện gì thế? Sao Trần Trần lại ngồi thế kia? Các người làm gì cô ấy hả? – Dương Lạp tức giận quát mắng nhìn.

- Ô, chị hiểu lầm rồi, tụi em đi ngang qua bắt gặp chị Trần bị trẹo chân, đang tính xem ai công chị ấy thôi ạ!

- Cái gì? Tiểu Trần, tại sao đang gọi lại ngắt máy thế hả?

- À...à...máy tở tự nhiên sập nguồn...! – Trần Trần gãi đầu nhìn bạn cười khì khì.

- Trời, làm tở lo hết sẩy luôn á! con nhỏ ngốc này.

Dương Lạp đảo mắt nhìn mấy tên con trai đang chẳng hiểu gì, “ Ai sẽ công Trần Trần đây?”. Bỗng ánh mắt cô dừng lại tại tên đại ca hôm qua, hắn đang phì phèo thuốc.

- Nè em trai, em công Trần Trần đi!

- Hả? – Hắn ngạc nhiên tròn mắt nhìn Dương Lạp, đánh rơi cả thuốc xuống đất.

Lũ đàn em có vài đứa cố nhịn cười, đại ca chúng hình như chưa phải công ai bao giờ. Cô quát mắng làm cậu sợ tái mặt. Đành nhận lời, hắn quay lại chỗ Trần Trần, khó chịu:

- Lên đi!

Trần Trần cười tủm tỉm, cố tình chọc ghẹo cậu ta:

- Tui không chịu!

Hắn ta lại phải cúi xuống, quay lưng về phía cô:

- Tui xin cô đó, lên đi!

Dương Lạp cùng bọn đàn em cố nhịn cười, cuối cùng cô phải lên tiếng:

- Mấy em lên nhà trẻ chơi nha! Tiện thể công Trân Trân dùm chị luôn!

Tất cả mọi người đều đồng ý, bọn họ đi trước, Dương Lạp, Trân Trân và tên kia đi sau.

- Lên dùm đi mà! – Tên kia bắt đầu năn nỉ.

- Nhưng chị mặc váy đó! – Trân Trân giả bộ ngây thơ.

Dương Lạp bắt gặp tên kia đỏ mặt, trông dễ thương thật.

- Thôi cậu lên đi, đừng làm khó người ta nữa!

Trân Trân leo tót lên lưng cậu ta, trông hai người thật xứng đôi, Dương Lạp tủm tỉm cười.

- Em tên gì thế? – Trân Trân cúi xuống hỏi.

Tóc cô chấm xuống khuôn mặt nâu đen của cậu ta đang thở hổn hển, càng khiến cậu ta đỏ mặt hơn:

- Tui...tên Chu Thiên!

Hai cô gái bật cười bởi cái tên ngô nghĩnh của cậu ta, trông cậu ta rất mạnh mẽ, làn da nâu bóng càng tô điểm thêm sức mạnh của cậu, mái tóc để xòa xuống mặt trông cậu giống một con ngựa bất kham, người như thế này mà đỏ mặt vì con gái thì thật hiếm thấy. Cảm thấy chột nhốt điều gì đó, Dương Lạp cất tiếng hỏi:

- Mẹ đâu Trân?

- Mẹ sang bên nhà bác gì ấy rồi á!

Dương Lạp gạt đầu rồi nhìn lên thì đã thấy đến nơi, đám đàn em đã đến nơi từ lâu, đang đứng chờ cô. Tay họ cầm la liệt túi đồ của Trân Trân. Dương Lạp lại gần, gõ cửa gọi to:

- Tiểu Hoàn Hoàn, mở cửa cho chị nào! Chị Dương Lạp đây!

Sau đó, bọn trẻ mới chịu mở cửa, vừa thấy đồng quà, chúng đã nhao nhao lên, vô cùng hỗn loạn. Chu Thiên công Trân Trân vào trong nhà trước rồi chăm sóc cho cô. Đã gần trưa, mặt trời như đổ lửa xuống căn nhà bé nhỏ, bọn đàn em của Chu Thiên, đưa thì gánh nước cho bọn trẻ tắm, đưa thì xuống bếp phụ Dương Lạp làm món ăn, đưa lại nô đùa với lũ trẻ con. Vô cùng thân thiết, dưới bếp, Dương Lạp cười toe:

- Tuyệt thật, chúng ta giống như một gia đình ấy, chị vui lắm!

- Đây cũng là lần đầu tiên em xuống bếp đấy chị hai, chị quả là người tốt! – Cậu đàn em cũng cười nhìn cô.

- Ủ! Cảm ơn em, nhưng nếu chị không phải là bạn gái của Tiểu Dĩnh thì liệu có được như thế này không?

- Sao chị lại nói thế, tất nhiên rồi. Bọn em vẫn quý chị! hê hê! – Một tên đàn em khác đang vo gạo lên tiếng.

Trong lòng Dương Lạp bỗng thấy vui mừng bất ngờ, cô thấy hạnh phúc hơn bao giờ hết!

- Chị Dương, anh Dĩnh lên thành phố ở, bọn em cũng muốn lên lắm nhưng chưa có điều kiện! Chán thật!

- Không sao, mai đi cùng với tụi chị không, tụi chị bao tiền xe đi xe về cho, hê hê!

- Thôi, thế thì ngại lắm, bọn em cũng gần chục người cơ mà! Khi nào đến dịp nghỉ đông, bọn em nhất định sẽ lên thăm hai anh chị! – Mã Đường có vẻ tiếc nuối nhưng vẫn rất vui vẻ.

- Vậy cũng được! Bọn chị chờ đó nhé!

- Vâng, nẫu nhanh không tụi trẻ đói chị ơi! Mà chị nhớ chăm sóc cho anh Dĩnh nhé, anh ấy có vẻ rất cô đơn đấy! – Vừa nói, cậu ta vừa mài móng vuốt cũi vào bếp, mặt lấm lem.

Dương Lạp bỗng thấy lòng nhói đau vì đã lừa dối các cậu ấy. Nhưng dù gì đây cũng là một kỉ niệm đẹp ở quê nhà. Đồ ăn đã sắp xong thì cũng là lúc mẹ về, ngạc nhiên trước cảnh tượng trước mắt, bà phải thốt lên:

- Gì thế này Tiểu Lạp, Tiểu Trân?

- À, là bạn của tụi con lên giúp đỡ đó ạ!

Bà cười hiền hậu nhìn hai đứa trẻ. Nụ cười đầy niềm vui và hạnh phúc. Đây có lẽ sẽ là lần cuối cùng bà được hạnh phúc như thế này.

Lũ trẻ lại lao nhao tìm chỗ ngồi, tuy hỗn loạn nhưng rất ấm áp.

Đã quá trưa, nắng bắt đầu yếu dần, mọi người đều lăn ra ngủ, chỗ nào cũng có thể làm giường ngủ. Dương Lạp lắc đầu mỉm cười, tuy trưa nhưng có lẽ cũng mau lạnh, cô lấy vài tấm chăn mỏng ra đắp cho tụi trẻ và đàn em. Lại gần móm đất sau nhà, cô ngồi một mình nghỉ ngơi, để mặc cho những làn gió nhẹ nhàng lướt qua từng sợi tóc, lòng thanh thản hơn bao giờ hết. Cô muốn ở lại đây thật lâu, lâu hơn nữa nhưng ngày kia là nhập học lại rồi, nghĩ lại thấy tiếc nuối. Trở lại thành phố là trở lại những chuỗi ngày tăm tối, thật mệt mỏi. Cảm giác mơn man khắp da thịt, cô không nghĩ là sẽ có ngày trại trẻ mồ côi này biến mất, nghĩ sao khi mẹ cũng đã gần 60 tuổi rồi...Bỗng một bàn tay nhăn nheo đặt lên vai cô, cô giật mình quay lại:

- Mẹ...

“ Từ khi nào mà bàn tay mẹ lại nhăn nheo như thế?” Câu hỏi càng khiến cô đau lòng.

- Tiểu Lạp.

- Dạ!

- Ngày mai con sẽ trở lại trường học sao? – Giọng bà rầu rầu.

- Dạ...

- Con đừng buồn! Rồi sẽ có ngày mẹ con ta lại gặp nhau mà!- Trong tiếng nói của bà như có cả tiếng nấc.

Dương Lạp không kìm nổi xúc động, ôm chầm lấy người mẹ già nua trước mặt. Nước mắt giàn ra trên đôi má của cô, bà lấy tay quệt nước mắt cho con, đỡ con ngồi xuống ghế rồi vỗ vỗ vào lưng:

- Con ngốc này, khóc gì chứ...đừng có làm mẹ...phải khóc theo đây!

Bà cũng bắt đầu bật khóc, hai mẹ con lại ôm nhau, sau một hồi lâu, Dương Lạp hỏi bà:

- Mẹ...chuyện anh Dương Phong là thế nào?

Bà sững người, bất chợt bà quay đi không dám nhìn thẳng vào mắt con, giọng đứt quãng:

- Nó...nó sao?

- Mẹ đừng dẫu con nữa, tại sao tự dưng anh lại biến mất như thế?

- Không, không có gì, con đừng hỏi nữa, con hãy coi như nó đã đi đâu đấy rồi đi!

- Không không, con muốn biết! – Dương Lạp như gào lên trước mặt mẹ, cô không thể giữ bình tĩnh thêm nữa.

- Tiểu Lạp, Phong nó đã đi rồi, nó sẽ sống tốt mà con yên tâm đi! – Bà nói trong nghẹn ngào, nước mắt trực trào ra.

- Thôi, ngay đến mẹ cũng giấu con nữa sao? Con không cần nữa!

Nói rồi, Dương Lạp bỏ chạy để bà ngồi trong ráng chiều, bóng đổ xuống vách trông thật nao nề.

Tối đến nhanh, mọi người cũng đã dậy, sau khi dọn dẹp, bọn đàn em lễ phép chào Dương Lạp:

- Chúng em chào chị!

- Ủa? Sao mọi người về sớm thế? Không ở lại dùng cơm tối sao?

- Thôi chị ạ! Ở nhà bố mẹ bọn em mong, dịp khác chị nhé! Sáng mai mấy giờ chị đi, bọn em đến tiễn?

- Ủ, vậy về nhé, 8 giờ chị đi!

Cuối cùng, Dương Lạp vẫy tay chào bọn đàn em, cô quay sang nhìn Trân Trân, mắt cô ấy chỉ nhìn về phía Chu Thiên cũng đang quay lại nhìn cô. Hai người này là sao đây?

Trăng lên cao tít, ẩn lấp sau những rặng mây thưa thớt, chiếu thứ ánh sáng nhàn nhạt xuống căn nhà ẩm đạm. Bữa cơm tối diễn ra rất yên lặng, Trân Trân thấy ngạc nhiên khi Lạp Lạp và mẹ không nhìn nhau. Chẳng lẽ hai người này giận nhau điều gì mà cô không biết chăng?

Kết thúc một cách nhanh chóng, Dương Lạp và Trân Trân bưng đồ ra rửa, thấy bức bối, cô lên tiếng hỏi:

- Cậu với mẹ có chuyện gì thế?

Dương Lạp ngược lên nhìn, lông mày khẽ nheo lại, cô nói nhỏ đủ để bạn mình nghe được:

- Không có gì đâu!

- Sao lại không có gì được! Rõ ràng cậu và mẹ đã không nói chuyện, cũng không nhìn nhau cơ mà!

Dương Lạp không nói năng gì, cô mau chóng thu dọn bát đĩa rồi bỏ đi ngay trước mặt Trân Trân.

Trái tim cô như thắt lại, từng hình ảnh về anh cứ tua chậm lại trong đầu cô như một thước phim quá khứ. Đau đớn thay, cuộc sống cũng có lúc như thế này, cũng có lúc bế tắc không lối thoát, cũng có lúc anh rời xa cô như một cánh chim lạc loài. Nếu anh đi mà nói với cô một câu thì có lẽ cô sẽ không phải dằn vặt, cô đơn như thế này. Tất cả chỉ là ngụy biện thôi sao? Trăng hôm nay lặn thật sớm, bầu trời chỉ toàn một màu đen kịt, u uất như đôi mắt của cô gái bé nhỏ. Và từ khóe mắt, lại chạy ra một thứ chất lỏng trong suốt, bay vút lên cao biến thành những vì sao trắng xóa. Dương Lạp khóc, khóc cho lòng bớt nặng nề, bớt đau xót. Đây không biết là lần thứ bao nhiêu cô khóc vì anh rồi, cô không muốn đếm nữa. Chỉ là để xóa nhòa đi con người anh trong trái tim cô. Có lúc cô đã thắc mắc tại sao mình không thể nhớ được khuôn mặt của anh, khó khăn đến thế sao? Cơn buồn ngủ bắt đầu len lỏi vào đôi mắt ngây dại, cô đi trở lại vào trong nhà, đắp cho bạn chiếc chăn rồi mình cũng nằm xuống, tìm vào miền của những giấc mơ...Không nghĩ ngợi gì thêm nữa.

“ Tiểu Lạp, Tiểu Trân, 7 giờ sáng rồi đấy!”

Hai cô gái mở to mắt, vùng dậy hốt hoảng, ngó xung quanh chỉ thấy mẹ đang cúi gằm người thu dọn vại đồ vụn vặt. Họ ai làm việc lấy, đi đánh răng rửa mặt.

- Mẹ, sao mẹ dậy sớm thế? - Trân Trân vừa che miệng ngáp, vừa liếc mắt hỏi mẹ.

- Mẹ dậy nấu cơm sáng cho các con, tiện thể thu dọn vại đồ dùng nhỏ. - Bà vẫn cúi gằm, không ngược mắt nhìn Trân Trân.

Ba người ngồi lặng lẽ trên bàn ăn, yên lặng đến nỗi nghe rõ cả tiếng bát đĩa chạm vào nhau leng keng. Không chịu nổi cảnh bức bối, Trân Trân lên tiếng:

- Mọi người sao thế?

Vẫn không ai chịu trả lời, cô bực mình hét lên:

- Bực chết được, từ hôm qua đến giờ rồi đấy!

Vẫn không ai nói gì, Dương Lạp vẫn gấp đồ ăn bình thường và cho vào miệng một cách bình thản. Mẹ khẽ thở dài rồi lại nhanh chóng tập trung vào bát cơm của mình.

- Xin lỗi, tớ và mẹ có chút việc không tiện nói, cậu bình tĩnh lại đi! - Cuối cùng Dương Lạp cũng cất giọng trấn an Trân Trân.

Cô cũng hiểu tình hình hiện tại nên ngồi xuống, chuyển chủ đề:

- Bọn trẻ sao rồi mẹ.

- Chúng nó 9 giờ mới dậy....! – Giọng bà trở nên yếu ớt kì lạ.

- Vậy là tụi con không gặp được rồi, vậy mẹ gửi lời tới bọn trẻ dùm con nhé!

Xong bữa, hai cô gái vào thăm bọn trẻ, bọn chúng vẫn ngủ một cách say sưa, trông thật đáng yêu.

- Các chị đi sao?

Dương Lạp và Trân Trân quay vụt lại, hóa ra là Hoàn Hoàn, nó đã thức từ bao lâu rồi?

- Tiểu Hoàn, em thức bao giờ thế? – Dương Lạp nhẹ nhàng mỉm cười.

- Từ khi các chị vô đây thôi, định đi thật à?

- Ủ, phải đi thôi, ngày mai bọn chị vào học rồi nhóc ạ! – Trân Trân lườm yêu cậu một cái.

- Không thích!

- Sao hả?

- Đi luôn thì đừng quay về nữa đồ ngốc! – Hoàn Hoàn giận dỗi quay mặt đi.

Dương Lạp đến bên cậu, khẽ khàng vuốt mái tóc tơ đen lầy đang rung rung:

- Nhóc con của chị ạ! Bọn chị nhất định sẽ quay lại mà!

- Hừ, không cần!

Trân Trân nhìn Dương Lạp cười tủm tỉm, chắc chắn là cậu bé không muốn họ đi rồi. Bỗng cô nhìn đồng hồ hốt hoảng, 7 giờ 35 phút mất rồi!

- Muộn à, vậy thì đi đi! – Hoàn Hoàn buồn bực hét lên, trong đó có chút gì đó tổn thương.

- Thôi nào, đừng trẻ con thế nữa nhóc, nhớ chuyển lời chào của bọn chị đến lũ trẻ nhé! – Dương Lạp đứng dậy, cúi người vuốt má em.

Cuối cùng, mẹ và Hoàn Hoàn ra cổng tiễn hai cô gái, lòng ai nấy bùi ngùi khó tả. Trước khi xuống núi, hai cô ôm chầm lấy mẹ và Hoàn Hoàn một lần nữa, tiếng khóc vang vọng cả căn nhà. Nắng dịu dàng rọi xuống mọi người, tỏa ra ánh hào quang rực rỡ, cây cối cũng theo thể mà đua chen tỏa bóng mát, một vài tiếng chim líu lo nghe vui tai. Mà thiên nhiên không hề để ý đến có một cảnh tượng xúc động trước mắt. Bịn rịn mãi không buông, nhưng rồi họ đành rời tay nhau, hai người lặng lẽ bước vào trong, hai người nảo nề bước xuống núi. Màu nắng nhuộm lên họ như những bức tượng tỏa sáng. Bến xe đông kịt người, không gian ồn ào, đủ thứ mùi khiến hai cô nàng phải chun chun mũi.

“Kia rồi!”

Đám đàn em của Dương Lạp đã đứng chờ từ sớm, vừa thấy cô, họ đã chạy đến rầm rầm đến khiến người xung quanh tròn mắt nhìn.

- Chị Dương, sao muộn vậy chị? – Mã Đường thở dốc.

- Ủ, tại còn bận trên trại trẻ nữa! Sao các cậu đến sớm quá vậy?

Dương Lạp mỉm cười tươi rói nhìn họ với đủ cảm xúc khác nhau. Hải Thánh thì bồn chồn, Nam Khánh thì tỏ vẻ mít ướt, sục sịt nhìn cô. Vũ Tôn lại háo hức...Đúng là vui thật! Cô bớt buồn hẳn đi.

- Ủa? – Trân Trân liếc mắt ngó quanh như tìm kiếm gì đó.- Chu Thiên đâu?

Trong lòng con nhỏ này chỉ nghĩ đến tên Chu Thiên thôi, đúng là nhỏ hám giai mà!

- Sáng nay tụi em đến gọi thì thấy trong nhà anh ấy có tiếng quát tháo rồi anh ấy bảo tụi em đi trước, không biết sao nữa.

Trân Trân xì mặt, buồn rầu:

- Vậy sao?

- Thôi xe sắp chạy rồi, chào các em nhé! – Dương Lạp vẫy tay chào mọi người, kéo theo cô bạn thân đang bịn rịn mãi không chịu đi. Đám đàn em cũng náo lòng, có đứa còn rút khăn mùi xoa vẩy vẩy.

“Khoan.....đã.....!”

Giọng ai như Chu Thiên, Dương Lạp quay đầu nhìn lại thấy hần ta đang thở hổn hển, người nhể nhại mồ hôi. Chu Thiên và Trần Trần ôm chầm lấy nhau, thật lãng mạn, người xung quanh nhìn mà cảm động. Trần Trần khóc nức nở, Chu Thiên vuốt vuốt mái tóc ngắn mỏng của cô và đặt vội vàng một nụ hôn nhẹ nhàng lên trán cô, ấm áp.

- Chị...đi mạnh khỏe nhé...em sẽ chờ...!

Lau vội những giọt nước mắt, Trần Trần rút trong túi đưa cho Chu Thiên một chiếc móc khóa hình hai con ếch xanh chụm đầu vào nhau, cười híp mắt:

- Quà của chị đó, em nhớ giữ đấy!

Hai người họ lại ôm nhau mãi không buông cho đến khi Dương Lạp phải lên tiếng:

- Xe sắp chạy rồi Tiểu Trần

Cuối cùng, cô cùng Trần Trần bước lên xe, chiếc xe khởi động rồi chậm rãi lăn bánh, Trần Trần dí sát mặt vào ô cửa dõi theo đoàn người phía sau đang đang vẫy tay tạm biệt. Nắng vẫn chảy trên mọi ngõ con đường, đem theo mùi hương dịu dàng của những cánh đồng hoa ngũ sắc...Yên bình như nó vốn có, An Dương là nơi đẹp nhất thế giới này. Trần Trần dựa đầu vào vai Dương Lạp ngủ. Cô khẽ mỉm cười, mong sao hai người họ sẽ thật hạnh phúc.

8. Chương 8: Cánh Đồng Hoa Oải Hương

Cuối hè ở Nhị Hà đúng thật khác xa An Dương, vẫn còn những ánh nắng gay gắt như xuyên qua da thịt con người, khiến người đi lại trên đường ít hần đi, đám ve sầu vẫn da diết kêu không dứt. Dương Lạp vừa trở lại từ quê, khí hậu thay đổi khiến cô thấy khó chịu và thầm ước giờ này mình ở An Dương có phải hơn không. Thế nhưng bây giờ, trên vai là cặp sách, cô vẫn phải lững thững đi đến trường. mới có hai ngày rời xa nơi này mà cô đã cảm tưởng nó trở lên xa lạ biết bao, mọi thứ dường như không để lại chút ấn tượng nào với cô gái này. Dần nắm rừng buồn rầu nhìn con người lạnh lùng bước qua một cách bình thản, không hay tới sự khoe sắc của nó. Từng cơn gió vô tình thổi qua thân thể cô se se lạnh, đúng thực là cuối mùa hè. lúc nóng lúc lạnh. Trường cấp ba Hòa Điện dần lộ ra với lớp mái sơn màu đỏ chói lòa với ba dãy học đường rộng lớn thênh thang. Cô rẽ vào bên dãy một, tìm lớp học của mình. Cửa lớp được mở ra, mọi người nhìn cô khó chịu, đúng là những kẻ ngốc!

- Dương Lạp, sao không nghỉ học luôn đi! – Một con nhỏ bĩu môi nhìn cô.

- Bạn là mẹ tôi sao mà cấm tôi đi học thế? Mẹ ơi mẹ à! – Dương Lạp cười mỉa với cô ta.

Cô nàng tức xì khói đầu, rõ ràng Dương Lạp đang chế giễu cô mà. Nhưng chẳng thể làm gì nổi. Cô ngồi vào chỗ sau khi đã kiểm tra kĩ lưỡng, ngày mới khởi đầu thế này khá tốt đây! Trần Trần vừa thấy Dương Lạp, liền chạy đến tươi cười:

- Sao? Khỏe chứ cậu? Hôm qua về mệt không?

- May cho tớ, hôm qua chỉ có cô người làm ở nhà, nhẹ cả đầu óc! – Dương Lạp thở dài.

Bỗng cửa lớp bị đá văng ra, Hoàng Hiểu Vương bước vào với bộ quần áo xộc xệch, chiếc áo sơ mi nhăn nhoe xấu xí, hần ta hệt như vừa mới đi đánh nhau về. Mới đầu cả lớp ngạc nhiên nhưng sau rồi cũng quen, chẳng ai để ý nữa. Cậu ta tiến dần về phía Dương Lạp, vỗ bàn:

- Hai hôm trước cô đi đâu thế hả?

- Liên quan gì cậu sao? – Dương Lạp không thèm ngược lên nhìn, lấy quyển sách mở ra tra cứu.

- Cô...chốc nữa về cùng tôi!

Dương Lạp giật mình ngẩng mặt lên nhìn:

- Làm...gì???

- Nhiều lời, tôi đưa cô đến chỗ này! – Nói xong, hần nghênh ngang bước về chỗ, lại lẳng chiếc cặp đáng thương lên mặt bàn và nằm gục xuống ngủ.

- Hần sao thế? – Trân Trân ngạc nhiên hỏi Dương Lạp.

- Có Chúa mới biết, thỉnh thoảng hần lại lên cơn như thế đấy, haizzz!

Cô giáo bước vào lớp, vẫn như thường lệ, cô mở sổ ra và điểm danh, và hôm nay lớp học đủ. Dương Lạp nằm xuống bàn, ngoảnh đầu về phía cửa sổ với những rặng cây xum xuê, bầu trời xanh hiền hòa, thật dễ chịu, cô lại nghĩ đến những ngày ở An Dương. Trong đầu bỗng hiện lên suy nghĩ: “ Hay là mình về An Dương học!” Nhưng rồi cô lại lắc đầu, nếu cô về đó thì sẽ phụ công của mẹ, vì môi trường học tập ở đây tốt hơn nhiều và nó sẽ giúp cô có tương lai rạng rỡ hơn...

Chuông reo kết thúc giờ học vang lên ba hồi. Học sinh vội vã tìm chỗ lấp đầy cái dạ dày đang réo đói của mình. Trân Trân và Dương Lạp cũng chen vào dòng người đang xô đẩy tìm chỗ, cuối cùng họ cũng có được một chỗ ngồi êm ái với khay thức ăn ngon lành.

- Chán thật! Ở ngoài này sao chán thế chứ? – Trân Trân vừa nói vừa khều khều mấy lát khoai trong khay thức ăn.

- Cậu nhớ Chu Thiên chứ gì? – Dương Lạp mỉm cười.

Lạp tức mặt cô nàng đỏ gay, trúng tim đen có khác.

- Vậy hôm đó hai người đã làm gì nhau hả?

- Hôm...nào? – Trân Trân giả bộ mắt tròn xoe nhìn Dương Lạp.

- Lại còn chối nữa! Cái hôm mà Chu Thiên công cậu lên trại vì cậu bị trẹo chân ấy!

- O...làm gì chứ? – Tuy miệng nói những Trân Trân vẫn đỏ mặt.

- Cậu mà không kể thì nghỉ chơi luôn đấy! – Dương Lạp cúi mặt iếng thịt vào miệng nhai nhóp nhép.

- Ờ thì...sau khi bế mình vào trong nhà, cậu ấy nắn lại chân ỳnh rồi băng bó nó lại thôi. Nhưng...

- Nhưng gì? – Mắt Dương Lạp sáng lên như hai cái đèn pha ô tô.

- Thì...thì cậu ấy hỏi mình có đau không? Mình bảo có, thế là cậu ấy quì xuống dưới chân mình, hôn lên nó một cái...á, ngại chết được.

- Cái gì! – Dương Lạp đứng bật dậy, hét lớn khiến mọi người xung quanh quay lại nhìn.

- Cậu làm gì thế, sao ngạc nhiên dữ vậy! – Trân Trân kéo tay Dương Lạp ngồi xuống, nói nhỏ.

- Hai...người đến mức đó rồi ư?

- Có gì đâu chứ! Cậu ấy bảo như thế thì vết thương sẽ mau lành hơn!

- Phì...ha ha ha...! – Dương Lạp không nhin nổi phì lên cười khiến Trân Trân tức giận suýt thì bỏ đi.

- Ấy khoan đã, làm gì mà nóng thế?

- Hừ, cậu mà còn thái độ như thế nữa thì khỏi luôn đấy!

- Ủ ừ! Thế rồi sao?

- Hôm qua cậu ấy gọi điện ỳnh bảo là kì nghỉ đông sẽ lên đây với bọn kia nữa!

- Thật à...! – Giọng Dương Lạp bỗng trầm xuống, mặt buồn thiu.

- Sao vậy? – Trân Trân lo lắng hỏi.

- Cậu thì vui rồi! Tớ thì chết chắc, cái gì mà Nam Dĩnh chứ!

- Ủ nhỉ? Cậu đâu có quen hần đâu! Bây giờ hậu quả thì khôn lường rồi nhá!

Thế rồi họ im lặng hẳn, không ai nói gì nữa.

Trong lòng Dương Lạp rồi bởi, làm thế nào bây giờ? Tên Nam Đình kia là ai chứ?

Tiếng loa thông báo cuối nhà ăn: “ Thông báo, chiều nay các em chỉ học đến 2 giờ là được nghỉ, các môn còn lại sẽ bù sau!”

- Sao thế nhỉ? Tưởng chiều nay phải học đến 6 giờ chứ?

- Ui dào, thế càng sướng! Chiều nay đi shopping chứ?

Mọi người sôi nổi bàn tán về vấn đề vừa rồi. Dương Lạp và Trần Trần trở lại lớp học sớm hơn mọi người, khi đi qua phòng giáo vụ, họ vô tình nghe được một đoạn đối thoại:

- Tại sao chúng ta phải nhường nhịn như thế, nó thích nghỉ thì nghỉ một mình đi, sao lại ép toàn trường nghỉ như thế chứ!

- Cô cố nhịn đi, rồi chúng ta sẽ bù cho các em sau. Vấn đề là cậu ta là con của bà ấy, nếu chúng ta phản bác thì mất việc như chơi đấy!

- Nhịn thì nhịn, sức chịu đựng chỉ có giới hạn thôi! Nếu còn một lần nữa như thế này thì tôi xin nghỉ việc luôn đấy.

“ Có vẻ đây là một cuộc nói chuyện rất kịch liệt về vấn đề nghỉ học chiều nay. Mà tại sao lại thế nhỉ? Ai đã ra lệnh như thế? Thôi cũng chẳng cần quan tâm.” – Dương Lạp thầm nghĩ trong đầu rồi nhanh chóng trở về lớp học.

Vậy rồi 2 giờ cũng đến thật nhanh chóng, học sinh đổ về như hội, ai nấy hớn hờ ra mặt, hiếm khi họ có cơ hội được về sớm thế này. Dương Lạp và Trần Trần sách cặp ra cổng trường, bất ngờ một chiếc mô tô lao vụt đến đỗ trước mặt họ.

- Hoàng Hiểu Vương, cậu điên à? – Trần Trần cau mày nhìn hẳn.

- Lên xe đi Dương Lạp Lạp! – Cậu ta ra lệnh.

- Cái gì? Tại sao? – Dương Lạp tròn mắt nhìn.

- Con nhỏ này, không nhớ sáng tôi bảo gì hử? – Hiểu Vương tức giận lườm cô.

- O, nhưng tôi đâu có nói sẽ đi cùng cậu.

- Cô...! – Hiểu Vương tức muốn ói máu.

- Thôi, cậu lên đi không lại lớn chuyện! – Trần Trần húc vào vai Dương Lạp một cái.

- Ồ...! – Cô ngao ngán leo lên yên xe máy.

Chiếc xe phóng vụt đi như tên bay, để lại sau tiếng hét chói tai của Dương Lạp. Mọi thứ xung quanh cô như trôi qua nhanh chóng, không nhìn rõ bất cứ thứ gì.

- Cậu...đi...chậm thôi!...Á! – Dương Lạp run lấy bẫy bám chặt vào yên xe, giọng như sắp khóc.

- Ôm đi!

- Hử?

- Ôm vào người tôi đi!

Chưa lúc nào Hoàng Hiểu Vương thấy em gái mình dễ thương như thế này, hồi bé, nó là một con nhóc dễ xúc động, mít ướt nhưng càng lớn, con bé lại càng dễ thương và mạnh mẽ.

- Hử? Tên điên này nói gì thế hử?

- Cô muốn bị ngã hử?

Nói rồi cậu ta lại đánh võng một cái khiến Dương Lạp sợ mất mật, đành ôm chặt vào eo hẳn. Chiếc xe vẫn đi với tốc độ chóng mặt nhưng cô đã cảm thấy yên tâm hơn khi được dựa vào tấm lưng to lớn, vững chắc

của hân. “ Cảm giác thân quen quá, tấm lưng này sao giống lưng của anh Phong như vậy!” - Dương Lạp thầm nghĩ. Hình như đã ra ngoài ngoại ô thành phố, cô nhận ra điều đó bởi những cánh đồng xanh biếc trải tận chân trời, Nhị Hà cũng có những nơi như thế này ư? Càng lúc càng vắng người hơn. Cuối cùng thì dừng lại tại một ngọn núi nhỏ cỏ xanh rờn, cô vẫn còn cảm thấy choáng...Cô ngồi bệt xuống bên vệ đường, thở hổn hển.

- Đồ yếu như sên! Đi nhanh lên! – Hoàng Hiểu Vương kéo tay Dương Lạp lôi đi xềnh xệch.

- Bỏ ra! Tôi tự đi được!- Dương Lạp hất tay hân ra, gắt gỏng.

Leo mãi mới đến đỉnh núi, kì lạ thật, phía sau núi là một cánh đồng hoa oải hương rực rỡ. Cô òa lên sung sướng. Hai người ngồi xuống bên vệ núi, ngắm nhìn những bông hoa đang chải mình dưới nắng. Một màu tím thật hiền dịu, giống như một bức tranh thủy mặc lớn. Ánh nắng yếu ớt ngã mình xuống cánh hoa nhẹ nhàng như sà vào lòng của nó. Gió cứ thổi nhẹ nhẹ, nhẹ nhẹ lướt qua hai con người đang ngây ngất ngắm nhìn. Mùa này hoa nở đẹp nhất, Dương Lạp thấy lòng mình thanh thản như những đám mây trắng xóa đang lững lờ trôi trên bầu trời cao vút.

- Sao...cậu biết chỗ này hay vậy? – Cô ngượng ngùng nhìn Hiểu Vương.

- Ừm...vô tình thôi!

Dương Lạp quay sang nhìn cậu, mái tóc màu hạt dẻ khẽ rung rinh trong ánh nắng hiền dịu, khuôn mặt trắng ngần của cậu ngẩng lên nhìn bầu trời, hàng lông mi chớp chớp thật hút hồn. Lúc này cô cảm giác cậu giống như anh trai mình vậy, chỉ muốn sà vào lòng người con trai ấy. Cô muốn nằm ra thảm cỏ này để tận hưởng mùi hương ngào ngạt của hoa oải hương và thấy mình giống như một nàng công chúa cổ tích. Sao lại có nơi đẹp và lãng mạn như thế này? Cô cười tíu tít và giơ đôi bàn tay làm thành hình chữ nhật để tóm lại hình ảnh này vào trong kí ức. Trông cô ngộ nghĩnh như một đứa trẻ vậy.

Hiểu Vương quay sang nhìn em, mái tóc tơ mỏng đen láy của em bay bay dịu dàng, và đôi môi kia khẽ nhếch lên cười, em vẫn như thế, vẫn luôn cười rất tươi mỗi khi có anh bên cạnh, nụ cười ấy rạng rỡ hơn cả những bông hoa kia, hơn cả ánh mặt trời kia. Anh muốn ôm gọn em trong vòng tay của mình và hít ngửi mùi cháy cháy trên tóc em. Nghĩ đến đây thôi là lòng anh muốn thắt lại thật đau đớn. Giá như...Đôi tay như thế không còn nghe lời anh nữa, anh ôm lấy Dương Lạp. Cô tròn mắt ngạc nhiên. Cậu ta ôm cô rất chặt như sợ cô sẽ biến mất như những cơn gió vô tình kia. Vòng tay rất ấm áp, Dương Lạp không gỡ tay cậu ra và cứ thế để mặc cho cậu ấy ôm mình, lòng xuyến xang.

Hiểu Vương thấy mình thật ngốc nghếch, nếu khi đó anh không đi thì bây giờ chắc hân anh em họ sẽ rất hạnh phúc. Nhưng không thể...Anh muốn ôm cô như thế này từ rất lâu rồi, rất lâu rồi...Chưa bao giờ anh quên cô và luôn âm thầm bảo vệ cô chỉ từ xa, chỉ cần có thể nhìn thấy cô là đã hạnh phúc lắm rồi. Chẳng hiểu sao, những giọt nước mắt lăn trên má anh, rất nhẹ nhàng, rất khẽ khiến cô không thể biết được. Gió ơi mau chóng lau khô cho anh...

- Ấy...cậu...sao thế...bỏ tôi ra...! – Tiếng Dương Lạp vô cùng nhẹ.

Hoàng Hiểu Vương bỏ ra, quay vụt mặt đi và tự trách mình đã cư xử quá ngu ngốc.

- Này, cậu sao thế hả? – Dương Lạp huých tay cậu.

- Không sao, nhỏ điên! – Giọng cậu ta nhỏ dường như không có ý trách cô.

Mặt trời bắt đầu chậm chậm lặn xuống núi, một màu hoàng hôn nhuộm đỏ cánh đồng hoa oải hương, khiến nó càng thêm rực rỡ hơn. Dương Lạp nhẹ dựa đầu vào vai Hiểu Vương, trong lòng ấm áp. Cảm giác này sẽ chẳng thể nào phai nhòa trong con tim hai người.

“ Một chú gà con lông vàng óng đang tung tăng...”

Nhánh lá trong vườn xào xạc kêu...

Con điều hâu to lớn...la la la...

Gà con vội tìm anh...sau những luống rau

Anh vội vàng bảo vệ em

Khỏi con điều hâu độc ác...

Rồi anh em lại tung tăng...la la la”

Giai điệu bài hát ngân lên thật dịu dàng, thật ngộ nghĩnh...Dương Lạp giật mình quay lại:

- Sao...cậu...lại biết bài hát đó! – Mắt cô nhòa đi theo dòng lệ đang chan hòa hai bên mắt.

Hoàng Hiểu Vương hốt hoảng:

- À...cái này tôi nghe một người bạn hát cho.

Đây là bài hát mà trước kia Dương Phong hay ru Dương Lạp ngủ...một bài hát rất ngộ nghĩnh, nhưng đó là kỉ niệm của hai anh em. Tại sao Hoàng Hiểu Vương lại biết bài hát đó? Tại sao lại hát nó một cách tha thiết như vậy. Cô lấy tay quệt nước mắt, vùng giọng:

- Vậy sao?

Hoàng Hiểu Vương không nói gì, cổ họng anh như có vật gì đó chặn không thể cất tiếng, ánh mắt anh bối rối, hàng lông mày khẽ nhíu lại. Anh quay mặt đi đau đớn.

Dương Lạp cũng không thể nói gì khác nữa, cô đứng dậy, dang tay ôm lấy cả cánh đồng hoa oải hương trước mặt, đôi mắt lại cong cong lên cười, xóa bỏ mọi gánh nặng trong lòng. Cô cười tươi nhìn Hiểu Vương:

- Về thôi!

Hiểu Vương ngược lên nhìn cô, ánh mắt trìu mến:

- Ừ.

Hai người lặng lẽ xuống núi, lên xe máy về. Lần này Dương Lạp chủ động ôm lấy cậu, chiếc xe lướt đi trong làn gió nhẹ. Cô nghĩ mình đã nghĩ sai về Hiểu Vương, càng lúc cô càng thấy hắn thật đặc biệt, đặc biệt hết như anh trai của cô. Cô quý mến hắn hơn cô tưởng.

“Ước gì được trở lại cánh đồng ấy lần thứ hai.”

9. Chương 9: Bố Và Chị Gái

Cuối trung tuần hạ. Trời hầu như chẳng còn nắng, chỉ phảng phất đâu đây màu vàng nhè nhẹ của nó. Từ cửa sổ phòng Dương Lạp, cô đang nằm trên giường, không muốn bước ra khỏi đó chút nào vì trời đã bắt đầu se se lạnh. Thời tiết ở Nhị Hà thật là khó chịu. Hôm nay đúng chủ nhật, căn nhà của Hoàng Hiểu Vương vô cùng rộng lớn, cô nghĩ mình chưa khám phá hết nó nữa. Nhẹ nhàng đặt chân xuống nền, hương vị của ngày hôm qua vẫn còn đâu đây. Tiếng gõ cửa và chị người làm bước vào với chậu nước rửa chân và trên tay cầm một hộp gì đó được gói gói rất cẩn thận.

- Cô Dương, cô đã dậy ạ?

- Vâng.

- Cô ngồi lên giường và ngâm chút nước nóng này đi, trời đã chuyển mùa rồi, lạnh lắm.

Dương Lạp nghe lời, cô ngồi lên giường, thò chân xuống chậu nước rải cánh hoa hồng.

- Á! – Dương Lạp hét lên đau đớn.

Chậu nước này nóng quá, hình như là nước sôi, chắc cô đã bỏng chân rồi, chỗ bị nhúng vào nước bắt đầu đỏ lên, đau rát. Cô người làm hốt hoảng:

- Xin lỗi cô, tôi quên chưa cho thêm nước lạnh vào!

Lạ thật, sao chị người làm lần này có vẻ vụng về quá vậy. Vừa dứt suy nghĩ trong đầu thì Hoàng Hiểu Vương đá cửa xông vào:

- Có chuyện gì thế hả?

Vừa thấy chân Dương Lạp bị bong, hần ta lại càng cuống lên, chạy đến bên cô quát lên:

- Ai làm cô thế này hả?

Bất chợt cậu quay về phía chị người làm:

- Cô làm ăn...! – Bỗng cậu sững người, đơ tại chỗ, miệng há hốc.

Chị người làm bỗng cười lớn, bỏ chiếc mũ ra, mái tóc vàng lượn sóng tung bay trong gió. Chị ta quả thực rất xinh đẹp, đôi mắt sắc sảo, đôi môi khẽ nhếch lên cười, ánh mắt nhìn chăm chăm hai con người kia.

- Vương à! Em đang làm gì thế hả?

Hoàng Hiểu Vương vẫn đơ tại chỗ, mãi lúc sau hần mới bừng tỉnh, miệng lắp bắp:

- Chị.....!

“Chị ư? Hần có chị ư? Trời ơi!”- Dương Lạp nghĩ trong đầu.

- Không ngờ bây giờ em trở lên như vậy đấy? Vì một đứa con gái mà hốt hoảng vậy sao? – Giọng chị ta cay nghiệt.

Nhanh chóng lấy lại được bình tĩnh, Hiểu Vương nhìn chị đắm đắm:

- Chị! Sao chị lại làm như thế? Chị cố tình lấy nước nóng ư? Với lại bộ quần áo kia là sao?

- Ha ha...! Em biết tính chị thích gây ngạc nhiên mà!

- Chị...quá đáng rồi đấy! – Nói rồi hần quay lại nhìn Dương Lạp đang nhăn nhó đau đớn, rồi vội chạy đi lấy đồ y tế.

Trong phòng chỉ còn lại Dương Lạp và cô gái lạ. Không hiểu sao cô lại thấy sợ hãi, cô ta ngồi xuống ghế, hai chân vắt chữ ngũ, vênh mặt nhìn cô:

- Chào em, chị là Hoàng Hiểu Dy. Chị mới từ Mỹ về đêm qua. Em là ai?

- Em là Dương Lạp Lạp. Bạn học của Hoàng Hiểu Vương.

-Ồ! Tưởng bạn gái chứ! – Cô ta lấy tay vuốt vuốt lọn tóc vàng óng của mình.

- Dạ không.

- Sao em lại ở đây?

- Mẹ à không, bác Hoàng bảo em đến đây ở! – Dương Lạp kiên quyết nhìn cô ta.

- Mẹ chị á? – Hoàng Hiểu Dy tỏ vẻ ngạc nhiên.

Bỗng cô ta thay đổi thái độ, tiến lại gần, nhắc cầm cô lên, giọng thủ thủ:

- Nếu cô đụng vào em trai tôi...cô sẽ chết với tôi!

Ánh mắt sắc lẹm như vầng trăng khuyết xoáy thẳng vào tim cô. Một giọng điệu rõ khinh thường người khác. Dương Lạp thấy sồn tóc gáy. “Em trai, mà khiến cho cô ta có thái độ như vậy ư?” – Dương Lạp thầm nghĩ trong đầu. Đúng lúc đó thì Hiểu Vương bước vào, vội đến bên Dương Lạp, quát lớn:

- Có sao không vậy hả? Đồ hậu đậu này.

Nói rồi hần nhắc chân cô lên, lấy thuốc thoa và băng nó lại, động tác vô cùng nhanh và gọn nhẹ. Lúc này, cô nhìn lên và thấy Hoàng Hiểu Dy đang khoanh tay đứng lờm cô, vô cùng căm phẫn. Thật khó hiểu...

Bỗng cô ta cười toe toét, đưa một chiếc hộp và lôi ra bộ váy màu xanh nhạt lóng lánh rất đẹp:

- Tiểu Lạp à! Trưa nay cả nhà chị sẽ cùng dùng cơm, em hãy mặc chiếc váy này và cùng ăn nhé!

- Cảm ơn chị! – Dương Lạp gật đầu gượng cười.

Còn Hoàng Hiểu Vương thì không nói năng gì, đi ra khỏi phòng. Trưa đến thật nhanh, người làm nhà họ Hoàng chạy đi chạy lại tấp nập, đây là lần đầu tiên cô thấy căn nhà lạnh lẽo trở nên rộn ràng như vậy. Ngược ra ngoài cửa sổ, bầu trời xanh hiền hòa, một ngày đẹp trời cho những dự định tốt đẹp đây. Ngược nhìn đồng hồ đã điểm 11 giờ 30, mà 12 giờ thì bắt đầu dùng bữa rồi. Cô phải chuẩn bị thật nhanh chóng mới được. Chiếc váy xanh bằng vải tơ tằm nhẹ nhàng dính những viên trân châu lỏng lánh, quai áo được làm điệu bằng cách tua ra trông rất sang trọng và quý phái, cô cũng có lúc được mặc những chiếc váy như thế này sao? Nói thực ra, từ chiếc đến giờ cô chẳng có bộ quần áo nào ra hồn cả.

“ Cốc, cốc...” – Có tiếng gõ rồi cửa bật mở. Hoàng Hiểu Vương bước vào với bộ lễ màu trắng rất thanh nhã, mái tóc được nhuộm lại thành màu đen từ bao giờ và trông thật dịu dàng, khuôn mặt toát lên vẻ thông minh, lanh lợi. Cậu ta đích thực là quý tử của một gia đình giàu bậc nhất thành phố.

- Xong chưa con nhỏ ngọc này!

” Đúng là vẻ bề ngoài khác hẳn bên trong, hẳn vẫn cư xử thô lỗ như thế“. Dương Lạp quay lại, bước về phía cửa, không thèm để ý hẳn. Bỗng hẳn vòng ra sau cô, thì thầm vào tai: “ Hãy thận trọng lời nói và cử chỉ!” Nó giống như một lời đe dọa nhưng thực chất lại là một lời nhắc nhở đúng nghĩa. Hẳn nói vậy là có ý gì? Xong, cô bước vội xuống hành lang, một chiếc bàn lớn với la liệt thức ăn hiện ra, toàn những món sơn hào hải vị cả. Cô lóa cả mắt, trên bàn đã có ba người ngồi, người phụ nữ mặc quần áo đen với mái tóc búi cao lên trên để lộ khuôn mặt quý phái, xinh đẹp, đó chính là bà Hoàng. Ngồi đối diện với bà ta là Hoàng Hiểu Dy, vẫn mái tóc vàng lượn sóng buông xõa, lúc này cô ta đích thực là bản sao của bà Hoàng, hai người giống nhau y hệt. Còn ngồi cạnh cô ta, một người đàn ông trung niên, tóc đã điểm sợi bạc, ăn mặc rất giản dị nhưng toát lên quyền lực vô cùng lớn, nếu cô đoán không nhầm thì đó chính là ông Hoàng, bố của Hoàng Hiểu Vương. Cô đứng ngây người ngắm nhìn hào quang phát ra từ ba người họ, giới thượng lưu có khác. Bỗng giọng của Hiểu Vương cất lên:

- Sao chưa lại ăn cơm đi, đứng đó làm chi.

Xong, cậu ta kéo người Dương Lạp lại gần bàn ăn, cúi gập người:

- Con chào mọi người, mọi người dùng bữa vui vẻ.

Sao hẳn lại lễ phép thế nhỉ?

- Ai đang đứng cạnh con? – Giọng nói nghiêm trang cất lên, nhưng người đàn ông vẫn không ngẩng mặt.

- Là Dương Lạp Lạp, bạn của con.

Sau đó hẳn kéo cô ngồi xuống. Có gì đó không ổn? Dương Lạp thấy chiếc váy đúng là có gì đó đang rộng ra dưới chân, cô nghe tiếng chỉ đang co giãn, và dần dần kéo lên tận hông, nó bị rách ư? Sao lại dễ dàng đứt như thế? Thấy khuôn mặt nhăn nhó của cô, Hoàng Hiểu Vương dường như nhận ra sự cố, bèn đứng bật dậy.

- Ngồi xuống! – Người đàn ông kia lại cất giọng.

Trống ngực Dương Lạp bắt đầu đập thành thịch, làm sao bây giờ, nó sẽ toạc ra mất. Cô ngồi im không dám động đậy, chỉ sợ nó sẽ làm cho đường chỉ đứt hết ra. Cô toát mồ hôi nhìn Hoàng Hiểu Dy, cô ta đang nhếch mép cười chế nhạo cô, thì ra trò đùa quái ác này là của cô ta.

Lúc này, người đàn ông mới ngược lên nhìn, sững sờ khi thấy mặt Dương Lạp, ông ta ngậy ra một lúc rồi nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, mỉm cười hỏi cô:

- Cháu có vấn đề gì sao?

Dương Lạp vẫn ngồi im, cô giơ tay lên ôm lấy ức ở ngực, khắp người run run. Lời nói của ông ta dường như có ẩn chứa sức mạnh của một con mãnh hổ thực sự. Cô cúi gằm xuống không dám nhìn mọi người xung quanh nữa. Nhìn khuôn mặt nhăn nhó của Dương Lạp, Hiểu Vương không kìm chế được nữa mà đứng dậy lần nữa:

- Bố, cô ấy cần vào trong!

- Im miệng và ngồi xuống!

Tiếng quát của ông ta làm tất cả mọi người giật mình, Dương Lạp cũng không ngoại lệ. Từ đầu đến giờ bà Hoàng chưa hề lên tiếng, bỗng chợt lại nói:

- Chiếc váy đó là của ai?

Vừa nghe chiếc váy, mặt Hoàng Hiểu Dy đã tái mét, mím chặt môi lo lắng. Lập tức khi đó, ông Hoàng đứng bật dậy, tát cho cô ta một cái đánh bốp. Cái tát mạnh đến nỗi hằn nguyên cả bàn tay của ông ta trên khuôn mặt trắng ngần đó. Dương Lạp và Hoàng Hiểu Vương trở mắt nhìn, riêng bà Hoàng vẫn cầm cúi dùng cơm. Thật đáng sợ, Hoàng Hiểu Dy đờ ra một lúc, rồi lấy tay ôm má, ngược nhìn cha:

- Bố...tại sao?- Giọng của cô run run, có xem lẫn sự uất ức tội lỗi.

- Tại sao à? Mày vẫn không bỏ được cái thói hại người như thế à? Mày muốn làm tao xấu hổ đến khi nào đây Hiểu Dy?

Hiểu Dy tức giận, cầm cốc nước bên cạnh chạy lại đổ lên người Dương Lạp trước con mắt vẫn chưa hết ngạc nhiên của mọi người. Những dòng nước lạnh chạy xuống mái tóc mỏng manh của cô, lăn xuống cả hai bên má rồi nhỏ xuống cằm, trông cô thật tội nghiệp. Hiểu Vương đứng dậy dùng khăn giấy lau cho cô, rồi giữ chặt tay chị:

- Chị làm cái gì thế hả?

- Làm cái gì à? Con nhỏ này là cái gì mà lại được ở nhà mình, lại còn được em quan tâm như thế hả?

Tiếng đập bàn lớn, ông Hoàng gằn giọng:

- Người đâu, giam Tiểu Dy vào biệt phòng cho ta.

Biệt phòng, là nơi tăm tối nhất của dòng họ, chuyên dùng để giam cầm những người phạm lỗi. Lần này Hoàng Hiểu Dy chết chắc rồi. Bà Hoàng thấy sự việc quá lớn, bèn giữ người chồng, giọng van nài:

- Minh, có quá đáng lắm không? Đâu đến mức đó.

Ông ta hất tay bà ra, vẫn kiên quyết:

- Bà có biết tôi nhện nó đủ lắm rồi không? Nó là loại người gì hả? Không làm nên cái trò trống gì lại còn thích hăm hại người khác. Bà biết vừa rồi nó đã gây chuyện gì không?

Bỗng chợt Hoàng Hiểu Dy tái tím mặt, run run ngã quỵ xuống nền nhà, khiến Hiểu Vương phải đỡ dậy, ông Hoàng vẫn gằn giọng:

- Vừa rồi nó năn nỉ tôi cho lái xe thử, và kết cục đã đâm vào một người đi đường bên dốc, đó là một cô gái trẻ. Đã thế nó còn dám bảo tôi mặc kệ, lái xe tiếp để nhanh chóng gặp Tiểu Vương. Khốn nạn, tôi phải cho người đưa cô ấy đi cấp cứu, trong khi nó vẫn nhởn nhơ không mấy may hối hận gì. Bà nghĩ sao hả, mà còn bênh vực cho nó.

“ Một cô gái trẻ đang trên đường lên đây ư? Ai? Không lẽ...” Dương Lạp chợt nghĩ trong đầu, lúc đó bỗng có điện thoại reo, ông Hoàng bấm máy nghe, sau một hồi mặt ông ta nhăn lại, sợ hãi:

- Sao...cấp cứu ư? Được, tôi đến ngay...

Xong, ông ta hốt hoảng mặc quần áo, nói với mọi người:

- Cô gái vừa rồi đang nguy kịch, bây giờ tôi cần đến đó ngay, còn nữa, giam Hiểu Dy vào cho tôi.

Hoàng Hiểu Dy hốt hoảng, bám chặt vào chân ông ta:

- Cha...cha, con xin lỗi, cha cho con đi cùng với!...

Mọi thứ trôi qua thật mờ nhạt, tim Dương Lạp đập thình thịch, trong lòng cô rối bời, bồn chồn, cô có cảm giác gì đó không ổn. Vội vã hỏi ông Hoàng:

- Cô...gái ấy...như thế nào? Tên...gì ạ?

- Bác không biết, hình như là cái gì Trần đó.

Nói xong ông ta lao vội ra xe, Dương Lạp ngã quỵ xuống, “Trần Trần ư? Không thể nào?” Hiểu Vương đỡ lấy cô, cởi áo khoác lên người cô đang run rẩy. Cô như con thú bị tổn thương, lao vội ra khỏi xe của ông Hoàng, cuối cùng bốn người cùng lên xe đi đến bệnh viện. Bỗng chốc căn nhà trở nên u lạnh, bà Hoàng vẫn ngồi im đó, vẫn cầm đũa dùng cơm, nhưng đầu ai hay, từ khóe mắt bà đang nhỏ lệ.

Bệnh viện Hàn Dương ồn ã bởi đủ các thứ tiếng, đủ thứ cảm xúc, bốn người ngồi ngoài hành lang bệnh viện, bồn chồn. Ông Hoàng nhìn đắm đắm vào cửa phòng cấp cứu, đôi lông mày không ngừng co lại. Hoàng Hiểu Dy ngồi vắt chân lên nhìn vào trong, khẽ vuốt vuốt những lọn tóc của mình mà không để ý ánh mắt căm hận của Dương Lạp, cô ngồi thu vào một góc, như người mất hồn, đôi vai trần khẽ rung rung, tấm áo mỏng manh của Hiểu Vương không đủ ủ ấm cô. Còn anh, anh đan chặt hai tay vào nhau, nhìn vào phòng cấp cứu. Ai cũng đều lo lắng, sợ hãi...

Sau hơn ba tiếng đồng hồ, cửa phòng cấp cứu bật mở, bác sĩ bước ra, lập tức ba người đứng dậy.

- Bệnh nhân đã tạm ổn, nhịp tim đã bình thường trở lại. Sau hai tiếng nữa, mọi người có thể vào.

Rồi ông ấy nhìn ông Hoàng, bảo:

- Ông Hoàng, mời ông xuống văn phòng của tôi làm hồ sơ và trao đổi một số chuyện.

Nói rồi, hai người họ đi xuống tầng dưới, vì chưa thể vào thăm nên Dương Lạp bèn ngồi xuống ghế chờ, thở phào nhẹ nhõm.

- Ôi giờ, không chết là may rồi. – Hiểu Dy vênh mặt nhìn, giọng điệu coi thường.

“Bốp” – Cái tát như trời giáng của Dương Lạp khiến má cô ta lệch sang một bên.

- Đồ đề tiện, cô có thể độc ác như thế được sao.

Hiểu Dy cảm phẫn, đứng dậy định tát lại thì Hiểu Vương ra đỡ, hất ta phẫn nộ ra mặt, cầm chặt tay cô ta, ghé sát vào tai nói một điều khiến Dương Lạp không thể nghe thấy:

- Nếu cô đụng vào Tiểu Lạp, thì cô sẽ không sống được dù chỉ là một giây đâu.

Hoàng Hiểu Dy bất lực, vụt ngồi xuống, đau đớn, không hiểu em trai đang nói gì.

Dương Lạp vẫn chưa hoàn hồn, cô ngồi lặng lẽ, nước mắt chan hòa hai bên mép, cô nhắm nghiền mắt. Nếu người trong kia đích thực là Trần Trần thì cô sẽ không sống nổi mất.

Hai tiếng đồng hồ trôi qua thật nhanh chóng, Dương Lạp chạy vụt vào trong. Trời đất như trở lên quay cuồng, người nằm trên tấm đệm trắng, môi trắng bệch, khô nẻ, mắt nhắm chặt, không động đậy gì kia là Trần Trần. Cô ấy nằm bình thản, mái tóc ngắn không còn đủ sức tung bay nữa, bị bó chặt trong một chiếc khăn trắng tinh. Dương Lạp chạy vội đến bên bạn, quỳ xuống nền, tay nắm chặt tay bạn không buông. Cô lại khóc, cô hận một nỗi mình không phải là người thay thế cho Trần Trần. Hoàng Hiểu Vương lại bên, ngồi xuống vỗ vai Dương Lạp, lập tức cô hắt ra, đứng bật dậy hét lớn:

- Cậu biến đi, đồ khốn, tôi không muốn dây với nhà các người nữa, nếu bạn tôi có mệnh hệ gì thì các người sống không yên đâu.

Hoàng Hiểu Vương quay mặt đau đớn, anh không muốn mọi chuyện trở nên thế này. Anh quay người bước ra khỏi phòng, Hoàng Hiểu Dy cũng leo đéo chạy theo sau.

Căn phòng lặng yên không tiếng động, Dương Lạp lấy tay vuốt má bạn, run run. Thật đau đớn, sao mọi chuyện lại thế này chứ? Sao Trần Trần lại bị như thế này?

Bên ngoài, cảnh vật trở lên thật ảm đạm, thật lặng lẽ. Trời đã nhá nhem tối. Dương Lạp ngủ thiếp bên giường bệnh từ bao giờ không hay.

Sáng sớm hôm sau, ánh nắng le lói rọi qua khung cửa sổ, rọi vào căn phòng trở nên sáng lóa, một bàn tay nhẹ nhàng vuốt mái tóc Dương Lạp, cô bừng tỉnh, bắt gặp khuôn mặt Trần Trần đang mỉm cười với cô:

- Cậu tỉnh rồi hả?

Dương Lạp dụi dụi mắt rồi ôm chầm lấy bạn:

- May quá, Tiểu Trân à, cậu không sao rồi!

- Tất nhiên rồi, tớ rất khỏe mà.

- Cậu làm tớ lo muốn chết, đêm qua Chu Thiên gọi hỏi cậu sao không đây, mình không dám trả lời luôn.

- Chu...Thiên là ai thế?

Dương Lạp mở to mắt, không dám tin, cô từng người, chẳng lẽ đây là hiện tượng mất trí nhớ ư?

Đúng lúc bác sĩ bước vào kiểm tra sức khỏe, thấy vẻ mặt của Dương Lạp, ông liền nói:

- Cô ấy bị mất trí nhớ tạm thời, chỉ một mảng trí nhớ thôi.

- Là sao ạ? Có thể...nhớ lại được không...bác?

- Có thể có hoặc cũng có thể vĩnh viễn không. Tốt nhất là nên cố gắng hết sức tìm lại kí ức cho cô ấy.

Dương Lạp gật đầu rồi quay lại nhìn Trân Trân, cô đang ngây người khó hiểu. “ Khó khăn lắm Tiểu Trân mới rung động với một người con trai, cả hai đều tốt, tại sao ông trời lại chớ trêu như thế chứ. Rồi sau Chu Thiên biết tin này sẽ thế nào đây? Sao lại bất công như thế chứ!”- Dương Lạp đau đớn nghĩ mà lòng không khỏi quặn đau. Ông Hoàng bước vào, gật đầu mỉm cười với cô, rồi kéo ghế ngồi xuống bên cạnh, hỏi han:

- Cô ấy có sao không cháu?

Dương Lạp không buồn ngẩng mặt lên, giọng nhỏ như tiếng gió.

- Mất trí nhớ.

Ông ta từng người, bối rối rồi lại cười:

- Chắc không sao đâu! Chắc sẽ nhớ lại thôi!

Mặc dù đó chỉ là lời an ủi nhưng không hiểu sao Dương Lạp vô cùng phẫn nộ, cô quát lớn:

- Mất trí nhớ! Mất trí nhớ mà ông cho là đơn giản à! Cô ấy đã mất đi kí ức về người cô ấy yêu thương nhất ông biết không hả?

Ông Hoàng không nói gì, ánh mắt ông đầy sự hối hận và đau khổ, con người đó cũng có lúc trở nên nhu mì thế này hay sao? Dương Lạp cố kìm chế ngồi phịch xuống, gọt cam cho Trân Trân. Ông Hoàng vẫn ngồi đó, ánh mắt hướng về phía hai người, đau đớn.

- Cháu...là Dương Lạp Lạp hả?

- Phải.

- Vậy anh trai cháu là Dương Phong?

Vừa nghe tên anh, cô quay phắt lại khó hiểu, ánh mắt ngờ vực:

- Sao ông biết?

Dường như nhận ra sự sai sót trong lời nói, ông vội thu lại:

- À! không, ta nghe thế thôi!

Dương Lạp không để ý nữa, tập trung bóc quả cam ra đĩa nhỏ. Ông Hoàng vẫn hỏi han:

- Bây giờ cháu học ở đâu? Sống thế nào?

- Tôi chả sao, từ giờ tôi chuyển đến nhà Trân ở. Ông không cần quan tâm.

- Vậy sao!!! – Trong lời ông có sự thất vọng vô cùng.

Không gian cứ lặng lẽ trôi, lặng lẽ đến mức khiến con người ta ngạt thở, Dương Lạp ra ngoài hít chút không khí, tiện thể lấy chút cháo nóng cho bạn. Trong căn phòng chỉ còn lại ông Hoàng và Trân Trân.

Ráng chiều phủ một màu hồng sữa lên tất cả mọi vật, khiến căn phòng bệnh trở nên nhẹ nhàng, dịu dàng. Ông Hoàng lại gần, vuốt vuốt mái tóc Trân Trân khi cô đã ngủ say, ông nắm chặt tay cô, giọng run run:

- Con...con là Hiếu Doanh đó ư? con đã thất lạc bao lâu nay, chịu bao nhiêu khổ cực rồi mà cha không hề hay biết. Bây giờ cha phải làm sao đây? cha không thể đón con về nhà được, con sẽ gặp rất nhiều rắc rối. Nhưng cha sẽ luôn bên con, được không con?

Sự thật về thân phận của Phạm Trân Trân là thế nào? Liệu bí mật này có được phơi bày hay không?

10. Chương 10: Cuộc Gặp Bất Ngờ

Kể từ ngày Trân Trân nằm viện cũng đã một tháng trôi qua, hàng ngày ngoài giờ lên lớp, cô vẫn chăm chỉ chép bài và đến chăm sóc cho Trân Trân. Và chưa một lần nào, cô dám nói với Chu Thiên về việc mất trí nhớ của Trân Trân. Cô ngồi im bên giường bệnh, Trân Trân vừa ăn táo, vừa hỏi:

- Lạp Lạp, bao giờ mình mới được ra viện vậy?

- Chờ đến kì nghỉ đông nhé cô nàng!

- A! Chán thế, nằm trong này chán muốn chết!

- Chịu khó đi, kì nghỉ đông năm nay sẽ rất vui mà!

- Tại sao thế?

- Thì hội đàn em sẽ ra mà! – Nghĩ đến đó thôi Dương Lạp lại buồn cười với những kỉ niệm đẹp.

- Đàn em nào? Sao mình không biết nhỉ?

- Ủi – Dương Lạp quận đau lòng, đó là những ngày rất hạnh phúc của hai người cơ mà!

Cô bê khay thức ăn ra bệ rửa, chợt nghe tiếng chạnh chọc phía sau:

- Chị y tá xinh đẹp à! Em không thích! Cái đây đắng lắm.

Hóa ra là một cậu trai đang từ chối uống thuốc của chị y tá. Cô lắc đầu mỉm cười, giống trẻ con quá!

- Dĩnh à! Ngoan đi, lớn rồi mà cứ như con nít thế hả? Thuốc đắng già tật.

“ Cái gì? Dĩnh á? Sao trùng hợp thế này” – Dương Lạp hoảng hốt. Cô quay lại nhìn, đó là một cậu trai trông rất trẻ, đầu quấn băng đô với mái tóc lỏm chớm nhuộm màu vàng sẫm trông rất tình nghịch, tai còn đeo rất nhiều khuyên nữa, khuôn mặt trắng không tì vết với nụ cười muốn vỡ òa ra. Trống ngực Dương Lạp đập thình thịch, cô cảm thấy hồi hộp, cảm giác này là gì?

Chờ cậu ta đi khỏi, cô chạy lại chỗ chị y tá, gặng hỏi:

- Người vừa nãy...là ai ạ?

- Ủa? Em quen cái tên tiểu tử Dĩnh hả? Hắn là Nam Dĩnh đó! Ngốc hết thuốc chữa.

Dương Lạp ngây người, vẫn chưa hết ngạc nhiên, sao lại có thể trùng hợp đến thế chứ? Cô vừa vui lại vừa sợ. Cô mỉm cười cảm ơn chị y tá rồi trở lại phòng. Vừa ngây người vừa đi dọc hành lang, không để ý cô va phải một người khác, khiến khay đồ rơi loảng xoảng xuống đất. Cô cúi đầu xin lỗi và bắt gặp tên vừa nãy.

- Nam Dĩnh...

Cậu ta tròn mắt nhìn, lấy tay gãi gãi đầu trông thật giống một chú khỉ con nghịch ngợm.

- Chị biết em hả?

“ Chị á? Trông mình già thế ư? Mà công nhận trông hắn trẻ hơn mình mấy tuổi ấy chứ!” – Dương Lạp ầm ức.

- À! Cậu nổi tiếng ở bệnh viện này quá mà! Thế cậu sao phải ở đây, trông cậu đâu có sao đâu.

Cậu ta kéo tay Dương Lạp ngồi xuống băng ghế rồi lại cười cười:

- Thật hả chị? Em sắp ra viện nên trông thế thôi! ha ha...

“ Ôi trời, thằng nhóc này dễ thương muốn véo má cho phát quá!”

- Em lớp mấy thế? – Dương Lạp cười gượng.

- Em lớp 8!

“ Ra nhỏ hơn hai tuổi, may quá mình không mang tính già đời, ha ha...” – Dương Lạp cười thầm trong đầu.

- Ủ, chị lớp 10, ha ha.

Cậu ta lại gãi đầu cười nhăn nhở:

-Ồ vậy sao! Thôi em đi làm thủ tục xuất viện đây, chị có số điện thoại không?

- À...có...đây nè em.

Hai người đứng dậy, cậu ta cao hơn Dương Lạp hẳn một cái đầu, cô vẫy tay chào cậu. Nói chuyện với cậu ta đúng là vui thật, Dương Lạp cười tủm tỉm trở về phòng, Trần Trần đã ngủ rồi, cô ngồi dọn dẹp linh tinh, bỗng điện thoại réo, một số lạ, cô mở ra nghe.

- Alo

[Chị gái xinh đẹp à!]

- Ai đấy?

[Em Nam Dĩnh mà chị không nhận ra à? Buồn chết!]

-Ồ! Ra là nhóc à?

[Em chứ còn ai khác nữa! ha ha]

- Em làm xong thủ tục chưa? Bao giờ ra?

[Chiều nay chị ạ! he he, chị tiễn em nhá chị gái!]

- Rồi, rồi khi con ạ!

[Cái gì? khi hả chị?]

- Hay không? ha ha...

[Chị này, bà chị ngốc!]

- Ai ngốc hả? Thế chiều mấy giờ?

[Ba giờ đúng luôn được không?]

- Rồi rồi, chị nhất định đến, thôi chị đang bận chút, thôi nha!

[Chào chị!]

“ Đúng là tên ngốc, dễ thân thật, chẳng trách khiến bọn đàn em phải phục tùng như vậy.” – Dương Lạp cười tủm tỉm nghĩ trong đầu.

Thế mà buổi chiều đến thật nhanh, thấm thoát cũng đã đến ba giờ, Dương Lạp thay quần áo rồi đến trước cổng bệnh viện, ráng chiều khiến cô trở nên thật mong manh, dễ vỡ giữa muôn vàn con người khác. Từ một góc của bệnh viện, Nam Dĩnh đứng ngây người nhìn cô, không ai hay biết trong ánh mắt của cậu có cả một bầu trời sao sáng rực rỡ.

- Chị...!

Dương Lạp giật mình quay lại, ngạc nhiên trước bộ dạng của cậu, một chiếc áo màu đen có hình đầu lâu xương chéo trước ngực, một chiếc quần thụng cũng đồng màu đen, trông cậu thật ngộ nghĩnh.

- Ủm...mặc thế em không thấy lạnh à? – Dương Lạp chun chun mũi nhìn từ đầu đến chân cậu ta.

- Có sá gì đâu! Em khỏe lắm! – Nam Dĩnh toe toét cười.

Dương Lạp vỗ vỗ vai cậu rồi hai người cùng bước ra khỏi cổng bệnh viện. Trên con đường dài thênh thang, bóng hai người đổ xuống trông như hai ngọn cỏ mỏng manh nhưng thật dịu dàng, thật thơ mộng. Hai bên đường, những hàng cây rể quạt đã nở hoa với màu vàng sậm như màu tóc Nam Dĩnh. Cậu như hòa vào làm một với thiên nhiên. Chưa lúc nào cô thấy tâm hồn thanh thản như lúc này, như lúc đi bên cậu, đi bên những bông hoa rể quạt. Những cơn gió nhẹ thổi lướt qua người cô mát mẻ, nếu như có thể là một bông hoa, cô nguyện sẽ là bồ công anh...

- Chị tên gì?...- Tiếng nói Nam Dĩnh nhẹ như tiếng gió.

- Dương Lạp Lạp! Cái tên rất xấu đúng không? ha ha...

- Em gọi chị là Dương Lạp được không?

- Tại sao không? – Dương Lạp quay lại nhìn cậu, hàng lông mi của cậu cong dài rất mềm mại.

- Chị, em...

- Nói đi!

- Em rất xấu xa đúng không?

- Tại sao?

- Nhà em ở An Dương.

Dương Lạp ngạc nhiên, một phần vì đúng người này là kẻ đó, một phần là cô quá kinh ngạc trước sự trùng hợp này. Ban đầu cô chỉ thoáng nghĩ là người trùng tên thôi.

- Nhà chị cũng ở đó!

- Thật vậy sao? Em có rất nhiều bạn ở đó, nhưng em đã bỏ lại họ mà lên chốn thành thị này.

- Vì sao vậy?

- Vì gia đình, em phải lên đây!

- Hừm...vậy em biết Chu Thiên không?

Vừa nghe tên đó, cậu ta liền quay phắt lại, mắt mở to:

- Sao chị biết?

- Vì cậu ấy là bạn trai của Trần Trần.

Bất chợt Nam Dĩnh cười lớn:

- Tên này cuối cùng cũng có bạn gái rồi sao? Ngạc nhiên thật!

Tiếng cười thật sảng khoái, thật dễ thương, Dương Lạp lắc đầu cười thầm. Hai người vừa đi vừa nói chuyện huyên thuyên, bỗng đâu xuất hiện một đám người đi xe máy quây tròn xung quanh họ, khói bay nghi ngút.

- Nam Dĩnh, mày ra viện rồi à?

Nam Dĩnh không hề biểu hiện cảm xúc lo sợ gì, vẫn bình thản:

- Ủ! Cảm ơn quan tâm nhá!

- Ô, mày thay bạn gái rồi à?- Một tên khác trong đoàn rú ga cười lớn.

- Không phải! Đây là người ở nhà tao.

“ Hả? Người ở á!” – Dương Lạp giãy nảy, bỗng Nam Dĩnh huých nhẹ vào tay cô ra hiệu im lặng.

- Hả? Xinh thế này mà người ở à? Hay bán lại cho tao đi mày!

- Thôi, vấn đề chính đây, bạn gái mày đang nằm trong tay bọn tao, khôn hồn thì lên xe đi. – Một tên đầu quần băng đỏ gào lớn.

- Bạn gái? – Nam Dĩnh gãi đầu cười nhăn nhở.

- Doãn Nhược Tinh.

Lập tức mặt Nam Dĩnh tái mét, hai tay nắm chặt khiến gân xanh nổi lên.

- Khốn kiếp!

- Sao? Bạn gái mày đúng không? Lên xe đi.

Mất bình tĩnh, Nam Dĩnh quay ra bảo Dương Lạp quay về, còn mình thì quay lên xe máy phóng đi mất. Dương Lạp đứng ngây người chẳng hiểu gì. Nhưng trong lòng thì thấp thỏm không yên.

Hai tiếng sau không thấy Nam Dĩnh trở lại, cô rút điện thoại ra gọi thì không thể liên lạc được, đầu dây bên kia chỉ một tiếng nói lạnh như băng: “ Số máy này hiện đang tạm khóa...”

Ngồi trong căn phòng bệnh của Trần Trần, cô ngây người như kẻ mất hồn, khiến cho Trần phải lay mạnh người:

- Dương Lạp, sao thế?

Cô bừng tỉnh, vươn người ngáp. Trần Trần nũng nịu nói với cô:

- Mình thêm ăn quất muối!

- Rồi rồi! Mình đi mua đây. – Dương Lạp cười nói với Trần Trần.

Bệnh viện buổi tối rất lạnh, lại đứng đầu đông nên không khí như đặc quánh lại. Dương Lạp run rẩy bước đi trong hành lang, hai tay đút vào túi áo lấy ấm. Đường đi khá vắng, chỉ có vài bóng y tá với bệnh nhân đi lại. Bước ra ngoài cổng bệnh viện, cô đứng một lúc xoa xoa tay.

- Chị...

Một tiếng gọi khe khẽ đủ để mình Dương Lạp nghe được, cô quay ra nhìn.

- Ôi trời, Nam Dĩnh!

Giữa ánh đèn đường mập mờ, bóng tối như nuốt chửng cậu ta, trông cậu thật nhỏ bé, ngồi thu lu trong một lùm cỏ, cái rét thấu xương khiến con người cậu thật mỏng manh. Dương Lạp chạy vội đến bên, khắp người cậu toàn là máu, một màu máu đỏ đặc dính hết trên mặt, trên cổ, quần áo và tay của cậu.

- Chuyện...gì thế?

Người cậu khẽ run run, cậu ngược mắt lên nhìn, ánh mắt đen kịt như màu của bầu trời đêm. Từng vệt nước dài lăn trên má tạo thành một đường máu khô. Nam Dĩnh khóc, khóc như một đứa trẻ, Dương Lạp ôm cậu vào lòng, an ủi cậu qua khỏi cơn đau.

- Không...phải...máu của...em...

Cậu nói trong tiếng nấc nghẹn, câu nói như bị đè nén rất lâu.

- Vậy thì của ai?- Dương Lạp sốt ruột cố dìu cậu vào bệnh viện.

Cậu như muốn ngất đi, Dương Lạp phải cõng cậu vào trong bệnh viện và nhờ y tá chăm sóc cho cậu.

Sáng sớm hôm sau, hình ảnh tối trước vẫn còn khiến Dương Lạp sợ hãi. Còn bây giờ, Nam Dĩnh đang nằm ngủ ngon trên giường. Chiếc băng đỏ vẫn nằm trên vầng trán trắng ngần của cậu, còn vương lại chút máu khô. Dương Lạp ngồi lặng yên nhìn cậu, không dám cử động mạnh ảnh hưởng đến giấc ngủ của cậu. Hàng ngàn câu hỏi được đặt ra trong đầu cô. Cuối cùng thì Nam Dĩnh cũng đã thức, Dương Lạp đỡ gối cho cậu nằm dựa vào rồi gọt quả táo chín.

- Chị...

- Hả?

- Em...

- Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra với em vậy? Tại sao em lại ở đó? – Dương Lạp vẫn gọt táo và không nhìn cậu.

- Em...chị nhớ buổi chiều hôm qua chứ?

- Ủ, em đi cùng đám người đó rồi sao?

- Cô ấy...

- Doãn Nhược Tinh?

Bổng Nam Đình im bật, cậu quay mặt ra nhìn về phía cửa sổ, thở hắt ra một hơi dài.

- Cô ấy sao? – Dương Lạp tiếp tục hỏi.

- Máu trên người em là của...cô ấy!

Dương Lạp giật mình quay ra, ngạc nhiên:

- Vậy rốt cuộc là sao? có chuyện gì?

- Chiều hôm đó, bọn nó đã bắt Tiểu Tinh, rồi đe dọa em, khi em đến, chúng xông ra đánh hội đồng rồi thả Tiểu Tinh. Nhưng đầu đã kết thúc, một tên trong đó quyết không tha cho bọn em. Hắn cầm con dao xông về phía em và...

- Và sao? – Dương Lạp bị trí tò mò kích thích.

- Và...cô ấy đã đỡ cho em...Máu nhiều lắm...máu tuôn ra từ tim cô ấy...bọn nó chạy hết chỉ còn em và cô ấy. Cô ấy thở yếu lắm, dường như không thể nữa, nhưng...cô ấy lấy tay ôm má em, đôi tay lạnh lắm chị ạ! Đôi tay ấy buông thõng...và...nụ cười vẫn nở...trên môi cô ấy...

Dương Lạp sững người bởi câu chuyện của Nam Đình, thật đau đớn, cô lặng người đi. Phút giây ấy mọi thứ dường như ngừng hoạt động, cô thấy khó thở, cô không nghĩ mọi chuyện lại kinh khủng như vậy.

- Em...em ngốc quá phải không? Em đã không thể bảo vệ cho cô ấy...! – Nam Đình như người mất hồn, cậu ngồi thẫn thờ nhìn ra ngoài.

Dương Lạp không nói gì, cô nắm chặt tay cậu giúp lấy lại bình tĩnh.

- Em muốn được một mình! – Nam Đình nói rất khế.

Dương Lạp mỉm cười rồi lẳng lặng ra ngoài, đóng cửa lại...Bầu trời trong xanh một cách lạ kì...

Một ngày trôi qua thật yên bình, thật nhẹ nhàng nhưng lại khiến cho lòng Dương Lạp rối bời. Rồi sau này cậu ta sẽ thế nào.

Chiều ngày hôm sau, Nam Đình được xuất viện, vừa gặp Dương Lạp ngoài hành lang, cậu đã vội kéo cô ra ngoài, ngồi xuống một chiếc ghế đá và cười toe:

- Chị ơi em sẽ không buồn nữa đâu, hôm qua em đã mơ thấy cô ấy.

- Mơ gì? – Dương Lạp trở mắt ngạc nhiên.

- Cô ấy hiện về nói với em là em phải ráng sống thật hạnh phúc, rồi sẽ có tình yêu mới đến với em. Nếu em không vui cô ấy sẽ giận em lắm ấy!

Lúc này trông Nam Đình thật giống một cậu nhóc nghịch ngợm, trong nụ cười ấy vẫn còn phảng phất một chút buồn thương, làm sao mà con người ta vẫn có thể cười trong khi lòng mình đang bị cào xé bởi một nỗi đau khó tả như vậy.

Dương Lạp ngồi dựa vào thành ghế, ngả ra sau thở nhẹ, vậy là một người đã tạm ổn định rồi.

11. Chương 11: Biệt Thự Màu Ngọc Bích

Một tuần sau ngày Trân Trân ra viện, cô cùng Dương Lạp đi học những ngày cuối cùng để chuẩn bị cho dịp nghỉ đông sắp tới. Không khí lớp học nào nề một cách thảm hại, không ai còn tư tưởng học hành nữa. Giáo viên giảng bài cũng thấy tẻ nhạt, mấy ngày hôm nay Hoàng Hiểu Vương không đi học, đã lâu cô không gặp hẳn, trong lòng cũng thấy có chút bối rối, lo lắng. Tiếng chim kêu bên ngoài cửa sổ như một bài ca ru ngủ, cô miên man trong những dòng suy nghĩ. Bỗng cửa lớp bật mở, một nhân viên chuyển phát nhanh bước vào:

- Xin lỗi cả lớp, có quà của một bạn đây. Ai là Dương Lạp Lạp ạ!

Cả lớp đổ dồn ánh mắt về phía cô, cô đành đứng dậy:

- Là tôi.

Anh nhân viên cầm một hộp quà lớn bước vào đưa cho Dương Lạp rồi bảo:

- Người gửi không ghi rõ tên nên cô kí vào đây giúp tôi.

Xong việc, anh ta bước ra khỏi lớp. Giờ nghỉ giải lao cùng ngày, Dương Lạp mở hộp quà ra, bên trong la liệt là kẹo với muôn vàn màu sắc lấp lánh, điều đặc biệt hơn nữa, tất cả đều là kẹo bạc hà. Dương Lạp cũng người, tay cô run run. Đó không phải là sự sung sướng, mà đó là trái tim cô, kẹo bạc hà không đặc biệt, rất phổ biến, nhưng khó có ai lại yêu thích kẹo bạc hà như cô, Dương Lạp có thể ăn kẹo thay cơm, thật kì lạ. Bên trong còn có một mẫu giấy màu tím với nội dung: “ Biệt thự màu ngọc bích, nằm phía Nam phố Nhị Hà, đi qua cánh đồng hoa oải hương khoảng 5 km thấy có một khu vườn trồng nho, đi qua là đến khu biệt thự. Đến trước 3 giờ chiều ngày mai.”

- Cái quái quỷ gì thế hả? Giống như trò trốn tìm ấy. – Dương Lạp chau mày nhìn.

- Oa! Toàn kẹo cậu thích nè! Sướng nhỉ? – Trân Trân bĩu môi ghẹo Dương Lạp.

Dương Lạp cười trừ nhìn bạn:

- Muốn ăn không? Mình cho nè! Nhiều ghê thật.

- Thôi thôi, trên đời này chỉ có cậu thích ăn cái loại kẹo đó thôi! Cái mùi khiến tớ không sống nổi mất. - Trân Trân giả bộ bịt mũi quay đi.

Trong đầu càng lúc càng khó hiểu, cả buổi học cô chẳng thể tập trung nổi nữa. Suốt giờ chỉ hình dung về căn biệt thự màu ngọc bích đó. Và ai là kẻ đã làm điều này? Tại sao lại là kẹo bạc hà?

.....

Sáng ngày hôm sau là chủ nhật, trời u ám như sắp mưa, Dương Lạp và Trân Trân đang ngồi trong nhà thì mưa bắt đầu nặng hạt, hạt mưa tí tách rơi lộp bộp trên mái nhà, lẫn xuống cả từng tán lá xanh mượt mà. Dương Lạp ngồi trên giường khoanh tròn chân nghịch máy tính:

- Tiểu Trân, mấy giờ rồi thế?

- Một giờ rồi! Có định xuống ăn cơm không? – Trân Trân từ dưới nhà nói với lên.

Cổ chần chừ thêm chút nữa rồi Dương Lạp tắt máy tính, chạy xuống nhà, mâm cơm đã được dọn sẵn, toàn những món rất đơn giản, dễ ăn. Ngồi vào chỗ, cô xoa xoa tay:

- Mời Trân nhá!

- Khỏi câu nệ đi bà! – Trân Trân bĩu môi nhìn cô.

Bữa cơm diễn ra gọn nhẹ đến hai giờ thì xong. Vợ vả thu dọn, rửa, rồi Dương Lạp nhanh chóng leo lên giường nằm cho ấm.

- Ủa? Gần ba giờ rồi đó! Không đi à? - Tiếng Trân Trân ngạc nhiên.

- Đi đâu? – Dương Lạp chau mày hỏi.

- Biệt thự màu ngọc bích.

Vậy mà cô cũng quên, nhanh chóng bật dậy mặc quần áo, sau khi đã xong xuôi thì cũng đã ba giờ kém 15 phút. Nhưng ngó cái máy tính với cái blog đang viết dở, cô thực sự không muốn đi trong hoàn cảnh như thế này chút nào. Cô chần chừ đứng ở cổng rồi nói:

- Mà tại sao mình phải đi chứ?

Trần Trần đứng trong nhà suýt té ngã, cô quát lớn:

- Con nhỏ ngọc này! Thế mà còn mặc quần áo chỉnh tề làm gì, thôi chót thì đi đi luôn đi.

Nghĩ cũng phải nên cô đành đi vậy. Trời mưa mỗi lúc một nặng hạt, mưa bắn tứ tung lên giày và tất Dương Lạp, cô phải bắt một chiếc taxi đi cho nhanh. Vậy là ba mươi phút sau với sự chỉ dẫn vòng vèo của cô, cũng đến nơi, chiếc taxi đỗ trước một căn biệt thự có màu ngọc bích thật lộng lẫy. Cô giả tiền rồi bước vào trong, nhìn đồng hồ đã ba giờ 38 phút. Muộn mất rồi, cô vội vàng bước vào thêm bấm chuông. Cánh cửa tự bật mở vào cô bước vào, bên trong quả thực khác xa với vẻ bề ngoài lộng lẫy, rất vắng vẻ chỉ có bộ sofa kê giữa nhà và vài thứ chạn bát lặt vặt. Thưa thớt thật! Dương Lạp chắc lưỡi, cô đi lòng vòng trong nhà.

“ Có ai không? Wey, có ai không vậy?”

Chỉ có tiếng vọng lại của tường đá lạnh lẽo.

Cô nhìn quanh nhà. Cuối cùng cũng tìm được một căn phòng sáng đèn, cô bước vào trong, bên trong chỉ có một chiếc giường trải đệm và gối trắng tinh, một chiếc ti vi màn hình phẳng và một tủ đựng quần áo. Cô ngồi lên giường rồi soải mình nằm ra nghỉ ngơi.

- Con gái gì vô duyên thế?

Dương Lạp giật mình bừng tỉnh, bật dậy như con tôm, trở mắt nhìn thì thấy Hoàng Hiểu Vương với khuôn mặt trắng, nước lã qua bờ mi dài cong vút, cậu đang cởi trần, tay cầm chiếc khăn bông lau đầu, mái tóc ướt sũng buông xuống chiếc mũi cao và qua cả bờ môi đỏ gợn cảm rồi tuôn xuống cả cơ thể rắn chắc của hắn, bất giác cô đỏ mặt quay đi.

- Cô điên à?

- Cái gì? - Lúc này cô mới bừng tỉnh, quay ra nạt lại.

- Cô có ra không? Hay muốn xem tôi thay quần áo?

Vừa nói hắn vừa làm điệu bộ cởi quần khiến Dương Lạp bối rối bất buộc phải rời khỏi phòng. Bước ra ngoài, tim cô vẫn còn đập thình thịch. Vài phút sau đó thì Hoàng Hiểu Vương bước ra, lời cô xềnh xệch xuống phòng khách.

Khi đã yên vị trên ghế sofa, Hoàng Hiểu Vương vắt chân chữ ngũ, soải mình nằm ra ghế, không nói năng gì. Dương Lạp thấy bức bối liền hỏi:

- Rốt cuộc có chuyện gì?

Hắn vẫn nhờn nhờ không nói gì, tiếp tục lấy tay xoa xoa tóc, cô bây giờ mới cảm thấy ở hắn một điều là quần áo của hắn lúc nào cũng màu đen, toàn bộ, kể cả đồng phục cũng được đặc biệt màu đen. Tại sao lại như thế? Hắn che dấu điều gì chăng? Hay người hắn bị làm sao? Nhưng rõ ràng vừa nãy cô nhìn lại hoàn toàn bình thường, bù lại còn thật sắc sảo nữa.

- Này, cậu có nói không? Tôi về đây.- Dương Lạp bực mình định đứng dậy.

Hoàng Hiểu Vương bỗng tiến lại gần, đẩy cô ngồi xuống ghế rồi luồn hai tay ra sau gáy cô, cúi sát xuống thì thầm:

- Không về được đâu.

Cả mặt Dương Lạp đỏ bừng, mùi dầu gội đầu thơm lừng phả vào mặt khiến cô chao đảo. Cô bối rối:

- T...tại...sao?

Hoàng Hiểu Vương ngồi phịch xuống bên cạnh, dựa mình vào ghế, cười lớn:

- Từ giờ cô sống ở đây với tôi!
- Hả? – Hai mắt Dương Lạp mở to tướng nhìn cậu.
- Hả với hử cái gì? Từ giờ cô và tôi cùng sống ở đây.
- Cậu bị chạm mạch hả? Còn lâu đi! Lí do gì chứ?
- Lí do à? Không có lí do gì hết.
- Cái thằng...điên này! – Dương Lạp tức muốn nổ đom đóm mắt.

Cô quay người trực đi ra thì Hoàng Hiểu Vương kéo tay cô, vì sàn nhà quá trơn mà hai người ngã nhào. Kết cục cả người Dương Lạp đè gọn lên người Hiểu Vương.

- Nặng quá!...- Cậu rên rỉ.
- A...xin lỗi!- Cô nhanh chóng rời khỏi người cậu và ngồi xuống ghế, mặt nóng bừng và tim thì như đang chạy trên đường cao tốc.

Hoàng Hiểu Vương đứng dậy phải quần áo than thở:

- Cô ăn cái gì mà nặng như con heo thế hả?
- Cậu...! – Dương Lạp muốn cắn chết cậu ta luôn cho rồi, kẻ ăn nói thô lỗ.
- Tôi đã cho người dọn dẹp đồ đạc của cô đến đây rồi, không cần đi nữa.

Dương Lạp đơ tại chỗ, há hốc mồm, kinh ngạc hết sức. Cô không thể nói gì vì hành động quá tự tiện của hắn. Đúng một lúc sau, có xe tải chở đến la liệt đồ của cô thật. Cô hốt hoảng gọi về cho Trần Trần, thì đúng thực cô ấy đã đồng ý. Thật không thể chịu đựng nổi, cô đứng bật dậy.

“ Ơt, ơt...”

“ Á! Tiếng gì thế này...” – Dương Lạp hốt hoảng ôm bụng, âm thanh đó vẫn cứ kêu to.

- Ha ha ha ha...chết mất con nhỏ này, đói hả? – Hoàng Hiểu Vương bò lăn ra ghế cười.

“ Sao lại kêu vào đúng lúc này chứ cái dạ dày hư này, xấu hổ chết được!”- Dương Lạp thảm rửa trong đầu.

Một lúc sau, bàn thức ăn được bày ra, Dương Lạp ra sức ăn, ăn lấy ăn để lấp đầy dạ dày của mình. Khiến cho Hiểu Vương không ngừng cười lớn. Cô không thèm kiêng nể mà cứ thế ăn: mì xào đen, đùi gà chiên giòn, khoai tây chiên bơ, bánh ngọt, cô ca...không thiếu thứ gì.

Khi đã ăn no nê, cô nằm thẳng mình ra ghế, giọng bắt cần:

- Sao? Cậu thích gì?

Hoàng Hiểu Vương không trả lời, cậu bưng chiếc laptop ra để trên bàn rồi nằm duỗi ra ngịch. điều đó khiến Dương Lạp tức giận, cô đứng phắt dậy:

- Tên điên này, tôi về đây!
- Dương Lạp!

Dương Lạp sững người đứng lại, cô ngoảnh mặt khó chịu:

- Gì hả?

Hiểu Vương vẫn không nhìn, tiếp tục gõ máy và nói:

- Cô không có gì để hỏi tôi sao?

“ Hoang đường, tên này thật ngạo mạn, mình có gì thêm hỏi hắn chứ?” Cô tiếp tục đi xong bỗng nhớ ra điều gì đó bèn quay trở lại. Đứng trước mặt cậu ta, cô nói rất nhỏ nhẹ:

- Hộp...kẹo đó!..

- Kẹo bạc hà à?- Hoàng Hiểu Vương bóc một chiếc kẹo cao su bỏ vào mồm nhai tóp tép.

- Ừ....

- Cô thích loại kẹo đó à?

- Ừ...rất...

-Ồ! Chán ngắt!

- Cái gì? – Dương Lạp mở to mắt.

- Kẹo đó có gì ngon, ăn chẳng ra sao! – Hiểu Vương thổi bóng cao su to đùng.

- Thế sao cậu còn mua cho tôi?

- Thích thế!

- Tử tế chút đi!

- Hả?

- Cậu nói chuyện tử tế dùm đi!

- Sao? Ảnh hưởng à? Có gì ngon mà cô thích?

- Đúng, tôi rất thích đấy! Liên quan gì cậu.

- Thích gì?

Dương Lạp bỗng chốc không nói gì. Cô quay mặt đi chỗ khác, mái tóc dài che kín khuôn mặt khiến Hiểu Vương không thể nhìn rõ cảm xúc của cô lúc đó nữa.

Dương Lạp bỗng chạy lên trên tầng, bê xuống một chiếc chăn và chiếc gối để vào ghế sofa, cô nằm duỗi thẳng chầm chầm kín mít.

- Này, cô sao thế? Sao lại ngủ ở đó?- Hoàng Hiểu Vương bực dọc vì thái độ khác lạ của cô.

- Này! Lên kia mà ngủ đi chứ!

- Kệ tôi! Tôi nằm đây, muộn rồi đó.- Dương Lạp nói ra từ trong chăn.

Hoàng Hiểu Vương gấp máy tính, đứng dậy, lại gần hỏi:

- Này, lên kia mà ngủ, đừng ngủ ở đây, cảm đấy!

Không nghe thấy Dương Lạp trả lời, cậu đành lên trên nhà. Chuông đồng hồ điểm 11 giờ đúng. Ngoài trời tối om không một ánh đèn, Hoàng Hiểu Vương nhẹ nhàng bước xuống cầu thang, lại gần Dương Lạp, hình như cô đã ngủ rất say, không có bất cứ động tĩnh gì. Cậu bèn kéo tấm chăn lên ủ ấm cho cô, rồi rót một chén rượu đầy ngồi uống một mình.

Trong cơn say, cậu muốn quên đi tất cả đang diễn ra, tất cả chỉ là một giấc mơ thôi. Cậu loạng choạng bước đến gần Dương Lạp, ngồi phịch xuống đất, một tay để lên má cô, tay anh lạnh giá còn má cô nóng hổi.

Rồi cậu ngã gục, đầu dựa vào chân Dương Lạp ngủ. Cô mở mắt, đôi mắt to sáng trong đêm, cô ngồi dậy, phủ tấm chăn lên người Hoàng Hiểu Vương, trong lòng rất khó hiểu, tại sao hẳn lại có hành động đó với cô, nhưng tất cả đều rất thật lòng...thật lòng đến mức khiến cô phải nghẹt thở. Cái cảm giác này lạ quá, lạ đến nỗi mà cô chưa bao giờ tưởng tượng nó như một dòng điện xẹt qua tim...chẳng lẽ...Cô yêu rồi.

Sáng ngày hôm sau, nắng luồn qua mọi góc ngách, xuyên thẳng vào mặt hai người đang ngủ trên ghế. Tiếng chuông điện thoại kêu ỏi đánh thức hai người. Dương Lạp ngán ngẩm góc dậy, vợ chiếc điện thoại, hét thẳng vào ống nghe:

- Cái quái gì hả?

[Chị!]

Cô vội bừng tỉnh, lấy tay dụi mắt rồi nói nhỏ:

- Chu Thiên à? Gọi sớm thế?

[Em chỉ muốn hỏi Tiểu Trần có sao không? Cô ấy không nhận điện thoại của em!]

- Thật à? Chị cũng không biết nữa!

[Tuần sau em sẽ ra cùng mấy đứa nữa chị à!]

- Hả? – Dương Lạp mở to mắt hết cỡ, điều cô lo sợ nhất cũng đã đến.

[Không được hả chị?]

- À...không không...!- Cô vội vàng lắp liếm.

[Em ra thăm anh chị với cả Trần nữa, mà hôm nay chị không học à?]

Dương Lạp giật mình nhìn đồng hồ thì cũng đã 8 giờ sáng, cô vội vàng nói tạm biệt rồi cúp máy. Mải móng chuẩn bị quần áo và lao vụt ra khỏi căn nhà, ngoài đường vắng ngắt. Cô hốt hoảng chạy lại vào nhà lay người Hoàng Hiểu Vương:

- Dậy, dậy mau tên kia, muộn rồi.

Hoàng Hiểu Vương ngáp ngấn ngáp dài, vùng dậy tức giận:

- Cô điên à? Tôi buồn ngủ muốn chết đây này!

- Ngủ cái gì, muộn học rồi cậu biết không hả? – Dương Lạp tức giận đá mạnh vào người khiến cậu ngã lăn ra sàn.

- Chết tiệt, học cái gì?- Cậu bò dậy.

- Là học trên lớp đó tên điên này, còn chưa tỉnh nữa hả?

Hoàng Hiểu Vương bật dậy, rồi lại nằm ra sofa, ngao ngán:

- Nghỉ luôn đi, gần 9 giờ rồi, ma nào học nữa.

- Chết! Cậu lái xe máy tôi đi mà, chỗ này chẳng có chiếc xe nào hết luôn ấy! – Dương Lạp cuống quýt.

Hoàng Hiểu Vương vẫn đứng đưng, hấn không buồn ngồi dậy:

- Nghỉ luôn đi!

Cô quyết không thể làm điều này, nó là vi phạm nội quy nhà trường, cô ra sức đá, đấm, nhéo lẫn cẩu mà cậu ta vẫn nằm ườn ra.

Dương Lạp bất lực trước tên cứng đầu cứng cổ này, cô ngồi xuống ghế, chán chường, đây là lần đầu tiên cô dám trốn học mà không xin phép trước như vậy. Thấy cô xỉ mặt, Hoàng Hiểu Vương ngồi dậy tỏ vẻ an ủi:

- Thôi, chốc tôi đưa cô ra chỗ này hay hơn.

- Chỗ nào chứ? – Cô bĩu môi.

- Cô có muốn đến cánh đồng hoa oải hương lần nữa không?

Vừa nghe đến đó, mắt cô đã sáng bừng lên:

- Thật sao?

- Thật.

Giọng Hoàng Hiểu Vương chắc như đinh đóng cột, khiến Dương Lạp càng thêm hào hứng, nghỉ học mà được như thế này cũng không tồi chút nào.

Buổi chiều đến thật nhanh, đã 5 giờ từ bao giờ, chờ mãi chẳng thấy hấn có động tĩnh gì, cô đành chủ động:

- Đây.

- Gì?

- Cánh đồng...!

- Thôi tôi mệt lắm.- Hoàng Hiểu Vương buông một câu lạnh tanh.

- Sao? – Dương Lạp cố tình không nghe rõ.

- Không đi nữa, khổ quá! – Hoàng Hiểu Vương nói to hơn.

Bây giờ thì sức chịu đựng của cô cũng đến giới hạn, cô bồng bồng chạy đến, đâm bùm bụp vào lưng hấn hét lớn cho bớt ảm ức.

- Đau! Cô điên à?

Dương Lạp càng tức hơn, cô đâm rồi đá thật mạnh vào lưng hấn:

- Khốn kiếp, cậu dám lừa tôi à....a a a.....

Hoàng Hiểu Vương đau đốn vùng dậy, xoa xoa lưng:

- Cô điên rồi! Đau chết được.

- Cậu mà biết đau hả? Đâu, tôi xem nào! – Dương Lạp cố tình chọc tức cậu ta.

Cô chạy lại cố xem lưng cậu. Hoàng Hiểu Vương hốt hoảng hét ra:

- Bỏ ra, đừng có đụng vào.

- Hứ, lưng cậu dát vàng chắc, cho tôi xem nào!

- Đã bảo không mà! Cô biến thái hả? – Hoàng Hiểu Vương tức giận gào lên.

“ Quái lạ, có xem cái lưng thôi mà ghê vậy sao? Lưng hấn có gì chứ?” – Dương Lạp thầm nghĩ.

Hiểu Vương chạy lên tầng, nói với xuống:

- Làm cơm đi. Tối đi chỗ khác chơi.

Dương Lạp càng lúc càng thấy khó hiểu, nhưng cô cũng đành đi nấu cơm cho xong chuyện, trong lòng vẫn chưa hết tức.

12. Chương 12: Tổ Tình

Dương Lạp ngược nhìn căn biệt thự với đủ hướng, căn nhà này dường như được dát bằng ngọc bích thật. Chúng thật lộng lẫy theo lối kiến trúc Châu Âu. Cô chắc lưỡi tiếc rẻ: “ Nhà giàu nó khác thế đấy!”

Cô nhìn trần nhà cao tít với chùm bóng đèn màu vàng rất lớn, đây giống một cung điện hơn là cái nhà. Phía bên trên bức tường đối diện với Dương Lạp còn có một bức tranh khổng lồ được chạm khắc rất tinh luyện với hình một con thuyền nhiều buồm đang ra khơi. “ Sao người ta có thể làm được những điều như vậy chứ?” – Dương Lạp ngây ngô hỏi trong đầu.

- Mặc quần áo vào đi! – Hoàng Hiểu Vương ném một chiếc váy diêm dúa vào người Dương Lạp, cô quay ra gắt gỏng:

- Tôi vẫn mặc quần áo mà sao phải thay?

- Làm theo đi!

Cô không biết từ khi nào cô lại cảm thấy lời nói của tên này có sức mạnh khiến cô phải nghe lời như vậy nữa, cô lặng lẽ đi thay. Chiếc váy khá mỏng, làm lộ đôi vai trần gầy guộc của cô, nhưng nó thật sự rất đẹp, đẹp hơn hẳn cái váy của Hoàng Hiểu Dy. Đuôi váy được làm tua rua về đằng sau trông thật điệu và trên cổ áo còn gắn lông vũ rất xinh nữa. Cô quay một vòng trước gương tự cười một mình, thật ngớ ngẩn. Cô bước xuống trước con mắt trầm trồ của Hoàng Hiểu Vương, hấn chớp chớp mắt:

- Cũng được đó chứ?
- Chuyện, tôi mà. – Dương Lạp kiêu căng hất hàm với cậu ta.
- Thôi tôi gọi taxi rồi, ra đi thôi.

Dương Lạp mãi móng đi ra với chiếc guốc cao quá khổ so với chân, cô loạng choạng bước về phía cửa xe, mặt méo xệch:

- Giúp tôi với nào!

Hoàng Hiểu Vương đỡ cô ngồi vào trong xe, miệng cười nham hiểm.

Chiếc xe phóng vụt đi, ngoài trời tối om, cô không nhìn rõ thứ gì nữa.

- Đi đâu vậy?
- Club.
- Cái gì?
- Là club đó! Cô chưa nghe bao giờ hả?
- Sao lại đến đó?- Dương Lạp bối rối.
- Chơi.

Cô im bật, hóa ra nơi mà tên đó bảo hay chính là club, quá thất vọng, cô cứ tưởng nó phải thơ mộng như cánh đồng hoa oải hương cơ. Chừng 20 phút sau thì đến nơi.

Bước xuống xe, cô ngẩng mặt nhìn, là nơi lần trước, bên ngoài rõ im lặng nhưng bên trong lại ồn không tả nổi. Hoàng Hiểu Vương cũng mở cửa xe đi xuống, cô để ý hôm nay hắn cũng ăn mặc rất bình thường, nhưng từ người hắn lúc nào cũng tỏa ra ánh hào quang rực rỡ. Một chiếc quần bò đen với cái áo phông đen có hình đôi cánh ở đằng sau càng khiến hắn trở nên thật cuốn hút. Mái tóc màu hạt dẻ khẽ tung bay trong gió. Dương Lạp bước loạng choạng vào cửa quán, mấy cô nhân viên chân dài váy ngắn nhìn thấy che miệng cười. Hoàng Hiểu Vương đi đằng trước cô, gửi vài nụ hôn gió với hai cô gái rồi lại nhanh chóng bước vào. Dương Lạp cố gắng giữ thăng bằng rồi bước theo sau.

Vào bên trong, ồn ào khiến màng nhĩ của cô không thích ứng kịp mà co lại đau đớn. Nhìn thấy Hoàng Hiểu Vương đã ngồi trên ghế xoay từ bao giờ, cô cũng lại gần nhổm lên ngồi. Cô thở hồng hộc, người nhể nhại mồ hôi, đúng là vất vả thật. Cô nhìn xung quanh, đèn nhấp nháy đủ kiểu, xanh đỏ tím vàng...mọi thứ đều hư hư ảo ảo khiến cô hoa mắt. Hoàng Hiểu Vương hét to vào tai cô:

- Vui không?
- Không vui gì hết á! – Cô cũng gân cổ hét lại. Hoàng Hiểu Vương thì thầm gì đó với tay hầu bàn. Một lúc sau hắn bưng ra một chai rượu vodka và một ly nước ép cam đưa cho Dương Lạp. Cô tròn mắt:
- Cậu uống rượu à?
- Ủ, sở thích của tôi!

Cô cầm ly nước khuấy đều rồi mút hết một nửa cốc, xoay chiếc ghế nhìn về phía sàn. Mắt nheo nheo lại, lắm loại người quá, nhưng hầu hết là trai trẻ gái non cả. Đúng là ăn chơi mà. Cô vừa ngậm ống hút vừa chặc lưỡi:

- Cậu thích mấy nơi như thế này à?
- Ủ, rất thú vị mà! – Hoàng Hiểu Vương hét lớn.

Cậu cũng cầm một ly rượu quay về đối diện với cô, cô ngạc nhiên quay lại hỏi:

- Tôi tưởng những nơi như thế này thì tôi và cậu không vào được chứ.
- Ha ha, tôi là khách hàng VIP mà! – Vừa nói cậu ta vừa uống một ngụm rượu.
- Thật lố bịch, tôi thích yên tĩnh hơn. – Dương Lạp ngán ngẩm lắc đầu.

Bỗng có một cô gái ăn mặc rất sexy bước đến. Cô ta khoác mỗi chiếc áo mỏng tèo nhìn rõ cả bên trong và chiếc váy ngắn bó sát vào đùi. Mái tóc ngắn ngang vai, màu vàng hoe. Cô ta lại gần Hoàng Hiểu Vương, một tay đặt lên vai cậu, trườn người ôm lấy cậu ta và hôn lên môi cậu một hồi. Dương Lạp nhắm tịt mắt. Hiểu Vương gạt ra, giọng thờ ơ:

- Đừng làm phiền anh uống rượu!

- Anh, em uống cùng được chứ? – Giọng cô ta ngọt xớt.

- Khỏi, em không thấy anh đi cùng bạn rồi à! – Hấn hất hàm về phía Dương Lạp.

Cô ta quay đầu nhìn cô rồi vênh mặt nói với Hiểu Vương.

- OK, Tầm thường!

Rồi cô ta nhanh chóng bước đi, Hoàng Hiểu Vương vẫn bình thản uống rượu. Hoàng Hiểu Vương hay quen với mấy người kiểu như vậy sao, đáng ghét. Mà sao cô có cảm giác như mình đang...ghen vậy. Dương Lạp nhìn theo bóng cô gái lạ, thấy cô ta nói gì đó với một gã đàn ông lạ và chỉ về phía cô. Tim cô bỗng đập thình thịch, cảm giác không ổn lan tỏa khắp người. Cô nép vào chiếc bàn cố làm mình biến mất nhưng không thể.

Một lúc sau đó, tiếng nhạc ồn ào tắt ngấm, cả Dương Lạp và Hoàng Hiểu Vương đều ngạc nhiên quay ra, có một gã đàn ông trông rất biến thái đứng trên sân khấu, đầu tóc để lòa xòa, chét một đồng phần son lên mặt, thật không thể chấp nhận được, chỉnh micro và hét lớn:

- Các chàng trai, cô gái, có muốn chơi một trò này không?

Dưới khán đài lại càng rộn rã hơn, ai cũng đều muốn biết đó là trò gì. Bất chợt, ánh đèn vàng sáng lóa chiếu thẳng vào người Dương Lạp và ông ta hô lớn:

- Theo yêu cầu của quý cô Jendy, 1000 đôla cho chàng trai đoạt được nụ hôn của cô gái kia.

Hấn như nổi cơn điên loạn, vừa gào vừa chỉ về phía Dương Lạp. Cô mở tròn mắt ngạc nhiên, cái quái quỷ gì thế này?

Thế là tất cả đàn ông trong club đổ dồn về phía cô, cào xé, chà đạp để vồ lấy cô. Dương Lạp mặt tái mét, cô lùi lại ra sau. Đằng xa các cô gái khác đang cổ vũ rất nhiệt liệt. Hoàng Hiểu Vương ngồi bên cạnh cũng ngạc nhiên không kém. Mọi người đang dồn về phía cô càng lúc càng đông, điều này khiến cậu ta bắt đầu lo lắng. Cậu ngồi sát lại gần, vòng tay ra sau ôm cô. Mọi người hò hét:

- Vương, bỏ cô ta ra đi, cô ta phải là của tôi.....

- Im đi, cô ta sẽ là của tôi mới đúng....

- Ôi 1000 đô....

Đủ thứ khiến đầu Dương Lạp quay mòng mòng, cô nghe rõ nhịp tim mình đang chạy trên đường cao tốc. Bọn họ như những con thú đói điên cuồng muốn ăn tươi nuốt sống cô. Cô sợ hãi nép chặt sau người Hoàng Hiểu Vương. Hấn chợt giơ tay lên cao ra hiệu mọi người dừng lại. Quả nhiên không một âm thanh nào nữa, gã biến thái vội giật micro hét to:

- Hoàng Thiếu gia, cô ta đã thuộc về Hoàng Thiếu gia.

“ Cái gì? Hoàng Thiếu gia? Nghe sến vậy.” – Dương Lạp mặt méo xệch không hiểu gì.

Mọi người bên dưới ầm ục quay ra, không tập trung vào chỗ cô nữa. Thế nhưng, gã biến thái lại tiếp tục:

- Nào, ột phút để cậu hôn cô ta, nếu không cậu sẽ mất quyền lợi VIP và cô ta sẽ giành cho người khác.

Hoàng Hiểu Vương khó hiểu nhìn, cậu ta thật sự lo lắng rồi. Cậu quay xuống nhìn Dương Lạp, gương mặt cô trắng bệch, đôi mắt mở to, đôi vai run rẩy. Quả thực cậu bắt buộc phải làm điều này sao? Đưa cô đến đây là lựa chọn sai lầm rồi. Cậu nhìn cô hồi lâu, cô cũng tròn mắt nhìn không hiểu gì.

Gã biến thái lại khiến cả club ngập trong hồi hộp.

- Tôi đếm từ 10 xuống 1 mà cậu không hôn thì cậu sẽ mất đấy. Nào!

- Khoan. - Hoàng Hiểu Vương bỗng nói lớn.

Mọi người im lặng.

- Tôi nhất thiết phải làm điều đó à? - Lông mày cậu nhíu lại khó chịu.

- Một là thế, hai là cậu ra khỏi club và để cô ta lại. - Gã biến thái vẫn hứng khởi hô lớn. - Tôi bắt đầu đếm đây.

- 10

Hoàng Hiểu Vương nhíu mày, đây là luật mới của cái club này, cậu không có quyền chống lại dù có giàu đến mấy. Cậu nhìn Dương Lạp lần nữa, mắt cô không hề chớp, cô vẫn như một đứa trẻ không hiểu gì cả.

- 9

- Hôn đi, hôn đi, nhanh lên.

Dưới mọi người hô ầm lên.

- 8

- 7

Hoàng Hiểu Vương vẫn giữ im tư thế, cậu không dám ư? Đây sẽ là lần thứ hai ư? Không thể nào? Nhưng nếu cậu không làm thì em sẽ bị người khác giành mất, điều đó còn tồi tệ hơn.

- 6

- 5

Càng lúc càng hồi hộp, tim Hiểu Vương đập thành thịch, nghe rõ từng tiếng một. Dương Lạp cũng vậy, cô không dám tin đây là sự thật nữa. Cô nhắm tịt mắt. Hoàng Hiểu Vương tự an ủi mình bằng cách, anh em thôi mà, cứ coi như là xã giao đi, chắc không sao đâu.

- 4

- 3

- 2

Hoàng Hiểu Vương miễn cưỡng đặt môi lên môi Dương Lạp, nụ hôn run run khiến người Dương Lạp cũng run theo. Một nụ hôn sâu, rất nhẹ nhàng, rất ngọt ngào...mặt Dương Lạp đỏ như trái cà chua chín, người cô nóng ran. Một lúc sau, nụ hôn kết thúc trong tiếng gào rú của mọi người. Hoàng Hiểu Vương quay mặt đi, mặt cậu ta cũng đỏ không kém. Lần đầu tiên cái club này thấy cậu ta như vậy nên ai cũng tròn mắt kinh ngạc.

Tên biến thái lại nói:

- Và mời quý cô Jendy trao giải thưởng cho Hoàng Thiệu gia nào!

“ Người bày ra trò điên rồ này là cô ta sao?” – Dương Lạp tức giận khi nhìn thấy cô gái ban nãy đang đứng trên sân khấu.

Hoàng Hiểu Vương bước lên sân khấu, mặt cô ta nhẵn vào tức tối, có lẽ cô ta không thể ngờ được người hôn Dương Lạp lại chính là Hiểu Vương. Hoàng Hiểu Vương tay rút túi quần bước lên, nhìn cô ta. Cô ta giờ xấp tiền ra trước mặt cậu. Thật đáng kinh ngạc, cậu ta giật lấy xấp tiền, tung lên trên người cô ta, những tờ tiền bay lất phất khắp nơi, qua con mắt mở to của cô ta. Những tờ tiền khiến cô ta trở nên thật lỗ bịch. Đây là trò hạ nhục kinh khủng nhất từ trước đến nay mà thần dân Club này được biết. Cậu ghé sát vào tai cô ta, thì thầm:

- Đồ rẻ tiền.

Nói xong, cậu bước xuống đến bên Dương Lạp và kéo cô ra khỏi club.

Đằng sau, mọi người vẫn chưa hết ngạc nhiên và cô gái kia vẫn đứng như trời trồng giữa những đồng tiền đô la mới cứng.

Trên con đường đêm thưa thớt người, chỉ có bóng của một chàng trai và một cô gái đang lững thững bước đi, những chiếc lá khô xào xạc kêu, đuổi theo bước chân hai người. Hôm nay trời không trăng, nhưng ánh sáng mờ nhạt vẫn le lói rọi xuống bóng hai người. Tay Hoàng Hiểu Vương nắm chặt tay Dương Lạp. Đi đến hàng cây lá đỏ mùa rụng lá, Dương Lạp bỗng dừng lại, cô bỏ tay cậu.

Cô thấy mình không phải là người dũng cảm nhưng cũng không đủ kiên nhẫn để giữ một cái gì đó trong tim, nên việc cô sắp nói ra đây, cô không nghĩ nó quá bùng nổ. Có thể là hơi nhanh, nhưng đối với cảm xúc của cô bây giờ, nó không nhanh chút nào, rất chậm rãi, rất ngọt ngào.

- Bây...

- Gì thế? - Hoàng Hiểu Vương quay lại hỏi.

- Tôi...! - Mặt cô hơi đỏ.

- Sao?

- Tôi thích cậu!

Lúc đó hai người chỉ đứng cách nhau một bước chân nhưng không hiểu sao Hiểu Vương nghe câu nói đó như tiếng gió. Không thể hiểu nó là gì.

- Cô nói gì?

- Tôi nói tôi thích cậu! - Dương Lạp hét thật to.

Hoàng Hiểu Vương sững người, thời khắc đó không gian xung quanh cậu dường như ngừng hoạt động. Em gái cậu đang nói thích cậu ư? Cái gì thế này, cậu không thể ngạc nhiên hơn được nữa. Gió thổi mạnh qua hai người, luồn qua kẽ tóc lùa vào gáy khiến cậu run người. Cậu vẫn không tin những gì Dương Lạp đang nói. Tất cả chỉ là một trò đùa phải không?

Dương Lạp vẫn đứng yên, ánh mắt chứa đầy hi vọng và mái tóc tơ của cô không ngớt bay bay theo cơn gió. Đôi mắt cô khẽ chớp chớp và khuôn miệng xinh xinh khẽ nhếch lên cười, cô nói như một đứa trẻ nói mơ:

- Tôi thích cậu...thích cậu...

- Cô đang nói đùa phải không hả? - Hoàng Hiểu Vương gượng cười hỏi lại.

- Tôi không đùa, tôi thích cậu thật mà. Tuy tính cậu có hơi khùng một tí nhưng cậu rất tốt, rất quan tâm và hay bảo vệ tôi nữa...

- Im đi! - Hoàng Hiểu Vương hét lớn khiến Dương Lạp giật bản thân mình.

- Cô điên rồi, cô biết cô đang nói cái gì không hả? Rút hết lại cho tôi. - Cậu không giữ được bình tĩnh nữa, lắc mạnh vai Dương Lạp mà hét lên.

Cô ngược cặp mắt đã ầng ậc nước lên nhìn Hiểu Vương:

- Không được sao? Cậu không thích tôi sao?

Hoàng Hiểu Vương đờ người, đối diện với cậu lúc này là em gái của cậu, là người mà cậu yêu quý nhất cơ mà. Cậu muốn chết ngay tại đây, cậu đã khiến em gái ruột yêu mình ư? Khốn nạn thật.

- Không. Tôi rất ghét cô!

Dương Lạp đờ người, cô cúi xuống, câu từ chối của Hoàng Hiểu Vương như rút hết nguồn sinh lực của cô. Cô giờ đây như một bông hoa héo không sức sống, yếu ớt trong vòng tay của cậu.

- T...thật...sao? - giọng cô run run.

- Đúng vậy! - Cậu nói vô cùng lạnh.

Cô vẫn ngược lên nhìn với ánh mắt đầy niềm tin:

- Cậu nói dối!

- Không! Tôi chẳng nói dối gì cả. Tôi ghét cô! – Hoàng Hiểu Vương vẫn đắm đắm nhìn em.

- Tôi...tôi rất nhớ cậu, muốn điên lên, cậu biết không hả? Tôi đã thích cậu mà tôi không hề biết đấy.- Giọng cô đều đều và nhẹ như tiếng gió.

Từng lời nói của Dương Lạp như mũi dao cứa mạnh vào trái tim cậu. Sao ông trời lại bất công như vậy? Sao lại ngang trái như thế này? Cậu như chôn chân tại chỗ, không gì có thể diễn tả cảm xúc của cậu lúc này đây. Dương Lạp thật ngu ngốc, cô đang tỏ tình với anh trai mình sao? Sao có thể nghiệt ngã như vậy chứ?

- Tôi biết mà, tôi biết tôi sai rồi, cậu tha thứ cho tôi đi. Đừng dối lòng nữa.- Dương Lạp cố van nài.

“ Em chẳng sai gì cả? Là anh, là do anh đã khiến em như vậy, anh ngốc quá phải không?”

- Cô im đi, tôi không muốn thấy mặt cô một lần nào nữa! – Hoàng Hiểu Vương thét lên rồi vùng chạy khỏi chỗ đó, trong bóng tối, bóng cậu dần bị nuốt chửng bởi màn đêm dày đặc.

Dương Lạp đứng đó, cô đơn và lạnh lẽo. Cô chưa hề nghĩ cảm giác bị từ chối nó lại đau đớn và tuyệt vọng như thế này. Mới vài phút trước đây thôi, tay cậu còn nắm chặt tay cô, hai người con rất ngọt ngào cơ mà. Lí do gì khiến cho cô giờ đây như mất hết sinh lực thế này? Cô ngã quỵ xuống lề đường, mái tóc thưa thớt tung bay trong gió lạnh, mặt cô trắng bệch, đôi môi mím chặt cố ngăn nước mắt chảy ra. Cậu đã nói rất ghét cô rồi, cô còn mong gì nữa, tất cả chỉ là dối trá mà thôi. Nhưng cứ chỉ, những lời nói của cậu ta hoàn toàn là giả dối, là bịa đặt. Cô muốn khóc òa lên thật to, thật to để giải tỏa sự đau đớn trong lòng. Rồi sau này cậu và cô sẽ đối diện như thế nào. Cô đã quá vội vàng ư? Hay do vốn cậu đã không thích cô rồi?

Hoàng Hiểu Vương cứ chạy không ngừng nghỉ, cậu muốn sự mệt nhọc và gió sẽ xóa đi chuyện vừa rồi, xóa đi khuôn mặt và lời nói của em. Cậu không thể hiểu nổi những gì đang diễn ra, em nói thích cậu? Là do cậu hay em sai? Là do ông trời sắp đặt hay do số phận của cậu quá nghiệt ngã? Cậu không mong, không chờ cậu nói đó của em. Cậu âm thầm quan tâm và bảo vệ em không vì chỉ để chờ nó. Cậu ngồi phịch xuống một hồ nước, nước lạnh tuôn chảy nên cơ thể cậu buốt giá. Có thể nó sẽ giết chết cậu thì tốt hơn. Cậu khóc, khóc trong dòng nước hòa cùng, cậu không muốn để ai thấy cậu như thế này cả. Tất cả những chuyện mà cậu làm hóa ra lại hoàn toàn sai, vì nó khiến em trở nên như thế, khiến cả hai đều tràn trong sự đau khổ và tuyệt vọng. Nếu cậu có thể ước một điều gì đó bây giờ thì cậu sẽ mong mình biến mất khỏi cuộc đời em. Nhưng tất cả sẽ trở lại như ban đầu thì tốt hơn, giá mà cậu không gặp cô thì tốt hơn và nếu em không thích cậu thì tốt hơn. Tất cả chỉ là nguy biện vì cậu không thể nghĩ gì khác hơn....gục xuống và chết lặng...

13. Chương 13: Thất Tình

Ngày hôm sau. Ánh nắng yếu ớt le lói qua đám mây thưa thớt rơi xuống căn phòng ngập tràn trong lạnh lẽo. Dương Lạp nằm trên giường không muốn dậy, cả đêm qua cô không ngủ được, cứ nghĩ đến chuyện hôm qua là nước mắt lại ứa ra. Bây giờ trông cô hết như một cái xác không hồn. Cảm giác bị từ chối không ngờ nó lại khổ sở như vậy.

- Có...chuyện gì với cậu sao?

Trần Trần mở cửa bước vào với vẻ mặt khó chịu. Dương Lạp vẫn im lặng, cô chẳng nói gì cả.

- Cậu thôi đi, làm gì mà cứ như thất tình không bằng ấy!- Trần Trần cau mày.

- Ừ.

Tiếng nói thật khẽ, thật mỏng manh nhưng lại khiến cho Trần Trần giật mình, cô quay ngoắt lại ngạc nhiên, quai hàm chạm đến cả đất:

- Là sao?

- Mình thất tình! – Dương Lạp cười nhạt.

- Cái gì? – Trần Trần há hốc miệng, người như cô ấy mà cũng thất tình ư?

- Cậu thích ai hả?

Dương Lạp lại tiếp tục im lặng, cô lắc đầu cười ngớ ngẩn. Trần Trần vẫn chưa hết tò mò.

- Hôm qua nhìn cậu sợ chết khiếp, lúc cậu ngồi ở cửa nhà mình khóc sưng húp cả mắt rồi, xong người lại như mất hồn nữa chứ. Rốt cuộc là cậu đã tỏ tở với ai, thằng nào xấu số vậy?

- Hoàng Hiểu Vương.

Trần Trần sững người, chiếc cốc trên tay rơi xuống đất vỡ choang. “Sao? Lạp đã...tỏ tình với Phong ư? Chuyện quái quỷ gì thế này?”

Cô ngược nhìn Dương Lạp, cô ấy vẫn trong trạng thái nửa ngủ nửa tỉnh, mơ màng. Trong lòng đau đớn.

- Đi học đi! Mặc quần áo đi học dùm mình đi! – Trần bỗng nhiên nổi đóa.

Dương Lạp miễn cưỡng bước xuống chuẩn bị. Rồi hai người bước ra ngoài đường. Mùa đông hình như đã đến rồi, trên cây chẳng còn mấy lá nữa, bù lại là những thân cành gầy guộc, xơ xác, đàn chim yếu ớt trú ẩn trong hốc cây sù sì. Mùa đông là mùa Dương Lạp thích nhất, vì khi đó cô và anh Phong rất hạnh phúc, rất ấm áp. Nhưng nay, sao cô cảm thấy chán ghét thậm chí thù hận nó. Cô ngao ngán bước từng bước chậm rãi...Cuối cùng thì trường cấp ba Hòa Diện cũng hiện ra với vẻ bề ngoài cổ kính. Chỉ còn ba ngày nữa là đến kì nghỉ đông rồi.

Lớp học yên tĩnh lạ kì, không ai hay biết đến sự hiện diện của cô, ngay cả Hoàng Hiểu Vương. Cậu ta ngồi ở cuối lớp, gác chân lên bàn và nhìn ra ngoài cửa sổ. Cô thấy môi mình tê rần rần, cô nhớ lại hai nụ hôn đó...bất giác cúi đầu. Cô lên ngồi cạnh bàn cậu, cô nhìn sang bên, mái tóc màu hạt dẻ đã dài hơn trước, chấm xuống hàng lông mi dài cong vút, và cô nhìn xuống bờ môi lúc nào cũng đỏ khê thở. Tim cô đập thình thịch và tay ôm lấy ngực đỏ mặt. Hôm qua cậu ấy đã nói ghét cô, cô cười nhạt nhẽo, hóa ra mình chỉ mơ tưởng mà thôi. Cô chủ nhiệm bước vào, chưa kịp gọi sổ điểm danh thì Hoàng Hiểu Vương chột đứng lên:

- Em muốn đổi chỗ.

Dương Lạp và cả lớp ngạc nhiên ngược nhìn. Đây chẳng phải là chỗ ngồi lí tưởng nhất của cậu hay sao? Cô giáo chỉnh lại kính, nghiêm nghị:

- Lí do của em là gì?

- Vì không thích thôi!

- Vô lí, em ngồi im đó đi. – Cô giáo quát mắt nhìn.

- Vì em không thích ngồi cạnh cô ta, được chưa?

Cô giáo giật mình nhìn, hóa ra đó là Dương Lạp sao? Dương Lạp nhìn hẩn, rồi lại nhìn xuống mặt bàn phía trước, lòng đau thắt. Cậu ta không muốn nhìn mặt cô đến mức phải chuyển chỗ sao?

- Vậy em đổi chỗ cho Thái Hòa đi!

Thái Hòa ngồi bàn đầu tiên của dãy giữa, là vị trí mà ai cũng cho là địa ngục, vì ở đó dễ soi mói và gặp nhiều bất lợi khi kiểm tra hay thi. Vậy mà Hoàng Hiểu Vương lại ngoan ngoãn sách cặp đi đổi, đúng là chuyện lạ trần gian. Khi đi, cậu ta cũng không buồn chào người bạn cùng bàn lấy một tiếng. Ai cũng nhận ra sự thay đổi quá lớn này, thà hai người cứ cãi nhau như thường sẽ tốt hơn, đằng này lại không thềm nói chuyện.

Từ lúc Hoàng Hiểu Vương chuyển đi, Dương Lạp càng thất thần, nhiều lúc cô giáo hay các bạn gọi không nghe thấy gì, lại hay giật mình nữa.

Cùng ngày hôm đó, Trần Trần để Dương Lạp đi ăn cơm một mình, còn mình đi tìm Hoàng Hiểu Vương. Trong lớp học lúc này chỉ còn hai người họ. Trần Trần đứng dựa vào bàn, khoanh tay trước ngực:

- Dương Phong, cậu đã làm gì?

Hoàng Hiểu Vương nằm gục xuống bàn giờ ngược mắt lên khó hiểu:

- Phong nào?

- Đừng giả bộ, cậu tưởng tôi không nhận ra à? Tiểu Lạp có thể không biết nhưng tôi thì không.

Hoàng Hiểu Vương cười lớn:

- Thế thì sao?

- Dương Phong, tại sao lại như thế?

- Chẳng sao cả.

Trần Trần ngồi hẳn bên cạnh bàn Hoàng Hiểu Vương, nhăn mặt:

- Tôi đang nói chuyện nghiêm túc với cậu!

- Vâng, cô cứ nói đi.

- Cậu có nhận ra tôi không?

- Phạm Trần Trần hả?

Trần mặt mừng rỡ, cứ ngỡ cậu ta đã chịu thừa nhận:

- Thầy giáo nói thế à? – Hoàng Hiểu Vương nói lạnh tanh.

Trần Trần suýt té ngã, tên này đang đem cô ra làm trò đùa sao?

- Cậu đã làm gì Lạp sao?

- Làm gì?

- Vậy sao cô ấy cứ như người mất hồn thế?

- Người điên nó thế.

- Dương Phong! – Trần Trần tức giận hét âm lên.

- Tôi tên Vương mà. – Hiểu Vương cúi mặt vuốt vuốt tóc.

- Tôi không biết tại sao cậu lại thế nhưng cậu đối xử với em gái cậu như thế không tốt chút nào đâu.

- Tại sao phải tốt?

Cảm thấy không thể nói chuyện nổi với tên này, Trần Trần đứng bật dậy ra khỏi lớp, nói với lại:

- Cậu là một thằng điên.

Trần Trần biết hẳn đang giả vờ nhưng không biết lí do vì sao cả, từ khi hắn bỏ đi không một lời từ biệt, Tiểu Lạp bị xúc động tâm lí mạnh lại cộng với ốm nặng mà sinh ra quên hết chuyện về hắn, đến mặt mũi cũng không nhớ, cô đã nghĩ điều đó là tốt hơn. Nhưng giờ gặp lại, không ngờ hắn còn lạnh lùng hơn cô nghĩ, hắn thay đổi quá rồi.

Hoàng Hiểu Vương ngồi trong lớp, cười nhạt nhẽo. Có lẽ Trần Trần cũng không thể hiểu được cậu rồi. Vậy là bây giờ chỉ có một mình cậu một con đường mà thôi. Cậu chỉ cần Dương Lạp được hạnh phúc là tốt, cậu không cần quan tâm bản thân.

Dương Lạp ngồi trong nhà ăn, chiếc đũa vô hồn gẩy đi gẩy lại thức ăn, cô như người vô hình. Chợt một tốp nữ sinh đứng trước bàn cô.

- Con nhỏ này dạo này có vẻ thoải mái quá nhỉ.

Dương Lạp vẫn không ngược mắt lên nhìn, tỏ ra coi thường.

- A! Mày láo xược quá nhỉ, không thấy đàn chị hả? Không có mồm à?

Nói rồi, cô ta lấy khay thức ăn đổ ụp lên đầu cô, đúng lúc đó Hoàng Hiểu Vương bước vào, chứng kiến toàn cảnh.

- Rồi sao?- Dương Lạp ngược nhìn cười nhạo.

- Sao? – Cả đám người ngạc nhiên trước thái độ của cô.

- Rồi tiếp theo các người làm gì tôi? Lôi vào nhà vệ sinh đánh hay nhốt trên sân thượng?- Dương Lạp cười lớn hơn.

“ Chát!!!!”

Cái tát như trời giáng xuống đôi má trắng trẻo của cô, nó bị lệch hẳn sang một bên. Và chủ nhân của cái tát đó không ai khác là Hoàng Hiểu Vương. Dương Lạp chết lặng, cô giơ tay lên ôm má, mắt mở to nhìn cậu ta, không thể tin nổi.

- Cô điên à? Ai cho cô cái lối hống hách với đàn chị như thế? Cô không coi ai ra cái gì hả?- Hiểu Vương quát lớn khiến cả nhà ăn quay lại nhìn.

Đám người kia được thể bèn giả bộ nép sau lưng cậu ta sợ hãi. Dương Lạp mặt đỏ bừng, nước mắt trào ra hai bên, đôi mắt nhạt nhòa, cô run run:

- Cậu...s...ao thế? Tôi...đã l...àm gì...sai...sao?

Hoàng Hiểu Vương quay người bước đi, bỏ lại sau tiếng cười kiêu căng của lũ đàn chị với Dương Lạp. Cô bỏ chạy ra khỏi trường học, nép sau bức tường, khóc nức nở, chưa khi nào cô thấy đau như thế này, ngay cả khi anh Phong đi. Cô rút điện thoại, gọi và...

-

[Alo?]

- ...hức...

[Alo? Ai đó? Sao vậy hả?]

- D...dĩnh....

[Chị? Chị Dương Lạp à?]

- Ủ...

[Chị đang ở đâu? Nói đi?]

- Trường...học...

Đầu dây kia lập tức tắt máy và vài phút sau đó, một chiếc mô tô phóng vút đến và Nam Dĩnh bước xuống, cậu đi với tốc độ chóng mặt, không kịp đội mũ bảo hiểm nữa. Vừa nhìn thấy Dương Lạp ngồi thu lu một góc, cậu hốt hoảng ngồi xuống:

- Chị, chị sao thế?

Dương Lạp không nói gì, cô vẫn gục mặt xuống đầu gối.

- Chị, chị lên xe với em đi!

Dương Lạp bị Nam Dĩnh bế bổng lên xe máy, phóng vút đi. Hoàng Hiểu Vương đứng trên lớp nhìn xuống, ánh mắt mơ hồ.

Gió không thể làm xóa đi nước mắt của cô, nó vẫn lăn đều trên má. Nam Dĩnh dừng lại bên một bờ biển, cậu đưa cô xuống ngồi cạnh bờ cát trắng tinh, lay mạnh người cô:

- Chị đừng như thế nữa được không?

Dương Lạp lấy tay quệt nước mắt, ngược mắt nhìn ra phía biển.

- Lí do gì khiến chị như thế?

- Chị thất tình! – Dương Lạp nói không chút vương bận.

- Thất...tình....? – Nam Dĩnh không dám tin.

- Ủ! Đúng là đau lắm em ạ!

Nam Dĩnh nhìn khó hiểu, ai có thể khiến cho người chị mạnh mẽ của cậu lại trở nên mềm yếu như thế này.

- Em biết người đó không chị?

- Chắc em không biết người đó đâu.- Dương Lạp lắc đầu cười.

- Chị cứ nói đi là em biết mà.

- Hoàng Hiểu Vương.

Nam Dĩnh sững người, cậu ngó ra một lúc sau rồi lại cười toe toét gãi đầu:

- Anh Vương ạ?

- Anh? – Dương Lạp ngạc nhiên.

- Vâng, một đàn anh rất có uy tín trong giới bọn em, anh ấy rất tốt mà, chỉ có cái hay giấu mình thôi.

- Vậy...sao?

- Nhưng tại sao anh ấy lại từ chối chị?

-...Chị không biết...

Sau đó cô kể toàn bộ mọi chuyện cho Nam Dĩnh nghe và trời đã nhá nhem tối. Cô nằm dài ra bãi cát, nhìn thẳng lên trên trời, nhưng trời hôm nay lại nhiều sao thế, những vì sao lấp lánh tỏa sáng, những vì sao nhỏ bé nhưng thật mạnh mẽ. Cô đã ước mình được như thế nhưng giờ đây cô chẳng còn chút hi vọng nào nữa, ngay một chút thôi cũng không thể.

Cô nhắm mắt tự tưởng tượng đến khuôn mặt của Hoàng Hiểu Vương, giận dữ và đau khổ. Chưa lúc nào cô lại nghĩ cậu ta sẽ như vậy khi nghe cô tỏ tình. Thật đáng sợ!

Có gì đó lạnh lạnh chạm vào má cô, cô bật dậy, Hóa ra là Nam Dĩnh, cậu đưa cho cô một lon sô đa mát lạnh với một nụ cười tươi hết cỡ.

- Lạnh thế nhỉ? - Nam Dĩnh phồng má rồi thở thật mạnh, rất giống một cậu nhóc tinh nghịch.

Còn Dương Lạp, cô chẳng có cảm giác gì, chỉ có ở đây, ở trái tim này đang rất lạnh, rất đau thôi.

- Sắp sang đông rồi mà nhóc! - Dương Lạp thở dài.

- Ủ nhỉ, vậy chị có dự định gì không?

- Không biết, chị sẽ ở đây, và tranh thủ đi tìm kiếm một công việc gì đó làm thêm kiếm tiền. Và...

- Sao? - Nam Dĩnh quay lại nhìn cô với ánh mắt long lanh.

- Hừm, bạn em sẽ lên đây!

- Bạn?

- Chu Thiên và bọn nhóc! - Không hiểu sao cô thấy lòng đau thắt.

- À! - Cậu ta vỗ tay một cái thật mạnh.

Dương Lạp ngạc nhiên nhìn tỏ vẻ khó hiểu.

- Em có dự định rất hay!

- Gì vậy? Không nguy hiểm chứ? Mà chị nói thật nhé...

- Chị nói đi?

- Em không thắc mắc vì sao chị biết bọn nhóc đó sao?

- Vì sao ạ? - Nam Dĩnh tỏ ra ngây thơ không biết gì.

- Này...chị nói nghiêm túc đó.- Dương Lạp nhìn mặt.

Nam Dĩnh gãi đầu cười ngớ ngẩn, cậu thôi không nhìn cô nữa, mà nhìn về phía sóng biển đang đua nhau xô bờ.

- Em thật không quan tâm điều đó lắm, dù gì em cũng đã gặp được chị rồi.

Dương Lạp nhìn cậu, mái tóc màu vàng sẫm bị bó trong chiếc băng đô đang soải mình ra hứng gió trời. Và đôi mắt long lanh như thôi miên mọi thứ đang ngược nhìn cô, cong cong lên cười. Dương Lạp cũng cười đáp lại, trong lòng rối bời, cô không xác định được cảm xúc bây giờ là gì?

- Về thôi!- Dương Lạp đứng dậy vặn mình.

- Sớm vậy chị! Hay đi ăn nhé? - Nam Dĩnh ngược lên nhìn nói nhỏ.

- Chị không đói, về thôi!

Chiếc xe máy phóng vụt đi trong màn đêm, dừng trước nhà Trần Trần. Dương Lạp định quay vào nhà thì Nam Dĩnh kéo tay lại:

- Chị.....

- Có chuyện gì không vậy? - Cô nhìn cậu ngạc nhiên.

Nam Dĩnh chợt định nói gì đó nhưng khuôn mặt bị bóng tối che dấu cảm xúc, cậu bối rối:

- Thôi! Không có gì, chị đừng buồn nữa.....

Nói rồi cậu lại phóng vụt đi. Dương Lạp khó hiểu nhìn rồi đi vào, căn nhà tối om, Trần Trần đã ngủ từ khi nào, cô lặng lẽ bước vào phòng mình.

Mười một giờ đêm....nằm trên giường.

Cô rút điện thoại ra xem, không có gì cả. Cảm thấy thất vọng, cô viết một tin nhắn gửi cho Hoàng Hiểu Vương: [Cậu giận tôi sao, vì lí do gì?]

Bíp...

Có tin nhắn đến, Dương Lạp vội vàng mở ra xem: [Quên tôi đi!]

Cô sững người, một câu nói lạnh như băng giá, cô ngồi im lặng, chìm trong bóng tối và nước mắt lăn dài hai bên má. " Em không thể sao? Tại vì sao? Vì lí do gì khiến anh làm vậy với em? Anh bảo em quên anh ư? Em biết làm gì đây, làm thế nào để quên được anh. Anh nói đi? Biết làm thế nào đây? Làm gì để tốt bây giờ. Ngày tháng sau này em phải sống thế nào khi không có anh. Nếu đã thế, anh còn quan tâm em làm gì, để em phải nhớ mong anh làm gì?"

Cô lặng lẽ khóc, rất nhẹ nhàng nhưng lại đau đớn vô cùng.....

.....

14. Chương 14: Kỳ Nghỉ Đông

Hôm nay là ngày học cuối cùng để chào đón kì nghỉ đông hằng mong đợi của thần dân trường cấp ba Hòa Diện. Hàng ngàn kế hoạch và lí tưởng được vạch ra trong đầu các cô các cậu học sinh. Trời mùa đông chỉ một màu xám đặc, điều đó khiến Dương Lạp càng trở nên lạnh lùng, cô quạnh. Cô ngồi trong lớp học mà như vô hình, không một ai để ý, hay đến sự tồn tại của cô. Cô nhìn ngay cả lên chỗ Hoàng Hiểu Vương, cậu ta nằm gục xuống bàn, tấm lưng to lớn và vững chắc kia khiến Dương Lạp đau nhói, tại sao lại giống anh Phong đến như thế.

Cửa lớp bật mở, một cô gái trông rất xinh, ra dáng người lớn bước vào:

- Hiểu Vương!

Cậu ta ngao ngán ngẩng mặt, nhìn cô ta từ đầu tới chân rồi lại nằm gục xuống. Cô gái tức giận vào hẳn chỗ ngồi của cậu ta, cúi xuống xốc cậu lên:

- Anh có nhớ mai là ngày gì không hả?

- Ngày quái gì chứ? - Hoàng Hiểu Vương ngáp ngủ nhìn cô ta.

- Trời ơi, là kỉ niệm 1 tháng ta quen nhau đó!

Cả lớp ngó người, Dương Lạp cũng không ngoại lệ, một tháng ư?

- Một tháng à? Ờ, được rồi, mai đi chơi, em về đi, anh buồn ngủ lắm!

- Không được, còn nữa! - Cô gái chu mồm ra rồi nhắm tịt mắt chờ Hoàng Hiểu Vương.

Cậu ta nhắm mắt, nhìn xung quanh lớp học một lúc rồi lại quay lên, định hôn cô ta nhưng lại chuyển thơm lên trán. Cô gái mở mắt, ra vẻ nũng nịu:

- Sao lại vậy chứ?

Đúng lúc tiếng chuông reo, cô ta nhí nhảnh chào cậu ta rồi ra khỏi lớp trước con mắt ngỡ ngàng của mọi người. Đó là loại con gái gì chứ?

Dương Lạp quay nhìn ra phía cửa sổ, không muốn nghĩ ngợi nhiều nữa, chỉ càng thêm đau khổ mà thôi. Cái cảm giác nhói nhói trong tim này là sao? Sao lại đau đớn như thế? Tại sao đối với những đứa con gái khác, cậu ta lại cư xử như thế, còn cô....

Buổi học nhanh chóng kết thúc. Ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm, hai cô gái cũng vậy, họ nhanh chóng ra ngoài cổng trường. Nhưng một điều thật kì lạ, mọi người xúm đông vào một chỗ, Dương Lạp và Trần Trần cũng hiếu kì lại xem, trước mắt họ bây giờ là một đám thanh niên trông có vẻ sừng sỏ đang đứng chờ một ai đó. Dương Lạp mở to mắt ngạc nhiên:

- Ô! Là tụi nhóc phải không?

- Kìa, chị Dương, chị Trần! - Cậu nhóc Mã Đường đã nhuộm tóc thành màu đỏ, trông rất ư là đáng yêu.

- Tụi nhóc lên bao giờ thế? Sao không báo chị?

Bọn họ nói chuyện rôm rả như ở nhà, khiến mọi người xung quanh bắt đầu ghen tị.

- Wao, con gái thành phố xinh thật đấy chị ha! - Một cậu nhóc khác trầm trồ quan sát.

Dương Lạp cười hớn hở, cô đâu hay biết Hoàng Hiểu Vương đang đứng lặng lẽ quan sát từ xa. Bỗng mọi người đổ dồn về phía hẳn bởi sự phát hiện của Mã Đường:

- A! Anh Vương kìa, sao anh ấy cũng ở đây vậy?

Dương Lạp giật thót tim, không hiểu sao cô thấy hồi hộp. Cô đổi chủ đề:

- Thôi, mấy đứa đi ăn cơm với bọn chị đã nhé, trưa rồi, chắc cũng đói bụng.

Cả bọn đồng ý, một cậu nhóc chủ động kéo tay Hoàng Hiểu Vương:

- Anh cũng đi cùng đi! Đi mà....

” Cái gì? ” - Dương Lạp hốt hoảng, nhưng nào ngờ hẳn đồng ý, đám đông tan dần nhường chỗ cho họ đi.

Tại quán ăn lẩu....

Bọn nhóc nhao nhao như mắc nạn đói, chắc quãng đường dài khiến bọn nhóc mệt rồi. Cô cười tươi như hoa, gấp đồ ăn tới tập cho tụi trẻ, được một thoáng, cô che miệng chột nhứ:

- Thôi chết! Chị quên gọi cho Tiểu Dĩnh rồi, chờ chút nhé!

- Ôi chị hai vụng về thế, anh thế nào cũng đổi cho xem!

- Ha ha...anh Dĩnh là con nít mà...

- Này, đừng có nói đại ca thế chứ.

Cô rút điện thoại gọi cho cậu ta:

- Dĩnh à, đến quán lẩu trên đường 332 phố Nhị Hà đi!

[Có gì vậy chị?]

- A.....tụi nhóc vừa ra...chị quên gọi....cho em...

[Hả? Chị quá đáng thiệt! Em đang đói gần chết này!]

- Chị xin lỗi mà...em đi nhanh nhá!

[Ok, chờ em...mà này...đừng có ăn hết đấy!]

- Ôi trời, ham ăn thế.

Cô nhẹ nhàng cúp máy, cười tủm tỉm, chợt ngước mắt lên và bắt gặp Hoàng Hiếu Vương đang nhìn chăm chăm cô. Cậu ta ngồi dựa vào ghế, khoanh tay không ăn gì. Cô ngại ngần quay mặt ra chỗ khác, nói chuyện với bọn trẻ. Cả quán ăn ồn ã như chợ vỡ, đây là một góc của con phố Nhị Hà nổi tiếng này. Cảm thấy thiếu thiếu, Dương Lạp hỏi lớn khiến ngưng mọi hoạt động của bàn:

- Mà...Chu Thiên đâu ta?

- Anh ấy bảo đi có chút việc, tí quay lại liền.

Vừa đúng lúc đó, cửa quán bật mở, một thanh niên có mái tóc màu vàng được cài gọn trong băng đô, với chiếc áo phong đầu lâu xương chéo và khoác bên ngoài chiếc da đen, trông cậu ta có vẻ nghịch ngợm. Vừa thấy bàn Dương Lạp, cậu ta đã chạy lại thở hổn hển:

- Chị, bọn nhóc.....thấy anh không chào à?

Cả bọn ngạc nhiên rồi cười ầm lên, rộn rã chào cậu. Cậu ngồi phịch xuống bên trái cô, bên kia là Trần Trần đang ngồi khó hiểu.

- Cuối cùng nhân vật chính cũng đến, dạo này anh vẫn khỏe chứ?

Nam Dĩnh đứng lên nắm tay với cậu ta, cười lớn:

- Wao, khỏe hơn chú em đấy!

Bọn họ cười nói rất vui vẻ, bỗng Nam Dĩnh nói lớn, như thể không tin được:

- Ya! Ai thế này, anh cũng đến những nơi như thế này sao?

Hoàng Hiếu Vương cười nhạt không nói gì, chỉ gật đầu. Nam Dĩnh bèn ngồi xuống uống cạn cốc bia. Một tên đã có vẻ say say:

- Anh, bao giờ thì cưới chị đây, bọn em chờ lâu quá rồi?

- Cưới? - Nam Dĩnh gãi đầu cười nhăn nhở.

- Anh sao....thế? Chị kia, không cưới sao? - Cậu ta chệnh choạng chỉ vào Dương Lạp.

” Thôi xong! Mình quên bảo cậu ta rồi...lộ mất!”- Dương Lạp liền véo vào người Nam Dĩnh.

Lập tức cậu ta hiểu ra, bèn chữa:

- À! Sắp, ra trường thì cưới, lo gì! phải không em yêu?

Vừa nói cậu ta còn quay lại nháy mắt với Dương Lạp khiến hai người trở nên thật ngượng ngùng, ngốc nghếch.

- A! Phải...phải...!

Hoàng Hiểu Vương bắt đầu nhăn mày, khó chịu trước hai người họ. Cậu ta uống cạn một ly rượu đầy. Một lần nữa cửa quán lại bật mở, Chu Thiên chạy vào, người nhể nhại mồ hôi, thở hổn hển. Trên tay cậu ta còn cầm một bó hoa hồng đỏ rất to và đẹp nữa. Mọi người tròn mắt ngạc nhiên, cậu ta tiến về phía Trân Trân, đưa một chiếc hộp trái tim, mở ra một chiếc nhẫn bằng thủy tinh trong suốt, vô cùng long lanh:

- Lấy em nhé!

Mọi người xung quanh vỗ tay tưng bừng, trừ Dương Lạp, cô đang rối loạn, mọi chuyện sẽ trở nên nghiêm trọng mất. Đúng y như rằng....

Chiếc hộp bị hất tung ra, chiếc nhẫn rơi leng keng trên sàn nhà, và bó hoa như bị hút mất sự sống, héo tàn nằm trên bàn, không gian im lặng, mọi người sửng sốt, Chu Thiên đơ người, cậu mở to mắt ngạc nhiên, chuyện gì đang xảy ra trước mắt cậu?

- Cậu là tên quỷ rầy điện thoại của tôi đúng không? Cậu đừng có trơ trên vậy, tôi mà thêm lấy tên con nít như cậu ư? Nhẫn à? Thật rẻ mạt đấy.

Trân Trân vành mắt nhìn Chu Thiên, cười nhạt. Cậu ta vẫn chưa hoàn hồn, cậu như mất bình tĩnh, những lời nói của cô ấy chắc chỉ là đùa thôi đúng không? Cậu gơ tay ôm trán cười lớn, cậu làm cái này vì cô ta ư? Chạy bộ suốt mấy tiếng đồng hồ để tìm cho cô ta bó hoa hồng đẹp nhất ư? Thật là ngu ngốc, cậu tiến sát lại gần Trân Trân, cô lùi lại phòng vệ. Bỗng cậu giữ chặt lấy tay cô, đặt nó lên ngực trái của mình, nơi đang có trái tim đập loạn nhịp:

- Không được sao! Chị không thấy chỗ này của em nó đang rất đau sao? Chị không hiểu em đang nghĩ gì sao? Chị làm em đau lắm, phải, đó không phải là chiếc nhẫn bằng kim cương đắt tiền, nhưng nó là do em tự làm lấy, trên đó có khắc tên chị và em đấy, chị không thể thấy sao? Bó hoa hồng kia, chị nhìn xem...tất cả đối với chị thật rẻ mạt ư? Vậy trái tim này của em, nó có rẻ mạt hay không?

Cậu như hét lên và mọi người đều không kịp nổi xúc động, cậu đâm thùm thụp vào tim mình. Dương Lạp ngồi im lặng, cô đang dần vật vờ lương tâm, cô đã khiến cả hai người đau khổ sao? Cô cúi gằm mặt trong vòng tay Nam Dĩnh, cả cậu ấy cũng sửng sốt.

Trân Trân không nói lên lời, cô cự tuyệt vòng tay của Chu Thiên và vùng chạy ra khỏi quán. Dương Lạp cũng vùng dậy đuổi theo, Nam Dĩnh cũng định đứng dậy thì bị tiếng nói của Hoàng Hiểu Vương làm giật mình:

- Đứng lại đó.

- Nhưng...chị...

- Từ bao giờ cậu trả treo lại tôi vậy?- Ánh nhìn sắc lẹm khiến Nam Dĩnh rùng mình.

- Tại sao vậy ạ?

- Cái gì?

- Tại sao anh lại từ chối chị ấy ạ? - Nam Dĩnh trở nên mất bình tĩnh.

- Vì sao à? Vì cô ta quá ngu ngốc thôi!

- Anh...anh làm em thất vọng đấy! Đàn anh đáng kính ạ. Chị ấy đã rất đau khổ và tuyệt vọng biết bao nhiêu, anh có biết không hả?

- Tôi không bao giờ mong thế cả? - Hoàng Hiểu Vương nhếch mép cười.

- Anh đừng đụng vào chị nữa! - Nam Dĩnh gào lên như con thú mất tự chủ.

- Ha...cậu là gì hả?

- Đó là người con gái của em!

.....

Bữa ăn vui vẻ bỗng chốc trở thành chiến trường đẫm máu, Chu Thiên hôm ấy uống rượu rất nhiều, cậu muốn uống để quên đi mọi việc đang diễn ra. Để quên đi người con gái đã làm cậu nhớ đến phát điên ấy.

Bạn bè, tội nhóc đã hết sức khuyên ngăn nhưng cậu không nghe một ai, kể cả Nam Dĩnh. Bây giờ cậu không khác cái xác không hồn. Hoàng Hiểu Vương lặng im quan sát, chính cậu ta cũng không hiểu vì sao và từ lúc nào cậu trở lên lạnh lùng thế này nữa.

Dương Lạp đuổi theo Trân Trân đến một con hẻm vắng người.

- Tiểu Trân, chờ mình với!

Cô dừng lại và ngồi phịch xuống, dựa lưng vào góc tường thờ dốc, Dương Lạp cũng ngồi xuống bên cạnh thờ không ra hơi:

- Cậu sao thế?

Cô vẫn im lặng, gục mặt xuống hai đầu gối, bắt đầu khóc, khóc một cách thảm thiết. Dương Lạp cứ để bạn khóc cho đỡ bức bối trong lòng, cô cảm thấy hối hận vô cùng. Bỗng Trân Trân ngẩng mặt lên nói như kẻ mất bình tĩnh:

- Tại sao chứ? Tại sao lại như thế hả cậu?

- Tại...sao gì?

- Tại sao chỗ này của mình nó cứ đập thành thịch như vậy? Mình cũng thấy đau lắm, đau lắm cậu ạ? Hay mình bị bệnh tim? - Trân Trân đập vào ngực của mình nói với bạn.

Dương Lạp cúi gầm mặt, chính cô cũng đang rất đau đớn, nhìn cảnh bạn mình đau khổ như vậy, cô không thể chịu đựng được:

- Thực ra....cậu về với mình đi!

Dương Lạp lôi tay Trân Trân kéo về nhà mặc cho cô bạn kháng cự vô ích. Khi về đến nơi, cô cho Trân Trân vào trong phòng và hét to một câu duy nhất: "Chị mặc váy đó!"

Sau đó cô ra phòng khách ngồi, lấy một li nước lọc và uống một mình.

- Người ta thường nói, nước lọc giúp người ta bình tĩnh nhất. haizzzz!

Bỗng có tiếng chuông điện thoại reo....

- Alo?

[Cô...]

- Hoàng...Hiểu Vương?

[Cô có sao không?]

- Không, tôi không sao? Tại sao cậu gọi cho tôi?

[Cô...thôi tôi cúp máy đây!]

- Ấy, khoan đã....

[tít...tít...]

- Tên điện này, sao vậy chứ? - Dương Lạp cúp mạnh máy chữ thầm.

- Nước lọc chẳng thể giúp gì ỉnh!

Tiếng chuông điện thoại lại reo một lần nữa...

- Gì hả? Tên thần kinh này!

[Chị?]

- A...Dĩnh à? Chị xin lỗi!

[Em tưởng chị mắng em chứ?]

- Không....có chuyện gì vậy?

[Chị có sao không?]

- Không, khỏe re à!

[Bọn em giải tán rồi...Chu Thiên và bọn nhóc đang ở nhà em.]

- Vậy sao?...Chu Thiên không sao chứ?

[Cậu ấy say lắm...đang nằm đây chị ạ!]

- Ừ...chị sẽ đến thăm sau.

[Chị này...]

- Sao?

[Mà thôi, em sẽ nói sau...chào chị.]

-Ồ!

Đầu dây bên kia đã cúp máy.

- A tức thật đấy, sao toàn nói giữa chừng như vậy! - Dương Lạp nắm chặt hai tay hét lên.

Dương Lạp nằm gục xuống bàn, mái tóc búi cao lơ thơ bay, và đôi lông mày thanh tú khi ngủ vẫn khẽ nhúu lại khó chịu, có lẽ sẽ có một giấc mơ không đẹp rồi. Cô nằm đó cả đêm...

Sáng sớm hôm sau, nắng nhợt nhạt chiếu qua khung cửa kính trong suốt, rọi đến gỗ cửa hàng lông mi đang nhắm tịt của Dương Lạp, cô gượng dậy giơ cao hai tay vươn người. Cô pha một li sữa nóng đem đến phòng Trần Trần, cô mở cửa bước vào thì đã thấy cô ấy ngồi bên bên cửa sổ, cô lại gần, đặt tay lên vai bạn:

- Sao rồi?

Trần Trần quay lại mỉm cười tươi, nói nhẹ nhàng:

- Có lẽ mình đã sai!

- Cậu nghĩ thông suốt vậy là tốt rồi? Cậu nhớ Chu Thiên chứ?

- Mình đã nhớ ra tất cả, nhớ tất cả kỉ niệm của bọn mình...

- Cậu mắc chứng mất trí nhớ tạm thời,...mình xin lỗi đã không nói.

- Có sao đâu, cậu chẳng có lỗi gì cả mà!

Có lẽ lời nói đó đã tác động đến mảng trí nhớ bị biến mất của cô, khiến tất cả ào trở lại.

Dương Lạp kéo ghế ngồi cạnh Trần Trần:

- Vậy cậu phải làm gì với anh chàng của chúng ta đây?

- Xin lỗi! - Trần Trần híp mắt cười.

- Vậy đầu tiên hãy chỉnh lại sắc đẹp của cậu đi nào!

Và cứ thế, sau hai tiếng đồng hồ vật lộn với đồng trang sức và quần áo, cuối cùng Trần Trần cũng trở nên thật lộng lẫy, với chiếc váy xòe màu hồng rất dễ thương, mái tóc ngắn của cô được ghim gọn trên hai chiếc kẹp đáng yêu. Bây giờ cô chẳng khác nào một con búp bê xinh đẹp.

- Nhưng...mình ngại lắm! - Trần Trần đỏ mặt.

Dương Lạp vỗ vai bạn bồm bộp rồi rút điện thoại gọi cho Nam Dĩnh:

[Alo!]

- Dĩnh à? Chị Dương Lạp này!

[Có chuyện gì thế chị?]

- Chu Thiên ấy, cậu ta đâu?

[Sáng sớm, cậu ấy lên trên cầu rồi?]

- Lên cầu á? Làm gì vậy?

[Cậu ấy bảo muốn hóng gió cho khuây khỏa, em cũng không muốn can thiệp.]

- Chị biết rồi, chào em nhé!

Dương Lạp cười nham hiểm, điều đó khiến Trân Trân sợ hãi. Cô kéo bạn ra ngoài cửa, khoác cho bạn chiếc áo lông trắng ấm áp, với lời dặn dò:

- Bên ngoài lạnh lắm, cậu mặc ấm nhé, Chu Thiên đang ở trên Cầu đấy, lên đi!

Trân Trân lưỡng lự nhìn Dương Lạp, nhưng cuối cùng cũng bị tổng ra khỏi nhà.

.....

Từng cơn gió mùa đông lùa vào gáy khiến Trân Trân rét run bần bật, trên đường đi rất vắng người, cô giống như một nhành hoa đơn độc đang bị gió cuốn theo về phía xa xôi. Cô cố loại bỏ mọi ý nghĩ tiêu cực trong đầu. Từ lúc nào mà cô đã đứng dưới chân cầu rồi. Cây cầu này chỉ bắc qua một con sông nhỏ, đứng từ đầu bên này có thể nhìn thấy bên kia rồi, một dáng người thanh niên đang đứng dựa vào thành cầu, cô đơn và đau khổ. Trân Trân bước từng bước run run lên, rất nhẹ và khẽ.

- Em hút thuốc từ khi nào vậy?

Chu Thiên quay ra nhìn, mái tóc màu đen khẽ bay bay, che kín vầng trán cao cao của cậu, đôi mắt tỏ rõ sự ngạc nhiên nhưng sau đó lại trở nên lạnh như băng. Đôi môi nhợt nhạt của người không ăn uống gì, Trân Trân đau thất lòng. Cô tiến lại gần cậu, trở nên thật lạc lõng.

- Em ốm sao?

- Đừng quan tâm tôi! - Chu Thiên nói một câu lạnh băng mà không hề nhìn cô.

- Chị xin lỗi, chị đã nhớ ra tất cả rồi!

- Nhớ? Nhớ ra đã làm gì tôi sao?

Trân Trân chớp lấy tay cậu, đôi mắt đầy sự đau thương, hai má ửng đỏ hồng, cô run run cố cưỡng lại cái lạnh giá:

- Một chút thôi, một chút thôi cho tay em bớt lạnh, được không?

Chu Thiên bối rối nhìn cô, nhìn đôi vai gầy gò của cô đang run lên, cậu chỉ muốn ôm chầm lấy cô ngay, sưởi ấm cho cô. Nhưng lại sợ cô sẽ đẩy cậu ra như lúc trước, cậu cố hết sức không quan tâm:

- Cô về đi!

- Chị không về, chị sẽ đứng chờ em!

- Tại sao cô lại như thế? Chẳng phải cô ghét tôi sao?

- Chị xin lỗi, chị sai rồi, sai thật rồi...

- Lúc nào cô cũng chỉ biết nói như thế hay sao hả? Cô muốn tôi phát điên lên à?

Trân Trân bị những bông tuyết rơi đầy lên mái tóc, cô lạnh đến thấu xương, muốn ngã khụy xuống:

- Chị...chị xin...lỗi.

- Chết tiệt!

Cậu vòng tay ra ôm chặt lấy cô, truyền hơi ấm sang người cô, cô cũng vòng tay ôm lấy cậu. Hai người cứ thế cho đến khi người đi lại đã vắng hơn. Bầu trời mùa đông dường như không còn lạnh giá đối với họ nữa. Chỉ có hai trái tim đang hòa quyện vào nhau.

.....

Dương Lạp ngồi nhà, hết đi đi lại lại rồi thở dài, cô chẳng có việc gì làm, ngoài việc mong ngóng điện thoại của Trần Trần. Bỗng tiếng chuông điện thoại reo:

- A...lô?

[Cô....]

- Ai vậy?

[Tôi đây!]

- Hoàng Hiểu Vương?

[Cô đang làm gì đấy?]

- Tôi ngồi nhà thôi, có chuyện gì không?

Dương Lạp không hiểu sao cô lại buông những câu nói lạnh lùng như vậy với cậu ta nữa.

[Cô có muốn đến đó một lần nữa không?]

- Đến đó là đến đâu? Ý cậu là cánh đồng hoa oải hương?

[Ummmm...]

- Ha ha ha ha ha ...

[Cô...cười gì chứ?]

- Cậu đang lôi tôi ra làm trò đùa phải không hả? Tôi không phải là con búp bê của cậu mà cậu thích thì dùng, không thích thì vứt nhé!

Dương Lạp nói mà lòng đau thắt, tại sao cậu ta lại thích đung vào trái tim đang tổn thương của cô chứ?

[Tôi...chỉ là...]

- Cậu im đi! Cậu bảo không muốn gặp mặt tôi cơ mà, vậy thì đừng có gọi điện hay nhắn tin gì nữa! Chào cậu!

Dương Lạp ném mạnh chiếc điện thoại lên giường, khiến tung cả pin ra. Cô hận một nỗi không thể giết cậu ta ngay bây giờ. Thế nhưng đó không phải là lời nói thật lòng của cô, cô muốn đến cánh đồng đó lắm chứ, muốn được nhìn thấy những cánh hoa oải hương lắm chứ? Nhưng giờ đây, trái tim của cô như muốn vỡ tung ra, cậu ấy đã làm tổn thương cô rất nhiều lần, tại sao không chịu buông tha?

.....

Hoàng Hiểu Vương thù người, cậu không dám tin phản ứng của cô ấy lại mạnh như vậy? Tại sao cậu lại nhớ em đến thế? Cậu muốn gặp em, sưởi ấm trái tim em? Nhưng giờ đây, giữa cậu và em có một khoảng cách quá lớn, chưa lúc nào cậu không nghĩ đến em, không nhớ em. Cậu chẳng biết phải làm thế nào nữa, cậu đã nên nói sự thật hay chưa?

Nhưng tổn hại khi cậu nói ra điều đó rất lớn, có thể nó sẽ giết chết em? Nhưng bù lại, cậu phải chịu đựng chuyện này đến bao giờ nữa?

Hoàng Hiểu Vương ngồi im trên giường, tiếng chuông điện thoại khiến cậu giật bản mình, vội vàng nhấc máy:

- Dương.....

[Vương à?]

Thì ra là bà Hoàng.

- Vâng....

[Sao ta gọi cho con mà không được?]

- Tại con vừa nói chuyện với bạn?

[Bây giờ con rảnh chứ?]

- Vâng.

[Vậy bốn giờ tại quán cà phê đối diện công ty mẹ, mẹ có chuyện muốn bàn với con!]

- Vâng.

Từ lúc nào cậu nhận ra, tình cảm tồn tại giữa cậu và mẹ, nó không còn là tình mẫu tử nữa, đơn giản giống như bề trên và cấp dưới mà thôi. Cậu cảm tưởng mình giống như một con vật đáng thương bị giam hãm không có lối thoát. Nhìn đồng hồ đã 3 giờ 25 phút, cậu vùng dậy chuẩn bị quần áo...

Lái chiếc siêu xe vòng ra ngoài thị trấn, công ty của mẹ cậu rất lớn, dù đi từ hướng nào cũng có thể nhận ra nó. Nó là một tòa nhà màu trắng, xung quanh là khuôn viên vườn cây râm mát. Tầm 20 phút sau, cậu đã đỗ xe trước cổng công ty rồi. Một nhân tiếp viên nữ vừa nhìn thấy cậu đã mê tít, tỏ rõ sự thèm muốn vị công tử điển trai này.

Hoàng Hiểu Vương đứng chờ 10 phút sau thì mẹ cậu bước ra, hôm nay bà ăn mặc khá giản dị, bộ áo váy bó sát người màu trắng ngà, càng tôn thêm vẻ quý phái của người đàn bà quý tộc.

.....

Tại quán cà phê chiều....

Ráng chiều đổ nhẹ qua khung cửa kính trong suốt, nhảy nhót trên mặt bàn trống trơn. Ở đó, có hai người đang ngồi trầm lặng, tất cả nhân viên đều ngạc nhiên vì từ khi bước vào cửa quán đến giờ, họ chưa gọi món cũng chưa nói một câu gì?

Hoàng hiểu Vương nhìn mẹ, bà búi mái tóc màu đen óng của mình, trông rất trẻ trung nhưng cũng rất nghiêm nghị, bà không nói gì khiến cậu thấy yên tâm hơn. Nhưng đã 2 tiếng đồng hồ rồi, có lẽ cậu nên mở lời trước:

- Mẹ...uống gì không?

Bà nhoẻn miệng cười, một nụ cười hình bán nguyệt, Hoàng hiểu vương không dám tin người đàn bà chưa đến 40 tuổi, xinh đẹp này là mẹ cậu nữa, bà chống tay lên cằm:

- Một li cà phê không đường!

- Chị phục vụ, một li cà phê không đường và một li nước lọc!

Người phục vụ đơn đã gạt đầu với nụ cười chuyên nghiệp dành cho khách hàng đẹp trai.

- Con uống nước lọc?- Bà lấy từ ví ra một bao thuốc lá rồi thận trọng rút ra một điếu nhỏ.

- Vâng, con quen rồi! Mà mẹ hút thuốc khi nào vậy?

- Từ khi lấy ba con, từ trước đến nay ta chưa từng hút trước mặt con sao?

- Vâng...mà có chuyện gì... khiến mẹ phải gặp riêng con?

Bà lại cười, cậu không xác định được đó có phải là cười không nữa. Vì đôi mắt bà dường như vô cảm.

- Con không thể đoán sao?

- Thưa...không? - Hoàng Hiểu Vương bối rối.

- Con không quên lời hứa với ta chứ?

- Lời hứa?

- Ồ! Con đã quên thật! - Bà đổi tư thế ngồi, quay mặt ra phía cửa cười nhạt nhẽo và nhả làn khói thuốc trắng xóa.

- Con xin lỗi!- Hoàng hiểu Vương cúi đầu.

- Lỗi? Đạo này con học rất vất vả đến mức không thể nhớ nổi việc đó à?

Càng lúc cậu càng nhận ra giọng nói của bà đã nặng nề hơn nhưng gương mặt thì vẫn như thế, cậu cảm thấy lo lắng, cuối cùng cái điều mà cậu không mong nhất cũng đã đến. Cậu làm sao quên được, cái lời hứa cay nghiệt đấy.

- Một chút ạ!

- Hừm...ha ha....

Cậu ngạc nhiên nhìn mẹ, bà đang cười đầy ư?

- Học? Hừ! học thật sao?

Những giọt mồ hôi lấm tấm trên lưng áo sơ mi khiến cậu thật tội nghiệp trước người đàn bà này.

- Mẹ nói vào vấn đề chính đi ạ! - Sức chịu đựng của cậu đã đến mức giới hạn.

- Vấn đề chính? Con đã chuẩn bị tinh thần hay chưa?

- Vâng.

- Dương Lạp Lạp!

Hoàng Hiểu Vương giật thót mình, cậu thật sự lo sợ điều này.

- Sao con lại tỏ ra lo lắng như thế? Hay ta đọc tên đứa em gái của con?

- Mẹ...

- Có gì? Đạo này gặp em gái con vui chứ?

- Mẹ...

- Con bảo vệ nó với mọi điều sao, ngay cả trước ta, con hơi quá lỗ rồi đấy? Hay thật!

- Mẹ...

- Đừng quên lời hứa đó chứ? Con làm ta chạnh lòng đấy!

- Mẹ....Con xin lỗi!

- Ta đâu cần lời xin lỗi của con, chỉ cần con hiểu những điều ta nói!

Người phục vụ bưng đồ ra, cũng là lúc bà đứng dậy và bước ra khỏi quán, một mình cậu vẫn ngồi đó, lặng lẽ và cô đơn, vẻ buồn nao của buổi chiều khiến cậu càng lu mờ hơn. Kí ức đau khổ đó một lần nữa hiện về trong tâm trí cậu. Cậu uống cạn li nước và đặt mạnh nó xuống bàn, kêu "keng" một tiếng rất to, khiến mọi người quay lại nhìn.

" Dương Phong chạy nhanh về phía quầy bán kẹo, hôm nay quán đông đúc kì lạ, đến mức cậu không thể chen chân vào nổi, cậu đành kiễng chân lên nói với cô bán hàng:

- Cô ơi, bán cho cháu kẹo bạc hà với!

- Chờ một chút nhé cậu bé! - Cô mỉm cười dịu dàng.

Dương Phong đành len ra ngoài lớp người đang chen lấn xô đẩy để chờ. Bỗng trước mắt cậu, một người phụ nữ trẻ rất xinh đẹp bước tới, bên cạnh bà ta là một người đàn ông cao ráo, lịch lãm. Bà ta cúi người xuống, nhoẻn miệng cười với cậu:

- Chào cháu! cháu là Dương Phong đúng không?

- Dạ...! - Dương Phong có phần nhút nhát, nên vội nép sau cánh cửa.

- Lại đây nào, ta có chuyện muốn nói với cháu!

Dương Phong nhất định không chịu ra, tay bấu chặt vào cánh cửa, vẻ sợ hãi. Cuối cùng người đàn ông nọ phải bế bổng cậu lên, đưa vào xe ô tô. Cậu dầy dụa, khóc lóc thảm thiết cho đến khi cậu nhận ra mình đã đi đến một nơi xa xôi, vì ở đó không còn những hàng cây quen thuộc nữa rồi. Cậu cúi gằm mặt, bó gối ngồi trên chiếc nệm nhung, mặt nhăn nhó:

- Các bác...làm gì cháu?

Hai người họ quay lại cười với nhau, người đàn bà còn vuốt vuốt mái tóc cậu:

- Thằng bé dễ thương quá anh nhỉ? Nhìn này, cứng quá đi thôi.

Dương Phong không hiểu gì, cậu hất tung cánh tay người đàn bà, hét lớn:

- Tôi sẽ kiện các người vì tội bắt cóc cho xem.

- Ha ha ha ha ha ha...

Hai bọn họ cùng phá lên cười, Dương Phong càng thêm bực tức, bọn họ quả thực quá sỗ sàng.

- Cậu bé, đâu đến mức thế, chúng ta đón con về nhà nuôi cơ mà!

Dương Phong sững người, cậu tròn mắt nhìn bà ta: " Người này đang nói điều gì vậy?" Chợt nhớ đến Dương Lạp, cậu hốt hoảng:

- Vậy còn em tôi? Em tôi thì sao?

- Em con? Là cô bé đó à?

- Đúng, em tôi thì thế nào? Các người trả lại tôi cho em tôi đi!

- Không được, chúng ta chỉ nhận nuôi con thôi!

Dương Phong thần thờ, đầu cậu quay mòng mòng, hai tai ù ù, cậu không hiểu gì hết? Tất cả chỉ là một giấc mơ, một giấc mơ mà thôi! Em cậu- Dương Lạp đang một mình đứng đó, nó biết làm thế nào chứ? Điều nhạc du dương ngân lên trong chiếc siêu xe sành điệu, cậu áp sát mặt vào cửa kính, lòng buồn rầu, khúc nhạc kia sao mà tha thiết, tang thương như thế, cậu muốn bật khóc, lòng đau đớn khôn nguôi. Từ bao giờ cậu đã thiếp đi...Và khi đó, cậu mới 9 tuổi."

- Giá như lúc đó anh không đi theo họ, giá như lúc đó anh ở lại cùng em, thì mọi chuyện sẽ không như thế này đúng không em? Và nếu anh không xa em, thì em đâu phải đau đớn, khổ sở như thế này. Anh ngốc quá! Tại sao bao nhiêu năm rồi mà em và anh vẫn không thể được bên nhau. Anh biết làm thế nào đây Lạp?

Hoàng Hiểu Vương thì thào như kẻ mất trí, cứ nghĩ đến Dương Lạp là lòng cậu lại rối tung lên, từ bao giờ.....

15. Chương 15: Quá Khứ Và Sự Thật

Căn biệt thự to lớn nhưng vô cùng lạnh lẽo, chiếc bàn trong phòng cậu bé phủ một lớp bụi mỏng, đã lâu rồi, cậu chưa đặt tay vào nó. Cảm giác tang thương lan tỏa khắp cơ thể, khu vườn rộ lên một vài tiếng cười của ai đó, cậu nép mình bên khung cửa sổ theo dõi trong tuyệt vọng, thì ra là mẹ cậu và một vài người đàn bà khác.

" Mẹ", cái từ này cậu không nhớ nó xuất hiện từ bao giờ trong tâm trí và phát ra từ cái miệng nhỏ bé của cậu bé. Cậu nghĩ mình đâu được thốt ra cái tiếng đó, cậu làm gì có mẹ. Năm nay cậu đã 13 tuổi, bốn năm rồi kể từ ngày ấy....

Cậu bé giống như một đứa trẻ tự kỉ, chỉ biết lặng lẽ một mình, không có bạn bè cũng chẳng nói chuyện với ai. Nhưng hôm nay, có một điều to lớn lắm cậu cần bày tỏ với mẹ và bố.

Bữa ăn tối nhà họ Hoàng rất sang trọng, bốn năm nay cậu đã hưởng thụ cái lóng lánh đó mà lòng luôn áp ủ sự áy náy khôn nguôi. Vẫn như thường lệ, chiếc bàn dài bày la liệt thứ đồ ăn hảo hạng, mẹ ngồi bên trái, ba ngồi bên phải, chị gái ngồi đối diện. Xuyên suốt bữa cơm, không ai nói năng câu gì, đôi khi Phong cảm thấy mình có thể cầm mắt.

- Mẹ...

Bà Hoàng ngừng dùng cơm, lấy chiếc khăn lau miệng rồi nhoẻn miệng cười với cậu:

- Có chuyện gì vậy con trai của mẹ?

- Con muốn nói chuyện với mẹ sau bữa...được không ạ? - Dương Phong ngại ngần buông lời đề nghị của mình.

Bà Hoàng nhìn con một hồi lâu, bà ngạc nhiên vì đây là lần đầu tiên cậu yêu cầu bà một điều như vậy. Bà lặng lẽ gật đầu với cậu.

Bữa ăn nhanh chóng kết thúc và người hầu đã dọn bàn, ông Hoàng ngồi ở ghế sofa xem những tin thời sự mới, còn chị gái cậu đã trở lại phòng của mình. Cậu cũng về phòng và ăn mặc chỉnh tề rồi bước qua thư phòng - nơi mẹ cậu đang chờ.

Ánh đèn vàng nhẹ chạm xuống nền nhà tạo thành từng vệt sáng ảm áp, hành lang kéo dài rất dài, đến nỗi cậu bé cảm tưởng mình không thể đi hết được. Cậu nghe rõ tiếng bước chân của mình đang run rẩy và lo lắng, cậu đã đứng trước cửa thư phòng từ bao giờ.

” Cộc, cộc!”

- Mời vào! - Giọng một người phụ nữ rất uy nghiêm.

Cậu khẽ mở cánh cửa và bước vào khoảng trời huyền bí của mẹ. Bà đang ngồi bên bàn làm việc với vài cuốn sách mà cậu không hiểu nó là gì?

- Con chào mẹ! - Dương Phong cất tiếng nhỏ nhẹ.

- Có chuyện gì vậy con trai? - Bà bỏ quyển sách xuống trước mặt rồi chống cằm nhìn cậu.

- Con muốn về!

- Về đâu?

- Về chỗ trại...trẻ.....!

Lập tức nét mặt bà sa sầm lại, khó hiểu:

- Đây là nhà con mà!

- Không, con còn có mẹ, có em gái con ở đó....

- Không được...

Ánh mắt Dương Phong như vụt tắt đi tia sáng cuối cùng, cậu thẫn thờ:

- Tại...sao ạ?

- Đây là nhà con và con đã có Hiếu Dy là chị rồi! - Bà cương quyết nhìn cậu.

- Con...không muốn thế, nếu vậy mai con sẽ lập tức rời khỏi đây.

Cậu trực bỏ người quay đi thì tiếng đập bàn thật lớn:

- Đứng lại!

Cậu như bị sức quyết liệt trong lời nói ấy giữ chân, run rẩy đứng sững lại.

- Nếu con đi,....ta sẽ làm biến mất cái trại trẻ đó! - Dường như lời nói của bà có chút bối rối.

Thoảng giật mình, cậu quay vụt lại:

- Biến mất...?

- Ta chỉ có con là con trai thôi, sau này con sẽ kế nghiệp cha con. Nên không thể được!

Mọi thứ xung quanh như ù đi, cậu không quan tâm đến lời mẹ nữa, chỉ có cái từ “biến mất” nó cứ quay vòng vòng trong đầu mà thôi.

- Con hãy chấp nhận sự thật này và nghe lời ta, nếu không ta sẽ xóa cái trại trẻ đó ra khỏi bản đồ đất nước đấy!

Bà ta thật đáng sợ? Bà ta thật độc ác....

Dương Phong bồn thần đứng như trời trồng, như vậy tức là khi cậu về với em gái và mẹ thì đồng nghĩa với việc họ sẽ không còn nơi nương tựa nữa sao...

- Con tên là Hoàng Hiểu Vương, con nên nhớ một điều như thế! Đừng làm ta phải dùng đến biện pháp đó, cũng không được tỏ ra quen biết với bất cứ ai trong cái trại trẻ đó....kể cả em gái con!

Dương Phong chạy vụt về và đóng sầm cửa phòng trước khi cậu ngã quỵ xuống vì sức chịu đựng đã vỡ tan. Cậu mơ hồ nhìn mọi thứ xung quanh đang dần biến mất khỏi tầm mắt. Chỉ có thứ chất lỏng trong suốt đang dâng đầy trên khóe mắt, tim se thắt lại....

Cái này mà cũng gọi là gia đình ư? Cái này mà cũng gọi là mẫu tử sao?.....Thật nhẫn tâm.

Ba năm sau...

Đặt bước vào ngôi trường cấp ba quý tộc, mọi vật chẳng còn xa lạ với cậu thiếu gia này nữa. Mọi người nhìn cậu với ánh mắt hâm mộ điên cuồng, ngày đầu tiên quả thật chẳng có gì đặc sắc với Hoàng Hiểu Vương. Năm nay cậu đã 16 tuổi, cao 1 mét 79, cân nặng 58 kg, tóc nhuộm màu hạt dẻ để lảng tử, khuôn mặt trắng, mềm mịn như da em bé, cặp mắt to và sáng nhưng rất buồn, đôi môi lúc nào cũng đỏ, cậu có lẽ là người đẹp trai nhất cái trường này rồi. Mọi người không ngừng ca ngợi cậu với siêu xe Bugatti Veyron- Chiếc xe đắt nhất thế giới này đang do cậu cầm lái. Đúng là quý tử nhà giàu có khác.

Cậu lang thang bước quanh ngôi trường sau khi đã cắt đuôi được lũ fan cuồng, chợt nghe có tiếng hát vọng ra từ sau khu vườn, cậu men theo lối và đứng nấp sau một rặng cây xanh. Chủ nhân của giọng hát là một nữ sinh trạc tuổi cậu, mái tóc đen nhánh ngang vai đang đắm mình trong điệu nhạc. Cậu không nhìn rõ mặt cô ấy vì cô đang nghiêng mình hát. Điệu nhạc du dương, say đắm lòng người nhưng thật buồn, thật là buồn, nó giúp xoa dịu lòng cậu. Cậu giật bản mình, giọng nói này sao giống quá, giống một người nào đó rất quen. Cậu đang khó hiểu thì có tiếng xô xát từ phía cô gái, thì ra một đám nữ sinh đang vây quanh cô gái buông những lời nhục mạ thậm tệ, một người định giơ nắm đấm lên thì Hoàng Hiểu Vương phóng vụt ra, đứng trước mặt cô gái và một cái tát giáng xuống đôi má cậu đỏ ửng. Đám nữ sinh kinh ngạc rồi rúm ró và sợ hãi...

Hoàng Hiểu Vương cười ngạo nghễ:

- Cái tát này có thể khiến cô biến mất khỏi ngôi trường này đấy cô bé ạ!

Một người trong đám đột nhiên đứng ra phản nộ:

- Chúng em xin lỗi anh nhưng mà cô ta là rác rưởi, anh đừng bảo vệ loại người đó!

- Đúng đấy ạ, loại nghèo rớt mùng tơi như cô ta mà vào được trường mình thật là lạ.- Một người khác chen vào.

- Đừng có coi thường tôi, tôi vào được đây là nhờ thành tích học tập của mình, không phải bằng tiền như các người đâu!

Cô gái đẩy người Hoàng Hiểu Vương ra và hét lớn. Cậu quay lại định giúp cô bình tĩnh thì...

- Khoan đã...em....

Người con gái đang đứng trước cậu đây không ai khác là Dương Lạp- cô em gái đã khiến cậu nhớ mong đến phát điên. Không phải là mơ, chính là em,...Là em bằng da bằng thịt đây.....Tuy đã lớn nhưng vẫn là em gái cậu.

Cậu sững người, nụ cười vụt tắt trên môi và thay vào đó là sự lo lắng không nguôi. Đã bảy năm trời cậu không được gặp em, mà bây giờ em đã lớn thế này rồi sao? Thật sự không phải là nhầm, là em, đôi mắt ấy, đôi môi ấy chính là em rồi. Cậu vui đến điên dại, ôm chầm lấy em:

- Anh nhớ em....nhớ em lắm!

Nhưng Dương Lạp hát tay cậu ra, nhẵn mày:

- Này, cậu là loại người gì vậy? Chỉ lợi dụng ra vẻ anh hùng rồi sàm sỡ tôi sao? Cậu không biết xấu hổ hả?

” Sao? Em không nhớ anh ư? Là anh đây mà, anh là Dương Phong đây!” Cậu ngậy người nhìn cô tuyệt vọng, không ngờ em đã quên cậu rồi. Chợt nhớ đến lời đe dọa của mẹ ba năm trước, cậu bỗng thấy đốn đau vô cùng. Đúng là oan trái. Cậu đành gượng cười:

- Ha ha...xin lỗi cô, là tôi nhầm thôi....

Dương Lạp nhìn cậu khinh bỉ bằng cái nguyệt dài rồi quay người bỏ đi, một mình cậu lạc lõng....Đám con gái vây xung quanh cậu xum xoe nhưng cậu đã chẳng còn nghe thấy gì nữa mà cứ nhìn theo chiếc bóng của em.

16. Chương 16: Hoàng Tử

Phổ Nhị Hà sau kì nghỉ đông trở nên thật âm đạm và buồn tẻ, bầu trời chỉ thừa thớt vài áng mây lơ đãng và vẫn còn đọng lại dư vị lạnh lạnh của mùa đông. Con phố tấp nập người qua lại, họ sắp chào đón một mùa xuân ấm áp trên toàn đất nước. Hôm nay là lễ khai xuân đầu tiên của học sinh trường Hòa Diện, Dương Lạp lê từng bước chán nản trên con đường dài vắng vẻ, đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng với cả mớ hỗn độn trong lòng.

Cổng trường cấp ba Hòa Diện nhanh chóng hiện ra với vẻ sang trọng vốn có của nó, nhưng cô gái này lại cảm thấy mình vô cùng lạc lõng, cô phấn đấu, nỗ lực học tập để được vào đó, nhưng nay, dường như trở nên hoàn toàn vô nghĩa, vốn dĩ, ở đó không ai chào đón một con người nghèo khó như cô cả. Một mùi chả mực nướng thơm phức lan tỏa trong không gian và thôi thúc cái dạ dày đang réo rúng của Dương Lạp. Cô men theo mùi hương và nghe có tiếng cái lộn, một đám thanh niên trông có vẻ đầu gấu đang bao quanh một bà lão bán hàng rong, buông những lời nhục mạ hết sức, còn đập đổ cả quầy hàng của bà. Bà lão chỉ lặng thinh, nhẫn nhục, đôi tay già nua tưởng buông thõng bất lực. Dương Lạp không chịu nổi nữa, cô chạy vụt đến, dang tay ôm chặt lấy người bà lão, hét lớn:

- Các anh làm gì thế? Bà lão làm gì đâu?

Bọn chúng nhìn cô soi mói rồi buông một câu lạnh tanh:

- Con nhỏ điên rồ này ở đâu ra vậy? Đừng có xen vào chuyện của bọn tao.

- Chuyện gì của các anh?

Bà lão run rẩy, vịn vào tay Dương Lạp:

- Đừng cháu ơi! Đừng đại dột....

- Bà! Có chuyện gì xảy ra với bà thế? - Cô quay lại đỡ lấy bà.

- Các cậu ấy là người của...cậu chủ...là tại lão thôi.

Đúng lúc đấy, một chiếc xe mô tô lao đến, một cậu trai nhảy xuống và xen vào đám đông hô lớn:

- Thế nào rồi?

Lũ thanh niên nọ rạp người cúi chào hắn, hắn bỏ chiếc mũ bảo hiểm ra và Dương Lạp không tin nổi vào mắt mình.....Người đứng trước mặt cô đây chính là Nam Đình. Bà lão kêu lên một tiếng rồi ngã xuống, Dương Lạp vẫn chưa thể tin được, người đã sai khiến đám người này đánh bà cụ là cậu ấy sao? Cô đứng chứng lại, mắt mở to nhìn cậu. Nam Đình vừa nhìn thấy Dương Lạp cũng ngạc nhiên không kém:

- C...chị!

Cậu chạy đến bên cô, nhưng cô hất ra, cười nhạt:

- Cậu là loại người này hả? Cậu làm tôi không thể tin nổi ấy!...

Nam Đình biết chị hiểu lầm, nhưng càng tiến lại thì chị càng lui xa hơn, cậu không biết phải giải thích như thế nào nữa, vì mọi thứ trước mắt đã phản bội cậu rồi.

- Chị...em xin lỗi....!

- Bỏ ra, đồ độc ác, cậu đi khỏi đây đi! - Dương Lạp hét toáng lên và đẩy Nam Dĩnh ra xa.

Cậu biết phải làm thế nào bây giờ, sự việc không như chị ấy nghĩ nhưng....Cậu đành leo lên xe máy và phóng vụt đi với tốc độ kinh hoàng. Cứ nhìn thấy ánh mắt sợ hãi của chị đối với cậu, là cậu lại muốn phát điên lên....

Dương Lạp thở phào nhẹ nhõm, cô dìu bà lão ngồi lên vĩa hè và xoa chân xoa tay giúp bà tỉnh giấc...

- Cảm...ơn cháu!...- Bà lão thều thào.

- Không có gì đâu bà...! - Cô cười mỉm thật tươi nhìn bà.

- Vậy là cậu chủ đã biết rồi sao?

- Là sao ạ? - Dương Lạp mở to mắt ngạc nhiên.

- Là cậu chủ đấy, bà đã bị trừng phạt rồi!

Càng lúc càng thấy khó hiểu, cô bèn hỏi:

- Có chuyện gì giữa bà và cậu ấy sao?

- Chuyện là thế này, bà có một cô con gái, nhà bà rất nghèo, nó chỉ trạc tuổi cháu thôi, nó đi làm người ở cho gia đình cậu ấy. Nhưng mấy tháng trước, nó đột nhiên biến mất với số tiền rất lớn của nhà họ Nam. Mọi người đã truy tìm nó nhưng không có dấu hiệu gì. Lúc ấy bà đã đau lòng muốn chết...tại sao nó lại làm cái chuyện tày đình ấy cơ chứ...

Dương Lạp im lặng một hồi lâu, cô đã dần hiểu ra câu chuyện nhưng vẫn không thể chấp nhận được điều đó, cô nhẹ giọng:

- Vậy tại sao họ lại đánh bà chứ?

- Bà...cũng không biết! - Bà lão nghẹn ngào.

Rồi chợt bà đứng bật dậy, dựng lại quầy hàng rồi chiền cho dương Lạp một que chả mực viên thơm lừng, cũng may là quầy hàng không bị hỏng gì cả. Bà đưa que mực nướng cho Dương Lạp với nụ cười hiền hậu:

- Cảm ơn cháu, đây coi như là một chút tình cảm của bà...

Cô ngại ngừng từ chối nhưng cuối cùng cũng không muốn phụ lòng bà nên cô đón nhận. Nhìn lại đồng hồ, đã muộn học rồi, cô chạy vội vào và không quên cúi chào bà lão. Bà lão nói lớn khiến cô vô cùng vui vẻ:

- Cố lên cháu gái, cháu nhất định sẽ thành công!

Sân trường đông nghịt người, cô cố len lỏi vào ngồi hàng gần cuối, mọi người đã im lặng và trên bục được trang trí lộng lẫy. Thầy hiệu trưởng Doãn bước đến bên micro và đồng dục nói:

- Một năm học đã trôi qua đẹp đẽ với bao thành tích mà trường đã đạt được. Chúng ta hoàn toàn xứng đáng với danh hiệu trường phổ thông số một Quốc gia đúng không.

Dưới khán đài tiếng vỗ tay nhiệt liệt của học sinh. Rồi thầy lại tiếp tục:

- Đặc biệt năm nay, học sinh khối 10 và khối 12 đã đạt được rất nhiều chỉ tiêu đáng tuyên dương của cả trường. Tuy chúng ta đã làm tốt nghiệp cho các em khối 12 rất thành công, 100% đỗ vào các trường đại học lớn. Bên cạnh đó, các em khối 10 cũng đem lại cho trường sự vinh dự.

Bên dưới vẫn im lặng lắng nghe, thầy Doãn mỉm cười thật tươi rồi nói:

- Đây là năm đầu tiên có một bạn học sinh đạt được điểm tuyệt đối khi thi vào trường ta. Không ai khác, xin mời bạn Dương Lạp lên bục nhận phần thưởng.

Dương Lạp giật mình, mọi người đang nhìn cô với đủ thứ ánh mắt, cô bèn nhanh chóng thoát khỏi con mắt của họ bằng cách bước lên trên thật nhanh. Thầy Doãn bắt tay cô và cầm lấy micro hô lớn:

- Đặc biệt nữa, có lẽ là trường hợp đầu tiên tôi bắt gặp thừa các em. Một học sinh nữa chỉ kém bạn Dương Lạp Lạp có 0.5 điểm. Vâng, vô cùng xuất sắc, mời em Hoàng Hiểu Vương bước lên.

Dương Lạp thần thờ, ai ngờ lại chính là cậu ta, biết làm thế nào bây giờ? Bên dưới, Hoàng Hiểu Vương bước lên ngạo nghễ, nhìn cô cười nhạo báng. " Đúng là tên kiêu căng. Chắc hẳn lại dùng tiền để có được điểm số đó cho coi."

- Nhờ hai em, mà trường ta đã bước lên Top 10 Thế giới, quả là không còn gì đáng mừng hơn.

Nhìn rõ cả sự vui mừng trong mắt thầy, thầy quá khích rồi.

- Còn nữa, tuần này chúng ta sẽ chào mừng Hoàng Tử đến thăm quan trường, và nếu ưng ý, ngài sẽ học tại trường ta.

Bên dưới khán đài, mọi người ồ lên kinh ngạc, các bạn nữ hết sức háo hức. Nghe đầu gã vừa giàu vừa đẹp trai, rồi đại loại là gã đang đi tìm vợ tương lai, gã dự định kết hôn vào tuổi 18. Đúng là khủng hết cỡ. Dương Lạp ngán ngẩm bĩu môi, cô không hứng thú với mấy cái như thế này.

Buổi Khai xuân nhanh chóng kết thúc và học sinh lũ lượt ra về với đủ chuyện để tán gẫu. Cô và Trần Trần bước về mà lòng rối bời, họ tính đến một quán cà phê nào đó nói chuyện nhưng trời bỗng nhiên đổ mưa. Họ đành về nhà uống nước lọc.

Nhà Trần Trần nhìn bên ngoài rất giản dị nhưng sự thật bên trong cũng tương đối rộng rãi, sau khi đã ném chiếc ba lô lên bàn, Dương Lạp ngồi phịch xuống ghế:

- Cậu và Chu Thiên thế nào rồi?

Trần Trần đang lau nhà, nghe vậy giật mình, hai má đỏ hồng, trông thật đáng yêu:

- Có...gì đâu!

- Ya! Coi kìa, thế mà bảo không có gì à! Ghê thiệt nhỉ?

Trần Trần lườm yêu cô bạn một cái rồi lại tiếp tục lau nhà, ghéu ngao vài câu hát.

Bên ngoài trời đã tối từ bao giờ, mưa dường như đã ngớt rồi. Cô nắm chặt chiếc điện thoại, mong chờ một cái gì đó...rất lâu. Hôm nay cô đã gặp Hoàng Hiểu Vương, hẳn vẫn kiêu ngạo như ngày xưa, đúng là đáng ghét. Sao hẳn có thể nghĩ mọi chuyện đơn giản như vậy chứ? Đúng là ngốc.

Cô cười ngớ ngẩn.

Bên dưới nhà bỗng có tiếng xe máy phóng vút đến và phanh gấp trước nhà, cô chạy xuống xem. Cô mở cửa và bước ra...Là Nam Dĩnh. Khắp người cậu ấy ướt sũng, mái tóc và chiếc băng đô quấn quanh cũng ướt nhèm nhẹp, dính vào khuôn mặt đang trắng bệch, cậu thở một cách hổn hển:

- Chị...à!.....

Dương Lạp vẫn còn nhớ chuyện hồi sáng, nên tức giận bảo cậu:

- Gì hả? Cậu đến đây làm cái gì?

- Chị...em không.....có! - Giọng nói cậu yếu ớt như bất lực.

Dương Lạp trực quay người bỏ vào nhà thì Nam Dĩnh chợt chạy đến, ôm chầm lấy cô từ phía sau...rất chặt. Dương Lạp hốt hoảng kéo tay ra nhưng nó rất mạnh, khiến cô không thể làm gì mà cứ hét lên:

- Bỏ ra...bỏ tôi ra...!

- Một chút thôi, chị!...Em lạnh lắm....

Trong hơi thở của cậu có mùi rượu, mùi rượu nồng.

Nam Dĩnh xoay người và dồn cô vào bờ tường, khuôn mặt trắng toát và cặp mắt đen buồn thương khiến cậu trông thật tội nghiệp, từng giọt mưa nhỏ xuống vai Dương Lạp buốt giá, cậu nhìn chăm chăm vào cô, ánh mắt nói lên sự tổn thương sâu sắc...Mặt cậu mỗi lúc mỗi sát mặt Dương Lạp hơn, và ...đôi môi cậu chạm nhẹ môi Dương Lạp, lạnh buốt và vụng về, rồi sâu và lâu hơn, thật ấm áp và ngọt lịm. Nó khác với Hoàng

Hiếu Vương, nồng nhiệt và chân thành hơn rất nhiều. Dương Lạp cứng đờ người, cô không biết phải làm thế nào nữa, cậu ấy đang làm gì thế? Sau một hồi bưng tỉnh, cô đẩy người cậu ra, bối rối:

- Cậu...làmgì thế hả?

Nam Dĩnh mỉm cười, nụ cười dường như rất hạnh phúc:

- Mọi chị....nó mềm thật đấy....

Dương Lạp đỏ bừng mặt, một lần nữa cô muốn trốn tránh ánh mắt trân thành của cậu, rất mỏng manh.

- Chị à....em yêu chị!

Dương Lạp sững người, cô không dám tin vào tai mình, cô cố mở to hai mắt nhìn cho kĩ hơn, cô lắp bắp hỏi lại:

- Cậu...nói gì...?

Nam Dĩnh lắc đầu cười, cậu lấy tay đặt lên ngực trái mình:

- Chị à! Chỗ này của em...nó đã thuộc về chị mất rồi...Em biết, chị không hề...thích em...nhưng chỉ cần em thôi, chỉ cần em hướng về về chị thôi...Chị sẽ không từ chối chứ?

Dương Lạp lắc đầu nguầy nguậy:

- Thôi cậu đừng có đùa tôi, đừng có trẻ con như thế!

Bỗng cô chợt nhớ đến Hoàng Hiếu Vương và trái tim đập thành thịch...

- Em biết, trong trái tim chị...chỉ có anh Vương...thôi! Nhưng em...sẽ chờ...sẽ chờ mà...

- Thôi đi, cậu đừng có như thế! - Dương Lạp la lên rồi đâm vào ngực Nam Dĩnh thùm thụp.

- Tại sao? Tại sao ạ? Như thế cũng không được sao? - Cậu giữ tay cô lại, ép sát nó vào mình.

Dương Lạp hất tung ra rồi chạy sát lại gần cửa, nói lớn:

- Phải, không được, vì tôi chỉ có Hiếu Vương thôi, cậu đừng có mơ!

Nói rồi cô chạy vụt vào và đóng sầm cửa. Đúng lúc đó, trời đổ mưa nặng hạt, Nam Dĩnh đứng trong trời mưa, đau đớn và tuyệt vọng....Trái tim như muốn vỡ tan ra...

.....

Sáng sớm, những tia nắng nhẹ nhàng lướt qua hạt sương mai long lanh chiếu sáng. Dương Lạp và Trần Trần cùng bước tới trường, cả ngày hôm qua Dương Lạp không ngủ được, cô trần trọc nghĩ đến Nam Dĩnh...và những lời nói của cậu ấy...Thực sự cô không muốn làm tổn thương cậu, nhưng lúc đó cô chỉ có thể buông cậu nói như thế mà thôi...

Cổng trường Hòa Diên sáng sớm đã đông nghịt học sinh, họ chen chúc nhau chờ đón một cái gì đó...Dương Lạp chẳng bận tâm, cô kéo Trần Trần vào lớp học nhanh chóng. Quả thực, hành lang không một bóng người, mọi người đã bầu kín cổng trường rồi. Cô ngồi trong lớp học thẩn thờ, nhìn ra ngoài, tâm trạng băng khuâng, không biết là đang suy nghĩ gì nữa. Xung quanh mỗi lúc một ồn ào hơn, cô cau mày ngoái đầu ra nhìn, một gã con trai tầm lớp 12 đang bước vào với hàng tá nữ sinh theo phía sau hò hét ầm ĩ, trông thật quái đản. Cô chán nản quay mặt đi, lấy cuốn sách ra ghi chép vài điều linh tinh. Tên con trai vừa thấy Dương Lạp, hai mắt đã lộ rõ vẻ ngạc nhiên tột độ, ánh mắt thoáng bí hiểm, hắn bước lại gần, kéo mạnh tay cô:

- Cô bé, ta cần nói chuyện với em!

Dương Lạp bị bất ngờ, mắt mở to nhìn rồi hất tay ra:

- Cái gì? Tại sao tôi phải nói chuyện với anh?

- Trời! Con nhỏ nghèo kiết xác kia, nó dám cãi lại hoàng tử kìa!

Đám nữ sinh nhao nhao phản đối, khiến Dương Lạp sững người, " Gã này là Hoàng tử ư?"

Không để cô kịp định thần, hắn đã kéo vạt đi, không một ai dám theo sau bởi cận vệ của hắn đã chắn hết. Đằng sau khuôn viên trường là một khu vườn trồng cây xanh mát, đến nơi, hắn hất mạnh tay cô rồi nhìn chằm chằm bằng vẻ mặt khó hiểu:

- Giống thật đấy!

- Giống? Giống gì? - Dương Lạp đau điếng xoa chỗ tay bị gã tì chặt, tức giận.

- Oh, cô bé, cô giống mẹ kế của ta quá!

” Mẹ kế? Tức là Hoàng Hậu nương nương bây giờ ư? Thế là sao?” - Dương Lạp gãi đầu suy nghĩ, mặt nghệt ra như đứa trẻ không hiểu chuyện.

- Ha ha ha ha, biết thế nào nhỉ? Ta phải gọi cô bằng em gái sao?

- Tên diên này? Cậu bị làm sao thế hả?

Mặt gã nọ chợt tối sầm, từng đường gân xanh nổi rần rần trên khuôn mặt trắng như thiên thần, gã gằn giọng:

- Diên à? Loại như cô mà dám gọi ta là tên diên à?

” Hơ? Gã này kiêu căng quá, đồ công tử bột!”

- Tôi chả hiểu cậu đang nói gì nhưng mà tôi chả giống ai hết, đừng có mà giả chứng ở đây.

- Đồ ranh con, mày còn có một thằng anh trai đúng không? Mày giống y hệt mẹ đàn bà đó!

Lúc này, trông hắn thật đáng sợ, giống như một con quỷ dữ đang trong cơn điên dại. Dương Lạp lùi lại vài bước, sợ hãi.

- Tao sẽ giết mày và cả thằng anh mày, đồ chết tiệt, mày phải chết!

Gã tiến sát lại gần Dương Lạp, gờ tay bóp lấy cổ cô, bóp thật mạnh, Dương Lạp cố dây dựa nhưng không sao buông ra được, cô tưởng không thể thở nổi, khuôn mặt trắng bệch như cắt không còn một giọt máu. Khuôn mặt trắng dã và hai mắt rực lửa như xoáy thẳng vào tim cô. Đúng lúc đó, bỗng có một bàn tay nắm mạnh vào mặt tên Hoàng Tử kia, khiến hắn ngã nhào sang một bên. Dương Lạp chuệch choạng ngã vào người Hoàng Hiếu Vương, đúng là cậu ta, cậu ấy lại cứu cô rồi.

- Mày...mày là thằng nào? - Tên Hoàng Tử bò dậy, ôm mặt chỉ thẳng vào Hoàng Hiếu Vương, quát lớn.

- Tao à? Tao là người sẽ ày chết ngay bây giờ.

Cảm thấy không thể chống đỡ nổi, tên Hoàng Tử vội bỏ chạy, còn nói với lại phía sau:

- Chúng mày chết chắc với tao!

Hoàng Hiếu Vương ngó lơ, quay sang nhìn Dương Lạp, cô đã lấy lại chút không khí vào phổi, đang ngồi thở dốc, vết tay còn in rõ trên cổ. Hiếu vương chạy lại, vỗ vỗ vào lưng cho cô, lo lắng:

- Cô không sao chứ?

- Tôi...không sao...!- Dương Lạp cố nặn ra tiếng, tay vuốt ngực lấy hơi.

Hoàng Hiếu Vương không nói không rằng, ôm chầm lấy cô:

- Đừng như thế nữa, em làm anh lo lắng biết không hả?

Dương Lạp há hốc mồm không hiểu gì, bỗng Hoàng Hiếu Vương bỏ ra rồi quay mặt đi:

- Xin lỗi...!

Hắn đưa cho cô một chai nước lọc rồi chạy đi:

- Uống đi!

Dương Lạp vẫn chẳng hiểu gì, cô ngồi thẩn thờ.

Buổi học nhanh chóng kết thúc và thỉnh thoảng cô bắt gặp gã Hoàng Tử độc ác vừa rồi, bề ngoài, hắn cười tươi với cô, cô chỉ thấy thật đáng kinh tởm. Trên đường về, cô kể chuyện cho Trân Trân nghe và cô quay lại ngạc nhiên:

- Hắn bảo cậu giống Hoàng Hậu nương nương- mẹ kế hắn bây giờ á?

- Ủ! Tớ chẳng hiểu...

Trân Trân quay mặt đi suy nghĩ một cái gì đó rồi nhanh chóng cười với cô:

- Chắc chẳng phải đâu, trên đời đầy người giống nhau mà, hi hi...

Thấy biểu hiện Trân Trân có vẻ khác, cô định hỏi điều gì đó nhưng đành thôi. Hai người im lặng cho đến khi về đến nhà.

Phải chăng có bí mật gì đó ở đây mà Dương Lạp chưa biết?

17. Chương 17: Lộ Tẩy

Trời mỗi ngày một sáng hơn, báo hiệu mùa hè đã đến thật bất ngờ, không còn những cơn gió se se lạnh nữa mà thay vào đó là những giọt nắng bỏng rát. Cảm thấy khí hậu thay đổi một cách bất ngờ, Dương Lạp ngẩn ngơ thay bộ quần áo đồng phục ngắn tay, sẵn sàng đón cái nóng ngoài kia. Mái tóc buông xõa thường ngày được buộc cao lên kiểu đuôi ngựa trông thật yêu. Dương Lạp thì đã xong, cô ngược sang Trân Trân, cô nàng cũng đã ngay ngắn, mái tóc ngắn buộc một gọn phía sau thật là ngộ nghĩnh, hai cô gái nắm tay nhau bước ra khỏi nhà trong tâm trạng phơi phới, Dương Lạp chợt ngược lên nhìn bầu trời, cười tươi:

- Ya!!!! Trời hôm nay đẹp thật đấy Trân!

- Ủm! - Trân Trân nhẹ nhàng đáp lại.

- Tâm trạng tốt thật, không biết hôm nay có được bơi không nhỉ?

- Bơi á?

- Ủ! Trường mình đã xây bể bơi rồi còn gì?- Dương Lạp bĩu môi.

Trân Trân không nói gì nữa, nhưng trong cô cảm nhận nếu hôm nay có tiết bơi thật thì...sẽ không tốt chút nào....!

Trường cấp ba Hòa Diện hôm nay nhộn nhạo lạ kì, không biết có chuyện gì? Học sinh đi lại tấp nập ở hành lang. Dương Lạp cố len mãi với vào được lớp, đến nơi thì thấy mọi người đang rộn rã xếp la liệt đồ bơi lên mặt bàn, thấy vậy Trân Trân hỏi lớn:

- Hôm nay có tiết bơi à?

- Ồ! Tiết đầu đấy! - Một bạn đáp lại câu hỏi của Trân Trân.

Dương Lạp mừng quýnh, cô rất thích bơi và cũng là bậc cao thủ. Lần này nhất định lũ gốc kia sẽ phải lác mắt cho xem. Mấy mươi phút sau, lớp Dương Lạp đã tập trung trước bể bơi, có cả Hoàng Hiểu Vương nữa. Thầy dạy bơi đứng trên đầu hồ lớn:

- Hôm nay là buổi kiểm tra đầu tiên, tôi không dạy lí thuyết cho các em, hôm nay tôi sẽ xem các em bơi như thế nào? Hãy chuẩn bị đi!

Dương Lạp nhìn xung quanh bể bơi rộng như cái hồ, làn nước xanh trong suốt trông thật đẹp mắt, dưới ánh nắng mặt trời, trông nó càng lung linh, rạng rỡ hơn gấp bội phần. Xung quanh là các bậc ghế ngồi sang trọng. Các bạn đã thay đồ xong, bộ đồ bơi bám sát các thân hình gợi cảm của các bạn nữ khiến đám con trai không ngừng xuýt xoa. Dương Lạp và Trân Trân mặc rất giản dị, hầu như kín, chỉ lộ ra đôi chân trần thon dài trắng nõn nà, tuy nhiên dưới bắp chân của Dương Lạp vẫn còn vết sẹo mờ mờ của vụ lần trước.

Hoàng Hiểu Vương khê chau mày, còn mỗi hần là chưa thay quần áo. Đám con trai mặc mỗi chiếc quần soóc để lộ thân hình vạm vỡ bên trên, lũ con gái cứ rú lên. Đúng là trai tài gái sắc. Dương Lạp chỉ hứng khởi với việc bơi mà thôi. Thầy chủ nhiệm hô tập hợp trước bể bơi, tay cầm chiếc cờ nhỏ, giọng nghiêm nghị:

- Bây giờ tôi đọc tên đến ai thì người đó bơi từ đây sang đầu bên kia nhé! Tôi sẽ bấm giờ đấy! Các bạn còn lại đứng giàn sang hai bên đi!

Thầy giơ cuốn sổ nhỏ lên, lấy bút chấm vào một cái tên và hô lớn:

- Ngô Văn!

Lập tức cậu bạn nhảy xuống, vụt phát đã qua bờ bên kia vẫy vẫy chiến thắng, thầy dạy bơi nhẹ nói:

- 2 phút 24 giây! Cần cố nữa cho tôi.

Tiếp đó mấy bạn gái, đúng là con gái, bơi chậm như mấy vị tiểu thư quen nhưng lựa, có người lên đến mười mấy phút. Thầy chắc lưỡi lắc đầu:

- Nào! Dương Lạp Lạp!

Mọi người lập tức im lặng, chờ thời cơ chế giễu con nhỏ nhưng nào ngờ cô nhảy xuống nước một cách nhẹ nhàng, động tác vô cùng điêu luyện, thoăn thoắt đã đến bờ bên kia, trông hệt như một nàng tiên cá nhỏ, ánh mắt thầy sáng rực lên, có vẻ ngưỡng mộ, gật đầu mỉm cười với Dương Lạp:

- 1 phút 16 giây! Rất tốt.

Đám học sinh trên bờ há hốc mồm, ngạc nhiên hết cỡ, họ không dám tin vào mắt mình nữa. Nhìn Dương Lạp vẫn không dám tin, Hoàng Hiểu Vương ngồi trên bờ cười thầm. Tiếp đó thầy đọc:

- Phạm Trân Trân.

Trân Trân ngày trước cũng không hề kém Dương Lạp, cũng là bậc cao thủ. Cô bơi một cách nhẹ bẫng qua bờ bên kia, một lần nữa thầy và đám học sinh ngẩn người, giọng thầy hồ hởi:

- 1 phút 18 giây! Tuyệt!

Dương Lạp và Trân Trân vỗ bộp tay chiến thắng, lũ con gái bĩu môi ghen tị.

- Hoàng Hiểu Vương.

Mọi người quay lại nhìn hần, hần có phần lo lắng, nhíu mày lại tức giận. Thầy cũng nghiêm mặt lại:

- Hoàng Hiểu Vương, cậu xuống bơi ngay cho tôi!

Hần vẫn không động tĩnh gì, môi mấp má muốn nói gì đó nhưng không sao nói được. Đám con trai bắt đầu tỏ vẻ khinh thường, Dương Lạp thầm nghĩ: " Chả lẽ hần không biết bơi?"

Nào ngờ đúng lúc đó, một tên trong đám con trai lợi dụng sơ hở, kéo người Hoàng Hiểu Vương và đẩy phịch hần xuống bể bơi. Bị bất ngờ, hần không kịp chống đỡ, đắm mình trong làn nước, nhưng hần vẫn ngoi được lên và trèo lên bờ, mặt tối sầm tức tối. Lũ con gái được dịp líu ríu chạy lại đưa khăn rồi cởi áo hần nhưng hần cự tuyệt hết. Sự giằng co dẫn đến chiếc áo rách toạc ra...lộ ra thân hình vô cùng vạm vỡ và trắng trẻo. Hần quay lưng lại phía Dương Lạp...và cô không tin vào mắt mình. Một vết sẹo lớn trên lưng hần...vết sẹo ấy...là của anh Phong mà, Trân Trân cũng khựng người, dường như cô đã không kịp ngăn lại điều tồi tệ đó. Dương Lạp ngã quỵ xuống đất, vết sẹo ấy giống quá, giống hệt như vết sẹo cô đã gây ra cho anh Phong ngày hôm ấy, không thể nào sai được. Cô thấy đầu óc trống rỗng, hàng loạt hình ảnh trôi qua một cách vội vã và cay đắng. Dương Lạp hét lên tổn thương, cô ngồi phịch xuống lấm bầm, mái tóc rối bù xù, khuôn mặt nhợt nhạt hoảng sợ. Hoàng Hiểu Vương giật mình quay lại, mặt cậu tái đi, chạy vội lại bên em, nhưng người con gái ấy đã ngắt lịm đi rồi.

Phòng y tế thoang thoang mùi hương của nắng, nhưng rất dịu mát, tấm rèm trắng tung bay trong cơn gió lạc loài, vẫn vơ vô hướng, một vài cánh chim nhỏ đậu bên cành cây bên cửa sổ líu ríu kêu, nhưng không hiểu sao, tiếng hót ấy lại đau thương, tê tái quá đối với Dương Lạp. Cô nằm bất động trên giường, ánh mắt vô hồn nhìn lạc lõng, đôi môi mím chặt, ngăn cho tiếng khóc không bật thành tiếng. Cô chỉ muốn, muốn

hình ảnh vừa rồi là mơ thôi, giấc mơ không cần có. Hoàng Hiểu Vương không thể nào là anh ấy được, chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên thôi...sự trùng hợp... Dù đã cố phủ định tất cả nhưng sự thật vẫn là sự thật...anh ấy...Cứ nghĩ đến quãng thời gian bên cậu ta, khi cô thốt lên hai tiếng yêu cậu, là cô đã làm anh trai mình tổn thương rồi, thật ngu ngốc....Lúc này chỉ muốn ngủ thôi, một giấc ngủ vĩnh viễn không bao giờ tỉnh, để mọi thứ đang xảy ra biến mất vào dòng thời gian và để cô nghỉ ngơi, cô mệt rồi.

Một tiếng đập mạnh vào vô lăng và một tiếng “kít” mạnh phía trước khiến con người đang điều khiển xe như mất hết bình tĩnh, cơ thể cậu nhể nhại mồ hôi, từng giọt trên tóc nhỏ xuống khuôn mặt đang tái tím đi, cậu đã mất hết sức chịu đựng, muốn khóc mà không sao khóc được. Chiếc xe lao vút đi, cắt rời từng mảnh gió và đập hai bên ô cửa, cậu như một kẻ đang trong cơn điên dại. Chiếc xe dừng lại trước cửa công ty nơi mẹ cậu đang làm. Hai nữ nhân viên vừa thấy cậu, mỉm cười cúi chào nhưng cậu ngó lơ, lao vút vào công ty, chạy bộ lên cầu thang và cánh cửa phòng Giám đốc bật mở, không có một bóng người, cậu gào lên gọi tên mẹ nhưng bà không có ở đây. Cậu nhìn khắp phòng, và chợt một tập giấy khiến cậu không thể rời mắt. Một tờ phiếu khám bệnh bị nhàu nát và có vết cháy nhem bên mép, chứng tỏ người này đã kịp dập tắt trước khi nó cháy. Hoàng Hiểu Vương cầm tờ giấy, dán mắt vào hai chữ ” VÔ SINH”. Đúng lúc ấy, cánh cửa phòng bật ra, một người phụ nữ bước vào với vẻ mặt xanh xao, mệt mỏi. Vừa thoáng thấy Hoàng Hiểu Vương, sắc mặt bà tái đi rồi hoảng hốt khi thấy cậu cầm tờ giấy trên tay, giọng bà run run, mắt cả đi về bình tĩnh thường ngày:

- Con...con vào bao giờ?

- Con...vừa đến thôi!

Hoàng Hiểu Vương nhìn thẳng vào mắt bà, mặt đanh lại, đưa tờ giấy về phía bà:

- Cái này là gì?

- Có lẽ...không thể giấu con thêm nữa rồi! - Bà lại ngồi xuống chiếc ghế, mặt mệt mỏi.

- Rốt cuộc đây là gì hả? - Hoàng Hiểu Vương hét lên tức giận.

- Ta...không thể sinh con!- Bà cười nhạt một tiếng.

Hoàng Hiểu Vương sững người, tờ giấy rơi tuột khỏi tay, bay là đà trên không rồi bộp xuống đất một cách lạnh tanh. Căn phòng yên tĩnh một cách đáng sợ.

- Con...không hiểu?

- Ta không thể sinh con từ 7 năm về trước rồi! Ta đã đi kiểm tra rất nhiều lần, nhưng tất cả không thể...làm gì giúp ta...

Căn phòng lặng thinh, chỉ có tiếng thở của Hoàng Hiểu Vương và nhịp tim đang hòa lẫn vào nhau.

- Từ sau khi sinh Hiểu Dy, ta có triệu chứng rất lạ! Con không thể biết được. Ta đã đau lòng muốn chết, ta đã khổ sở biết bao khi nhìn thấy ba con thất vọng, ông ấy dường như còn suy sụp hơn cả ta...Ta thấy ông trời thật bất công với mình....! Vậy là sau nhiều lần giằng co nội tâm, ta và ba con quyết định nhận nuôi một đứa bé trai, và khi nhìn thấy tấm ảnh của con, ta đã cảm thấy con như con của ta rồi....

Hoàng Hiểu Vương vẫn không nói gì, cậu không biết phải nói gì trước nỗi đau của mẹ, những gì mà bà phải chịu đựng trước đây cậu không hề hay biết, mà chỉ nghĩ bà thật tàn ác mà thôi...

- Ta không muốn mất con, nên ta phải làm như thế,...ta biết con hận ta, nhưng ta không thể làm điều đó được...

Hoàng Hiểu Vương không thể chịu đựng được nữa, cậu đứng bất dậy, chạy ra khỏi phòng, để lại bà Hoàng ngồi một mình thần thờ, nước mắt dâng đầy hai khóe mắt, từng giọt lệ đã rơi trên khuôn mặt trắng nhợt...

Tiếng bước chân nặng trĩu đau khổ, trong người cậu bây giờ hết sức mơ hồ, cậu không biết mình đang suy nghĩ gì và mọi thứ xung quanh dần biến mất trong vô vọng. Một tiếng thét nào nề đang gào xé tâm can cậu. Cậu ngồi phịch vào chiếc Bugatti và mắt nhắm hờ, ngã lưng ra phía sau, tâm trạng vô cùng hỗn loạn. Vậy là mọi chuyện đã kết thúc rồi ư? Vậy là từ giờ cậu đã có thể đối diện với em gái mình một cách quang

minh chính đại rồi ư? Thế nhưng? Tại sao cậu lại cảm thấy khó thở thế này? Tim như bị ai đó bóp nghẹt lại, lúc này, cậu không biết nên làm thế nào nữa.....như thế có nghĩa là...sụp đổ hết rồi sao?

Chiếc xe lại lướt như gió qua mọi con đường, trước ánh mắt đầy ngưỡng mộ của mọi người, Hoàng Hiểu Vương không còn đủ sức nở một nụ cười lấy điểm nữa. Cậu dừng xe tại một quán rượu nổi tiếng, loạng choạng bước xuống, gã bảo vệ vừa trông thấy khách quý, liền vồn vã chạy ra xum xoe thì liền bị cậu hất tay ra, đi thẳng vào chỗ ngồi ở một góc khuất và gọi lớn:

- Phục vụ, ột chai rượu mạnh nhất đi!

Vài phút sau đó, một nữ nhân viên xinh đẹp bưng ra khay đồ rồi cúi chào lễ phép, Hoàng Hiểu Vương bèn miễn cưỡng cười đáp lại, cô nàng ngẩng ngất rồi lui lại vào trong. Cậu thất thần nhìn ra ngoài cửa sổ, một bầu trời hoàng hôn rực rỡ đang ngả bóng nắng dịu dịu vào căn phòng yên lặng, cậu nhẹ nhàng rót đầy một ly rượu, tiếng dòng nước tí tách rơi như tiếng lòng của Hoàng Hiểu Vương, cậu tu một hơi trọn li, rồi một li, hai li, ba li, năm li nữa...Lúc này, có lẽ trong cơ thể cậu chỉ có toàn rượu mà thôi, mùi men rượu bốc lên nồng nặc, cậu nằm gục xuống bàn, ánh mắt đờ đẫn như mất đi phương hướng. Rồi cậu lịm đi, chìm vào giấc ngủ....

- Quý khách....quý khách....

Có ai đó lay mạnh vào người Hoàng Hiểu Vương, khiến cậu choàng tỉnh, nhưng đầu óc quay cuồng, cơ thể mệt mỏi rã rời, không sao gượng dậy nổi. Cậu mơ hồ nhìn người trước mắt...mơ hồ....khuôn mặt này quen quá...quen....Cậu choàng dậy, mắt mở to hết cỡ...

- Em.....em.....

Người đứng trước Hoàng Hiểu Vương lúc này....chính là Dương Lạp...Cậu thần thờ nhìn cô gái đang mỉm cười trước mặt mình:

- Quý khách, đã đến giờ đóng cửa hàng, xin mời quý khách ra về ạ!

Đúng là giọng nói đó, nhưng sao lại làm như không biết cậu vậy. Cậu chệnh choạng với tới phía cô:

- Dương Lạp, sao cô lại ở đây?

- Xin lỗi, tôi không biết anh là ai ạ! - Cô gái vẫn mỉm cười, mời khéo anh ra khỏi cửa hàng.

Biết không thể quá sỗ sàng, cậu đành khoác vội chiếc áo khoác, để một xấp tiền trên bàn và vội vã bước ra khỏi quán, bên ngoài đã tối vậy rồi sao? Một màn đêm dày đặc phía trước, cậu thần thờ, lên vội chiếc xe và nằm gục trên đó, trong đầu luôn hiện ra hình ảnh của Dương Lạp. Cậu không đủ sức nghĩ gì nữa, mà lại đắm mình trong cơn say.

Cửa quán rượu đóng sầm lại, một cô gái với mái tóc đuôi ngựa buộc cao, lơ thơ bay trong cơn gió lạnh. Cô nhìn về phía con đường đã lên đèn, sáng lấp lánh như những vì sao. Cô thở hắt ra một hơi dài, nhìn náo nê phê phía chiếc xe của anh trai đang phóng vụt đi. Bỗng một đường sáng lóe lên, một chiếc xe máy phóng vụt đến, và lại một giọng nói quen thuộc vang lên:

- Chị! Lên xe thôi.

Thì ra là cậu nhóc Nam Dĩnh, Dương Lạp mỉm cười, gạt đầu rồi ngồi lên xe, chiếc xe lao vụt đi trong đêm tối, rẽ thành một tia sáng chói lòa, khiến người đi đường phải ngoái nhìn. Có một chàng trai và một cô gái đang cười nói rất vui vẻ. Đến một nơi không còn ai nữa, chiếc xe với dừng lại và Nam Dĩnh bước xuống, đỡ lấy người Dương Lạp:

- Chị! Đến nơi rồi!

Cô không nói gì mà chỉ cười, nhẹ nhàng bước xuống, một con kênh lớn đang róc rách chảy, Dương Lạp ngồi thần thờ, hai tay đan chặt vào nhau, ngắm nhìn lên bầu trời!

- Chị à! Ban đêm ở đây có nhiều đom đóm, đẹp lắm!

Vừa lúc ấy, một dòng đom đóm bay lượn tung tăng, làm rực sáng một khoảng trời.

- Ya! Đẹp thật đấy!

Cuối cùng Dương Lạp cũng cất tiếng. Nam Đinh khẽ liếc nhìn cô, đôi mắt ấy mới đáng yêu làm sao. Đôi mắt đã hút hồn cậu ngay từ đầu tiên.

- Chị! Tại sao?

- Chị không hiểu? - Dương Lạp ngây ngô nhìn cậu.

- Tại sao từ hôm biết sự thật,...chị lại khác thế?

- Khác ư?- Lúc này cô chuyển sang nhìn bầu trời...thở dài.

Trong cô giờ không còn định nghĩa chữ " khác" nó như thế nào nữa, nhưng trước giờ vẫn là cô đầy thôi, chẳng qua là người ta chưa thấy hết con người của cô thôi.

- Chị trở lên vui vẻ hơn trước, nhưng sao chị lại làm như không quen biết anh Vương vậy?

Một khoảng im lặng giữa hai người. Tại sao ư? Chính cô cũng biết là tại sao? Có gì mà cô lại làm điều ấy nhỉ? Có lẽ là cô quá mệt mỏi rồi, cô không muốn tự dày vò bản thân nữa, chỉ bằng dứt bỏ tất cả sẽ tốt hơn.

- Chị cũng không biết.....nhưng chị muốn, cả hai không phải khổ sở nữa.

Cô nói trong giọng nghẹn ngào như sắp khóc, đáng lẽ cô không thể chấp nhận sự thật này...không thể coi nó như từng có được, cô đã nói điều đó với anh mà...Nhưng cô cảm thấy thật nhẹ nhõm, gánh nặng trước đây đã được trút bỏ, anh Phong còn sống, mà còn sống rất tốt nữa, ở một nơi hoàn toàn khác với cô. Nhưng cô lại càng thấy hận, hận một nỗi tại sao anh không tìm cô? Do đã quên cô? Hay vì không muốn gặp cô? Hôm nay, tại quán rượu, trông anh buồn hơn bao giờ hết, tại sao anh lại buồn như vậy? Tại sao mắt anh lại đau thương đến thế? Là tại em ư? ...Vì sao lúc nào em cũng làm anh khổ sở như vậy hả anh? Các câu hỏi cứ dồn dập trong đầu cô...và không có câu trả lời nào cả.

Tự nhiên, có gì đó man mát rơi xuống má cô, buốt giá, cô đang khóc đấy ư? Bỗng một bàn tay ấm áp giúp cô gạt đi dòng lệ đang dâng đầy hai khóe mắt. Bàn tay ấy khẽ ôm gọn cô vào lòng, nhẹ nhàng nói vào tai cô:

- Chị! Còn có em, còn em bên chị mà! Chị đừng khóc nữa.

Phải rồi, còn Nam Đinh, còn cậu ấy bây giờ cơ mà, cậu ấy sẽ luôn bên cô...

Một hơi ấm nhẹ nhàng truyền sang người cô, cô thấy trái tim vốn ngừng đập của cô giờ như đang đập trở lại, mà là đập rất rộn ràng nữa. Người con trai trước mặt cô, với nụ cười tươi như thiên thần, chiếc răng khểnh dễ mến khiến cô mỉm một nụ cười vui vẻ. Cô sẽ không bao giờ cô đơn. Cô ôm lấy cậu, nhắm mắt và cảm nhận cảm xúc của mình.

18. Chương 18: Tâm Sự

Bầu trời mùa hè không một gợn mây, nắng gay gắt xuyên thẳng qua từng kẽ lá khiến không gian lớp học trở lên ngột ngạt, khó thở, Dương Lạp ngồi trong lớp, phe phẩy chiếc quạt giấy cho đỡ nóng.

- Lạp, trời oi thế nhỉ?- Trần Trần sán lại gần.

- Yaaaaaa! Ai chả biết điều đó, cậu không thấy tớ sắp chảy mồ ra đây à!- Dương Lạp bĩu môi nhìn cô bạn.

Hai người đang cười nói vui vẻ thì chợt tên " Hoàng tử" lần trước bước đến trước mặt, giọng cao ngạo:

- Còn tâm trạng mà cười nói sao?

Dương Lạp ngược lên nhìn hắn một hồi, rồi lại cúi xuống bàn đọc sách, ngó lơ. Tên " Hoàng tử" tức giận, chợt bỏ đi và nói vọng lại:

- Đồ rác rưởi! Cô cứ chờ đấy.

Dương Lạp lè lưỡi trêu hấn, rồi lại nhìn về phía Trần Trần cười điềm tĩnh, dường như trong nụ cười của cô có chút gì đó thoáng buồn. Một niềm báo gì đó không lành đang ập đến.....

Tiếng chuông báo hiệu kết thúc giờ học lại vang lên. Phía ngoài cổng trường như thường lệ lại ngập kín người, Dương Lạp và Trần Trần phải cố gắng lắm mới lách ra khỏi dòng người hỗn loạn, khi ra được bên ngoài, ai cũng thở hổn hển như sắp chết ngộp đến nơi. Khi bầu không khí đang tràn ngập trong bụi mù thì một chiếc siêu xe quen thuộc lao đến, vẫn hình dáng đó, màu đỏ và màu đen hòa vào nhau tạo nên sự quyến rũ tột đỉnh của siêu xe Bugatti bạc tỉ. Và vẫn là bóng người quen thuộc đó, một thanh niên mặc chiếc áo phong đen cùng chiếc quần bò nghịch ngợm và mái tóc màu hạt dẻ lò xo, cậu bước xuống, ngược nhìn về phía Dương Lạp và Trần Trần, nở một nụ cười. Cô ngoảnh mặt quay đi, vội vã bỏ về phía cuối con phố, nhưng Hoàng Hiếu Vương nhanh chóng đuổi theo và nắm lấy tay cô:

- Khoan đã...

Cô không nói gì, ngược lại nhìn cậu với ánh mắt khó hiểu, rồi lại giằng tay bỏ đi.

- Dương.....Lạp.....

Tiếng nói yếu ớt vang lên ngăn cản bước đi của cô, tim cô thắt lại như hàng ngàn mũi dao cứa vào.

- Em đi với anh một lát...được không?

Và rồi, chiếc xe lại phóng đi, nhưng tốc độ lần này đã nhẹ nhàng hơn trước, những cơn gió tạt vào hai bên cửa kính khiến mái tóc Dương Lạp bay bay vô định, cô thất thần áp sát mặt vào, Hoàng Hiếu Vương thỉnh thoảng lại quay sang nhìn cô muốn bắt chuyện nhưng lại đành im lặng tránh làm ảnh hưởng đến em. Từng cảnh vật bên đường trôi qua thật nhạt nhẽo, dường như trong mắt hai con người này, tất cả đã trở lên thật huyền hoặc. Chỉ có hai trái tim đang đập thật mạnh, thật loạn nhịp. Bây giờ, cảnh vật đầy kí ức đẹp này lại hiện ra. Đã bốn giờ chiều, mùi thơm nhẹ nhẹ của hoa oải hương lan tỏa khắp không gian, Dương Lạp rất ngạc nhiên nhưng cô đành giấu cảm xúc sau khuôn mặt vô cảm, cô lặng lẽ đi theo Hoàng Hiếu Vương lên chỗ ngồi lần trước. Một lần nữa, sắc màu tím dịu dịu của hoa oải hương khiến Dương Lạp ngỡ mình lạc vào xứ sở thần tiên, cô ngây ngất để tự mình hòa vào với nó, nếu như có thể là con bướm trắng tự do kia, nếu như có thể là cơn gió kia, cô sẽ tung tăng cùng với những cánh hoa sắc sỡ này suốt đời. Thế nhưng, hiện tại, người đứng bên cạnh cô đây, Hoàng Hiếu Vương đang nắm tay cô thật chặt, bàn tay ấm áp lạ kì, ấm đến mức tay cô nóng ran lên. Nhưng cô cũng không hiểu vì sao mình không buông nó ra, để cái hơi ấm quen thuộc ấy truyền cả vào trái tim thơ dại này, để lòng cô dễ chịu đi hơn bao giờ hết. Từng áng mây màu vàng nhạt nhẹ nhàng trôi trên bầu trời màu tím khiến tất cả cảnh vật như nhuộm trong sắc hồng phấn. Dương Lạp nghe rõ trái tim mình đập thành thịch, và rồi những kỉ niệm ngày trước cũng trôi qua như một thước phim tài liệu chậm chạp.

Mà hẳn không phải là Hoàng Hiếu Vương nữa rồi, đó là anh Dương Phong, người anh trai mà cô tìm kiếm bấy lâu. Anh khác thật, khác từ lời nói đến cử chỉ, nhưng có trái tim của anh là không khác, có tình yêu anh dành cho cô là không hề khác một chút nào cả. Cô khẽ buông tay anh ra và ngồi xuống một phiến đá nhỏ, nhìn về phía bầu trời xa và nghĩ ngợi. Trong lòng vẫn không dám tin là anh, vẫn không dám thừa nhận con người trước nay luôn gây gổ với cô là anh Dương Phong. Chỉ có một dấu hỏi to lớn đang hình thành trong con người: " Tại sao anh lại làm thế?"

- Tiểu....Lạp...

Tiếng gọi khe khẽ vang lên, cô thoáng giật mình rồi quay sang nhìn anh, dường như anh cũng đã nhìn cô từ rất lâu rồi. Đôi mắt ấy thoáng đau thương...

- Anh thật sự xin lỗi em rất nhiều...

- Xin lỗi? Vì chuyện gì? - Cô nói mà không hề nhìn anh, cô sợ sẽ phải đối diện với đôi mắt của anh.

- Mọi chuyện...không như em nghĩ...

- Tôi nghĩ gì?

- Anh là Dương Phong!

Dương Lạp như bị kích động, cô trở lên hoảng loạn, khuôn mặt trắng bệch, cô quay ra bóp mạnh vai của Hoàng Hiểu Vương, lắc mạnh hết sức có thể:

- Anh nói dối, anh im đi, anh không phải là Dương Phong, đồ nói dối, sao anh có thể nói dối như thế hả? Anh chắc chắn không phải Dương Phong...đúng không?

Cô giống như con thú bị tổn thương, cố hết sức giãy dụa khỏi chiếc cũi sắt nhưng không thể làm gì được, nước mắt lại lăn dài hai bên má, tràn đầy ở mép rồi xuống cổ, ướt đầm vạt áo trắng tinh. Dương Phong bất ngờ ôm chặt lấy cô, ôm thật mạnh, mạnh đến mức cô khẽ cắn đau đớn. Anh sợ, sợ cô sẽ biến mất nếu như anh buông cô ra, anh muốn cô quên đi nỗi đau này, anh biết là mọi chuyện đã đi quá mức của nó rồi, anh giờ làm sao có thể đối diện với cô nữa đây.

- Anh là Dương Phong, là anh trai của em, em biết không hả?

- Không..

Tiếng nói đầy yếu ớt và uất hận khẽ kêu lên, Dương Lạp nghĩ mình đã thua cuộc rồi, đã thua thật rồi. Làm sao có thể là anh, anh đâu đối xử với cô như thế, nước mắt không ngừng rơi khiến cô không thể nhìn rõ trước mắt là cái gì nữa. Hình ảnh anh mờ nhạt hiện ra, đau đớn quá, đau thấu xương, ai có thể hiểu cho nỗi lòng cô bây giờ.

- Tại sao?

-.....

- Tại sao anh lại làm thế? Tại sao? - Dương Lạp hét lên thật to, để át đi nhịp tim đã mất kiểm soát của mình, khiến những cánh hoa oải hương bên dưới kia khẽ rung rung.

Dương Phong cúi gầm mặt, đôi mắt anh nhắm hờ, để cho em giữ được bình tĩnh lúc này, để em không hận anh nữa.

Một lúc sau, khi trời đã vào hoàng hôn rực đỏ, khi những cánh chim lạc lối bay vội vã về phía cuối trời, khi những cơn gió ngừng thổi và nhường chỗ cho tiếng ca của những con côn trùng không tên. Dương Lạp dựa lưng vào Dương Phong, nói thật nhỏ, đủ để anh có thể nghe thấy:

- Tại sao hả anh?

- Anh xin lỗi!

- Tại sao vậy?

- Anh...!- Dương Phong cố lẩn tránh ánh mắt của cô.

- Tại sao thế? Tại sao anh không nói gì mà đi vậy? Vậy còn kẹo bạc hà thì sao? Em chờ lâu lắm anh biết không?

Càng lúc, giọng cô càng dồn dập...Dương Phong không dám thở mạnh...

- Vì mẹ...

- Mẹ? Anh có mẹ à?

-

Dương Lạp cười nhạt một tiếng.

- Thì ra, anh có mẹ mới, nên bỏ em phải không?

- Không...

- Không à? Vậy sao anh đi nhanh như thế?

- Vì lúc ấy quá bất ngờ, anh không thể....

Hoàng hôn càng lúc càng rực rỡ, khiến cánh đồng hoa oải hương ngập trong màu đỏ quạch của mặt trời, cả hai bóng người cùng thêm vào bức tranh sắc sảo ấy. Và Dương Phong kể toàn bộ câu chuyện cho Dương Lạp

nghe, cô chỉ lặng yên lắng nghe, không biết suy nghĩ gì. Theo Dương Lạp nghĩ, tình yêu không phải như thế này, chỉ là sự bùng phát của tình máu mủ không thể kiểm soát thôi. Tình yêu không có chỗ cho sự thương hại hay bất cứ những gì khiến cả hai phải đau khổ. Nhưng bây giờ, lắng nghe câu chuyện của anh, cô biết mình đã lầm hoàn toàn, sự rung động nhất thời đã khiến cô lầm.

Và khi trời đã nhá nhem tối, Dương Lạp bỗng đứng bật dậy, cười lớn:

- Ha ha ha ha ha.....

-? - Dương Phong không hiểu gì, trở mắt nhìn cô.

- Ya! Đói bụng quá, anh giai đại gia, đãi chứ?

Cô cười tít mắt nhìn anh, anh cũng cười nhìn lại, nụ cười có phần gì đó thật gượng gạo. Và hai người dắt tay nhau xuống núi trong tâm trạng hết sức phấn khởi.

Chiếc Bugatti sang trọng lại lướt trong gió, thành phố đã lên đèn, hết sức rực rỡ. Từng bóng đèn trông hệt như những vì sao sáng chói lòa. Dương Lạp cứ cười toe toét từ khi lên xe đến giờ, cô không ngừng trêu chọc anh. Chiếc xe dừng lại trước một nhà hàng sang trọng, Dương Lạp ngoái nhìn ra ngoài, mặt nhăn vào, khó chịu:

- Không thích, em không quen mấy chỗ này, đến tiệm mì đen đi!

Dương Phong chỉ lắc đầu cười, anh quay xe phóng ngược lại, chiều ý cô em gái bướng bỉnh. Một lúc sau, họ đã ngồi ngoài cửa quán mì nhỏ bé tràn ngập mùi khói và mì lẫn lộn. Và hai đĩa mì to tổ chẳng đặt ra trước mặt, Dương Phong cau mày, cái này thật chẳng hợp với anh chút nào cả, trước đây chưa từng ăn ở mấy nơi như thế này. Dương Lạp thấy vậy, lè lưỡi:

- Sao? Chê à? Ngon gấp mấy lần cái sang trọng của anh đấy, lại rẻ nữa.

Dương Phong gượng cười nhìn em...Mặc dù anh không muốn đụng đũa vào nó chút nào, vừa đen sì sì lại nhớp nháp nữa...

Dương Lạp thôi không cười nữa, cô ngược lên nhìn anh, vẻ mặt khó hiểu:

- Có phải anh không quen? Anh chê nó quá bình dân à?

- Anh không có!

- Lại nói dối nữa...Thôi ăn đùm đi cha nội!

Anh biết trong nụ cười của em có chút bối rối, anh đã khiến em thất vọng rồi. Anh cố hết sức ăn hết đĩa mì, nó cũng không tệ thật. Có một chút gì đó khiến anh cảm thấy bữa ăn này không được tự nhiên cho lắm. Bữa ăn nhanh chóng kết thúc, anh lấy chiếc khăn mùi xoa lau miệng cho em, theo phản xạ, cô khẽ né sang một bên, tim anh thất lại, cô vẫn chưa chấp nhận anh sao?

- Nhìn kìa...cặp đó đẹp quá!

- Woa! Công nhận, trông hợp hết sức!

Một vài tiếng xì xầm vang lên, Dương Lạp thấy hơi lưỡng lự, trông họ giống một cặp lắm hay sao? Mà trước đây...cô đã nói điều đó...thật đáng xấu hổ.

Về nhà trong tâm trạng vô cùng mệt mỏi, Dương Lạp nằm lên giường, nghĩ ngợi rất lâu. Cô thấy lòng không thỏa mái chút nào, không phải là cô không chấp nhận anh, mà cô thấy thật khó xóa đi những kí ức ngày trước...Nó quá khó phai nhòa...

Một thứ gì đó đang nảy nở trong lòng cô, đó không giống như bất cứ cảm giác nào, không thể phân biệt đâu là cô hiện tại...

” Tít”

Tiếng báo tin nhắn lại vang lên. Cô uể oải mở điện thoại ra xem, là của Nam Dĩnh: ” Chị ăn chưa? Em đến đón chị đi ăn được không?”

Cậu ta lúc nào cũng lo lắng cho cô, dù ở bất cứ hoàn cảnh nào...Cô bấm điện cho cậu:

- Tiểu Dĩnh à...

[À! Vâng, chị à?]

- Ủi chị đây...

[Chị ăn chưa?]

- Chị vừa ăn rồi, chị đang ở nhà, chị chuẩn bị đi ngủ đây..!

[Sớm vậy ạ! Em đang tính đến đón chị!]

- Thôi, vậy em đi ăn đi, chị buồn ngủ quá...

[Dạ! được...]

Cô gấp điện thoại, nằm phịch xuống giường, suy nghĩ hỗn loạn, bỗng cửa phòng bật mở, Trân Trân bước vào với bộ đồ ngủ ngộ nghĩnh:

- Ngủ sớm vậy? Hồi chiều đi đâu vậy?

- À! Đi ăn, tại tớ buồn ngủ quá thôi!

- Vậy à!...Vậy ngủ đi, mình ra ngoài đây!

Trân Trân vẫy tay chào cô rồi nhanh chóng ra khỏi phòng. Dương Lạp có thể yên tĩnh một mình chìm vào giấc ngủ rồi, ngày hôm nay, cô đã quá mệt mỏi!

19. Chương 20: Ngăn Cách

Mùa hè vẫn chải những đợt nắng khủng khiếp xuống thành phố Nhị Hà, từng đợt như thiêu đốt con người ta. Hôm nay là buổi sáng thứ hai đầu tuần, Dương Lạp cùng Trân Trân sải từng bước nặng nề đến trường, trường cấp ba Hòa Diện giờ đây là nơi Dương Lạp cảm thấy mệt mỏi nhất. Vậy mà sự thật vẫn là sự thật mà thôi.

Không khí thật nhộn nhịp, người ra kẻ vào lũ lượt như hội, nhưng hai người họ chẳng quen ai cả, chỉ lẳng lặng nhìn nhau cười an ủi. Vậy là kết thúc kì học này là họ đã lên lớp 12 rồi, nhanh thật đấy. Rồi cả một tương lai tươi rói phía trước nữa. Vừa bước vào lớp học, Dương Lạp đã thấy ngọt ngào, hình như vẫn không ai chào đón cô. Nghĩ mà thấy thật bức bối trong lòng. Tiết học đầu tiên là luận văn, cô giáo đã bước vào lớp từ lâu, gỡ cuốn sổ điểm danh to tướng và chỉnh lại cặp kính thô kệch:

- Phạm An An?

- Có

- Phạm..

” Rằm”

Cánh cửa lại một lần nữa bị đã bung ra, và xuất hiện một hình dáng quen thuộc, không ai khác chính là Hoàng hiếu vương. Vẫn như mọi hôm, cậu mặc chiếc áo sơ mi màu đen nhẵn nhúm như thể lâu ngày chưa giặt, mái tóc màu hạt dẻ bị rối tung. Dương Lạp ngẩng đầu nên nhìn một lúc rồi lại cúi xuống không để ý. Đối với cô, dường như vẫn chưa chấp nhận hắn ta là anh Phong. Cứ như thế, Hoàng Hiếu Vương nghênh ngang bước vào lớp trước sự tức giận tột đỉnh của cô dạy Luận Văn. Cậu ta lại làm điều vô ích nữa rồi.

Buổi học nhanh chóng kết thúc cùng với cả đồng bài tập về nhà, Trân Trân xị mặt nhìn bạn, Dương Lạp cũng thấy không hứng thú lắm, cô dạo này rất hay mệt mỏi. Nghĩ cũng cảm thấy thật lạ, nhưng quả thật gần đây cơ thể cô giống như bị suy nhược vậy. Cái bụng hai cô gái kêu ré, họ vội vã kéo nhau vào nhà ăn

tìm một góc tối và ngồi chờ thức ăn. Vừa lúc đó, Hoàng Hiểu Vương bê khay đồ của mình đến, cười ngạo nghễ:

- Tôi ngồi đây được chứ?

Dương Lạp lừ cậu một cái rồi gật đầu. Trân Trân hí hửng kéo cho cậu chiếc ghế, Hoàng Hiểu Vương ngồi phịch xuống. Cô đầu bếp bê cho họ hai khay rồi nhanh chóng trở lại công việc. Dương Lạp lặng thinh không nói gì, cô vẫn còn giận anh vì vụ lần trước không nói cho cô về người đàn bà đó. Bỗng Hoàng Hiểu Vương gấp cho cô một con tôm vào bát, cô ngẩng người nhìn anh. Anh với tay xoa nhẹ đầu cô, cười dịu dàng:

- Ngốc! Không phải em rất thích ăn tôm sao.

Dương Lạp cúi thấp đầu, cô ngượng đỏ mặt, lòng cũng thất lại, không hiểu vì sao anh lại dịu dàng như thế. Trân Trân ngồi cạnh bĩu môi:

- Ghê!

- À! Cái cô ngốc này!

Hoàng Hiểu Vương bật cười cốc đầu Trân Trân, khiến cô bạn vô cùng tức giận. Bữa ăn diễn ra thật vui vẻ. Khi rời về lớp, Hoàng Hiểu Vương kéo Dương Lạp nán lại.

- Chuyện gì vậy?- Dương Lạp lạnh nhạt nói.

- Em vẫn giận anh à?

- Hừ!

Hoàng Hiểu Vương nhìn em hối lỗi, ra vẻ đáng thương, khiến cô phải bật cười:

- Thôi, đừng có làm bộ nữa, buồn cười chết mất.

- A ha ha ha ha, em cười rồi này.

- Thôi về lớp đi!

- À Khoan! - Hoàng Hiểu Vương kéo tay Dương Lạp. Cô quay lại ngạc nhiên.

- Nam Dĩnh hẹn...em 5 giờ tại bến xe buýt đó.

Cô khê gật đầu để biết mình đã nghe. Rồi nhanh chóng chạy vào lớp. Hoàng hiểu Vương đứng lặng người, cậu cảm thấy dường như đầu đó trong tâm hồn em vẫn chưa chấp nhận cậu thật sự.

Tiếng mưa rơi lách tách trên những phiến lá xanh, bộp bộp xuống mái nhà nặng trĩu, mùa này mưa đến thật bất ngờ, khiến cho người ta không kịp trở tay. Dương Lạp ngồi cạnh cửa sổ, cô băng khuâng ngẩn nhìn cảnh vật, trong lòng có chút bất an, không hiểu cảm giác này là gì. Đến khi tiếng trống báo kết thúc giờ học vang lên, cô mới thoát khỏi trạng thái đó. Bây giờ đã 4 giờ chiều rồi, cô cần về nhà chuẩn bị cho cuộc hẹn với Nam Dĩnh. Một chiếc váy kẻ ca rô và mái tóc thắt đuôi ngựa khá là ổn. Cô bật chiếc ô và ra khỏi nhà. Vì trời mưa nên đường đi vắng hẵn người, không gian lặng lẽ đến nỗi Dương Lạp nghe rõ nhịp tim mình đập liên hồi hòa cùng tiếng bước chân nặng trĩu. Khi đến trạm xe buýt thì cũng đã 4 giờ 30 phút. Từ xa cô đã thấp thoáng thấy bóng dáng quen thuộc của Nam Dĩnh nhưng lại trong bộ đồng phục học sinh, mái tóc cậu khê bay bay trong cơn mưa phùn. Dương Lạp thấy lòng xao xuyến kì lạ, có chuyện gì mà cậu phải gọi cô đến tận đây.

- A...chào!- Tự nhiên Dương Lạp thấy ngượng ngùng.

- Chị đến rồi?

Đúng lúc đó chiếc xe buýt vụt đến, Nam Dĩnh kéo tay Dương Lạp lên xe khiến cô bất ngờ. Khi cả hai đã ngồi trên xe, Nam Dĩnh vẫn im lặng khiến Dương Lạp vô cùng bối rối, cô quay sang nhìn cậu, những hạt mưa vẫn còn lấm tấm trên mái tóc màu vàng của cậu, chúng lung linh như những viên ngọc nhỏ xíu vậy. Cô muốn đưa tay ra vuốt nhưng lại sợ không dám làm. Từ khi lên xe đến giờ, cậu chỉ nhìn ra cửa sổ, rất trầm tư?

- Chúng ta....đang đi đâu?- Dương Lạp hỏi thật khê.

-.....

- Dĩnh...

- À! Đến bãi biển gần đây...

- Để làm gì...?

Cậu lại tiếp tục im lặng, những hạt mưa làm mờ cửa kính xe, không thể nhìn rõ bên ngoài là gì, nhưng sao Nam Dĩnh vẫn quay ra đây? Đâu thể nhìn thấy gì? Cậu đang trốn tránh cô sao? Nỗi tò mò khiến lòng Dương Lạp rối tung lên, cô không thể chịu đựng nổi sự kì lạ của cậu ấy. Khi những thay đổi trong suy nghĩ lẫn về bề ngoài của cậu ấy khiến cho Dương Lạp đau thắt. Cô không tưởng tượng được tại sao mình lại có suy nghĩ như thế. Đã 30 phút trôi qua, chiếc xe dừng tại trạm cuối, Dương Lạp và Nam Dĩnh bước xuống xe. Bên ngoài là cả một bờ biển rộng thênh thang không nhìn rõ bờ bên kia nữa, bốn xung quanh lặng lẽ như tờ, chỉ có tiếng sóng vỗ rì rào cùng tiếng gió vi vút thổi. Nam Dĩnh ngồi xuống bên cát, ngắm nhìn cảnh biển. Dương Lạp đành ngồi xuống cạnh cậu:

- Có chuyện gì vậy em?

- Em...

Nam Dĩnh định nói gì đó nhưng cuối cùng lại im lặng, để mặc Dương Lạp đang hết sức ngạc nhiên, cô lay mạnh người cậu:

- Rốt cuộc là em làm sao vậy?

- Em xin lỗi, chị bình tĩnh đi.

- Chị không thể bình tĩnh được! Em đang cư xử quá kì lạ!

- Thì sao? Em đâu phải là đồ của chị mà chị thích em thế này thế nọ!

Câu nói của cậu khiến Dương Lạp ngây người, cô hơi sững sờ, trước đây cậu đâu nói vậy với cô bao giờ, thật kì lạ. Ánh mắt cậu lạnh lùng quá, dường như nó xoáy thẳng vào tim cô, cô thấy tim nhói đau. Cô đành buông tay áo cậu:

- Chị...xin lỗi!...

- Hôm nay em đưa chị đến đây, là để nói với chị một chuyện...

- Em...nói đi....

- Trò chơi đến đây là kết thúc.

- Trò chơi? - Dương Lạp nghe rõ tiếng tim mình đập thành thịch.

- Tất cả chỉ là trò chơi mà thôi, và bây giờ, em và chị hay coi như không quen biết.

Dương Lạp gượng cười, cố không hiểu những điều cậu ấy nói nhưng sao mọi thứ lại quá rõ ràng như vậy? Cậu ấy đang nói tất cả chỉ là một trò chơi, một trò chơi độc ác. Thật không thể tin được điều này. Dương Lạp nhìn thẳng vào mắt Nam Dĩnh:

- Em đang đùa phải không? Trò chơi gì chứ?

- Không, em không đùa đâu! Tất cả đã qua hết rồi, và chúng ta không có quan hệ gì hết?

- Ha ha...đừng có đùa dai như vậy chứ.....

- Chẳng có gì là đùa cả...

- Chẳng lẽ gặp chị ở bệnh viện cũng chỉ là trò đùa?

- Phải!

- Câu chuyện em đánh nhau vì bạn gái cũng là đùa?

- Phải!

- Chuyện em giúp đỡ và an ủi chị cùng là đùa?

- Phải!

Cô nghe giọng mình run run:

- Và cả chuyện em...nói thích...chị cũng là...đùa?

- Phải!

” Không thể nào! Cậu ấy đang nói dối, tất cả là dối trá...Những kỉ niệm đó không thể nào là trò đùa được.”

Nhưng là sự thật, chính khoảnh khắc này đây, cậu ấy đang thừa nhận tất cả, chính trong giờ phút này đây, tim cô như muốn vỡ tung ra. Từng lời như cắt vào trái tim non nớt của cô một vết cắt thật sâu, thật đau đớn, nó đang rỉ máu. Và một lần nữa, những hạt mưa vô tình, lạnh lẽo lại rơi, bay bay trong cơn gió lạnh du, khiến toàn thân cô buốt giá. Cậu đứng bật dậy, lạnh lùng bước đi, Dương Lạp hốt hoảng, hét lên:

- Dừng lại, hãy nói với chị tất cả chỉ là trò đùa thôi!

Cô cảm tưởng cổ họng mình nghẹn ứ lại, thật khó khăn để nói. Nhưng cậu ấy vẫn bước đi.

- Tiểu Dĩnh! Chị phải làm sao? Tại sao ngay cả em cũng lừa dối chị? Tại sao.....?

Cô bật khóc, tiếng khóc của sự đau đớn tột cùng, tiếng khóc chứa đầy sự oan trái, nghẹn ngào...

- Tại sao? Tại sao lúc nào chị cũng thích khóc thế hả? Chị tưởng làm như vậy sẽ được người khác thương hại ư?

” Thương hại? Cậu ấy đang nói là thương hại mình sao? Sao mọi chuyện lại như thế này? Nếu chỉ là trò chơi thì sao không tiếp tục nó đi, tại sao lại kết thúc một cách quá phũ phàng như vậy? Mình là đứa con gái tệ như vậy sao? Nhưng biết làm thế nào đây? Mình không thể kiểm soát được nước mắt của mình nữa...” Cô nghe trái tim mình đang thét gào đau đớn. Nam Dĩnh lại tiếp tục bước đi, tầm lưng của cậu lúc này sao xa vời quá, dường như bây giờ cậu không còn là con người của ngày xưa nữa.

- Khoan, em không thể đi như thế được! Chị.....chị đã thích...em mất rồi!

Cô đã nói ra rồi, nói ra điều cô ấp ủ bấy lâu rồi, sao lại nhẹ nhõm như thế này, có phải câu nói ấy đã rất khó chịu, muốn bùng ra từ lâu lắm rồi không? Nhưng...Nam Dĩnh khựng lại, cậu quay người, làn mưa khiến cô không thể nhìn rõ biểu cảm của cậu, chỉ có giọng nói lạnh lẽo vang lên:

- Sao? Chị thích tôi? Đùa à? Hay một cách để níu giữ của chị à? Thôi đi!

Và rồi, bóng cậu khuất xa dần...Dương Lạp đứng lặng người, mưa rơi ướt đầm mái tóc cô, ướt đầm bờ vai cô, ướt đầm trái tim băng giá của cô. Thế là kết thúc rồi, bây giờ cậu ấy đã quay lưng với cô, nói lời khinh miệt với cô, coi cô là món đồ chơi đã hết tác dụng. Và giờ đây, cô lại bị phản bội lần thứ hai, cô tự nhủ sẽ không thể tin ai nữa, không tin bất cứ ai trên đời này. Nước mắt không ngừng rơi trên khuôn mặt trắng nhợt nhạt, trước mắt chỉ là một màu đen tối mà thôi. Đúng như cậu ấy nói, trò chơi đã kết thúc rồi, cũng như cánh cửa trái tim cô đã khép lại vĩnh viễn...Bao nhiêu yêu thương như đang hóa thành mưa...

Đưa chị đến đây, đến nơi xa xôi này rồi bỏ chị lại đó chẳng phải sẽ tăng gấp đôi nỗi đau sao, chẳng phải lời chia tay của cậu sẽ tăng thêm độ xót muối hay sao. Trời mưa càng khiến nó trở lên tang thương hơn.

Nam Dĩnh đã đi thật xa, nhưng đâu ai biết, nơi khóe mắt cậu đang lấm tấm nước, tự hỏi là mưa? Hay là nước mắt cậu?

20. Chương 21: Đám Tang

Một màu xám xịt của những đám mây đen kéo đến từ đêm qua, mặt trời đã bị nuốt chửng và nhường chỗ cho những giọt mưa rả rích rơi, hôm nay là chủ nhật, mưa kéo dài từ hôm qua đến giờ, không biết bao giờ

thì nó tạnh. Nhưng có một tâm hồn cô đơn không hề quan tâm đến điều đó, đó là Dương Lạp, cô vẫn nằm cuộn tròn trong chăn, đầu có gối, mà để nằm quên đi hết mọi chuyện ngày hôm qua, cái chuyện đau thương ấy. Bây giờ cô không biết nên làm như thế nào, chiếc điện thoại nguội lạnh, nếu như khi còn có Dĩnh, nó sẽ reo suốt ngày, nhưng bây giờ dù có muốn cũng không thể nào nữa, cậu ấy đã đi mãi mãi rồi...đi thật rồi. Cô đã khóc quá đủ rồi, bây giờ cần phải thoải mái một chút, nó sẽ khiến đầu óc cô thoáng hơn. Bên ngoài có tiếng gõ cửa, Dương Lạp đồng ý và Trần Trần bước vào:

- Chào bồ, còn định nướng hay sao?

- Mình hơi mệt! - Dương Lạp uể oải trùm kín chăn.

- Dậy ăn chút gì đi!

Nghĩ cũng đúng, bụng Dương Lạp lúc này đang bị cái dạ dày còn cào kêu đói. Cô đành ra khỏi chăn, bước xuống phòng, thức ăn đã được bày biện ra mặt bàn, mùi thơm khuyến rũ thúc dục Dương Lạp, cô lại phía tủ lạnh, mở lấy một chai sữa tươi rót ra hai cốc, đặt xuống.

- Mất cậu hình như hơi sượng đấy!- Trần Trần vừa ọt con tôm vào miệng, vừa hỏi.

- Vậy à? - Dương Lạp không để ý, cô vẫn ăn ngon lành.

Trong lòng cô hiện giờ là rất nhiều cảm xúc hỗn loạn, cô thấy giật thót tim, chuyện đó đâu thể nào, Nam Dĩnh không phải loại người như thế, cậu ấy...đầu lạnh lùng như vậy? Càng nghĩ càng thấy lòng nặng trĩu, Dương Lạp quyết định ẩn chìm đi tất cả cảm xúc. Nhưng cái gì lạnh lạnh đang lẫn trên hai má? Cô đang khóc hay sao? Cô không thể cầm được nước mắt lúc này, nó không ngừng rơi...Trần Trần ngồi bên cạnh, cô vẫn im lặng, cô không muốn làm phiền bạn lúc này, tất cả, sẽ khiến cho tim cô ấy thêm đau mà thôi.

Tiếng chuông điện thoại kêu vang, Dương Lạp giật mình, hóa ra là của Trần Trần, vậy mà cô cứ ngỡ là...điều đó là không thể. Đầu dây bên kia là một giọng nói gấp gáp:

[Cô là Phạm Trần Trần?]

- Dạ vâng!

[Phiền cô đến bệnh viện tỉnh An Dương ngay!]

- Có chuyện...gì vậy...à? - Giọng Trần Trần hơi run.

[Cô là người nhà của bệnh nhân Ngô Thái Doãn?]

- Dạ...

[Bệnh nhân muốn gặp cô ngay!]

- Vâng...

“Cạch”

Trần Trần bần rần người, sao mẹ lại nằm bệnh viện?

- Có chuyện gì vậy? - Dương Lạp hỏi dồn.

- Mẹ, mẹ...nhập viện...chúng ta...cần về...ngay...

Chưa kịp nghe Trần Trần nói hết câu, Dương Lạp đã chạy vụt lên nhà, cô nhanh chóng trở xuống với bộ quần áo mặc vội:

- Đi thôi!

Trần Trần cùng Dương Lạp nhanh chóng ra khỏi nhà, họ tức tốc vẫy taxi đến trạm tàu điện ngầm. Khi đã ngồi yên trên ghế, người hai cô gái vẫn chưa hết run, sao mọi chuyện cứ xảy ra liên tiếp với họ vậy? Lúc này trong đầu ai cũng là câu hỏi: ” Tại sao mẹ lại phải nhập viện?” Trần Trần khóc nức nở, Dương Lạp cũng rưng rưng theo. Từng giây, từng phút trên tàu là mỗi thời khắc quan trọng, họ không muốn bỏ lỡ bất cứ thời điểm nào. Hai tiếng đồng hồ sau, tàu cập bến, họ chạy vụt xuống, bên dưới, đám chu Thiên đã chờ sẵn, vừa thấy, Dương Lạp đã hốt hoảng:

- Mẹ chị có chuyện gì sao?

- Em...

- Nói đi!

- Thôi, chúng ta cứ đi đã.

Nói rồi, hai cô gái ngồi lên yên xe máy, chiếc xe phóng vút đến bệnh viện tỉnh An Dương. Hôm nay là chủ nhật, bệnh viện rất đông người, phải chen lấn mãi, cô mới đến được quầy tiếp tân:

- Chào chị, xin hỏi bệnh nhân Ngô Thái Doãn ở phòng nào?

Cô y tá nhìn Dương Lạp rồi gõ gì đó vào máy tính, lập tức, cô đưa cho Dương Lạp một tờ giấy:

- Thưa chị, phòng hồi phục số 3- B, tầng 2 dãy nhà số 4.

- Cảm ơn ạ!

Xong, cả bọn tức tốc chạy đi, tiếng bước chân gấp gáp và mùi mồ hôi nồng bốc lên ngào ngạt khắp hành lang, cuối cùng, họ cũng đến được phòng bệnh, mở bật cửa phòng, họ bắt gặp ngay một người phụ nữ trung niên đang ngồi dựa lưng vào nệm trắng, ho húng hắng. Dương Lạp và Trần Trần chạy vội vào ôm chầm lấy mẹ, nước mắt trào:

- Mẹ, có chuyện gì với mẹ vậy?

Bà nhìn hai đứa con cười hiền hậu rồi lại ho sặc sụa, bà lấy chiếc khăn bịt chặt mồm, rồi nhanh chóng giấu chiếc khăn ra sau. Dương Lạp phát hiện một vết máu đỏ trên chiếc khăn trắng tinh, cô lo lắng:

- Mẹ sao vậy? Mẹ bị bệnh sao?

Bà nhìn hai đứa một hồi lâu rồi nói:

- Mẹ không sao cả. Tuổi già thôi!

- Không thể!

Trần Trần hét lên. Rõ ràng người mẹ rất xanh xao, khuôn mặt trắng bệch kia cơ mà.

- Thôi nào, hôm nay...mẹ có chuyện...muốn nói với...các con.

- Vâng.

Một khoảng im lặng giữa họ. Một lúc sau, bà cười dịu dàng, vuốt tóc hai đứa trẻ:

- Đừng buồn, mẹ nhớ các con rất kiên cường cơ mà? Thời gian cũng đã...hết rồi.

Nói rồi bà lại ho dữ dội, Dương Lạp vỗ vỗ vào lưng bà rồi vòng tay đỡ lấy đầu bà, ngã nằm xuống giường, cô hết sức bối rối:

- Mẹ...thời gian đã hết là sao?

Nhìn kĩ thì thấy khuôn mặt bà còn trắng hơn cả chiếc ga trải giường nữa, trắng một cách nhợt nhạt, dường như sắp cạn kiệt sức sống. Bốn xung quanh phòng sao lạnh lẽo quá, nắng không còn chiếu rọi rõ trên ô cửa sổ nữa, bù lại, mây đen lại kéo đến đen kịt, rõ ràng vừa rồi trời rất nắng mà...Bà vẫn mỉm cười, nắm tay Dương Lạp:

- Tiểu Lạp của mẹ...Con là đứa bé ngoan, mẹ biết những điều đang xảy ra với con, nhưng con đừng mất hi vọng, tương lai còn dang rộng phía trước mà...Hãy cố gắng lên...

Rồi bà lấy tay còn lại nắm lấy tay Trần Trần:

- Cả Tiểu Trần nữa, mẹ biết con rất đa cảm, và Chu Thiên là chàng trai tốt, trong thời gian con không có ở đây, nó đã giúp đỡ ta rất nhiều. Con hãy trân trọng nó nhé...

Tại sao những lời mẹ nói giống như trăng trời vậy? Bất thức họ rơi nước mắt, mẹ lại ho, lần này cơn ho kéo dài hơn. Hai cô gái im lặng, họ nghe tim mình đang đập rất mạnh. Chuyện gì đang xảy ra? Bà gượng dậy, Trần Trần phải chạy lại đỡ mẹ:

- Có lẽ...- Bà ngập ngừng.
- Có lẽ ta không còn sống lâu được nữa...
- Mẹ! - Hai cô gái cùng đồng thanh.
- Im lặng nghe ta nói nào...khụ! - Bà lại ho.
- Trại mồ côi An Dương, có lẽ ta sẽ nhờ " người đó" trông nom dùm rồi.
- Người đó? - Dương Lạp ngạc nhiên.
- Chính là mẹ con. Hoàng Hậu Thái Hoa.

Cô sống người, sao bà ta lại liên quan đến chuyện này, mọi điều bí mật trước giờ cô không hề biết.

- Trước giờ, vốn trại mồ côi không thể tồn tại được vì nó đã quá tồi tàn, có lúc ta tưởng không thể chống đỡ nổi nữa thì mẹ con đã viện trợ tất cả mọi khoản chi phí. Nên trại mới được như bây giờ.
- Sao bà ta lại làm thế? - Trần Trần hỏi.
- Điều đó ta cũng không thể biết được...Nhưng bà ấy...là ân nhân của lũ trẻ...và cả ta...
- Vậy tại sao...bà ta...lại bỏ rơi con...và anh Phong? - Dương Lạp đã không thể kiềm chế trước những thắc mắc trong lòng.
- Vì hoàn cảnh ép buộc thôi con...Lúc ba con mất, bà ấy đã rất suy sụp, nhưng khi gặp được Bệ Hạ bây giờ, bà ấy dường như tìm được tình yêu ban đầu, và hai người đã rất yêu nhau. Cho đến khi Cố Hoàng Hậu mất, bà ấy đã đồng ý tái hôn với Bệ hạ nhưng Thái Hậu lại không đồng ý đem hai con theo...Họ muốn mẹ con là gái đồng trinh...
- Vậy ư? - Giọng Dương Lạp tuyệt vọng, cô đã chờ bà ta như vậy, mà bà ta nỡ lòng nào bỏ đi tìm hạnh phúc riêng.
- Con hãy tha thứ cho bà ấy...khụ! -
- Không...bà ta...không xứng...hu hu hu hu...

Dương Lạp chợt khóc lớn, cô cảm thấy bao uất ức cứ thế tuôn trào theo dòng lệ mặn đắng. Sự héo mòn chờ đợi của một đứa trẻ mồ côi với mẹ của nó...ai có thể hiểu được, không đứa trẻ nào không ham muốn tình yêu của cha mẹ, nó là tất cả, là thứ duy nhất an ủi tâm hồn non nớt của chúng. Vậy mà...vậy mà họ lại nhẫn tâm, nhẫn tâm dứt bỏ đứa con mang nặng đẻ đau của mình để đi tìm thứ hạnh phúc ích kỉ bản thân, như vậy đâu xứng đáng làm cha mẹ...

Trần Trần ôm lấy Dương Lạp khóc theo, chính bản thân cô gái bên ngoài luôn tỏ ra mạnh mẽ này cũng vô cùng yếu đuối, cô cũng như Dương Lạp, ba mẹ cô đã không một lời mà bỏ rơi cô. Cho đến bây giờ, cô còn không biết họ là ai nữa. Điều đó thật quá bất công.

Bây giờ Dương Lạp mới để ý, toàn thân và mặt mẹ ướt đầm mồ hôi, đôi môi trắng bệch, dường như bà đã rất cố gắng để nói rõ từng câu, từng chữ cho hai đứa. bỗng một chàng ho dài và dữ dội, máu hộc ra từ miệng bà, ướt đầm tẩm nệm phía dưới...

- Cấp cứu, gọi cấp cứu...

Tiếng gọi thảm thiết của hai cô gái khiến cả bệnh viện rối tung lên, người người nườm nượp chạy kín cầu thang. Và mẹ cô được đưa vào phòng cấp cứu, hồi hộp, tim đập loạn nhịp, hai cô gái thở hổn hển ngồi tại băng ghế người nhà, họ không ngừng khóc, đến khi ngũ thiếp đi vì quá mệt mỏi...

Trong tiềm thức mình, hai cô không ngừng khẩn vái trời phật sẽ ẹ qua khỏi, sẽ không cướp mẹ ra khỏi cuộc đời này...

Tiếng cửa phòng bật mở, bác sĩ bước ra, mồ hôi ướt đầm trán, Dương Lạp và Trần Trần bừng tỉnh, hai cô gái chạy vội đến, hốt hoảng hỏi:

- Mẹ cháu sao rồi, Bác sĩ?

- Tôi xin lỗi...Chúng tôi đã cố hết sức...!

Dương Lạp và Trần Trần sững người, ông ấy đang nói gì vậy, sao lại có chuyện này. Cái gì mà xin lỗi? Cái gì mà đã cố hết sức? Ông ấy đang đùa mà. Dương Lạp nhìn vào trong, cô ngã quỵ xuống, cái người đang bị phủ khăn trắng lên mặt kia là ai? Đâu phải là mẹ?

Mọi thứ trở nên trắng xóa, cô thấy đầu óc mình choáng váng và cô chìm vào cơn bất tỉnh...Trong giấc mơ, cô thấy mình gặp lại mẹ, bà vẫn như vậy, vẫn đáng người quen thuộc, vẫn khuôn mặt phúc hậu với nụ cười dịu dàng, bà vẫy tay với cô, cô khóc òa, với tay chạm vào bà, nhưng cứ khi sắp chạm được thì bà lại vỡ tan vào không khí, khiến cô gào khóc gọi tên mẹ trong tuyệt vọng, nhưng bù lại, xung quanh tĩnh mịch, không một ai trả lời cô, không có mẹ, chỉ có cô một mình trong bóng tối dày đặc.

"Tiểu Lạp, tiểu Lạp..."

"Có ai đó đáng gọi mình...mơ hồ quá..."

"Tiểu Lạp, Tiểu Lạp, tỉnh lại đi..."

Có bàn tay đang lay mạnh người cô, cô cảm thấy rất khó chịu, muốn thoát ra khỏi bóng tối này...Và rồi cô bừng tỉnh, xung quanh là Trần Trần, Chu Thiên và...cả anh. Đây là bệnh viện, cô đang nằm trên giường và mọi người hết sức lo lắng nhìn cô. Bất giác cô hét lên như kẻ mê sảng:

- Mẹ đâu? Mẹ sao rồi?

Trần Trần phải ấn người cô xuống:

- Bình tĩnh nào Tiểu Lạp...

- Nhưng mẹ đâu? Trần?

Trần Trần không nói gì, cô cúi gầm mặt, đôi mắt hết sức thảm thương. Điều ấy cũng đủ để Dương Lạp hiểu...

Mẹ đã mất...

Nhưng cô không thể chấp nhận sự thật phũ phàng này...Cô muốn ngủ...rất mệt mỏi. Nhưng không khí thật ngột ngạt, tốt nhất cô nên ra ngoài hít thở bầu trời yên lành thì hơn. Bệnh viện An Dương rất rộng lớn, phía bên trái khu nhà hồi phục còn có cả một công viên với bãi cỏ xanh mát ọi người nghỉ ngơi nữa. Dương Lạp tìm một chỗ khuất dưới tán cây râm mát ngồi, những cơn gió hòa cùng mùi hoa thơm thoang thoảng làm tâm trạng Dương Lạp khá hơn. Cố nhắm mắt mặc kệ thiên nhiên đang tỏa sắc rực rỡ, cô muốn quên đi tất cả mọi chuyện vừa xảy ra. Vừa thiêm thiếp được một lúc thì có cái gì lạnh lạnh chạm vào má cô, cô bừng mở mắt, hóa ra là Hoàng Hiểu Vương.

- Em ổn chứ?

- Vâng.

Hoàng Hiểu Vương ngồi xuống cạnh cô, bây giờ cô mới để ý, mái tóc anh nhuộm lại thành màu đen từ bao giờ, nó cũng được để gọn gàng hơn giúp khuôn mặt thanh tú của anh càng đẹp hơn, cô thở dài:

- Anh xuống đây bao giờ vậy?

- Ngay sau khi nhận được tin của mẹ, anh đã tức tốc về đây ngay.

Cô im lặng, có vẻ cô vẫn không thể xóa bỏ được sự gượng gạo này. Nhưng bây giờ cô vẫn phải đối mặt với anh ấy- anh trai mình. Nhìn những tán lá cây rung rinh trong cơn gió vô hình, cô thấy trái tim của mình đang đập liên hồi, thứ cảm xúc này vẫn không thể xóa bỏ hay sao? Ngồi được một hồi lâu, chợt Hoàng Hiểu Vương đứng dậy, dang tay với Dương Lạp:

- Chúng ta đi ăn trưa được chứ?

Cô lặng lẽ nắm lấy tay anh và tiến về phía nhà ăn, ở đó đang có Trân Trân và Chu Thiên đứng chờ sẵn. Bốn hộp cơm nóng hổi mở ra, Dương Lạp ngồi nhìn thất thần, cô không có tâm trạng để ăn. Bốn người không nói với nhau câu gì, họ chỉ cầm cúi với những suy nghĩ của riêng mình mà không ai có thể biết, tuy nhiên, tất cả đều chứa đựng một nỗi buồn man mác.

Vậy mà cũng đã 1 giờ chiều, mưa bay nhẹ nhẹ trên những ô cửa kính, mưa mang theo kí ức đầy đau khổ và sự mất mát không thể bù đắp được. Mưa khiến quang cảnh trở nên thật mờ nhạt, thật mong lung. Ánh nắng cuối cùng vụt tắt sau những rặng mây thưa thớt, nhường chỗ cho sương mù phủ kín. Có bóng bốn người đang bước đi thật chậm rãi trong màn sương mờ.

Chiều tà. Trại trẻ mồ côi An Dương đông nghịt người, mọi người cùng đến để thăm viếng người đã khuất, để tỏ một chút lòng thành của mình. Mưa khiến lũ trẻ phải trú trong nhà, chúng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, đôi mắt đầy hoang mang tìm kiếm mẹ trong vô vọng. Có rất đông phóng viên, có điều gì cuốn hút ở buổi tang lễ này khiến cho họ đến đông như vậy? Trừ khi có những thành phần tai to mặt lớn cũng đến dự. Đúng lúc đấy thì đám Dương Lạp đến nơi, vừa thấy họ, đám trẻ đã nhộn nhạo cả lên, vẫy tay loạn xạ:

- Chị Lạp, chị Trân, anh Thiên, và anh....?

Hoàng Hiếu Vương khẽ xoa đầu cậu nhóc, mỉm cười:

- Anh là Dương Phong đây mà!

Chúng ngây ra một hồi rồi phá lên cười:

- Đúng là anh rồi!

Trong một phút chứng kiến đó, tự nhiên Dương Lạp thấy bóng anh như hiện về ngay trước mắt, cô cũng muốn cười, muốn sà vào lòng anh như thuở còn bé, nhưng bây giờ mọi chuyện đã khác rồi.

Bỗng Hoàn Hoàn kéo tay Dương Lạp, mắt sợ sệt:

- Chị ơi! Sao lại đông người thế ạ? Em sợ!

Dương Lạp thấy xót xa quá, cô ngồi xuống nắm tay cậu bé, cười dịu dàng:

- Không sao đâu! Em đừng lo lắng, có bọn chị ở đây nữa mà!

Rồi cậu bé cười toe toét với cô và chạy lại chỗ tụi trẻ đang đứng. Một tiếng micro lớn vang lên:

- Xin mời mọi người tập trung về phía trước đây.

Mọi người cùng tự hợp về phía tiếng nói vừa cất lên, ai nấy đều thắc mắc.

- Thưa quý vị, ngày hôm nay - 25 tháng 4 năm 2013, ngày mà một người bạn của chúng ta đã đi về với cõi tiên, và chúng ta có mặt tại đây là để tỏ lòng thương nhớ sâu sắc với bà ấy. Hãy dành một phút để tưởng niệm bà ấy - Ngô Thái Doãn.

Và không gian im lặng tĩnh mịch, trong không khí ngọt ngào thoang thoảng mùi khói hương, một phút trôi qua là cả một dòng cảm xúc dạt dào dâng, một phút để thức phim kỉ niệm với mẹ trôi qua trong đầu Dương Lạp, một phút để cô quặn lòng vì những muộn lỗi lầm màng trước kia, một phút để cô nhận ra mình cần mẹ như thế nào? Một phút ấy, trôi qua thật nhanh... Mọi người ai cũng buồn rười rượi, họ nói với nhau vài câu hỏi thăm rồi nhanh chóng ra về tiếp tục cuộc sống của mình. Cuối cùng chỉ còn lại vài người, đó toàn là những khuôn mặt quá đỗi quen thuộc, quen đến mức cô không muốn gặp một chút nào. Họ ngồi quây quanh một chiếc bàn tròn, nhìn nhau chăm chăm. Thầy hiệu trưởng trường phổ thông Hòa Điện vẫy tay gọi Dương Lạp:

- Các em, lại đây một chút, chúng ta có chuyện muốn nói!

Khi đám Dương Lạp đã ngồi vào vị trí của mình, Thầy đưa ôi người một li nước và nói:

- Chia buồn cùng các em.

Họ gật đầu cảm ơn thầy, tiếp đó, bà Hoàng - Mẹ của Hoàng Hiếu Vương nghiêm giọng:

- Chúng tôi rất tiếc, tuy nhiên, từ sau khi bà Ngô mất, trại trẻ này sẽ trở thành vô chủ, vậy hôm nay, tôi mong có thể đưa lũ trẻ lên thành phố và sáp nhập với trại trẻ lớn hơn ở Nhị Hà. Đây là điều kiện tốt để các em có thể tiếp thu được nhiều thứ mới hơn và cuộc sống cũng thoải mái hơn, và nhất là dưới sự bảo lãnh của nhà tôi.

Dương Lạp và Trần Trần giật thót mình, bà ta đang nói gì vậy? Đây là nơi đã gắn bó với trại trẻ từ rất lâu, việc đưa chúng đi là một điều hết sức vô lí, vậy khác nào ép bỏ chúng từ bỏ quê hương của mình.

Không kìm nổi cơn phẫn nộ, Dương Lạp đứng phắt dậy:

- Xin lỗi nhưng cháu không thể đồng ý, đây là quê hương của chúng, là nơi nuôi dưỡng trại trẻ, việc này thật quá đáng. Với lại cháu cũng không đồng tình là dưới sự bảo lãnh của họ Hoàng.

- Cháu bình tĩnh nào! - Ông thị trưởng tỉnh An Dương phải kiềm chế Dương Lạp và bắt cô ngồi xuống.

- Đúng vậy, nếu dưới quyền nhà họ Hoàng, trại trẻ sẽ có tương lai tốt đẹp hơn. Điều đó quá tuyệt đúng không? - Thầy hiệu trưởng chen lời.

- Vậy tôi sẽ nhận trại trẻ này.

Một tiếng nói cất lên và tất cả đổ dồn ánh mắt về phía đó, ra là Hoàng Hậu Thái Hoa.

" Cái gì? Bà ta đang nói gì vậy? Sẽ nhận trại trẻ này sao? Bà ta đâu đủ tư cách làm điều đó, một người mẹ sẵn sàng hi sinh máu mủ của mình vì hạnh phúc riêng thì làm gì có quyền đụng đến lũ trẻ, đến nơi đã nuôi dưỡng chính hai đứa con của bà ta, bà ta không cảm thấy xấu hổ sao!" Dương Lạp thầm nghĩ trong đầu.

- Mọi người có ý kiến gì sao? Tôi sẽ tiếp tục tài trợ cho nơi này. Cô không đồng ý sao Chu Diễm?

Ánh mắt bà Hoàng sắc lạnh, dường như hoàng hậu Thái Hoa đã cướp mất miếng mồi ngon của bà ta.

- Cô...! Đồ cáo già!- Bà Hoàng gằn giọng.

- Các người thôi hết đi!

Lúc này ông Hoàng mới lên tiếng, khuôn mặt tối sầm:

- Các người coi đây là đâu hả? Đây là đám tang chứ không phải cái thị trường của hai người.

Dương Lạp chợt thấy cảm phục người đàn ông này, ông ta thật sự đã nói ra suy nghĩ của cô rồi.

Hai người phụ nữ im bật, chứng tỏ lời nói của ông ấy rất có trọng lượng. Dương Lạp thầm cảm kích. Nhưng dù gì thì ông ta cũng là người đã cướp mất anh trai cô.

Sau một hồi im lặng, bỗng dưng không một lời từ biệt, mọi người bỏ về mỗi người một phía, Dương Lạp vẫn chưa hết ngạc nhiên thì xung quanh đã chẳng còn ai, trừ Trần Trần, Chu Thiên, Hoàng Hiểu Vương và Hoàng Hậu Thái Hoa. Cô nhấc mặt rồi bỏ đi ra một chỗ vắng người, đằng sau trại trẻ là nơi ấy, nơi cô vẫn thường xuyên ngắm nhìn bầu trời xanh cao vút và suy nghĩ. Đang thỏa mình trong những cơn gió đem theo mùi thơm thoảng thoảng của loài hoa không tên thì có một giọng nói rất khê vang lên:

- Con đang nghĩ gì thế?

Dương Lạp giật mình ngược nhìn, ngày hôm nay bà ta trông vẫn như vậy, vẫn mái tóc dài được búi gọn ra sau, cùng bộ quần áo màu đen quý phái, cô giả lơ.

- Con vẫn còn giận ta sao?

Một nụ cười nhạt nở trên môi Dương Lạp, cô thấy từng lời bà ta phát ra toàn là giả dối cả mà thôi. Bỗng bà ngồi xuống cạnh cô, lấy tay xoa mái tóc cô, cười dịu dàng:

- Tóc của con gái mẹ đẹp quá!

Bất giác tim Dương Lạp rung lên, cô không hiểu thứ cảm xúc lúc này nữa, cô cảm thấy khóe mắt đã bắt đầu cay cay, cô hất mạnh tay bà:

- Bỏ ra.

- Mẹ xin lỗi! - Ánh mắt bà thoáng buồn.

Tim Dương Lạp đập thình thịch, một góc gì đó trong tâm hồn chi chít tổn thương của cô đang gào thét thảm thiết, nó muốn cô chạy đến ôm lấy người mẹ ruột của mình, để mẹ có thể thủ thỉ vào tai cô những lời ru ngọt ngào nhất, thế nhưng, ý thức cô thì không cho phép làm vậy. Cô vẫn không đủ can đảm tha thứ cho bà ấy. Cô biết phải làm thế nào bây giờ?

Một lúc lâu sau, Dương Lạp thấy bà ta không nói gì bèn quay sang thì chỉ thấy bên trên ghế để lại một phong bì trắng. Bà ấy đã đi rồi. Cô cầm lên, tò mò đọc: “ Gửi con gái của mẹ, hãy đọc trong tâm trạng thoải mái con nhé!” Một làn gió khẽ thổi qua, Dương Lạp thấy lòng nhẹ hẫng, đây là bức thư mà mẹ để gửi cho cô, cô có nên đọc ngay bây giờ hay không? Nhưng hôm nay là ngày giỗ của mẹ, cô thấy lòng đau thắt, phát hiện đã chấp choạng tối, cô nhanh chóng trở lại khu nhà chính. Vừa đến nơi thì đã thấy Hoàng Hiểu Vương đang ngồi giữa lũ trẻ, anh đang thì thầm nói gì đó.

- A....Chị Lạp!- Một đứa trong đám trẻ kêu lên.

- Ồ...chào các em...! - Dương Lạp lại gần ngồi cạnh lũ trẻ.

- Chị đi đâu giờ mới về vậy ạ?

Dương Lạp thấy lũ trẻ hình như chưa biết truyện nên ôn tồn hỏi:

- Các em ăn cơm chưa? Tối rồi, nên ngủ đi!

- Chúng em chưa muốn ngủ đâu, anh Vương đang kể truyện mà.

Cô quay sang nhìn cậu, nhưng cậu lại không nhìn cô, điều đó thấy cô hơi buồn một chút. Cô nhanh chóng vỗ vào lưng một thằng bé:

- Ngoan nào, đi ngủ đi, không ngáo ộp bắt đấy nhé.

Chợt thằng bé quay sang ánh mắt non nớt nhìn cô:

- Chị! Mẹ đang bệnh ạ?

Cô giật nảy mình:

- Sao có chuyện đó?

- Anh Vương bảo mẹ đang mệt, nên tạm thời không ở với chúng em nữa. Sẽ có người khác đến trông chúng em.

Cô nghi hoặc nhìn Hoàng Hiểu Vương, cậu khẽ mỉm cười với cô.

- A phải, đúng rồi, các em đừng lo lắng nhé.

Lũ trẻ bối rối gật đầu rồi lủi rủ kéo nhau vào phòng ngủ, để hai anh chị nói chuyện.

Lúc này không gian im lặng lạ thường, hai người lặng lẽ nhìn nhau, không nói gì. Một lúc, Hoàng Hiểu Vương ra hiệu cho Dương Lạp ra ngoài sân nói chuyện, tránh làm lũ trẻ tỉnh giấc.

Ngoài trời chỉ có ánh sáng dịu dịu của vầng trăng ẩn lấp sau những rặng mây thưa thớt, cơn gió dịu hiu se se lạnh, Dương Lạp thấy hơi hơi lạnh, giọng cô run run:

- Tiểu Trân và Tiểu Thiên đâu?

- Họ kéo nhau xuống dưới núi rồi.

Mắt Dương Lạp sáng rực lên, cả ngày nay cô thấy rất oải mình, cũng muốn xuống dưới đó cho khuây khỏa:

- Vậy chúng ta cũng xuống đi.

- Nhưng...!

- Có chị Diệp trông hộ lũ trẻ rồi, chị ấy đang ở buồng dưới.

Nói vậy Hoàng Hiểu Vương mới yên tâm, anh cùng Dương Lạp xuống núi. Con đường vắng lặng, hai hàng cây rung rinh tạo thành thứ âm thanh xào xạc lạnh gáy, Dương Lạp níu vào tay Hoàng Hiểu Vương:

- Anh...lạnh quá.

Cậu được nước cốc vào đầu cô:

- Nhất chết.

Cô bấu môi nhìn anh rồi hỏi đều đều:

- Sao anh nói dối tụi nhóc?

- Nếu chúng biết sự thật sẽ rất khó khăn. - Cậu thở dài thườn thượt.

Dương Lạp cũng hiểu nên cô gật đầu, một tiếng gió lại thổi qua, Hoàng Hiểu Vương xem đồng hồ: 7 giờ 38 phút. Muộn rồi.

Đã đi được quá nửa đường. Cô thấy hơi choáng váng, tự nhiên đầu đau buốt, chân cô ríu lại, phải bấu chặt vào tay Hiểu Vương, cậu lo lắng dừng lại hỏi:

- Em sao vậy?

- Em...

Cô chỉ kịp nói một câu thì trời đất như quay cuồng, xung quanh tối sầm lại, cô không còn hay biết gì nữa...

Khi tỉnh lại thì cô đã thấy mình đang nằm trên giường bệnh, xung quanh sáng lóa, nhưng ngoài trời thì vẫn tối, nhìn trăng cô đoán đã một, hai giờ đêm rồi. Thấy người vẫn như là đi, trong phòng không có ai, cô chơi vơi:

- Có ai không...?

Không ai trả lời mà chỉ vọng lại bốn bức tường. Cô bắt đầu cảm thấy sợ hãi, bờ vai run run, sự im lặng này thật đáng sợ làm sao. Cô dáo dác tìm khắp nơi, nhưng không có dấu hiệu của con người. Bỗng có tiếng bước chân càng lúc càng vang to hơn, lộp cộp trên sàn nhà, Dương Lạp thấy tim mình đập thành thịch, mồ hôi tuôn nhễ nhại trên cơ thể, cô tự nhủ tất cả chỉ là tưởng tượng mà thôi. Rồi bỗng cửa phòng bật mở, cô hét lên thất thanh khi thấy một cô gái mặc áo trắng, đội mũ trắng, bịt khẩu trang trắng và đeo cả giày trắng. Cô y tá nghe vậy giật mình, quay ra ngơ ngác nhìn Dương Lạp đang mặt trắng bệch nằm thở hổn hển trên giường:

- Em sao vậy?

Cô y tá lại gần trấn an Dương Lạp, cô giờ mới bình tĩnh lại được:

- Em xin lỗi...em tưởng chị là...

Chị y tá cười khúc khích, lấy cho Dương Lạp một cốc nước rồi vỗ vào vai cô:

- Em nhất quá thể!

Dương Lạp chợt nhớ ra điều gì đó, quay sang hỏi chị y tá:

- Sao em lại ở đây hả chị?

Chị y tá vừa chỉnh lại ống truyền vừa nói với cô:

- Một cậu trai đưa em vào đây, hình như em bị ngất thì phải. Từ sáu tiếng trước rồi.

- Vậy giờ anh ấy đâu?

- Hình như đang ngồi dưới bàn tiếp tân của mấy cô nhân viên.

Dương Lạp thở phào nhẹ nhõm, cô nằm xuống giường, chị y tá trước khi đi ra khỏi phòng còn nói vọng lại:

- Để chị gọi cậu ấy.

Và rồi căn phòng lại tĩnh lặng, Dương Lạp thấy bớt sợ hơn, cô yên tâm chìm vào giấc ngủ.

Khi Hoàng hiểu Vương lên thì Dương Lạp đã ngủ, cô ngủ một cách rất ngon lành, môi còn khẽ chép nĩa, trông rất đáng yêu. Cậu khẽ nắm tay em...lòng bùi ngùi...

21. Chương 22: Lặng Thầm

Từ ngày Nam Dĩnh chia tay với Dương Lạp, mà cũng chẳng phải, họ đã bắt đầu đầu mà kết thúc, cậu chỉ dám lặng thầm đứng quan sát cô từ xa, cầu chúc cô sẽ quên được cậu. Cậu nhớ như in câu nói của cô ở bãi biển, cậu đã vui muốn phát khóc, đó chính là điều mà cậu hằng mong bấy lâu, nhưng số phận...thật nghiệt ngã...

Một sớm đổi gió. Tiếng gió hiu hút thổi tạt vào căn biệt thự của Nam Dĩnh, khiến cánh cửa sổ va đập vào nhau thành những tiếng lách cách. Đã mấy ngày nay cậu không đi học, tắt máy và không liên lạc với bất cứ ai, trong đầu cậu lúc này chỉ dồn dập toàn hình ảnh của Dương Lạp, những lời nói, những cử chỉ của cô như một nhát dao cửa mạnh vào tim cậu. Cậu đã không muốn đối xử như vậy với cô nhưng tất cả phải tuân theo quy luật của cuộc sống, cậu phải rời xa cô.

Nằm dài trên ghế sofa, cậu mở máy để xem tình hình mấy ngày qua: 87 tin nhắn, 107 cuộc gọi nhỡ. Và hầu như trong đây toàn là của Dương Lạp, cậu đọc tin nhắn gần đây nhất, ba tiếng trước: [Vậy là em đã thật sự lừa dối chị à...Chị muốn nghe câu trả lời cuối cùng...tại hàng cây cổ thụ phố Nhị Hà, ba giờ.]

Nam Dĩnh vén tay áo xem đồng hồ: bốn giờ 24 phút. Muộn mất rồi! Cậu ngồi bật dậy, ý nghĩ đối địch, đi hay không đi đây? Cậu vò đầu bứt tai mãi cuối cùng cũng đành đứng dậy ra xe, chiếc xe phóng vút trong ráng chiều phủ nhè nhẹ.

Nắng chiều xuyên qua kẽ lá, khiến hàng cây tưởng như phát sáng, dưới tán lá khô rào rào, một cô gái trong chiếc váy ren dài qua đầu gối, mái tóc buông xõa, dáng người mảnh khảnh, đang chờ đợi một ai đó trong tâm trạng rối bời, đôi lông mày thanh tú nhíu qua nhíu lại. Cô đang đứng thì có một tốp thanh niên đi qua, toàn những gã mặt mày hầm hờ, giang hồ, một trong chúng có vẻ bảnh trai, đầu nhuộm vàng chói, tiến lại gần Dương Lạp:

- Chào em!- Ánh mắt gã đông qua đông lại.

Dương Lạp cảm thấy hơi khó chịu, cô ngoảnh mặt ra chỗ khác. Bất chợt tay hần bóp lấy cằm cô, chính nhìn thẳng vào mắt hần:

- Sao em lại không nhìn anh thế?

Cô mím chặt môi, mắt ánh lên những tia nhìn tức giận, cô hất tay gã ra:

- Xin lỗi, tôi đang chờ bạn!

Cả bọn cười rộ lên rồi, tên tóc vàng rút một điếu thuốc, châm lên rồi phả khói vào mặt Dương Lạp, khiến cô ho sặc sụa:

- Sao nào? chờ ai? Đi với bọn anh cho lẹ.

Đúng lúc đó thì xe máy của Nam Dĩnh phóng đến, chen giữa hai người. Gã kia vội nhảy ra, mắt trợn ngược nhìn cậu:

- Nam Dĩnh!

- Tao đây! - Nam Dĩnh bỏ mũ bảo hiểm, bước xuống xe, nhìn hần chằm chằm, gã này mặt hầm hầm thét lớn bọn đàn em:

- Thành khốn này, bây giờ mới thấy mày lộ diện. Anh em, xông vào cho nó một trận.

Lời nói vừa dứt thì cả bọn sấn tới Nam Dĩnh. Một cú đâm thẳng của tên tóc vàng, nhưng cậu đã kịp chếch đầu sang một bên và hần đã hất, Nam Dĩnh được cơ hội nắm được tay hần bẻ ngược ra sau,. một tiếng hét

lớn và bọn người kia phải lùi ra sau. Về mặt rất hoảng sợ, chúng nuốt nước bọt ừng ực. Sự sợ hãi dần lấn át trái tim chúng, gã đứng trước mặt họ - Nam Dĩnh - không còn bình thường nữa, mái tóc không bó gọn trong băng đô nữa, cậu đã không còn che dấu được sự thật nữa. Vết sẹo lớn nằm ngay bên trán phải, nó đang giật giật liên hồi, khiến ai nhìn cũng không khỏi thảng thốt. Đám người dần dần rút đi và chúng chạy bạt mạng về phía cuối con phố trong tâm trạng sợ hãi tột độ.

Dương Lạp vẫn chưa hoàn hồn, cô nhìn Nam Dĩnh không chớp mắt, chiếc lưng to lớn ướt đầm mồ hôi, mái tóc rối xù. Cậu quay lại nhìn cô, về mặt bình thần như chưa có chuyện gì. Rồi cậu tiến lại gần:

- Chị không sao chứ?

Theo phản xạ, Dương Lạp lùi lại.

Nam Dĩnh có phần bối rối, cậu quay người bỏ đi. Lúc này Dương Lạp mới bình tĩnh, cô chơi vơi đuổi theo Nam Dĩnh:

- Tiểu Dĩnh....Dĩnh.....

Cậu dừng lại. Cô thở hồng hộc bám vào tay áo cậu:

- Khoan đã, chị,...có chuyện muốn nói...

Cậu ngược nhìn cô bằng ánh mắt xa vời:

- Có chuyện gì?

- Chúng ta đến một quán café nào nhé! - Dương Lạp bối rối nhìn cậu.

Một phút im lặng.

- Không cần đâu! - Cậu nói đầy lạnh lùng.

Dương Lạp tròn mắt nhìn.

- Có gì chị nói luôn ở đây đi, tôi không có nhiều thời gian cho chị!

- À...!

Cô thấy hụt hẫng, dường như cậu đã khác xưa quá, lạnh lùng một cách đáng sợ.

- Chị chỉ là muốn gặp em...mà vì sao trên trán em...lại có...

Nam Dĩnh quắc mắt nhìn cô, trong mắt chứa đầy sự tuyệt vọng:

- Chị gọi tôi đến chỉ để hỏi chuyện này à?

- Không, chị không có ý đó.

Nam Dĩnh ngồi thụp xuống một vệ đường, thở dài:

- Thế tôi và chị còn chuyện gì để nói sao?

- Chị không tin...!- Dương Lạp run run giọng, cô mong chờ gì từ câu trả lời của cậu ấy?

- Tin hay không? Tôi không quan tâm, tôi chỉ biết là chị và tôi đã kết thúc, chị chấm dứt ngay cái trò này đi!

- Vậy tại sao? Tại sao em vẫn đến?

Nam Dĩnh thoáng giật mình, thực ra, cậu biết trước, nếu cậu đến thì sẽ đem lại hi vọng cho cô ấy mà thôi. Thế nhưng, trong thâm tâm cậu mong muốn gặp chị đến thế nào sao cậu không hiểu chứ? Được nhìn thấy khuôn mặt chị, được nghe giọng nói của chị...

Cậu tức mình đứng bật dậy bỏ đi, Dương Lạp ngạc nhiên chạy theo:

- Khoan đã...khoan đã...em đi đâu vậy?

- Chị đừng có đi theo tôi như vậy nữa, phiền lắm.

- Chị....

Và cậu ấy phóng xe vụt đi. Dương Lạp đứng đó, nước mắt trào ra thành dòng.

....

- Lạp Lạp, xuống ăn cơm đi.

Tiếng Trân Trân vọng vào, cô vẫn ngồi thất thần trong bóng tối. Trái tim dường như hóa đá mất rồi.

“ Cốc cốc...”

“ Vào đi!”

Trân Trân bước vào, đứng dựa vào thành cửa nói:

- Cậu lại sao thế? Không xuống ăn cơm à?

Im lặng.

- Cậu đừng có như vậy nữa, không tốt cho sức khỏe đâu.

Lại im lặng.

Trân Trân bước đến bên giường, ngồi xuống cạnh cô, giọng đều đều:

- Cậu thôi đi, dạo này lúc nào cũng ủ dột, cậu đang mất tinh thần đấy à? Đến việc học hành cậu cũng bỏ bê, tớ không thích cậu như thế này chút nào.

- Xin lỗi...! - Giọng Dương Lạp nhỏ như tiếng gió.

- Xin lỗi gì chứ? Cậu hãy xem lại mình đi, dù có bao chuyện đau lòng xảy đến, nhưng Tiểu Lạp mà tớ biết mà người vô cùng mạnh mẽ cơ mà, đâu phải là cô gái yếu đuối như thế này.

Từng lời Trân Trân nói như cửa vào tim Dương Lạp từng nhát dao đau đớn, cô thấy đầu óc mình như sáng ra bội phần, đúng là bữa nay cô học hành không ra sao cả. Cô đã sai rồi ư?

Bất giác có giọt nước nhỏ xuống gối, Dương Lạp khóc, khóc nức nở trên bờ vai Trân Trân, cô khẽ xoa lưng bạn, giữa họ, đều có những cảm xúc riêng biệt.

....

Mùa hè với những đợt nóng khủng khiếp dội xuống. Mọi người đi lại một cách khó khăn bởi đa số sợ làn da của mình sẽ bị hủy hoại. Trường cấp ba Hòa Điện nhộn nhịp trở lại sau kì thi vừa qua, Dương Lạp và Trân Trân sải bước trên khuôn viên rộng lớn của ngôi trường, vừa đi họ vừa nói chuyện.

- Tiểu Lạp! Chiều nay có cuộc gặp mặt làm quen, cậu muốn đi không?

- Sao? - Dương Lạp giật mình nhìn Trân Trân ngạc nhiên. - Không phải cậu đã có Tiểu Thiên rồi sao?

Trân Trân khẽ cười:

- Gì chứ? Chỉ là buổi giao lưu thôi mà, mình cũng được tự do chứ bộ.

- Tiểu Thiên sẽ giết cậu cho xem. - Dương Lạp cười nhả nhỏ.

- Sợ gì? Thế cậu có đi không? Chẳng phải cậu đang cô đơn à?

- À...mình.....không biết nữa...!

Dương Lạp thở dài ghé ngồi xuống một chiếc ghế đá. Trân Trân cũng ngồi xuống cùng, vỗ vai bạn:

- Thôi nào! Đi cho vui cũng được, biết đâu tìm được một chàng lí tưởng thì sao?

Dương Lạp ậm ừ gật đầu ùi lảng sang chuyện khác. Trước đây cô chưa từng biết đi giao lưu gặp mặt là gì, nhưng cô thì không thích việc đó lắm, nó thật ngớ ngẩn.

“ Reng Reng...”

Tiếng chuông báo vào học đã vang lên, họ nhanh chóng trở lại lớp.

Vừa ngồi vào chỗ của mình, cô đã vô cùng ngạc nhiên bởi trong ngăn bàn la liệt kẹo bạc hà. Đúng lúc đó, cánh cửa phòng học lại bị đá tung ra, mọi người ngán ngẩm nhìn Hoàng Hiếu Vương đang ngạo nghễ bước vào lớp, ai ai cũng đều đã biết cái tính ngang tàng của cậu ta nhưng cũng không thể chịu nổi. Vừa nhìn thấy Dương Lạp, cậu đã cốc một cái vào đầu cô, khiến cô đau đớn ôm đầu nhìn cậu tức giận, nhưng trước khi cô định đánh trả thì đột nhiên cậu ta đã chiếc ghế sang cạnh bàn Dương Lạp, ngồi phịch lên đó neho mắt nhìn đồng kẹo trên bàn, giọng khinh khỉnh:

- Gì đây?

- Kẹo bạc hà chứ gì nữa?

- Của ai?

Dương Lạp ngạc nhiên, chẳng phải là anh tặng hay sao?

- Không phải của cậu à?

- Gì chứ? Của tôi á? - Hiếu Vương lộ rõ vẻ tức giận bởi trò đùa của kẻ nào đó đang nhắm vào cô ấy.

“Vậy lúc này chỉ có thể là cậu ấy thôi ư?” Dương Lạp nghe tim mình đập thình thịch, sao cậu ấy lại làm việc này?

- Hay là của Tiểu Dĩnh.

- Càng không thể. - Hoàng Hiếu Vương nhăn mày.

- Tại sao chứ? - Cô thấy vô cùng hụt hẫng vì cái khẳng định của anh.

Chưa kịp hỏi thì cô giáo đã bước vào lớp, hai người nhanh chóng trở về chỗ.

Vào bài giảng, Hoàng Hiếu Vương ném cho Dương Lạp một tờ giấy, cô mở ra xem: “Có bao nhiêu cái kẹo?”

“Em không biết?”

“Đếm đi.”

“Làm cái gì?”

“Đã bảo đếm đi mà! Con nhỏ ngốc này.”

“Ai ngốc chứ? 279 cái.”

Im lặng.

Dương Lạp ngạc nhiên quay xuống thì thấy tờ giấy thư bị vò nát, anh đang vô cùng tức giận thì phải, môi mím chặt, đôi lông mày co lại liên tục. Dương Lạp hơi khó hiểu nhưng cô đành bỏ qua và tập trung vào bài giảng.

.....

Ba giờ chiều. Nắng đã giảm dần về phía tây, chỉ còn lại những tia sáng yếu ớt. Sắp đến giờ hẹn gặp mặt rồi. Trân Trân vẫn còn chưa trang điểm xong, Dương Lạp thì chỉ phủ nhè nhẹ, chiếc quần jeans bó sát chân và chiếc sơ mi vải bò, trông rất người lớn và dễ thương. Còn Trân Trân thì với bộ váy xòe ba tầng ngắn quá đầu gối, chiếc áo dây sặc sỡ, trông cô không khác nào một cô gái ăn chơi đúng hiệu. Họ dắt nhau ra khỏi nhà và taxi đã đợi sẵn.

Quán café “Pha lê” hôm nay khá đông người. Hai cô gái nhanh chóng nhận ra “đồng bọn” ở một chỗ nhìn ra đường. Bên nam gồm bốn chàng trai, không có gì nổi trội, một gã đeo kính ra vẻ tri thức với chiếc áo sơ mi trắng sẫm màu, cậu ta nhìn chằm chằm vào Trân Trân. Một gã với ngoại hình bình thường, mái tóc nhuộm màu đỏ chói và chiếc khuyên ở mũi, cũng khá ưa nhìn, nhưng còn cặp mắt đang động đũa với cô bạn ngồi cạnh cô thì không thể chấp nhận được. Kế bên gã là một cậu trai hơi béo, cậu ta để đầu đinh và đang e dè liếc nhìn cô, cô bỗng cảm thấy rất thú vị. Và kế bên nữa...Cô sững sốt...Cậu trai với mái tóc vàng bó trong chiếc băng đô màu đen cá tính, chiếc áo phông trắng và quần bò đen chính là Nam Dĩnh. Cậu đang

mãi nghịch diện thoại nên không để ý tới cô. Cô nhìn Trần Trần cầu cứu nhưng ôi thay cô bạn lại đang mãi tán gẫu với mấy người ngồi cạnh. Cô thấy hơi ngỡ ngàng, sao cậu ấy lại đến những nơi như thế này? Cậu đóng điện thoại, bắt đầu giơ cốc nước định uống thì bắt gặp Dương Lạp, tuy có hơi ngạc nhiên nhưng cậu cố kìm chế. Cuối cùng, từng người đứng lên giới thiệu về mình:

- Xin chào, tớ là Uyển Doanh, 17 tuổi, đang học tại trường cấp ba Hòa Diện năm nhất. Mong được làm quen. - Cô gái kết thúc bằng nụ cười hớp hồn.

Cô nàng vừa ngồi xuống thì người bên cạnh đứng lên, cô ta mở đầu bằng nụ cười rất chuyên nghiệp, cái liếc khiêu gợi và đôi tay vuốt vuốt lộn tóc:

- Em là Lục Lạc, 16 tuổi, đang học tại trường tư thục Long Bảo. Mong các anh quan tâm. Hi hi.

Dương Lạp thấy hơi khoe mẽ. Tiếp đến là Trần Trần:

- Xin chào, tôi là Phạm Trần Trần, 18 tuổi, học tại trường cấp ba Hòa Diện năm hai.

Đã đến Dương Lạp, cô ngưỡng nghệu đứng lên, cúi thấp mặt, giọng run rẩy:

- Xin chào...tôi...tôi là...Dương Lạp Lạp...học cùng...với Trần Trần...

Quả là ngắn gọn, đám con trai được dịp soi xét từng người. Gã đeo kính đứng lên hào hứng:

- Tôi là Tiêu Lượng, 19 tuổi, học trường cấp ba Minh Tân. Hận hạnh.

Tiếp đến là gã chơi chơi đầu đỏ:

- Tui tên An, 16 tuổi, trường cấp hai Khánh Được. Làm quen nhé các đàn chị.- Và một cái đá lông nheo đi kèm.

Tiếp đến là cậu bạn béo ban này:

- Tui tên....Bách Khả...Mong làmquen...

Dương Lạp cười khúc khích trước bộ dạng của cậu ta. Bất giác Nam Dĩnh đứng bật dậy:

- Tôi là Dĩnh, 16 tuổi, cùng trường với An.

Đám con gái có vẻ rất thích cậu ta. Dương Lạp thấy rất khó chịu, cô bứt rứt cắn chặt môi, phải chăng cảm giác là ghen? Thấy cậu ấy cười cười nói nói với mấy cô gái, cô không chịu nổi nữa, đứng lên:

- Sao cậu lại đến đây?

Nam Dĩnh thoáng giật mình, cô bạn ngồi sát Trần Trần thì thầm:

- Họ quen nhau từ trước à?

- Họ yêu nhau đấy. - Trần Trần cười tươi rói.

- Cái gì? - Nam Dĩnh ngược mày nhìn cô.

- Tôi hỏi cậu sao lại đến đây làm quen? - Lửa giận bốc phừng phừng.

Nam Dĩnh cười khẩy:

- Cô là gì của tôi à? Sao tôi lại phải làm theo ý cô?

- Ô...cậu...

- Buồn cười nhở? Cô vô duyên thật đấy. Loại con gái như cô đến đây thì còn đáng khinh hơn tôi đấy.

Cầm lấy những lời xúc phạm quá đáng, Trần Trần cũng phải lên tiếng:

- Hơi quá đáng rồi đấy Nam Dĩnh.

Nói rồi cô quay sang Dương Lạp:

- Đi về thôi cậu.

Và họ kéo nhau đi ra. Nam Dĩnh tức giận đâm thụp xuống bàn một cái rỗ lớn rồi cũng bước vội đi.

” Tại sao đã cố quên em mà vẫn không thể được? Tại sao em luôn xuất hiện mỗi khi anh rất nhớ em? Tại sao con tim anh lại quặn đau như thế này? Em đừng lại gần anh nữa, đừng làm anh khó xử như vậy. Anh biết phải làm thế nào bây giờ? Phải làm gì thì mới có thể xóa em ra khỏi con tim này? Em hãy nói gì đi, hãy nói cho anh biết cách đi dù cho có phải cắt bỏ phần trái tim có em trong đó.”

Tiếng nói luôn vọng lên trong đầu Nam Dĩnh, cậu lái chiếc xe mô tô mà đầu óc mơ hồ, không còn biết mình đang nghĩ cái gì nữa. Chỉ có ý thức mất dần trong từng nhịp tim.

22. Chương 23: Đe Dọa

Một ngày dài mệt mỏi. Theo Hoàng Hiểu Vương thì là như vậy, từ ngày những chiếc kẹo bạc hà được gửi đến Dương Lạp, cậu không ngủ yên một giấc nào, hẳn đã bắt đầu ra tay.

Một tháng trước.

Một sớm bình minh bao trùm cả vùng ngoại ô Nhị Hà. Căn biệt thự Ngọc Bích tỏa ra ánh sáng dịu dịu, đàn chim trong khu vườn hót ríu rít. Hoàng Hiểu Vương ném bật chiếc gối vào cái đồng hồ báo thức đều kêu inh ỏi. Tiếc thay nó vẫn kêu ré từng tiếng khó chịu, cũng đơn giản thôi, đồng hồ chất lượng cao đâu dễ hỏng, cậu bắt đầu thấy hối hận vì mua nó, nhưng đây lại là ý của Dương Lạp.

Cuối cùng cũng đành dậy, mặc dù hôm nay là chủ nhật. Sau khâu vệ sinh cá nhân, cậu ngồi phịch xuống chiếc ghế xoay, đỡ chiếc Ipad, truy cập vào hộp mail, một dòng tin nhắn hiện lên:

[Sao con tắt máy, dạo này mẹ không liên lạc được với con. Con đang có chuyện gì à? Đọc được mail của mẹ thì liên lạc ngay nhé.]

Hoàng Hiểu Vương mở máy, dường như mẹ rất lo lắng cho cậu nên rất nhiều cuộc gọi nhỡ hiện lên trong máy, cậu dứt điện thoại vào túi. Khoác chiếc áo sơ mi đen và chạy vội ra con xe Bugatti Veyron lao vút đi.

Từng hàng cây trôi qua mờ nhạt, con đường mở ra trước mắt với ngôi nhà to lớn màu trắng, cánh cổng mở ra và cậu phóng xe vào.

Đám người làm rồi rít cúi chào cậu, cậu vội hỏi:

- Chị, mẹ em đâu.
- À...thưa cậu...
- Có chuyện gì thế?
- Ông...bà...chủ cãi nhau...nên....
- Nhiều chuyện quá đấy!

Tiếng nói vọng ra từ trên ban công, Hoàng Hiểu Vương ngẩng lên nhìn, bà Chu mặc trước váy lụa màu trắng ngà đang đứng dựa vào lan can, tay buông thõng, bà ra hiệu cho cậu lên trên.

Chiếc ban công này mới được xây dựng lại, một bộ bàn ghế bằng gỗ cao cấp kê ở giữa, một bình hoa hồng đặt giữa và vài ba thứ quả hoa, bộ ấm chén để bên, cậu ngập ngừng:

- Con chào mẹ.

Bà gạt đầu rồi chỉ cầu ngồi xuống, rót cho cậu li trà, giọng nhỏ nhẹ:

- Con uống đi.

Cậu e dè đón lấy, rồi sau đó mới dám hỏi:

- Hôm nay mẹ không đến công ty à?

- Ta không thể có ngày nghỉ à?

- Vâng...Con xin lỗi!

- Không sao. Đạo này con vẫn ổn chứ?

Bà nhướn người phủi bụi trên vai áo cậu, một làn gió thổi tạt qua, làm tung bay mái tóc xoăn từng lọn óng ả. Bây giờ cậu mới để ý kĩ khuôn mặt mẹ: Nó gầy hốc hác, làn da nhợt nhạt, đôi môi khô khốc,...và vấp mắt chứa đầy muộn phiền.

Cậu nắm chặt lấy tay mẹ:

- Có chuyện gì xảy ra với mẹ phải không?

- Có gì với ta được chứ?

Bà gỡ tay cậu ra và mắt nhìn ra chỗ khác.

- Ba và mẹ đã cãi nhau?

- Không...

- Mẹ đang nói dối?

- Không...

Giọng bà yếu ớt dần, thay vào đó là những tiếng nấc nghẹn ngào, bà bắt đầu khóc nức nở, Hoàng Hiểu Vương hơi bất ngờ, đây là lần đầu tiên cậu nhìn thấy nước mắt mẹ rơi.

- Mẹ...chuyện gì vậy?

Bà vẫn khóc, dựa vào vai cậu khóc, cậu thấy khóe mắt mình hơi cay...Đã lâu cậu không quan tâm tới người phụ nữ này - Người đã nuôi dưỡng cậu khôn lớn. Có phải là mình đã quá vô tâm hay không?

- Mẹ...

Bà ngồi xuống ghế, lấy chiếc khăn mùi xoa thấm nước mắt:

- Mẹ xin lỗi, vừa rồi hơi quá khích.

- Nhưng thực sự là bố mẹ đã có chuyện gì vậy?

- Không sao đâu con...chỉ là một vài vấn đề nhỏ bé thôi...

- Mẹ hãy nói cho con biết đi mà...

- Con thật sự không nên biết đâu Tiểu Vương.

- Chúng ta không phải là mẹ con hay sao mẹ?

Một chút im lặng xem giữa, gió thổi nhẹ nhẹ...

- Chúng ta muốn có con nữa...

Hoàng Hiểu Vương lặng im, cậu biết mẹ rất đau khổ vì vấn đề này, vì bà...vô sinh. Đáng lẽ ra là cậu không được ở đây nếu bà ấy không bị như vậy.

- Nhưng con biết đấy...ta không thể? Ông ấy bảo ta hãy thụ tinh trong ống nghiệm...nhưng ta không chấp nhận cách đó...thật tồi tệ...và chúng ta đã cãi nhau...

- Và bây giờ ba đâu mẹ?

- Ông ấy bỏ đi rồi...

Bà thất thần nhìn xuống lòng đường, tâm trạng rối bời, Hoàng Hiểu Vương vỗ vai bà:

- Mẹ, đừng buồn nữa...ba chỉ là lo ẹ thôi...ba muốn mẹ không buồn phiền vì chuyện đó nữa.

- Mẹ...không biết nữa...

Bà thở dài thườn thượt, bỗng chợt như nhớ ra điều gì đó, Hoàng Hiếu Vương hỏi bà:

- Chị Hiếu Dy? Bữa nay con không thấy?

Bà Chu giật mình, vẻ mặt lo lắng:

- A...nó vẫn chưa được thả, vẫn bị giam dưới biệt phòng...

- Sao cơ ạ? Đã năm tháng rồi mà mẹ?- Hoàng Hiếu Vương đánh rơi chén trà xuống nền nhà.

- Ta...không biết nữa...ba con không cho thả nó.- giọng bà rầu rầu.

- Chúng ta xuống thăm chị được không mẹ?

Bà lưỡng lự gật đầu. Hai người cùng bước xuống lầu.

Đến bây giờ cậu mới biết đến cái mật thất của nhà họ Hoàng này. Sau giá sách mà vốn xưa nay cậu nghĩ nó chỉ là cái giá sách bình thường nhưng kì lạ thay, bà Hoàng vừa xoay chuyển bức chân dung bên cạnh thì ngay lập tức, nó kéo xê dịch ra để lộ một lối đi nhỏ. Hai người bước vào, bề ngang của nó chỉ tầm 70 xentimet, đủ một người đi. Đường như được xây bằng loại gạch cũ nên mùi ẩm mốc bốc lên khá nồng. Ánh sáng le lói yếu ớt của vài ba ngọn đèn cũ khiến Hoàng Hiếu Vương thấy mình như đang sống trong một tiểu thuyết kinh dị nào đó, cậu vẫn nghe tiếng bước chân mẹ đang đi theo sau mình nên khá yên tâm. Đi được chừng hai mươi phút thì đến một cánh cửa nhỏ bằng gỗ đã mục nát. Bà Hoàng chuyển lên đứng trước, nhẹ nhàng đẩy cánh cửa, bên trong cũng không khác gì bên ngoài là mấy. Căn phòng rộng khoảng hai mét tứ, bên trên có bóng đèn trần đủ để tỏa sáng cho căn phòng, một chiếc giường tồi tàn và cái bàn nhỏ thó. Ai có thể sống được ở nơi như thế này chứ? Cậu đảo mắt tìm kiếm, một dáng người nhỏ bé đang dựa lưng vào tường, gục mặt xuống. Bà Hoàng riu cả chân lại:

- Tiểu Dy...con sao vậy?

Hoàng Hiếu Vương ngỡ ngàng:

- Phải chị không Hiếu Dy?

Vừa nghe giọng em trai, cô đã chồm dậy, chạy vụt lại và ôm chầm lấy cậu, giọng yếu ớt:

- Tiểu Vương...Vương à...

Cậu để mặc chị ôm chầm một hồi lâu rồi gỡ ra:

- Sao thế này? Sao chị lại trở nên thế này?

Hoàng Hiếu Dy thất thần, mái tóc xoăn vàng óng ngày nào giờ đã không xác định được là màu gì nữa, khuôn mặt hốc hác, quầng mắt thâm tím, đôi môi khô nẻ, tái nhợt, chị mặc chiếc váy trắng lấm lem bẩn. Hoàng Hiếu Vương cảm thấy khó tả, cậu nắm tay chị:

- Chuyện gì đã xảy ra với chị?

- Ôi...chị nhớ em quá...

Cô không tập trung vào câu hỏi của cậu nữa mà nhìn cậu chăm chăm:

- Chúng ta sẽ ra khỏi đây chứ? Chúng ta sẽ bên nhau trọn đời chứ?

Bà Hoàng nhìn con tuyệt vọng, có lẽ con bé đã không còn bình thường sau hơn năm tháng bị giam ở đây. Hoàng Hiếu Vương quay sang hỏi mẹ:

- Chị bị sao thế này mẹ?

- Mẹ...không biết...nữa...!

Bà mệt mỏi ngã xuống giường. Hiếu Dy liên tục níu tay cậu đòi dẫn đi chơi, cậu không biết phải làm gì cả. Lúc đấy chuông điện thoại chợt reo:

- Alo?

[Hiếu Vương hả?]

- Ba....?

Bà Hoàng giật thót tim, khuôn mặt tái nhợt.

[Con đang ở đâu đấy?]

- Dạ ở nhà.

[Con nói lại.]

- Con...xin lỗi! Con đang dưới mật thất...

[...Ở đây làm gì?]

- Thăm chị...thưa ba.

[Nó sao?]

- Chị không bình thường nữa, ba về đi ạ.

[...]

Tiếng máy cúp, cậu thở phào nhẹ nhõm...Mỗi lần nói chuyện với ba, cậu muốn nín thở. Cậu sợ ba.

Hoàng Hiểu Vương rút chiếc khăn mùi xoa, lau đi những vết lem trên mặt chị. Hoàng hiểu Dy vẫn cứ cười nhìn cậu, dường như cô đã quá thích cậu rồi.

Một lúc sau, ông Hoàng đã có mặt tại căn mật thất. Trông thấy Hiểu Dy, ông hơi sững lại, có lẽ mọi việc đã nằm ngoài tầm kiểm soát, con gái ông tiều tụy hơn ông tưởng. Bà Hoàng chạy đến đầm thềm thụp vào ngực chồng, giọng lạc đi bởi tiếng khóc:

- Ông là...đồ tồi...ông đã làm...gì con gái...tôi thế...này...?

Ông Hoàng hờ hững gạt bà ra, đi thẳng ra cửa, nói với lại:

- Thả nó ra...gọi người chăm sóc cho nó đi....

Cả hai người cùng vui mừng đưa Hoàng hiểu Dy ra khỏi căn hầm đó. Từ đó cô cứ bám riết lấy Hiểu Vương, vùi vĩnh đủ thứ. Sau khi được tắm rửa sạch sẽ, cô như trở lại với mình ngày xưa, xinh đẹp và gợi cảm, tươi tắn đến lạ.

Trời đổi gió. Từng đợt gió cuốn vào thổi mạnh, cây cối nghiêng ngả như báo hiệu một điều chẳng lành sắp đến. Và mưa giông ập đến bất ngờ. Bên trong căn phòng chăn gối đệm êm, Hoàng Hiểu Dy ngồi một mình trước bàn trang điểm, nhếch mép cười:

- Năm tháng quá đủ ột màn kịch hay...

.....

Hoàng Hiểu Vương ngồi lặng trong phòng, cậu suy nghĩ về chị gái. Năm tháng qua chị đã phải chịu quá nhiều đau khổ, có lẽ với một vị tiểu thư danh giá như vậy thì cái hình phạt đó thật khủng khiếp. Chị Hiểu Dy không phải người xấu, chỉ có điều tính cách chị hơi có phần kiêu căng và ngạo mạn. Từ nhỏ, khi mới chuyển đến nhà họ Hoàng sống, Hiểu Dy đã tỏ ra rất quan tâm tới cậu, chăm sóc cậu từng chút một, bảo vệ cậu trước mọi điều, dù cho có là ngu ngốc đi chăng nữa. Cậu không hiểu sao chị lại đối xử với mình như vậy, nhưng đôi khi cậu cảm thấy người chị này rất đáng yêu đấy chứ.

Rồi tiếp đó cậu nghĩ tới em gái. Dương Lạp dạo này thế nào? Đã lâu cậu không liên lạc được với em, ngay ở trường em cũng né tránh cậu đến lạ lùng. Nhưng cậu lại không khỏi lo lắng cho em vì từ khi 279 chiếc kẹo gửi đến thì cũng là điểm báo của bao nguy hiểm đang rình rập quanh em. Hấn đã thực sự cảnh báo cậu rồi, nhưng tuyệt nhiên lại không có bất cứ sự liên lạc nào của hấn với cậu cả, điều này còn khiến cậu mất ngủ hơn nữa. Nghĩ đoạn, cậu cảm thấy mệt mỏi, định bụng ngả lưng một chút thì chuông điện thoại kêu ré:

- Alo?

[Chào bạn thân hữu?]

-

[Sao im lặng thế? Không mong chờ cuộc gọi của tao à?]

..mày.....

[Nhận được 279 cái kẹo rồi chứ?]

-...

[Không nói gì là nhận được rồi nhỉ? Thôi không nên làm mất thì giờ của mày, 3:00 tại quán cafe Telox đây. Chào nhé!]

Tiếng cười man rợ còn vang trong điện thoại thì Hoàng Hiểu Vương cúp phụt máy, sự tức giận nâng lên cực điểm. Lần đầu tiên cậu nhận được sự thử thách của hấn là bức mail dài loằng ngoằng kể lể về hồ sơ cá nhân của Dương Lạp và cậu, hấn biết rõ đến từng chi tiết. Thực sự thì chỉ điều này mới có nhà họ Hoàng lưu giữ hết. Hấn là gã nào mà có thể biết tường tận đến vậy? Cậu thực sự cũng không biết? Rất may là bây giờ cũng đã được gặp hấn. Sự thật sẽ sớm sáng tỏ thôi.

3:00 chiều ngày 24 tháng 7 năm 2013. Tại quán cafe Telox.

Chiếc xe của Hoàng Hiểu Vương vừa đỗ trước cửa thì một nhân viên phục vụ đã lễ phép ra mở cửa xe và mời cậu vào một phòng VIP kín, không ai biết. Căn phòng mở ra, bên trong vô cùng sang trọng, phía cuối dãy bàn, một gã trong bộ ple màu trắng ngà, mái tóc đen để ngổ ngược, một cái nhếch mép cười ngạo nghễ, vừa nhìn Hoàng Hiểu Vương đã phải thốt lên:

- Hoàng tử.

Hấn đứng lên, nụ cười đầy dối trá:

- Mời ngồi Hoàng Thiếu gia, cần gì ngạc nhiên quá vậy?

Tuy hơi đột ngột nhưng cậu vẫn cố kiềm chế, ngồi xuống đối diện với hấn, tươi cười:

- Hóa ra là Hoàng Tử à?

- Bất ngờ hay thất vọng? - Giọng Hoàng Tử vẫn đều đều, không một chút vướng mắc.

- Phải gọi là gì nhỉ? Chắc tôi chỉ thấy lạ.

Hoàng Hiểu Vương cũng không vừa.

Hoàng tử cầm chai rượu, rót cho đầy ly rồi chuyển đến trước mặt Hiểu Vương:

- Một chút vui thú? Cậu sẽ uống?

- Ổn thôi...! - Một cái tặc lưỡi và cậu uống trọn đến hết, không còn một giọt.

- Cậu không sợ tôi hạ độc à? - Hoàng tử nhăm nháp một ngụm rượu vang đỏ, cười khẩy.

- Có trò ngu ngốc đó ở đây sao?

Ngoài mặt giống như một cuộc nói chuyện xã giao lịch sự nhưng thực chất bên trong lại vô cùng sôi lửa, không ai chịu thua.

Cuối cùng, khi đã hết nửa chai sampank. Hoàng Hiểu Vương vào vấn đề chính:

- Lí do cậu gọi tôi đến đây là gì nhỉ?

- Ồ, đơn giản thế mà cậu cũng phải hỏi tôi à?

- Nó đâu hề đơn giản?

- Chỉ là em gái của cậu thôi!

Đây không phải là một trò đùa. Đó là em gái cậu, không thể đùa giỡn với nó được. Phải tìm cách ngăn chặn điều tồi tệ này.

Gã Hoàng Tử chép miệng:

- Chơi nhiều người sẽ không tốt đâu.

Hoàng Hiểu Vương giật mình, không hiểu hắn đang nghĩ gì.

- Đừng tỏ ra không biết gì vậy Hoàng thiếu gia, à mà cũng chẳng phải, Dương Phong mới đúng. Sự có mặt của con trai tập đoàn Nam Khánh đâu phải trùng hợp.

“ Ý hắn là Nam Dĩnh?”

- Tôi không hiểu?

- Vậy hãy hỏi cậu ta xem, khi đã biết thì gọi cho tôi đây. Tôi chờ câu trả lời của cậu.

Nói rồi hắn xỏ tay túi quần, nghênh ngang bước ra khỏi phòng, không quên ném lại một nụ cười bí hiểm.

Hoàng Hiểu Vương đứng trân trân nhìn vào bức tường vô hồn, khuôn mặt thoáng lo sợ, cậu đã không thể nắm cả thế giới nữa rồi. Cậu rút vội điện thoại gọi cho Nam Dĩnh.

[Số thuê bao quý khách đang gọi hiện hiện không thể liên lạc, mong quý khách vui lòng gọi lại sau.]

Cậu đâm tức giận với cả giọng nói lạnh lùng trong điện thoại:

- Chết tiệt...!

Cậu tức giận bỏ ra ngoài, lên chiếc xe và phóng đi, tâm trạng vô cùng hoảng loạn...

.....

Một buổi sáng ảm đạm. Những con người ảm đạm đến trường, vẻ mặt ai cũng sầu não, Dương Lạp tiu nghỉu ngồi một chỗ, Hoàng Hiểu Vương bức dọc đứng cạnh cửa sổ, Trần Trần day dứt lau bảng. Có chuyện gì đã xảy ra với họ?

Một thoáng sau, cô giáo dạy Anh Văn bước vào lớp, cả lớp đứng lên chào rồi cô đứng trên bục giảng, giọng vui vẻ:

- Good morning my students, today, we have an exam.

- Cái gì thế? Cô đang nói gì thế? - Đám học sinh nhao nhao.

- Có bài kiểm tra, lũ dần dần. - Hoàng Hiểu Vương hét lớn rồi quắc mắt nhìn, cả bọn im thin thít.

Cô Anh Văn nhẹ nhàng đến từng bàn phát đề kiểm tra, đề đã đến tay mà vẫn thấy Dương Lạp thờ người ra, cô giáo lo lắng:

- Dương Lạp! Are you ok?

Cô giật mình rồi cười gượng:

- Ah, alright! thanks to teacher.

- Ok. - Cô cười rồi bước lên bàn khác, Dương Lạp thở phào nhẹ nhõm, cô nhìn vào đề, đơn giản quá, cứ để ba mươi phút cuối rồi làm cũng được, sáu mươi phút cơ mà. Cô nên ngủ một chút. Thời gian trôi nhanh, đã già nửa giờ, Dương Lạp vẫn say sưa ngủ, còn Hoàng Hiểu Vương ngồi nhìn ra cửa sổ, không làm bài, cô Anh Văn thấy lạ, liền đứng xuống hỏi:

- Sao cậu không làm bài đi.

- Sao phải làm? - Cậu nhướn mày nhìn cô thách thức.

- Cậu...cậu định trượt môn của tôi phải không?

- Ồ, em không dám. - Càng nói giọng điệu càng hách dịch, đến mức cô không thể chịu được nữa, bỏ lên trên bục giảng:

- Cậu cứ chờ đây, tôi sẽ không bỏ qua chuyện này đâu.

Hoàng Hiểu Vương cười nhạt, cậu không có tâm trạng làm bài nữa, mặc dù cái đề kiểm tra này với cậu chỉ hạng xoàng.

Tiếng chuông reo kết thúc giờ học vang lên, Dương Lạp giật mình, cô ngái ngủ ngẩng lên, xem đồng hồ và không tin nổi là mình đã ngủ cả giờ, nhìn lại bài kiểm tra trắng phau, cô bối rối. Cô giáo đứng trên bục cất giọng nói to:

- Cả lớp thu bài vào cho tôi, nhớ ghi tên đầy đủ đây!

Dương Lạp đành ghi tên vào, tâm trạng vô cùng lo sợ. Giờ giải lao đến, cô và Trần Trần rảo bước xuống ghế đá khuôn viên trường. Trần Trần chán nản:

- Bài này mình làm chẳng ra sao cả, cảm cú cả giờ mà vẫn không ra hồn nữa. Quả này chết chắc rồi! Cậu chắc làm hết chứ gì?

Dương Lạp thở dài thườn thượt:

- Mình ngủ quên và để giấy trắng rồi.

- Sao cơ? - Trần Trần há hốc mồm. - Cậu mà cũng như vậy á?

- Biết sao được! Mình thấy không khỏe lắm. Ah...đau đầu quá đi mất.

- Cậu sao không vậy? - Trần Trần lo lắng hỏi bạn.

- Không sao, một chút thôi. Chúng ta nên trở lại lớp.

Trần Trần vẫn không khỏi lo lắng nhìn bạn, rõ ràng mặt cô ấy trắng nhợt, mồ hôi lại ra nhiều nữa. Giống như là bị bệnh vậy. Nhưng cô cũng chỉ nghĩ chắc là do thiếu ngủ thôi. Hai người nhanh chóng trở lại lớp.

Hoàng Hiểu Vương nheo mắt nhìn em, trông cô lạ thật. Cậu lặng lẽ quan sát em mà không dám bắt chuyện, bao nhiêu bức bối như dồn hết vào lúc này, hình như cậu không làm được gì cho em cả.

Dương Lạp bước ra khỏi chỗ, loạng choạng bước tới cửa lớp thì hai tên con trai đuổi nhau chạy qua, một tên va mạnh khiến Dương Lạp ngã nhào ra đất, bả vai đau nhức. Gã đứng lại hét lớn, chỉ thẳng vào mặt cô:

- Con điên này, mày không có mắt à mà đứng chắn đường tao.

Dương Lạp thều thào:

- Xin lỗi...

- Con điên, biến đi.

Hoàng Hiểu Vương nghe mạch máu mình đang sôi sùng sục, cậu tiến lại phía hấn, đẩy mạnh vai:

- Mày đang làm gì thế?

- Làm gì? - Hấn nheo mày vênh mặt.

- Mày làm tao ngứa mắt quá đi mất. - Hoàng Hiểu Vương quàng tay ra sau cổ hấn. Một cái ghì mạnh đến mức hấn ngã chúi xuống, hấn rít lên:

- Đau quá! Thằng điên này.

Hoàng Hiểu Vương bỏ hấn ra, đứng đối diện và một cú đấm khiến mặt hấn lệch sang một bên:

- Ai mày cũng bảo điên là sao thằng khốn này.

- Đánh nhau rồi.

Học sinh trong lớp nhao nhao, học sinh lớp khác cũng chen lấn đòi xem bằng được.

Máu chảy ra từ khóe miệng, hấn run rẩy lùi xa cậu, cậu ung dung rút tay túi quần và đá thẳng vào bụng hấn, cười:

- Sao không chửi tao nữa đi thằng kia, mày thích chửi người khác lắm mà.

Dương Lạp bối rối, cô chạy lại ngăn Hoàng Hiểu Vương, cúi rạp người trước gã kia:

- Xin lỗi cậu, bỏ qua cho ạ.

Hoàng Hiểu Vương trợn mắt nhìn em, nhíu mày:

- Làm gì thế? Tránh ra cái đi.

Tên kia vốn đã uất ức, liền lợi dụng sơ hở, định đâm Hoàng Hiểu Vương nhưng nào ngờ lại trúng Dương Lạp. Một tiếng hét thất thanh và cô ngã xuống.

.....

Bệnh viện.

Dương Lạp bất tỉnh nhân sự, Hoàng Hiểu Vương, Trần Trần và cả Nam Dĩnh ngồi ngoài hành lang mà vô cùng lo lắng, bứt rứt.

Bác sĩ mở cửa, ba người cùng xô đến:

- Dương Lạp không sao chứ? Bác sĩ?

- Tình trạng đã ổn định, tôi cần nói chuyện với một người thôi, ai là người thân của bệnh nhân.

Hoàng Hiểu Vương đang định nói thì Nam Dĩnh đã chen vào:

- Cháu, là cháu, bác cứ nói với cháu.

Vậy là bác sĩ mời Nam Dĩnh vào phòng riêng, cậu ngoái lại nói với Hoàng Hiểu Vương:

- Anh yên tâm, anh cứ nghỉ đi, để em nói chuyện với bác sĩ cho.

Hoàng Hiểu Vương quá mệt rồi, nhưng em đã ổn thì tốt, cậu nên chờ đợi thì hơn. Cậu quay sang nói với Trần Trần:

- Cậu mua gì đó cho nó đi, tôi ngủ một chút.

Trần chạy vội đi.

.....

Trong phòng bác sĩ. Cậu ngồi vào ghế đối diện với ông, ông đưa cho cậu một cốc nước và hỏi:

- Cậu đã biết tình trạng của bệnh nhân rồi chứ?

- Dạ...

- Cái này thật khó nói, nhưng mong gia đình hãy giữ sức cho cô ấy trong những ngày cuối, kéo dài được thêm ngày nào thì tốt ngày đó, hiện nay vẫn chưa có cách gì cả?

- Là sao thưa bác sĩ? Không còn cách nào hay sao?

Ông bác sĩ nhấp ngụm nước, giọng thất vọng:

- Cũng không phải là không có cách, cậu nhìn thấy đấy, cột sống của cô gái này kì lạ để mức mà tôi nghĩ là trường hợp đặc biệt. Rất khó để có thể thay tủy được, vì các đốt rất lộn xộn. Nhưng có thể tiến hành cấy ghép tủy nhưng không phải tủy nào cũng hợp, qua một số mẫu tủy cậu cho tôi xem, không có cái nào hợp cả, mà dù có hợp thì khả năng rất ít, sẽ xảy ra phản ứng bài trừ ngay lập tức. Với lại hiện nay dụng cụ khoa học vật chất còn hạn chế, bác sĩ trong nước khó có ai có thể ghép được một ca hóc như thế này. Xin lỗi cậu! Nó đã lên tới cấp tính rồi...Trừ khi các chuyên gia nước ngoài mới có thể làm được điều này.

- Chuyên gia nước ngoài? Có thể thật sao?

- Tôi không biết, nhưng có một người thì tôi tin chắc sẽ làm được.

- Ai ạ?

- Cậu biết bác sĩ Tember Jack?

Nam Dĩnh bất ngờ, cậu thốt lên:

- Đây không phải bác sĩ hàng đầu thế giới sao?
- Đúng là vậy, nhưng ông ấy rất bận, không chắc sẽ giúp được cậu. Mà thời gian thì không còn nhiều nữa. Bệnh nhân dạo này hay ngất và chóng mặt đúng không? Đó là biểu hiện. Nếu không nhanh chóng thì dù là ông ấy cũng không thể làm được gì đâu.
- Làm thế nào để gặp được Tember Jack?
- Đầu tháng sau, ông ấy có cuộc họp hội nghị liên minh y học ở đây, cậu hãy lợi dụng điều đó.
- Cảm ơn bác sĩ nhiều!
- Không có gì? tôi chỉ có thể giúp được như vậy.

Nam Dĩnh bước ra khỏi phòng, cậu ngồi thụp xuống, gục đầu:

- Liệu có cứu được chị không? Em phải làm thế nào bây giờ hả chị?

Hoàng Hiểu Vương ngủ thiếp bên giường bệnh, Nam Dĩnh tiến lại, xoa nhẹ mái tóc chị, lòng quặn thắt.

“ Nhất định em sẽ làm được, chị phải cố gắng chờ em đấy. Chị nhé!”

Nói rồi cậu quay bước đi.

Gió thổi từng cơn buồn đau vào căn phòng bệnh, Dương Lạp vẫn ngây thơ ngủ không biết điều gì sắp xảy đến...cô trong sáng như một bông hoa còn đọng sương vậy...

23. Chương 24: Rung Động

Dương Lạp ra viện, người ta bảo cô chỉ bị choáng mà thôi.

Hôm nay nắng vẫn khắc nghiệt như mọi ngày, Dương Lạp thấy mình khỏe nên muốn đến trường nhưng nhất định Trần Trần không cho. Cô bưng ly sữa đặc nóng vào trong phòng Dương Lạp:

- Cậu uống đi au khỏe.
- Mình rất khỏe mà... ỉnh đi học đi...! - Dương Lạp ngồi trên giường phụng phịu.
- Khỏe? Lúc nào cô ấy cũng nói như vậy, nhưng thực chất thì đâu có như vậy, Trần Trần hiểu mà. Cô ấy giống như một con búp bê vậy, rất mỏng manh, và không hề mạnh mẽ như vẻ bề ngoài đâu.
- Không là không, cậu chưa khỏe hẳn đâu, cứ uống hết sữa đi đã rồi hẵng tính. - Trần Trần quay mặt đi.
- Nóng chết, trời này cậu bắt tớ uống li sữa nóng đó thì thà tớ chết còn hơn.
- Nóng cái gì, uống đồ nóng mới mau khỏi chứ.

Nói rồi, Dương Lạp bắt buộc phải uống cạn không sót một giọt, bụng no nê, cô lăn ra ngủ ngon lành. Trần Trần đứng lặng nhìn bạn...Cô nhìn một lúc lâu, dường như cô nhóc ngày nào giờ đã lớn và xinh đẹp như một thiếu nữ thật sự rồi...

.....

Hoàng Hiểu Vương về nhà sống cũng đã được ba ngày, nhưng cậu thấy không thoải mái như ở căn biệt thự Ngọc Bích. Đã sang chiều, cậu bỏ bữa trưa và ngồi lì trong nhà, cho đến khi có tiếng gõ cửa.

“ Cốc cốc”

- Mời vào.

Hoàng Hiểu Dy bước vào, giọng hồ hởi:

- Sao em không ăn trưa?
- Em hơi mệt...
- Mệt mấy cũng phải ăn chứ.
- Vâng.

Lập tức cô sấn vào lòng Hoàng Hiểu Vương, nũng nịu:

- Vương à...
- Dạ?
- Chiều nay bạn chị tổ chức sinh nhật, em đi cùng chị nha.
- Ô sinh nhật bạn chị, sao em lại đi được.
- Không sao hết, đi cùng chị đi mà, năm giờ chiều chị chờ nha.

Chưa kịp nghe Hoàng Hiểu Vương trả lời, Hoàng Hiểu Dy đã vội chạy tót ra ngoài. Cậu chỉ ngó người ra phía sau, cậu tính chiều nay đi thăm Dương Lạp nhưng thôi đành chiều lòng chị gái vậy.

Chiều đến nhanh. Cậu mặc chiếc áo phông đen và chiếc quần bò xám, bước xuống dưới nhà, cậu đã bắt gặp Hoàng Hiểu Dy trong chiếc váy ngắn bó sát người, màu đỏ chói và đôi giày cao gót đồng màu. Cô nháy mắt với cậu, cậu lấy con xe thân thuộc của mình ra - Bugatti Veyron. Hai người thong thả đi trên con đường xanh mướt cây, Hoàng Hiểu Dy vén mái tóc vàng sang một bên, vẻ mặt mãn nguyện, cô bắt chuyện:

- Năm tháng qua đã có chuyện gì? Em kể chị nghe được chứ?
- Có chuyện gì đâu chị.

Cậu nhìn về phía trước, tay nắm chặt vô lăng, Hoàng Hiểu Dy trườn người dựa lên vai cậu, cậu hơi chuyển choáng, cậu nhú mày:

- Chị, em đang lái xe mà.
- Có sao đâu, chị dựa một chút thôi. Năm tháng qua đúng là địa ngục mà, chị phải khổ sở biết mấy đấy.
- Vâng.

Rồi im lặng, nắng tắt dần, càng lúc càng mờ nhạt sau bánh xe, cuối cùng cũng đến nơi, một nhà hàng sang trọng kiểu Pháp. Cậu đỗ xe vào, hai người đi tới quầy tiếp tân, trông họ nổi trội giữa muôn người đang ở đây, cô nàng tiếp tân vừa thấy Hoàng Hiểu Vương tưởng như lú cả lưỡi vào:

- Hai...người...tìm ai...?
- Cho tìm phòng số 289.- Hiểu Dy nhanh nhẩu.
- Xin mời đọc tên ạ?
- Hoàng Hiểu Dy và Hoàng Hiểu Vương.
- Vâng, đây là chìa khóa của hai vị.

Hai người vừa đi khỏi, cô tiếp tân đã rút lên:

- Trời ơi, cậu ấy tên Hoàng Hiểu Vương đấy,...cái tên đã gọi sự quý tộc rồi...đẹp trai quá đi mất.
- Anh chàng bên cạnh vội đập vào vai cô:
- Tỉnh mộng dùm đi! Người ta là nhà giàu có mà.
 - Thì sao chứ? Tối nay tớ sẽ trực ca đêm nhá.
 - Tùy cậu thôi...

...

Căn phòng mở ra, rất nhiều các chàng trai cô gái đang ngồi quanh bàn la liệt thức ăn, Hoàng Hiểu Dy hỏi:

- Chào mọi người, tôi đến rồi đây.

- Vào đi vào đi. - Mọi người hò hét ầm ĩ, Vương thấy không quen nơi này lắm, ồ ào.

Khi đã ngồi yên vị, một cô nàng có vẻ như là nhân vật chính giờ cao ly rượu:

- Nào, cạn ly nhé.

Họ uống cạn, xong, một người khác hỏi:

- Hiểu Dy, đã lâu không thấy cậu, bộ đi đâu hả? Mà chàng bên cạnh kia là ai thế?

Hoàng Hiểu Dy kéo sát cậu vào cạnh mình:

- Tất nhiên bạn trai tôi rồi.

Hiểu Vương hơi bất ngờ, cô cấu mạnh vào đùi cậu khiến cậu không nói gì được.

- Trời đất, đẹp trai quá đi mất, nhìn cậu ấy kìa, hình như mới học cấp ba thôi đấy.

- Đúng rồi! Lớp 11. ha ha.

- Làm thế nào mà cua được cậu nhóc vậy?

- Tình yêu mà, cưa cẩm gì chứ?

- Không ngờ đấy, Hiểu Dy siêu gợi cảm khiến bao chàng say đắm mà cuối cùng cũng dừng chân tại cậu nhóc này sao.

Thấy mọi người bàn tán về mình nhiều, Hoàng Hiểu Vương thấy nóng mắt, cậu đứng bật dậy, đá cái ghế chiếc mặt:

- Im đi lũ đàn bà nhiều chuyện.

Cậu bỏ ra ngoài, Hoàng Hiểu Dy vội vã ngăn lại:

- Khoan đã, anh định đi đâu chứ.

Mọi người ngó ra một lúc rồi vội cười khúc khích:

- Đúng mẫu bạn trai của tớ, vừa mạnh mẽ, vừa ngỗ ngược, mình thích nha.

- Sao chị lại gọi em là anh như vậy?- Hiểu Vương gất gỏng.

Hoàng Hiểu Dy thì thầm vào tai cậu:

- Giúp chị đi mà. Chị xin em đấy.

Tính cậu trước giờ không thích đùa quá trớn, nên văng tay chị ra, bỏ đi. Đám bạn thấy thế liền hỏi:

- Sao thế? Cậu ấy đi đâu vậy?

- À, nó ngại ấy mà, nên bỏ đi rồi.- Cô cười gượng.

- Trời, dễ thương ghê, lần sau nhớ dẫn nó đến nha.

....

Hoàng Hiểu Vương bước vội ra quầy tiếp tân, đưa một chiếc chìa khóa cho cô nhân viên và nói:

- Chị làm ơn đưa chiếc chìa khóa này cho cô gái vừa này mặc váy đỏ ấy và bảo là lái xe về nhà cho em nhé.

Nói xong cậu đi liền. Cô nhân viên còn đang ngây ra như phỗng, nhìn chăm chăm vào chiếc chìa khóa, vội gọi cậu bạn bên cạnh lại:

- Đây có đúng là chìa khóa xe Bugatti Veyron không?

-Ồ đúng rồi, có hình chính hãng ở đây mà.

- Trời ơi, siêu xe số 1 thế giới...Sao cậu ta lại có thể giàu đến như vậy...?- Cô nàng hét ầm lên khiến mọi người xung quanh chú ý.

Hoàng Hiểu Vương lững thững đi bộ trên vỉa hè, tay dứt túi quần. Đang đi bỗng chợt có một cô gái đi xe đạp loạng choạng sắp đâm vào cậu, cậu vội né sang một bên, quát lớn:

- Gì đây? Cô định giết người à?

Cô gái dựng xe lên, mặt không chút biểu cảm:

- Xin lỗi.

-Ồ ờ...! - Cậu cúi đầu nhìn rõ mặt cô gái, quen quá, cậu ồ lên:

-Ồ! Hình như là học lớp cạnh lớp tôi thì phải?

Cô ngược nhìn cậu, nhúm mày, giọng chán nản:

- Thì sao?

Nói rồi cô ta phóng xe đạp vụt đi, cậu vội chạy đuổi theo:

- Khoan đã, khoan đã...

Cô kịp dừng xe khi cậu sắp thở không ra hơi:

- Có gì à?

- Cho tôi đi kè đi...

Cô ta nhìn từ đầu đến chân cậu, lạnh lùng.

- Người như cậu mà phải đi xe đạp à, làm ơn cho tôi yên.

- Không, cho tôi đi kè đi mà.- Cậu gãi đầu cười nhăn nhó.

- Vậy cậu lên nhanh dùm đi.- Cô bực dọc chỉ vào yên xe.

Hoàng Hiểu Vương cười hớn hở leo lên, trông bộ điệu họ thật buồn cười, một cô gái lai một chàng trai trên chiếc xe đạp cà tàng đi trên con phố Nhị Hà hoa lệ này. Cậu cười toe toét:

- Không ngờ thời buổi này còn có người đi xe đạp cơ đấy.

- Học sinh chưa điều khiển được phương tiện gắn máy, cậu không muốn thì xuống dùm tôi cái.

- À, không không...tôi đùa thôi mà.

Tiếng lách cách của chiếc xe trong buổi xế tối nghe thật giản dị, cậu hít thở mùi gió trong từng bước đi chậm rãi, cô khẽ hỏi:

- Nhà cậu ở đâu vậy?

- Nhà tôi á? Tôi còn không biết nữa là cô.

Xe đạp dừng hẳn, cậu ngạc nhiên hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

- Cậu đang đùa tôi đấy à?- Cô quay đầu lờ cậu.

- Ồ, tôi đâu có.

- Tôi không lai người như cậu đâu, cậu xuống đi.

- Ồ, tôi có làm gì cô đâu?

Cô hất cậu xuống, khiến cậu chuệnh choạng suýt ngã:

- Ah...gì vậy trời?

Cô kéo sụp chiếc mũ xuống, giọng đều đều:

- Cậu trả tiền cho tôi chuyển xe vừa rồi đi.

- Hả? - Hoàng Hiểu vương há hốc mồm. - Như vậy mà cô cũng đòi tiền à?

- Ồ.

- Nhưng tôi không mang tiền ở người.

- Vậy sáng mai tôi sẽ qua lớp cậu đòi.

Cô nói rồi phóng xe đạp đi mất. Cậu đứng ngẩn tò te, khốn thật, cậu bị cho rơi. Nhưng mà kể cũng thoải mái thật, lần đầu sau bao nhiêu chuyện cậu có thể cười thoải mái như thế này. Cậu ngồi xuống đường cười thầm: “ Không biết mai cô ấy có qua thật không nhỉ? ”

....

Sáng sớm hôm sau, trường cấp ba Hòa Diện ồn ào cho buổi học mới và cũng để chuẩn bị cho kì đại hội thể thao sắp tới. Hoàng Hiểu Vương ngồi trong lớp ngóng chờ cô bạn sẽ sang. Dương Lạp thấy biểu hiện lạ của anh, bèn hỏi:

- Ngóng ai vậy?

- À, có gì đâu. - Cậu gượng cười.

Dương Lạp nắm được ngay điểm yếu:

- Còn chối, rõ ràng là cứ ngẩn cổ nhìn ra lớp học từ nãy đến giờ.

Hoàng Hiểu Vương không nói gì nữa, chỉ cười trừ. Nhưng cậu cũng công nhận là rất muốn gặp lại cô ấy.

Giữa buổi học, một cô gái với mái tóc xù buộc gọn lên cao, khuôn mặt bầu bĩnh và nước da trắng, trông khá đáng yêu, cô đứng trước cửa lớp Hoàng Hiểu Vương, khoanh tay trước ngực, nói lớn:

- Gã tóc hạt dẻ hôm qua là ai trong lớp này thế?

Mọi người dồn sự chú ý vào cô gái trông khá ngông nghênh kia, Hoàng Hiểu Vương giật mình, dơ tay vẫy vẫy:

- Đây, tôi đây...

Mọi người lại một lần nữa kinh ngạc. Cô gái bước đến chỗ cậu, chìa tay:

- Tiền?

Cậu lại gãi gãi đầu cười nhăn nhó:

- Tôi quên ở nhà mất rồi.

Nói là vậy, nhưng không lúc nào là cậu không mang tiền theo cả, để phòng bị đủ thứ.

Cô gái đứng lặng hồi lâu, rồi đưa cho cậu một mẫu giấy nhỏ:

- Đây là số điện thoại của tôi, chiều nay cậu nhớ gọi cho tôi đấy. Chào cậu.

Nói rồi cô quay vụt đi, bước nhanh ra khỏi lớp, Dương Lạp còn chưa khỏi ngạc nhiên:

- Cô ấy...là ai thế?

Không thấy anh trả lời, cô quay sang nhìn, hóa ra anh đang ngẩn ngơ nhìn mẫu giấy ghi số điện thoại của cô gái ban nãy, cô phải lắc mạnh đầu anh:

- Này...này.

- A...hả? - Cậu giật mình ngẩng lên.

- Rốt cuộc cô ấy là ai vậy hả?

- A...anh không biết...!- Mắt cậu lơ đãng và một nụ cười thâm.

Dương Lạp nheo mày, rõ ràng anh đang giấu cô điều gì. Nhưng chỉ cần thấy anh vui như vậy là ổn rồi.

Một chiều nắng như thiêu đốt, mùa hè ở Nhị Hà chia ra thành nhiều đợt, có đợt chỉ dịu dịu, nhưng lại có lúc nóng đến phát điên, và hôm nay chính là thời điểm nóng nhất. Tiếng ve ngân trên các vòm lá, da diết đến mức mà người nghe muốn chết nóng trong tiếng kêu đó. Hoàng Hiểu Vương ngồi trong xe mà còn nhể nhại mồ hôi, cậu thầm nghĩ: “ Chả nhẽ lại lắp cái điều hòa vào cái xe này.” Điều hòa của xe không đủ làm cậu dễ chịu được, cậu mở điện thoại, cầm cái gì bây giờ cũng nóng cả, cậu rút mẩu giấy đang chết lạng trong túi mình. Số điện thoại của cô ấy được ghi hơi ẩu, dường như là viết vội lắm. Cậu muốn kéo dài thời gian gọi cho cô ấy, vì sợ nó sẽ trôi qua thật nhanh. Cậu chẳng hiểu cái cảm giác này là sao nữa, nhưng cứ nghĩ đến cô ấy là cậu lại muốn cười, cô ấy đặc biệt thật đấy. Ngoại trừ Dương Lạp ra, không ai khiến cậu nghĩ nhiều đến vậy, cứ như sự an bài của số phận. Cậu bấm chậm rãi từng số một.

[píp...píp...]

Từng tiếng cứ kéo dài lê thê.

[píp...píp...]

- Ah bực thật...Sao không nghe máy?

Cậu nhận được tin nhắn:

[Ai vậy ạ?]

Cậu liền nhắn lại:

- Tôi Hoàng Hiểu Vương đây, sao cô không nghe máy vậy hả?

[Là ai? Tôi đang làm việc nên không nghe được.]

“ Cũng phải, cô ấy đâu biết tên mình.”

- Tôi là người nợ tiền xe đạp cô này, cô đang ở đâu?

[Ra là cậu à...]

- Cô đang ở đâu?

[Cây xăng số 23.]

Cậu quên cả nóng bức, lập tức phóng xe đến đó luôn. Trong đầu hiện lên cả tá suy nghĩ: “ Sao cô ấy lại ở đây nhỉ? Chắc đi đổ xăng.”

Con đường trải dài với những cánh đồng lúa vàng chín, qua khuôn nhìn của chiếc kính râm, cảnh vật trông dịu dàng hơn, đỡ nóng mắt hơn. Cậu đóng cửa hai bên, tránh hơi nóng bốc vào trong xe. Nửa giờ sau, cậu dừng xe trước cửa cây xăng số 23. Cậu bỏ kính râm để nhìn rõ hơn cô gái phía trước, mái tóc xù được búi gọn, chiếc mũ lưỡi trai trắng nghịch ngợm đội ngược ra sau, khuôn mặt bầu bĩnh, đôi mắt trong vắt như làn nước mùa thu đang cong cong lên cười, nụ cười rạng rỡ trước ánh nắng gay gắt. Nụ cười ấy khiến tim cậu đập thình thịch. Cô ấy làm nhân viên đổ xăng.

Cậu lái xe lại gần, đỗ cạnh chỗ cô đứng, kéo kính xuống và nói:

- Đây bình nhé bé.

Mấy nhân viên khác thấy xe cậu thì hết sức trầm trồ, còn mấy cô gái thì không sao rời mắt khỏi cậu được. Sau khi đã đổ xăng xong, cậu lái gọn xe vào một chỗ và bước xuống:

- Đây, đây, cô kia.

Cô gái quay lại nhìn cậu khó hiểu:

- Gì vậy?

- Tôi đến trả tiền cô mà. Đi với tôi. - Cậu nắm tay cô trực kéo đi.
- Không, tôi còn đang làm việc mà. - Cô dứt tay ra.
- Làm gì cái công việc này, rất nguy hiểm đến cô đấy, cô không đọc báo à?
- Kệ tôi, tôi thích công việc này.
- Không nói nhiều. - Cậu kéo mạnh tay cô lôi lên xe, sức mạnh của một cô gái không thể sánh bằng một chàng trai thanh niên được.

Chiếc xe phóng vụt đi trước sự kinh ngạc đến há hốc mồm của mọi người.

Trên xe.

- Cậu làm cái gì vậy? - Cô vẫn mặc nguyên quần áo nhân viên và vẻ mặt tức giận.
- Tôi đưa cô đi chỗ này hay hơn.
- Không, cậu đưa tôi trở lại ngay trước khi tôi hét lên đấy.
- Hết đi. - Hoàng Hiếu Vương dừng dừng.

Cô gái không làm gì được bèn rút điện thoại gọi:

- Alo, sở cảnh sát ạ, tôi...

Hoàng Hiếu Vương giật điện thoại và hét lên:

- Cô điên à?
- Cậu đang bắt cóc tôi. - Cô gái đánh mặt.

Hoàng Hiếu Vương phì cười, cậu không tưởng tượng được cô ấy sẽ gọi cho cảnh sát, đúng là dễ thương thật.

Đi được một lúc thì đến một quán ăn tự phục vụ. Hoàng Hiếu Vương bước xuống xe, mở cửa cho cô nhưng cô gái đã tự xuống rồi.

Mọi người xung quanh nhìn họ một cách lạ lùng, một chàng trai ăn mặc chải chuốt, một cô gái mặc đồ nhem nhuốc, nhưng trông họ có nét gì rất ngộ nghĩnh.

Họ ngồi vào một bàn ăn, Hoàng Hiếu Vương nói lớn:

- Phục vụ.

Cô gái cau mày, chỉ vào cái biển quán:

- Cậu không thấy cái biển quán là tự phục vụ à?

Hoàng Hiếu Vương gãi đầu cười:

- Ủ tôi xin lỗi, mà cô tên gì để dễ gọi?
- Lục Trúc.

- Tên nghe lạ nhỉ? Lần đầu nghe tên như vậy đấy, tôi tên Hoàng Hiếu Vương.

Cô im lặng một lúc rồi chìa tay ra:

- Đến đây chẳng để làm gì cả, cậu trả tiền tôi đi.

Hoàng Hiếu Vương hơi sững sờ một chút, cậu không nghĩ cô ấy lại cần tiền đến vậy.

- Cô cần vậy à? Tôi không thiếu đâu, mà cô sao lại làm ở cái nơi nguy hiểm như vậy?

Trúc im lặng, cô đứng bật dậy:

- Tôi chẳng cần thiết phải nói với cậu điều đó, đủ rồi, nếu cậu không đưa thì thôi tôi đi đây.

Cô bỏ ra ngoài, Hoàng Hiếu Vương chạy đuổi theo:

- Khoan đã, sao cô lại giận?

Cô đứng khựng lại, nói lạnh lùng:

- Tôi giận hả? Cậu không nên gặp tôi nữa, coi như tôi chẳng công cậu vậy.

Cậu nắm chặt lấy tay cô:

- Cô thích tiền đến vậy hả? Nếu vậy tôi sẽ cho cô, đừng có làm mấy việc đó nữa, tôi sẽ cho cô thứ cô cần.

“ Bốp”

Một cái tát giáng xuống má Hoàng Hiếu Vương:

- Cậu im đi, cậu là gì của tôi à? Sao tôi phải nghe theo cậu? Tôi biết tự kiếm tiền. Tôi không phải kẻ ăn bám vào cha mẹ như cậu.

Nói rồi cô vụt chạy, chạy rất nhanh, cho đến khi bóng cô mờ dần trong mắt cậu, cậu mới tỉnh ra, lần đầu tiên có người đánh cậu...cô ấy...Cậu ngồi thụp xuống, cười ngớ ngẩn, nghĩ sao khi mình quá dựa dẫm vào gia đình rồi ư? Mà trước nay cậu đã làm ra đồng nào đâu, cậu không có tư cách cho cô ấy tát cả. Cậu thấy mình giống một thằng vô dụng đến lạ.

Cậu lái xe đuổi theo nhưng bóng cô đã biến mất rồi, cậu tức giận đập tay vào vô lăng đến nỗi đỏ cả lên, tự trách mình đã làm điều thật ngớ ngẩn.

Sáng sớm hôm sau, tại trường cấp ba Hòa Diện.

Hoàng Hiếu Vương ngồi chán nản trong lớp học, cậu nhìn ra ngoài lớp học ngao ngán: “ không ngờ mình có cũng lúc tương tự thế này, làm thế nào gặp lại cô ấy bây giờ? Mình muốn nói lời xin lỗi.”

Dương Lạp thấy anh có vẻ khác mọi ngày liền lại hỏi:

- Đạo gần đây anh sao thế?

Cậu ngẩn ngơ nhìn em:

- Chắc anh đang thương một người?

- Gì cơ? - Cô hét toáng lên.

- Làm gì mà hét ghê vậy? - Cậu thất vọng úp mặt xuống bàn. - Anh mệt, khi nào đến trưa thì gọi anh.

Cô cười khúc khích ra kể với Trần Trần.

Trưa đến, nắng nhẹ.

Học sinh chen lấn ở nhà ăn, Dương Lạp và Trần Trần đứng xị mặt vì không đủ sức chen vào, Hoàng Hiếu Vương bước xuống thấy vậy bèn hét lớn:

- Tránh ra bọn kia.

Mọi người giật mình quay lại, hoạt động ngưng lại trong 30 giây, thế rồi tất cả ngoan ngoãn rẽ ra thành một lối đi cho cậu. Dương Lạp lúc này thấy uy lực anh mình cũng ghê gớm thật. Ba người đi vào trong, chờ ba người họ đi xong, đám người lại lạo nhạo như ong vỡ tổ, đến bên bàn bếp, Hoàng Hiếu Vương gọi ba suất cơm đặc biệt, và người bê chúng ra bàn là...Lục Trúc. Khuôn mặt cô lấm lem bụi khói, đôi mắt thâm quầng của nhiều đêm không ngủ. Cậu đờ người, cô ấy làm cả công việc này vào giờ nghỉ trưa sao? Cậu đứng dậy:

- Sao cô làm cả việc này nữa.

Lục Trúc sau khi dọn phần ăn của ba người ra, lạnh lùng quay đi, không nói gì. Cậu không chịu nổi mình bị xem thường, liền kéo tay cô:

- Cô đứng lại đó.

Lục Trúc quay lại mặt lạnh tanh:

- Vì sao?

- Vì...vì...cô là của tôi.

Cậu nói xong thì ngượng chín mặt, lấy tay che quay đi. Mọi người không khỏi shock trước câu nói của cậu, còn Dương Lạp và Trần Trần thì khỏi nói.

Lục Trúc cũng không khỏi bất ngờ.

Mọi người hét ầm lên:

- Tổ tình, Hoàng Hiểu Vương tổ tình kìa.

Cậu tức giận, đá cái bàn bên cạnh:

- Câm đi!

Thế là mọi người lại im lặng, cậu mong chờ câu trả lời của cô nhưng không, cô giăng tay ra, bỏ đi. Hoàng Hiểu Vương đứng như trời trồng, giống như mình vừa bị đá vấp.

Mọi người biết sắp có chuyện chẳng lành, bèn nhanh chóng bê khay cơm của mình đi chỗ khác, bỗng chốc nhà ăn vắng đến lạ lùng. Chỉ còn lại ba người. Hoàng Hiểu Vương đứng lặng người, bỗng chốc cười lớn khiến Dương Lạp giật mình, cô lo lắng:

- Anh có bị sao không?

- ha ha ha ha, buồn cười quá, không ngờ mình bị từ chối.

“ Chắc trong lòng anh ấy đang bị tổn thương lắm đây.” - Dương Lạp thầm nghĩ.

- Lòng tự trọng bị đẩy xuống vực rồi. - Trần Trần tắc lưỡi.- Thế nào mai cũng đồn ầm lên cho xem, rằng cậu thiếu gia kiêu ngạo Hoàng Hiểu Vương bị một cô nàng nghèo từ chối.

Dương Lạp vội vã bịt mồm bạn:

- Cậu thích chết phải không?

Rồi Hoàng Hiểu Vương bỏ ra ngoài, trong lòng cậu dường như đang bị một cái gì đó gào thét vậy, tuyệt vọng quá, chán nản quá, vậy là cậu đã không thành công trong chuyện này rồi. Chiếc xe lăn bánh chậm chậm trên con đường về nhà, nó giống như tim cậu dần khô héo vậy. Cậu vẫn còn nhớ nét mặt của cô ấy, có nét gì không tin lời của cậu, đau lòng đến chết mất. Chắc cô ấy đã ghét cậu rồi. Cậu mở điện thoại, số cô ấy đầy, hiện lù lù trên máy cậu, cậu đã muốn gọi biết bao nhưng lại không dám, điều đó có thể sẽ khiến cô ấy nghĩ cậu là kẻ phiền phức mà thôi.

Cậu lái xe vào trong sân, tâm trạng rối loạn, Hoàng Hiểu Vương mặc bộ quần áo mỏng manh, vừa thấy cậu về thì chạy ra ôm choàng lấy cổ:

- Tiểu Vương, em về muộn thế?

Cậu nhẹ nhàng gỡ tay chị ra, chán nản:

- Em mệt lắm, em về phòng đây.

Cô vội choàng lấy tay cậu:

- Thôi em cứ nghỉ đi, nhưng tối nay chị dẫn em đến một nơi này, đảm bảo em rất thích.

- Thôi, em mệt lắm.- Cậu trực bỏ vào trong.

- Không phải là nhà hàng đâu, một quán khoai nướng cực ngon.

Cậu khựng lại, quay đầu:

- Khoai nướng? Nhị Hà mà có bán khoai nữa hả chị?

- Tất nhiên rồi, rất ngon là đằng khác nữa. Tối nay đi nhé.

Cậu nghe bụng mình kêu ré, mà từ trưa đến giờ cậu cũng chưa ăn gì thật. Cứ ăn đã rồi mọi chuyện sẽ qua thôi. Cậu liền nói với vào trong khu vườn:

- Bác quản gia, gọi người rửa con Bugatti cho cháu nhé.
- Vâng cậu chủ. - Tiếng nói già nua vọng ra từ khuôn viên trường rộng lớn.
- Gì vậy? - Hoàng Hiểu Dy tròn mắt.
- Chúng ta đi ăn luôn đi, em đói.

Hiểu Dy mừng quýnh, cô chạy tót lên lầu:

- Chờ chị đi thay đồ đã nhé.

Cậu tiện thể cũng đi lấy chìa khóa xe mô tô của mình, đi xe máy ắt vậy, trời cũng oi quá. Cậu đỗ xe ra trước cổng, Hoàng Hiểu Dy vội vã chạy xuống:

- Chờ chị đã nào.

Cô mặc chiếc váy ngắn cũn, cậu nheo mắt:

- Chị không sợ nó tốc lên à?

Cô ngượng ngùng phẩy phẩy tay:

- Gì chứ? Sao không đi xe ô tô?
- Em cho rửa rồi còn gì.

Lôi thôi một hồi, chiếc xe mô tô của cậu phóng nhanh với tốc độ kinh hoàng, Hiểu Dy hét ầm lên:

- Trời ơi! Sao em đi nhanh quá vậy? Chậm thôi.....

Mặc kệ tiếng la của chị, cậu vẫn phóng đi, vừa đói lại vừa giận nên cậu chẳng màng gì cả. Chiều tà buông nhẹ nhẹ, chiếc xe vẫn phóng với tốc độ kinh hoàng. Thoáng chốc đã đến cái quán nhỏ lụp sụp, toàn mấy người già với trẻ con cả, cậu cau có:

- Gì đấy? Quán này ngon thật không đấy chị?

Hoàng Hiểu Dy vẫn còn thất kinh, cô loạng choạng bước xuống:

- Ngon...ngon...thật mà...!

Cô kéo tay cậu vào, ngồi một chỗ khuất, cô gọi lớn:

- Cho một đĩa khoai nướng đã lột vỏ đi em ơi.
- Có ngay!

Giọng nói nghe quen quen nhưng cậu cũng không muốn nghĩ nữa, chờ lâu lâu, cậu bảo Hoàng Hiểu Dy ngồi chờ rồi đi ra sau quán xem. Bất ngờ cậu bắt gặp Lục Trúc đang đứng lột vỏ khoai với một tên con trai, hai người cười cười nói nói rất vui vẻ, cậu bỗng nghe tim mình đau quặn, gã ta là ai mà khiến cô ấy vui như vậy chứ. Cậu lại gần, giật tay hỏi cô:

- Hắn là ai hả? Sao cô lại làm ở đây với hắn?

Cô nhìn cậu có vẻ bất ngờ xong mặt lập tức tối sầm vào:

- Thì sao? Đâu liên quan cậu.

Cậu trai bên cạnh thấy lạ bèn hỏi:

- Ai vậy Tiểu Lục?

“ Tiểu Lục ư? Hắn dám gọi cô ấy thân mật như vậy ư?”- Hoàng Hiểu Vương bực dọc.

- Một gã thần kinh.- Cô lơ đãng nói rồi tiếp tục bóc vỏ khoai.

- Cái gì? Cô bảo tôi thần kinh á? - Hoàng Hiểu Vương tức giận tiến lại gần cô.

Theo phản xạ tự nhiên, cô lùi lại ra sau phòng vệ, thấy vậy, gã trai ban nãy bèn đứng chắn trước mặt Lục Trúc, dang tay bảo vệ:

- Cậu định làm gì?

Nhìn vẻ mặt của hắn, cậu không kìm nổi tức giận, nắm chặt tay giờ lên và...

“ Bốp!”

Gã trai ngã lộn ra đất, máu tươi chảy ra từ khóe miệng. Lục Trúc hét lên thất thanh. Mọi người nghe vậy bèn chạy lại xem, chỉ thấy cảnh tượng thật hãi hùng: Một cô gái đang quỳ cạnh chàng trai ngã trên đất, hốt hoảng. Và trước đó là một cậu trai đang đứng như trời trồng, hai tay run run. Hoàng Hiểu Dy chạy lại bên Hoàng Hiểu Vương:

- Chuyện gì vậy?

- Không có gì cả.- Cậu quay người định bỏ đi thì chợt Lục Trúc đứng bắt dậy, quát lớn:

- Cậu là loại người gì thế hả? Cậu không thể tỏ ra hối lỗi một chút à?

Cậu khựng lại, im lặng. Cô tiếp tục:

- Tôi ghét nhất loại người như cậu. Đừng có nghĩ mọi thứ đều là của mình, tôi không phải là của cậu và cậu chẳng có quyền gì mà đánh người như vậy. Sao cậu không buông tha cho tôi hả?

Hoàng Hiểu Vương mím chặt môi, cậu làm như vậy cũng là vì cô ấy mà thôi, cậu không thể chịu nổi có kẻ dám ngang nhiên đứng cạnh cô như thế, dù là ai đi chăng nữa, cậu đã không cho phép thì càng không thể. Thứ tình cảm này không phải là sét đánh như người ta nói, tim cậu đập loạn nhịp vì cô ấy, vậy mà cô ấy lại không hiểu cho cậu, tại sao lại ghét cậu như vậy?

- Cậu đi khỏi mắt tôi và đừng bao giờ xuất hiện ở đây nữa.

Hoàng Hiểu Vương gồng mình tiến đến cô thật nhanh, cô gái lùi theo mỗi bước chân, cậu giận rồi. Đến khi không còn chỗ để lùi nữa, cô bị dồn vào góc tường, cậu giơ tay nắm chặt lấy hai tay cô, cô hoảng hốt giằng ra. Cậu cứ tiến mặt lại gần, gần nữa và môi cậu chạm môi cô buốt giá, nụ hôn run rẩy, cậu hôn mạnh, ra sức ngấu nghiến bờ môi mềm mại kia, cố gắng làm cô chết ngạt trong nụ hôn còn nóng bỏng hơn lửa, Lục Trúc tìm cách thoát khỏi nhưng cậu vẫn không buông tha. Cô gái giằng ra, đang định nói thì Hoàng Hiểu Vương lại tiếp tục chạm môi cô...khiến cô không sao nói được...đến khi nước mắt cô chạm phải má cậu, cậu mới giật mình buông ra:

- Xin...lỗi, tôi chỉ không...muốn em...nói tôi như vậy.

Cô khóc thốn thức, nước mắt rơi đầy xuống vạt áo cậu. Cô mếu máo:

- Đồ khốn...cậu đã làm gì...tôi hả? Cậu biết...đây là nụ hôn...đầu tiên của...tôi không...hả?

Hoàng Hiểu Vương bất ngờ, cô gái này gây thơ đến vậy ư? Cậu cúi xuống:

- Xin lỗi, tôi sẽ chịu trách nhiệm, tôi sẽ bên em suốt đời, như vậy được không?

Cô vẫn khóc, không trả lời cậu, cô lấy tay áo quệt nước mắt, ánh mắt căm tức, cô quát lên:

- Cậu đi khỏi đây...đi ngay...

Hoàng Hiểu Vương quặn thắt con tim, dường như từng mạch máu đang chảy mỗi lúc một nhanh và nóng hơn, như muốn vỡ ra bên ngoài, cậu buông tay và lảo đảo bỏ đi, Hoàng Hiểu Dy chạy theo.

Cảnh vật còn lại hoang tàn. Hoàng Hiểu Vương phóng xe một cách điên dại, môi cậu còn in rõ cảm giác vừa rồi, cảm giác run rẩy của em. Cậu không biết là mình đã làm sai hay đúng nữa, chỉ thấy trái tim mình đang gào thét một cách dữ dội, ngay cả gió thổi mạnh cũng không thể xoa dịu nó, nó đã bị tổn thương nghiêm trọng. Cậu cứ thế đi mà không biết đằng sau mình, Hoàng Hiểu Dy đang tức đến đỏ mặt tía tai, môi mím chặt đến chảy máu...Cô sẽ không tha thứ cho điều này.

24. Chương 25: Thử Thách

Thử thách- cái mà mỗi con người luôn phải trải qua trong cuộc đời, nó giúp chúng ta nhận ra bao lí lẽ của cuộc sống, biết vượt lên trên số phận và biết sửa sai lỗi lầm sau những giọt nước mắt. Thế nhưng, có những thử thách không thể vượt qua, đó là khi hoàn toàn mất đi hi vọng vào một điều cuối cùng nào đó. Đó có thể là thử thách về cái chết và sự sống hay không?

Nhị Hà, lại một ngày nóng như thiêu như đốt, dù mới là sáng sớm, thế nhưng những cơn oi nồng liên tục phủ vào căn phòng bé nhỏ của Dương Lạp và Trần Trần. Gió thì không một gợn, trời lại chẳng một bóng mây, cây cối thì im lìm, chấy rụi. Nóng, nóng đến mức khủng khiếp. Dương Lạp phá bỏ luật lệ thường ngày, cô mặc bộ quần áo dây trong nhà, ngồi trước cái quạt điện, vậy mà mồ hôi vẫn túa ra, ướt nhẹp trên cơ thể, quần áo dính vào người, cô tắm từ sáng đến giờ đã năm lần, nhưng cứ mỗi lần bước ra khỏi là tắm là cô lại muốn chui ngay vào chậu nước. Cô tính đi hồ bơi chiều nay, nhưng nghĩ chắc đông người lắm nên cũng chả khá hơn, có khi càng nóng nực gấp đôi. Trần Trần hớt hết mái tóc ngắn của mình lên, không để một cọng nào chạm vào cổ lẫn trán, cô chuẩn bị bữa trưa trong tâm trạng hết sức khó chịu. Căn nhà nóng như chiếc lồng hấp vậy, Trần Trần hét toáng lên:

- Xuống ăn cơm!

Dương Lạp cố ngồi trước quạt một lúc rồi chạy vù xuống nhà, bật hết các quạt trong phòng khách lên, phủ vào mâm cơm. Cô lấy mấy viên đá cho vào khăn và buộc vào cổ, giọng thù thù:

- Nóng...nóng chết được...!

- Thôi cậu đừng rên nữa, tớ cũng nóng lắm đây. - Trần Trần cho đầu vào tủ lạnh, nói với ra.- Mà này, chiều nay Tiểu Thiên ra đấy.

- Tiểu Thiên ra đây hả?

- Ừ, vào thẳng nhà mình luôn, chắc tí tớ phải đi dọn dẹp lại nhà cửa đây, cậu cũng phải làm đấy nhé!

- Ừ...! - Dương Lạp ngao ngán và sục bát cơm chan canh.

Lần nào cũng thế, Trần Trần nấu cơm và Dương Lạp rửa bát, được chạm vào nước là niềm hạnh phúc của cô, nó mát thật. Sau khi xong xuôi bữa trưa, họ bắt tay vào dọn dẹp nhà cửa, Trần Trần lau lại cửa kính, mặc dù cô đã giải quyết nó ngày hôm qua, Lạp quét và lau lại nhà. Cô gọi chuyện:

- Tiểu Trần, cái cô gái...tên Lục Trúc ấy, cậu thấy thế nào?

- Thế nào? Tớ thấy hơi hao hao giống cậu, tính mạnh mẽ.

- Ừ...tớ cũng thấy cô ấy rất dễ mến, vậy là anh Phong đã tìm được một nửa của mình rồi. Tốt quá.

- Cậu nghĩ vậy thật à?

Dương Lạp im lặng, dù gì tình cảm của cô cũng đâu dễ phai nhòa như thế, cô không thừa nhận là mình đã hết thích anh trai, nhưng sâu thẳm trái tim cô có chút ghen tị với cô gái ấy, giống như là bị phản bội vậy. Nhưng cô lại lắc đầu cười, anh đã bao giờ thích cô đâu mà phản bội, chỉ là tình cảm anh em mà thôi. Cô mỉm cười:

- Ừ...cô gái ấy...thật tốt.

- Ừ, mình và Tiểu Thiên, dạo này lạnh nhạt quá.- Trần Trần buông tiếng thở dài.

- Hả? Sao lại thế? - Dương Lạp giật bản mình.

- Thật đấy, cậu ấy dạo này rất ít nói chuyện với mình, chắc là sau vụ biết mình đi làm quen.

- Nếu là tớ tớ cũng giận cậu luôn rồi.

- Sao? - Trần Trần quay phắt ra.

Dương Lạp cười khì:

- Chứ sao nữa, có thằng con trai nào thích bạn gái mình đi gặp mặt làm quen đâu.
- Vậy giờ phải làm sao?
- Đơn giản. - Cô búng tay. - Hãy nghe lời mình.

Hai cô gái thì thầm chuẩn bị cho âm mưu mới.

Đầu giờ chiều, nắng vẫn không giảm bớt, bù lại còn nóng hơn rất nhiều. Dương Lạp vừa gội đầu xong, cô thấy bức bối vì mái tóc dài của mình, giá mà có thể cắt ngắn nó thì tốt biết mấy, nhưng cứ mỗi khi đến tiệm cắt tóc, người ta lại bảo không cắt cho cô vì đây là mái tóc hiếm, cắt thì sẽ thành tội đồ thiên cổ mất. Dương Lạp thấy ngớ ngẩn, tóc cô có gì đặc biệt đâu, chẳng qua là nó mượt và không bao giờ rối thôi. Đang ngồi yên trước quạt điện thì có tiếng gõ cửa, Dương Lạp thầm rửa: “ Tên nào đến vào giờ này, nóng chết mất.” Xong liền chạy vội ra xem:

- Ai đấy?
- Ai gì nữa? Em Thiên đấy, mở cửa đi, em nóng chết rồi đây.

Dương Lạp cười hớn hở, vội mở cửa:

- Vào đi.

Cậu chạy tót vào ngồi trước cái quạt điện. Chiếc áo phong ướt đầm mồ hôi, mái tóc ngắn bết vào mặt, cậu rên rĩ:

- Sao ở đây nóng thế chị? Ở An Dương mát hơn nhiều...
- Tất nhiên rồi! Thằng ngốc này.

Dương Lạp cốc đầu cậu một cái rõ đau.

- Trại trẻ sao rồi nhóc?
- Ổn, các bác chăm sóc bọn trẻ tốt lắm ạ!

Cô cảm thấy nhẹ nhõm đi phần nào, vậy là tốt quá rồi.

Thiên ngó quanh phòng, rồi hỏi:

- Chị Trân đâu chị?
- Đi làm quen rồi em. - Cô tỏ vẻ ngán ngẫm.

Chu Thiên im lặng một hồi, rồi đứng bật dậy:

- Em đi sang nhà Dĩnh đây, gặp chị sau.

Dương Lạp ngớ người, cứ tưởng cậu ta sẽ lồng lộn lên chứ, sao lại bình thản quá vậy. Trân Trân trên nhà nghe thấy vậy vội chạy vút xuống:

- Khoan, khoan, em định đi đâu?

Chu Thiên quay lại nhìn, lừ mắt:

- Em tưởng chị đi làm quen rồi chứ ạ?

Cô gái đầu:

- Làm gì có chuyện đấy, em ghen à?

Chu Thiên bắt giắc đỏ mặt, Dương Lạp cười nhăn nhở, cậu vội chữa:

- Ui nhà nóng quá, nóng thế?

Hai cô gái tùm tùm cười, Trân Trân vội lấy cho cậu cốc nước đá:

- Đi đường mệt không em?
 - Em nghĩ đến chị là không mệt rồi. - Chu Thiên cười toe.
- “ Cốp”

Một cái cốc đầu nữa của Trân Trân:

- Thằng nhóc giỏi nịnh, ghét ghê.

Chu Thiên vòng tay Trân Trân ôm lên cổ mình:

- Người chị mát nhỉ?

Thấy hai người thân mật, Dương Lạp cũng đành lui mặt lên nhà cho hai người trò chuyện.

Cô ngồi cạnh cửa sổ, nghĩ vu vơ. Mấy hôm nay không gặp Nam Dĩnh, cô cảm thấy rất nhớ cậu, nhớ từ mái tóc nghịch ngợm cuốn trong băng đô của cậu, nhớ đến dáng người kiêu ngạo và nụ cười rất trẻ con nữa. Nhưng họ đã mãi cách xa rồi, cậu ấy ghét cô, cô thừa nhận, nhưng chẳng có lí do nào cho việc đó cả nên cô càng uất ức hơn, tất cả giống như trò đùa ác ý của số phận, chả lẽ cô không có quyền được yêu thương hay sao.

Điện thoại báo tin nhắn, cô mở ra đọc:

[Lạp, anh đang không biết làm thế nào?? Em có cách gì giúp anh không?]

Cô nhắn lại: [Có chuyện gì hả?]

[Ủ, Tiểu Lục hình như rất ghét anh.]

[Không có gì đâu, anh đừng lo, gặp cô ấy và nói chuyện đằng hoàng một lần đi.]

[Liệu cô ấy chịu gặp anh không?]

[Anh thử đề nghị xem sao.]

[Ủ, cảm ơn em nhiều.]

[Không có gì anh trai.]

Cô lại nằm soải ra giường buồn rầu, không có việc gì để làm cả hay sao. Học bây giờ cũng chẳng thể vào đầu vì trời nóng quá. Dưới nhà có tiếng Trân Trân vọng lên:

- Tiểu Lạp, mình với Thiên ra đây chơi chút, cậu trông nhà nhé.

“ Đáng ghét, họ bỏ rơi mình.” Cô ngao ngán đáp lại:

- Ủ, đi đi.

Tiếng cách cửa đóng cửa, cô nằm trên giường, thiu thiu vào giấc ngủ.

....

Tại quán café sát với quảng trường Nhị Hà, bên cạnh khung cửa kính nhìn ra đường, một chàng trai trong chiếc áo sơ mi đen, mái tóc màu hạt dẻ hơi rối, chiếc khuyên tai như phát ra ánh sáng diệu kì, đối diện với cậu, một cô gái có mái tóc xù buộc lên cao, đôi mắt lạnh lợi, khuôn mặt ưa nhìn. Họ cứ như vậy từ khi vào quán ba mươi phút trước. Hoàng Hiếu Vương thấy hơi ngại ngùng, cậu đánh liều gợi chuyện trước:

- A...ừm...cô...dạo này sao?

Lục Trúc thoáng giật mình, cậu đưa cặp mắt ngây dại nhìn cậu:

- Tôi đã mất việc tại hai chỗ.
- Tại sao? - Cậu không khỏi ngạc nhiên.
- Ở cây xăng và ở tiệm khoai nướng, cậu biết vì sao chứ?
- ...Thật sự...xin lỗi...!

Thật sự khi nghe tin cô ấy bị mất việc tại hai nơi ấy, cậu cảm thấy rất vui, cũng bởi vì cô ấy sẽ không phải làm những việc cực nhọc và nguy hiểm như vậy nữa. Cô đưa mắt nhìn ra dòng người đang đi lại tấp nập trên đường, thở dài:

- Tại sao...cậu lại cứ đi theo tôi vậy?

Hoàng Hiểu Vương im lặng một hồi rồi trả lời:

- Vì...tôi thích cô.

Cậu dang tay nắm chặt lấy tay cô, nhìn thẳng vào mắt người con gái ấy nhưng cô lại lẩn tránh nó.

- Xin lỗi...tôi chỉ là đứa con gái nghèo hèn, không xứng với cậu đâu.

Hoàng Hiểu Vương hơi bất ngờ:

- Sao cô lại nghĩ vậy? Tôi không quan tâm điều đó.

Lục Trúc cầm túi đứng dậy:

- Đó là suy nghĩ tiêu cực của cậu, còn tôi thì không thể? Cậu hãy lớn lên một chút đi, hãy bươn chải cuộc sống một chút đi, cổ tích đã lỗi thời rồi, lọ lem và hoàng tử không thể thành đôi được. Đừng con nít như vậy nữa.

Nói rồi cô bỏ ra khỏi quán, cậu nhìn theo bóng Lục Trúc chìm dần trong dòng người đông nghịt thì đôi mắt trở nên tuyệt vọng. Cậu ngồi im lặng suy nghĩ về những điều cô ấy nói, đúng là cậu đã không phải làm gì, sống như một ông hoàng trong tòa lâu đài vậy, buông thả, bất cần và chẳng coi một ai ra gì cả. Cậu tiêu những đồng tiền không do mình làm ra một cách vô tội vạ. Đúng như cô ấy nói, cậu hết như một tên ăn bám. Nghĩ vậy, cậu nghe lòng tự trọng của mình đang bị chìm xuống vực sâu, không sao vượt lên được, làm thế nào để thay đổi?

.....

Sáng sớm. Một ngày chủ nhật ít nắng, một ngày hạnh phúc với người dân Nhị Hà. Hoàng Hiểu Vương phóng mô tô ra khỏi nhà, tâm trạng vui vẻ lạ thường. Cậu lái xe đến một khu chợ địa phương, sau khi gửi xe, cậu chạy nhanh đến một quầy hàng bán hoa quả. Tại đó, một cô gái đang xếp lại những thùng hoa quả to lớn, cậu vội chạy đến đỡ lấy, cô quay lại ngạc nhiên hết sức, nhưng cũng để cậu giúp bê những thùng quả đó. Ba mươi phút xếp đi xếp lại đóng thùng lộn xộn, người Hoàng Hiểu Vương nhễ nhại mồ hôi, Lục Trúc lặng lẽ quan sát, có lẽ lần đầu cô thấy vị công tử bột này đụng vào việc. Lúc Trúc ném cho cậu chai nước, cậu tu gần hết, lấy tay áo quạt mồ hôi:

- Em làm những việc nặng nhọc này ư?

- Chúng ta bằng tuổi. - Cô nghiêm giọng.

- A...xin lỗi...! - Cậu lấy tay gãi đầu.

Họ ngồi lên một thanh gỗ, mấy bác bán hàng bên cạnh lấy làm lạ:

- Tiểu Lục, ai vậy con? Nhìn đẹp trai quá nha. Bộ bạn trai hay sao?

Cô cười trừ rồi xua xua tay:

- Dạ không đâu ạ, bạn con.

Hoàng Hiểu Vương thở phào, dựa lưng ra sau, quay sang nhìn em, khuôn mặt rạng rỡ của em cười trong nắng nhẹ, nụ cười rất hạnh phúc. Cậu thấy tim mình đập thình thịch, tay muốn chạm vào má em. Một lọn tóc của em bị tung ra, bay bay trong gió, cậu liền lấy tay khê gài nó vào. Lục Trúc giật mình quay ra, cậu cười toe:

- Nó bị tuột ra...

Cô gái thấy tim mình xốn xang, cảm giác này là sao? Cô quay mặt chỗ khác:

- Kệ tui.

Cả buổi chiều Hoàng Hiểu Vương phụ Lục Trúc bán hoa quả, lượng khách nữ đông lên hẳn. Thỉnh thoảng cậu cười đùa:

- Ha ha...khách đông là nhờ có tôi nhe cô.

Lục Trúc thì chẳng nói gì, chỉ cười trừ, trong lòng không phục cái vẻ đẹp quá đáng của hẳn chút nào.

Họ bán đến tận chiều muộn mới về. Hai người lững thững đi ra cổng, hoàng hôn đã bao trùm. Hoàng Hiểu Vương bỗng hỏi:

- Tiểu Lục, có muốn đi mô tô không?

Cô ngây thơ hỏi lại:

- Mô tô là cái gì?

Cậu cười lớn rồi kéo tay cô về phía chiếc mô tô dựng sẵn của mình.

- Wah...đẹp quá...!- Hai mắt Lục Trúc mở to, trong sáng như một cô tiên bé bỏng.

Cậu được dịp tự tăng tốc:

- Chuyện, của tôi mà lại, mà cô có muốn đi thử không? Tôi lái.

- Được thật hả?

Và thế là Hoàng Hiểu Vương đưa cô chiếc mũ bảo hiểm và mình thì để đầu không, chiếc xe phóng vút khiến Lục Trúc chấp chới bám chặt vào eo cậu, cậu cười ha hả:

- Sao bé? Rất tuyệt đúng không?

Lục Trúc hét toáng lên:

- Trời ơi, mát quá đi mất...! a.....a.....

Hoàng Hiểu Vương thấy vui kì lạ, cuối cùng cô ấy cũng chịu cười với cậu rồi. Cảm giác này thật là tuyệt biết bao. Cậu lượn vài vòng khắp phố khiến khi họ trên đường trở về thì thành phố cũng đã lên đèn. Những bóng đèn lấp lánh soi lối đi cho cặp trai gái. Đến khi đến một căn nhà nhỏ mái gạch, Lục Trúc đòi xuống, cậu dừng xe, gắng hỏi:

- Đây là nhà cô?

- Sao? Ngoài sức tưởng tượng của cậu à? Nó quá bé đúng không?

- Tôi không có ý đó...

- Cảm ơn cậu vì chuyến đi, chào cậu, cậu về đi.

Cô nói xong thì đi vào, đóng cổng và biến mất vào đêm tối. Hoàng Hiểu Vương đứng lặng, quan sát căn nhà của em, không ngờ nó nghèo đến vậy, chẳng trách em phải đi làm thêm nhiều như vậy. Cậu thấy xót xa quá, đáng lẽ ra, bây giờ cậu cũng như em mà thôi, cũng như không được dòng họ Hoàng nhận nuôi. Cậu vòng xe đi... Vừa buồn mà lại vừa vui...nhất định mai cậu sẽ đón em đi học.

Vừa thấy bóng cậu em trai xuất hiện ở cửa, Hoàng Hiểu Dy đã chạy lại:

- Em đi đâu về muộn thế? Cả nhà chờ cơm em mà không thấy nên dọn rồi.

- Em xin lỗi. - Cậu tỏ rõ niềm vui trên khuôn mặt.

Thấy biểu hiện lạ của em, cô nghi ngờ:

- Sao em vui vậy?

- Dạ không, em về phòng đây. - Cậu chạy tốt lên lầu không nghe câu nói của chị phía sau.

Hoàng Hiểu Dy tức giận cắn móng tay:

- Khốn kiếp, chắc chắn em đã đi chơi với con nhỏ đó, em dám lạnh lùng với chị như thế sao Hoàng Hiểu Vương?

.....

Trường cấp hai Khánh Dực cách xa trung tâm thành phố nằm trên một khoảng đất rộng, một trường học quý tộc, theo người ngoài thì là như thế, trong đó toàn cậu ấm cô chiêu cả. Nam Dĩnh ngồi thờ bên cửa sổ, mái tóc vàng khiến nắng trở nên bức bối hơn, cậu chống tay vào cằm, tì xuống bàn, thở dài thườn thượt, An - bạn thân của cậu liền hỏi:

- Mà sao thế?

- Chẳng sao.

- Mà nhớ mấy đàn anh trường Hòa Diện chứ?

Cậu thoáng giật mình:

- Có chuyện gì?

- Lên sân thượng rồi bàn.

Nói xong, An bước ra khỏi lớp rồi đi lên trên sân thượng, Nam Dĩnh chần chừ một hồi rồi cũng đi theo.

Sân thượng Khánh Dực khá rộng, nhưng từ trước đến nay, không một học sinh nào dám lên đây ngoại trừ hội Nam Dĩnh, bởi vì đây là địa bàn của trùm du côn này, ngay cả giáo viên cũng không thể can thiệp. Nhìn từ trên cao, sân trường thật là nhỏ, cậu đứng dựa vào lan can, rút điều thuốc và bật lửa hút:

- Có chuyện gì với Hòa Diện?

An ngồi đối diện đó, nghịch chiếc bật lửa:

- Mà còn nhớ Tiểu Tinh không?

Điều thuốc rơi xuống sàn, cậu sững sờ:

- Sao...sao lại hỏi cô ấy?

Doãn Nhược Tinh là bạn gái cũ của Nam Dĩnh, cô đã mất trong một lần ẩu đả của cậu và kẻ thù. Chuyện tình của họ đã phải trải qua rất nhiều gian khổ mới đến được với nhau, thế nhưng, cuối cùng thì vẫn không thể ở bên nhau. Tuy đã thích Dương Lạp nhưng sâu thẳm trái tim non nớt của cậu vẫn không thể quên được cô ấy, người con gái đầu tiên cậu yêu, người con gái có nụ cười còn thánh thiện hơn cả thiên thần. Làm sao, làm sao cậu có thể quên được em...

- Anh trai cô ấy, Doãn Nhược Hạ...mày biết?

- Doãn Nhược Hạ? Hình như là trong hội của anh Vương?

- Ủ...ừ...Chẳng hay ho chút nào.

Nam Dĩnh châm điều thuốc mới, nhả khói:

- Rốt cuộc là bên Hòa Diện có chuyện gì?

- Doãn Nhược Hạ thông báo với toàn bộ khu vực là tuyên chiến với mày để trả thù cho em gái.

Nam Dĩnh hơi bàng hoàng nhưng cậu nhanh chóng lấy lại được bình tĩnh:

- Tuyên chiến à? Nghe thật hào hùng...Tao chẳng làm gì cả.

- Tao không biết được, nhưng dù gì...thì...vì mày mà Tiểu Tinh mới chết.

Nam Dĩnh biết An đã và bây giờ vẫn còn thích Tiểu Tinh, nhưng lí do nó không đến với cô ấy là vì cậu, tình bạn không cho phép nó giành bạn gái của bạn mình. Thế nhưng khi biết tin Tiểu Tinh chết, nó phải đau khổ biết mấy, bởi chính người mà nó tin tưởng nhất đã không bảo vệ được Tiểu Tinh. Cậu cười đau khổ:

- Xin lỗi...

An không nói gì, cậu đứng dậy, ném điều thuốc và bước xuống, ai có thể nhìn thấy vẻ mặt đau khổ của cậu lúc này?

Chiều dần buông, ánh nắng màu vàng sậm buông xuống khuôn viên sân thượng, trùm lên cả mái tóc vàng của Nam Dĩnh, trông cậu hết sức tuyệt vọng.

Khung cảnh ồn ào đến lạ, Nam Dĩnh rảo bước ra khỏi cổng trường, có chuyện gì đang xảy ra? Hòa Diện, là Hòa Diện, họ đang đứng chặn lối xuống trường Khánh Dực. An và Nam Dĩnh chen lên trên đứng đối diện với họ. Các đàn anh xuống tận đây có việc gì? Cậu nhìn rõ cả Hoàng Hiểu Vương và Doãn Nhược Hạ đang đứng ở hàng đầu, trên chiếc xe mô tô. Vừa thấy cậu, Doãn Nhược Hạ đã hét lên:

- Kia, tên Nam Dĩnh kia.

Hắn nhảy xuống xe, mọi người vây quanh xem, hắn xông đến như con thú điên cuồng và đâm thẳng vào mặt Nam Dĩnh khi cậu chưa kịp phản ứng. Cậu ngã nhào ra đất, máu chảy từ mũi, mọi người hét ầm lên. Hoàng Hiểu Vương kéo giạt lùi Hạ lại, quát:

- Làm gì đấy? Ai cho phép mày đánh Sói?

Nhược Hạ gồng mình, hất tay Hoàng Hiểu Vương ra, cậu chỉ thẳng vào Nam Dĩnh:

- Tại sao à? Tiểu Tinh vì ai mà chết? Vì nó đấy, vì cái sự nhu nhược của nó mà em gái tao chết, chết một cách vô nghĩa, tao là anh trai nó, nó không đáng bị như vậy vì thằng này, mày không hiểu à Vương?

An thấy vậy đứng lên:

- Đàn anh không thể trách Dĩnh được, nó cũng đau khổ và dằn vặt lắm, chuyện đó đã qua lâu rồi, hà có gì mà anh lại lôi ra để anh em xích mích nội bộ?

- Thằng ranh con kia mày im ngay đi! - Hoàng Hiểu Vương hét lên. - Ai?

Mọi người ngơ ngác, An dìu Nam Dĩnh dậy.

- Tao hỏi ai đã gây ra chuyện này?

- Là trường tư thực Hải Phong. - Một tiếng nói vô danh vọng lên.

Hoàng Hiểu Vương lên xe máy, hô lớn:

- Lên Hải Phong.

Mọi người đành nghe theo nhưng trong lòng ai cũng không muốn, bởi vì trước nay Hòa Diện không bao giờ gây hấn hay đụng chạm tới Hải Phong, mỗi người chia khu vực quản lý, toàn là những thế lực mạnh cả nên họ lấy hòa làm chữ đầu tiên. Nay Hoàng Hiểu Vương chủ động gây sự, nhất định sẽ có chuyện chẳng lành...nỗi sợ hãi dần nhen nhóm...

Nam Dĩnh và An một xe, đoàn xe phóng đi với tốc độ nhanh hết mức có thể. Một số người bắt đầu đưa tin, chỉ trong vài phút mà toàn bộ Nhị Hà đã biết, họ đổ xô đến trường Hải Phong xem.

Tại lớp học, Dương Lạp thấp thỏm:

- Chết rồi, Hòa Diện định gây với Hải Phong, nhất định sẽ rất đẫm máu, không thể được...

- Biết làm sao bây giờ? Cậu ấy đã dặn không được đến đó xem rồi, mình cũng không thể xem được. - Trần Trần chán nản lấy điện thoại dò xét tình hình.

Tại trường cấp ba tư thực Hải Phong.

Đã đứng chờ cả nửa tiếng nhưng không thấy đại ca Hải Phong lộ diện, toàn một lũ lắt nhắt, Doãn Nhược Hạ sốt ruột:

- Đại ca chúng mày đâu, sao không chịu ra mặt?

Chúng vẫn im lặng đến lạ, Hoàng Hiểu Vương này giờ ngồi hút cả chục điều thuốc, cuối cùng cũng đứng lên:

- Ra đi Ngón Dạ.

Có tiếng vỗ tay từ phía xa, một gã để đầu lụp xụp, đeo kính, quần áo chỉnh tề, dáng người gầy nhom của gã học sinh gương mẫu, đằng sau còn đeo ba lô màu trắng, cậu ta tiến đến phía Hoàng Hiểu Vương cười khẩy:

- Nay cậu đến đây có việc gì chẳng?

Hoàng Hiểu Vương giơ tay bắt tay gã:

- Hân hạnh gặp đại ca Hải Phong.

Gã kia cũng cúi đầu đáp lễ:

- Không dám đại ca Hòa Diện.

Trông họ khác xa nhau, một người điển trai, ngỗ ngược với mái tóc màu hạt dẻ và khuyên tai kim cương. Một người lại trông nhỏ thó, gầy gò chẳng ra dáng đại ca gì cả. Bên Hòa Diện hết sức ngạc nhiên khi đối diện với người đứng đầu trường lớn như Hải Phong.

Hoàng Hiểu Vương ngồi xuống ghế:

- Chuyện này, thật khó chấp nhận đấy Ngôn Dạ.

Gã kia cũng ngồi xuống:

- Chuyện gì thế?

Doãn Nhược Hạ vốn nóng tính đã nhảy bổ vào:

- Tên gầy nhom kia, đàn em của mày đã giết em gái tao.

Hoàng Hiểu Vương giật mình vì hành động ngoài dự đoán của Hạ, liền ngăn lại:

- Im ngay.

Ngôn Dạ lắc đầu cười, bỏ cặp kính dày cộp, mái tóc được xõa ra, ánh mắt sắc lạnh đến thấu tim can, cậu ta cười nhưng không rõ có phải cười không:

- Đàn em tôi giết em gái cậu? Thật không? Là ai vậy?

- Doãn Nhược Tĩnh, bạn gái của Nam Dĩnh.

Bọn đàn em đứng phía sau bắt đầu sợ hãi, chúng run cầm cập, Ngôn Dạ đứng lên, hô lớn:

- Chặt mỗi đứa một ngón tay làm quà cúng cho em gái tên này cho ta.

Mọi người thất kinh, mặt tái mét. Hoàng Hiểu Vương cũng đứng dậy, đặt tay lên vai Ngôn Dạ:

- Không cần phải vậy, chuyện lâu rồi, chỉ cần cậu thay mặt chúng xin lỗi người của tôi là được.

Ngôn Dạ cười tươi rói:

- Được thôi. - Hắn đến đứng trước mặt Doãn Nhược Hạ cúi rạp người. - Xin lỗi cậu và cả em gái cậu.

Doãn Nhược Hạ thấy hả dạ vì đại ca Hải Phong phải cúi đầu xin lỗi mình. Cậu nhẹ giọng:

- Ổn thôi, nể mặt cậu, tôi sẽ tha thứ cho lũ đàn em ngu xi của cậu. Chuyện cũng lâu quá rồi.

Mái tóc buông xõa che kín khuôn mặt, không ai biết lúc này vẻ mặt Ngôn Dạ như thế nào nhưng chắc chắn sẽ chẳng đáng vui mừng gì.

Cuộc chiến kết thúc, Hòa Diện rút quân khỏi Hải Phong. Cảnh vật lại trở nên bình thường, Ngôn Dạ lại trở về với bộ dạng ban nãy, cậu ta đi vào trường, cười khẩy:

- Đâu dễ dàng thế?

Cùng lúc đó, Hoàng Hiểu Vương cũng nói như vậy. Nhược Hạ ngạc nhiên:

- Là sao?

- Ngôn Dạ không phải gã tầm thường, đừng chủ quan, gã có bộ óc không phải của con người đâu.

- Nghĩa là gì?

- Hắn là QUÁI VẬT.

Tiếng nói của Hoàng Hiểu Vương hòa vào trong tiếng gió rít khiến cho Nhược Hạ tái mặt, có gì đó trong người cậu ta cũng sợ hãi hẳn không kém. Gã thật sự là QUÁI VẬT ư?

Tối. Tại Club 77. Trên phố Nhị Hà.

Tất cả mọi người trong tổ chức có mặt tại đây để diễn ra một cuộc họp kín. Những thành phần máu mặt tham gia gồm có: Đứng đầu trường cấp ba Hòa Diên - Hoàng Hiểu Vương, thứ hai là Doãn Nhược Hạ, Trùm cấp hai Khánh Được - Nam Dĩnh cùng An và Chu Thiên. Cầm đầu khu Tuần Bán.

Danh sách là vậy nhưng thiếu người chỉ huy khu Tuần Bán, đã quá ba mươi phút mà vẫn chưa thấy nhân vật này xuất hiện. Mọi người đều rất sốt ruột chờ đợi nhưng vẫn không thấy sự có mặt của người này. Tổ chức này là sự liên kết đặc biệt giữa hai trường học nổi tiếng và một khu phố Ẩn Chơi. Nhưng họ lại chưa bao giờ được đối diện với vị chủ của khu phố đó, tuy nhiên người này lại thường xuyên ra quân trợ giúp. Hoàng Hiểu Vương uống hết một li rượu:

- Sao cô ta vẫn chưa tới?

- Cô ta? - Nam Dĩnh kinh ngạc. - Sao lại là cô ta?

- Anh nghe đồn là thế.

Rồi lại tiếp tục im lặng. Cửa quán mở xoạch, mọi người đổ dồn ánh mắt vào nhìn, một cô gái trong chiếc váy trắng bằng vải ren, mái tóc dài buông xõa, đôi chân thon dài trong đôi giày búp bê xinh xắn. Mọi người há hốc mồm, đến nỗi mắt không thể chớp nổi. Cô gái nhẹ nhàng đến bên bàn:

- Chào các vị, tôi là chủ phố Tuần Bán, xin lỗi vì đã đến muộn.

Không thể sai được, giống quá, giống đến từng chi tiết, là cô ấy - Doãn Nhược Tinh. Cả Nam Dĩnh, Doãn Nhược Hạ và An đều không khỏi bất ngờ, họ đơ ra như tượng đá, còn khe khẽ thốt lên...

- Tiểu...Tinh.

Cô gái chớp mắt ngạc nhiên:

- Tiểu Tinh là ai? Các vị sao thế? Tôi là Mán Lộ.

- Mời cô ngồi. - Hoàng Hiểu Vương chỉ đàn em kéo ghế. Cô gái uyển chuyển ngồi xuống trước con mắt trầm trồ của mọi người, cô ta đẹp thật, nét đẹp thánh thiện, không son phấn, dáng người mảnh khảnh, đáng yêu với đôi mắt hút hồn. Nam Dĩnh lắc đầu, không thể nào, Tiểu Tinh đã chết trên tay cậu, không thể nào là cô ấy được, trừ khi cô ấy sống dậy. Cậu đánh liều hỏi lại:

- Cô tên gì? Ở...đâu?

Cô gái mỉm cười:

- Tôi tên Mán Lộ, tất nhiên ở Tuần Bán rồi. Tôi 22 tuổi rồi.

Mọi người đều không thể tin được, bề ngoài cô ta không hề tương xứng với tuổi tác, Hoàng Hiểu Vương liền yêu cầu:

- Cô cho tôi xem chứng minh thư được chứ?

Cô gái lấy từ túi ra một tấm thẻ và đưa cho cậu, quả đúng tên Mán Lộ, sinh năm 1991. Thậm chí bức ảnh cô ta chụp trong thẻ còn trẻ hơn bây giờ nhiều. Cậu hơi sững sờ:

- Cô...thật sự trẻ quá đấy.

Cô gái bật cười thành tiếng:

- Tôi già rồi, người ta bảo tôi là do thượng đế nặn nhầm đấy.

Mọi người thấy câu nói đó cũng có phần đúng đấy chứ. Nhưng rồi không gian lại trở lại vẻ nghiêm nghị lúc đầu, ánh mắt Nam Dĩnh, Doãn Nhược Hạ và An chỉ nhìn về phía cô gái lạ giống hệt Tiểu Tinh. Cô thấy hơi khó xử:

- Mọi người có thể tập trung được không? Tôi không biết là mình giống người quen nào của các vị nhưng tôi không phải là cô ấy đâu.

Tuy tất cả giống thật đấy, nhưng giọng nói thì không phải, giọng của Tiểu Tinh trong hơn cô một chút, Nam Dĩnh ngán ngẩm thở dài, tia hi vọng lại vụt tắt một cách bất ngờ. Cậu thần thờ cả buổi. Hoàng Hiểu Vương gợi chuyện:

- Cô biết Hải Phong?

Cô nàng vội ngoắc tay người phụ nữ đeo kính đi bên cạnh, cô này liền thao thao bất tuyệt:

- Hải Phong là tên trường cấp ba tư thực trực thuộc tập đoàn Bia rượu Hải Phong, vị trí nằm trên quốc lộ 15 phố Nhị Hà. Là một trong những ngôi trường có tầm cỡ. Đã từng nhiều lần đạt danh hiệu chuẩn Quốc Gia với số lượng học sinh theo học khổng lồ. Trường đã đào tạo khá nhiều ứng cử viên làm việc trong bộ máy Nhà nước hiện nay. Tổng số giáo viên ở đây là 356 người, số học sinh là 8098 người. Chỉ tiêu chất lượng cao, số học sinh đỗ đại học đạt tiêu chuẩn...

- Thôi. - Doãn Nhược Hạ quát lên. - Cô làm gì nói kinh vậy?

Mán Lộ cười hóm hỉnh:

- Vương hỏi sao tôi trả lời vậy thôi, cô ấy là thư kí của tôi.

- Vậy cô biết gì về Ngôn Dạ? - Hoàng Hiểu Vương hỏi bất ngờ.

- Không có dữ liệu về người có tên Ngôn Dạ. - Cô thư kí nói như người máy.

Cậu bất chợt cười lớn:

- Biết mà, hần đâu phải tầm thường.

- Đó là ai vậy? - Mán Lộ gặng hỏi.

- Là người đã cho bọn đàn em giết Tiểu Tinh- bạn gái của Nam Dĩnh- An đáp gọn lẹ.

Mán Lộ đứng dậy mỉm cười thân thiện:

- Yên tâm, tôi đã cập nhập hết thông tin, việc Ngôn Dạ, tôi sẽ lo chu đáo, sẽ không có bất cứ chuyện gì xảy ra nữa.

- Cô làm cách nào? - Hoàng Hiểu Vương hơi ngỡ ngàng.

- Tôi có cách của tôi, các cậu bé. Đừng thắc mắc nữa mà hãy tận hưởng cuộc sống đi.

Mán Lộ nói xong thì lập tức bước ra khỏi quán trước sự thán phục của mọi người. Bên ngoài, xe đã chờ sẵn, cô ngồi lên xe, tháo chiếc mặt nạ có khuôn mặt của Doãn Nhược Tinh ra, quăng chiếc thẻ chứng minh nhân dân vào sọt rác, quay sang mỉm cười với cô thư kí:

- Cảm ơn sự hợp tác của cô, Nữ chủ Tuần Bán Phố.

.....

Từ khi gặp Mán Lộ, bao kí ức về Nhược Tinh lại hiện về một cách vội vã, cậu loạn choạng bước đi trong màn đêm, hơi men chuyển choáng khiến cậu không nhận thức được gì cả, cậu chỉ thấy tim mình như bị xé ra thành trăm mảnh, bấy giờ hình ảnh hai cô gái cứ dồn dập trong đầu. Một người với nụ cười thiên thần và một người với nụ cười còn rạng rỡ hơn ánh sáng. Cậu không phải kẻ bắt cá hai tay, nhưng thực sự là cậu không thể, không thể cho ai ra khỏi trái tim mình. Cậu đã làm đau khổ hai người con gái ấy, một người vì cậu mà chết, còn một người thì bị cậu đối xử một cách thô bạo. Cậu không giải thích gì nhiều, nhưng cậu biết cậu làm vậy với Dương Lạp là đúng. Cô ấy...sẽ...qua khỏi thôi...

Hoàng Hiểu Vương phóng xe về nhà, bác quản gia ra mở cửa:

- Cậu chủ đã về?

- Vâng, cháu chào bác.

Ông lão mỉm cười già nua, Hoàng Hiểu Vương xin phép lên phòng, nhưng vừa đi ngoài phòng khách tối om, cậu đã gặp bố đang ngồi ở ghế sofa, im lặng. Cậu nhẹ nhàng bước đến:

- Con chào...ba?

- Hiểu Vương à? - Giọng nói trầm vang lên.

- Ba chưa ngủ?

- Ngồi xuống ba nói chuyện.

Cậu ngồi xuống đối diện với ba, trong lòng thấp thỏm.

Ông hơi trườn người về phía trước:

- Ta biết con đã tìm được em gái.

- Vâng..." Cuối cùng ba cũng đã biết." - Cậu thầm nghĩ.

- Con bé ấy...thực sự rất mạnh mẽ...

- Vâng.

- Con bé có một đứa bạn thân tên Trân Trân đúng không?

- Vâng, Phạm Trân Trân.

- Nó là như thế nào?

- Bạn thân của tụi con hồi ở trại trẻ mồ côi, cô ấy không có ba mẹ. Cô ấy cũng rất mạnh mẽ và rất đáng yêu.

- Vậy sao?...

Giọng ông có chút gì đó đứt quãng, dường như là ông rất đau lòng khi nghe về Trân Trân. Cậu tuy rất muốn hỏi nhưng lại sợ sự lạnh lùng trong đôi mắt ba. Nên đành im lặng. Ông Hoàng đứng dậy:

- Thôi ba đi ngủ đây, con cũng ngủ đi.

Ông lặng lẽ về phòng, Hoàng Hiểu Vương cũng lên phòng, cậu muốn ngủ, hôm nay là một ngày mệt mỏi. Khi vừa bước vào phòng, cậu đã bắt gặp Hoàng Hiểu Dy đang nằm trên giường mình, cậu kinh ngạc:

- Sao chị lại nằm đây?

Hiểu Dy vẫn lặng im, không cự quấy, cậu lại gần xem, tấm chăn màu trắng phủ nhẹ lên người cô, khi cậu vừa cúi xuống thì bất ngờ cô choàng người dậy, ôm lấy cậu lôi xuống giường. Cậu quá bất ngờ, định vùng dậy nhưng chị lại ôm quá chặt, mùi nước hoa nồng nặc khiến người cậu choáng váng như uống phải rượu mạnh. Chị bịt một chiếc khăn mùi xoa vào miệng cậu và cậu mất dần ý thức, chìm vào giấc ngủ.

.....

Sáng sớm. Những tia nắng rung rinh bên ô cửa sổ phòng Hoàng Hiểu Vương, đem theo hương gió đánh thức cậu, cậu thấy đầu mình hơi choáng váng. Cậu giật mình nhìn, sao cậu lại không mặc gì trên người thế này...Nhìn sang chiếc ghế bên cạnh, cậu phát hiện Hoàng Hiểu Dy trong bộ váy ngủ mỏng manh đang nhìn mình cười. Cậu choàng quần áo mặc vội rồi hoảng loạn hỏi chị:

- Chuyện gì thế chị? Sao? Sao em...?

Hoàng Hiểu Dy vẫn cười tủm tỉm, cô lấy tay vuốt vuốt lọn tóc:

- Đêm qua...đêm qua thật là...

Hiểu Vương như mất bình tĩnh, cậu choàng dậy đứng trước mặt cô:

- Đêm qua sao?

- Đêm qua...em thật là...ngại quá đi mất...sao em lại làm chuyện đó chứ??

Hoàng Hiểu Vương thất kinh...cậu lùi lại mấy bước...Đầu óc hoàn toàn trống rỗng:

- Chuyện gì? Em đã làm chuyện gì?

Cô cắn móng tay nhìn cậu đắm đuối:

- Em coi thể mà mạnh mẽ ghê nhỉ? Chị hiểu tuổi mới lớn thường hay thế mà? Chẳng lẽ em không biết chuyện gì nữa?

Hoàng Hiểu Vương không phải là không biết mà là không thể tin nổi chuyện chị đang nói, cậu gượng cười:

- Chị đang đùa phải không? Chúng ta là chị em mà...

- Chị em à? Em tưởng chị không biết thân phận thật của em à? - Cô cười thật đáng sợ.

- Ý chị là gì?

- Em đâu phải em ruột chị đúng không? Và chúng ta không có lỗi gì cả.

Cậu đứng sững người, sao chị ấy lại có thể biết điều đó. Chợt Hoàng Hiểu Dy đứng lên ôm chầm lấy cậu:

- Chúng ta hãy giữ bí mật này với bố mẹ nhé, đêm qua chính em đã nói là rất yêu chị mà Tiểu Vương, chị đã rất vui mừng.

Cậu giật tay chị ra, hét lên:

- Hoàng đường, không bao giờ có chuyện đó, chị đừng có hiểu lầm.

- Hiểu lầm, chính chị đã nghe thấy và hơn nữa...chúng ta đã...

- Im đi! - Cậu đẩy cô ra và chạy vụt ra ngoài.

Hoàng Hiểu Dy đứng trong phòng, nằng rọi lên mái tóc vàng hoa của cô, rọi lên đôi môi đang nhếch lên cười:

- Kế hoạch thành công bước đầu.

Hoàng Hiểu Vương lái con Bugatti lao ra khỏi toàn biệt thự nhà họ Hoàng, mắt Hoàng Hiểu Dy vẫn còn dõi theo cậu, cậu thấy chợt dạ, chuyện đêm qua cậu không nhớ một thứ gì cả, giống như mình đã uống rượu vậy, không có một chút ấn tượng nào.

- Chết tiệt! Sao lại như thế?

Cậu tức giận chửi rủa, làm thế nào bây giờ? Phải làm thế nào với Lục Trúc.

Chiếc xe dừng chiếc quầy hoa quả của cô, nhìn cô gái trẻ con đang bán hàng, cậu nghe tim mình đập liên hồi, mình đã làm một điều có lỗi với cô gái ấy. Cậu bước xuống xe, đứng đến bên cô:

- Đi ăn kem không?

Cô hơi bất ngờ vì sự xuất hiện của cậu, nhưng liền trả lời:

- Tôi chưa bán hết hàng nên không thể đi với cậu được.

Cậu mỉm cười bước vào trong:

- Vậy nếu hôm nay bán hết được chỗ này thì em phải đi với tôi nhé.

Cô nhìn cậu thờ ơ:

- Nếu cậu có thể.

Cứ bên cạnh cô ấy là cậu hạnh phúc biết bao nhiêu. Cậu liền đứng dậy, hét lớn cho cả chợ nghe thấy:

- Mọi đồ mọi đồ, quả tươi chất lượng cao, ăn xong đảm bảo trẻ mãi không già đây chị em phụ nữ ơi.....

Lục Trúc bật cười: “ Ai thèm tin cái lời bịa đặt của cậu ta chứ?”

Nhưng nào ngờ, rất nhiều người đến mua hàng, họ cứ nhao nhao.

- Anh đẹp trai ơi cho em một cân táo đi.
- Được được người đẹp.
- Cậu trai trẻ cho tôi hai cân cam nào.

...

Mọi người cứ nháo nhào đòi mua đến lượt mình, vừa mua lại vừa chụp ảnh Hoàng Hiếu Vương. Lục Trúc thấy choáng váng bởi sức hút kinh khủng của cậu ta. Thoáng chốc đã bán hết hàng, cậu và cô ngồi xuống thở hổn hển:

- Giờ mới rảnh tay nè, này giờ mệt quá. - Lục Trúc đưa tay áo quạt mồ hôi trên trán.

Hoàng Hiếu Vương bèn lấy khăn mùi xoa lau cho cô, cô ngại ngừng lùi ra:

- Không cần, tôi tự lau được, cậu lau của cậu đi kìa.

Hoàng Hiếu Vương thu dọn lại đồng thùng vỏ, xong, cậu đứng lên, phúi phúi quần áo:

- Nào, bây giờ mới 11 giờ trưa, đi ăn kem với ăn cơm nào cô nương.

Lục Trúc đành giữ đúng lời hứa, cô theo cậu lên xe, chiếc xe phóng đi với tốc độ của gió, mát rượi. Xe dừng tại một cửa quán có tên là “ Ice Ice”. Hai người vừa bước vào thì cô chủ quán đã đứng ra mời:

- Lâu lắm mới thấy con, Tiểu Vương.

Cậu cười chào lại:

- Con chào mama, dạo này mama khỏe không?
- Nhìn con là mama khỏe liền, ai bên cạnh con đây?- Cô nhìn qua người Lục Trúc một lượt.

Hoàng Hiếu Vương cười toe toét:

- Con dâu tương lai của mama.

Lục Trúc nghe vậy ngớ người, quay sang nhìn cậu ngạc nhiên.

Cô chủ quán cười ngặt nghẽo, đưa hai người vào một chỗ khuất, nói với ra với quầy phục vụ:

- Cho hai ly bầy màu em ơi!

Bà ngồi xuống cạnh Lục Trúc, nắm tay cô:

- Chào con, con tên gì hả con dâu mama?

Cô hơi bối rối, Hoàng Hiếu Vương cười rạng rỡ khiến cô càng khó xử hơn:

- Dạ, cháu tên Lục Trúc ạ!
- À à Tiểu Lục, tên hay đó con...Sao con lại quen cái thằng nhóc Tiểu Vương này vậy?
- Thôi mama, hồi nhiều thế, để bọn con nói chuyện cái coi!

Bà đứng dậy cốc vào đầu Hoàng Hiếu Vương mấy cái rồi bỏ đi, Lục Trúc thở phào nhẹ nhõm vì cậu ta giải vây ình. Một lúc sau người ta bưng ra hai ly kem bầy màu nhìn rất ngon mắt, Hoàng Hiếu Vương đưa thìa cho cô:

- Ăn đi vợ, kem ngon nhất phố này đây.
- Vợ? Cậu bảo ai là vợ đây? - Lục Trúc định đứng dậy bỏ đi.
- Thôi nào, đùa thôi mà. - Cậu nắm tay cô kéo xuống.

Hoàng Hiếu Vương rút điện thoại ra gọi:

[Alo ạ?]

- Tiểu Lạp à?

[Anh à? Có việc gì thế? Em đang nóng lắm, cầm điện thoại cũng nóng nữa.]

- Vậy ăn kem không?

[Thật à? Ở đâu? Ở đâu cơ?]

- Quán Ice ice ấy, đến nhanh đi.

[Vâng, chào anh.]

Cậu tắt máy, nhìn cô cười, cô ngạc nhiên:

- Ai vậy?

- Em gái.

Cô lại cúi đầu ăn kem, cảm xúc khó tả. Được một lúc, cậu lại gọi điện:

[Alo ạ?]

- Sói à?

[Anh Vương à? Sao ạ?]

- Cậu đến Ice ice ngay nhá, anh có chuyện nhờ.

[Vâng!]

Ly kem của Hoàng Hiểu Vương chưa đựng xuống, sắp chảy hết ra, Lục Trúc thấy vậy liền bảo:

- Cậu không ăn đi à? Kem sắp chảy hết rồi?

Cậu nhìn cô trù mếu:

- Tôi nhìn cô là đủ rồi, không cần ăn.

Cô liền quay mặt đi, nạt:

- Cậu đừng có điên, ăn đi không phí lắm...

Cậu tí mắt cười, một lúc sau thì Nam Dĩnh và Dương Lạp đến, cả hai đều ngạc nhiên vì sự có mặt của nhau. Bốn người cùng ngồi vào bàn. Dương Lạp mỉm cười:

- Chào anh, chào bạn Tiểu Lục.

Tiểu Lục cũng chào lại. Hai ly kem nữa được bưng ra, Dương Lạp ăn lấy ăn để, Nam Dĩnh thắc mắc:

- Anh gọi em đến đây có việc gì thế ạ?

- Anh định giới thiệu chị dâu mới cho cậu thôi!

Cậu quay sang nhìn Tiểu Lục cười, cô đang mở to mắt hết cỡ. Nam Dĩnh cười lớn chúc mừng cậu:

- Khi nào có đám cưới nhớ mời em đấy.

Hai người họ huyền thuyên chuyện trò, Dương Lạp cũng bắt chuyện với Lục Trúc:

- Chào bạn, mình tên Dương Lạp Lạp, học 11A. Làm quen nhé.

Tiểu Lục nghiêng nghiêng đầu:

- Xin chào, tớ tên Lục Trúc, học 11B. Hân hạnh.

Dương Lạp mỉm cười:

- Mình là em gái ruột của Vương, còn bạn?

- Một người bạn thôi.
- Ôi, lại giấu rồi, rõ ràng hai người là một đôi mà.- Dương Lạp nhéo má.
- O, đâu có. - Tiểu Lục cố chữa.

Họ nói chuyện rất vui vẻ, cho đến khi nắng giảm hẳn sau những rặng cây, mọi người lần lượt ra về, họ cũng cuốn theo dòng người, ra đến xe, Hoàng Hiếu Vương vỗ vai Nam Dĩnh:

- Cậu đưa Tiểu Lạp về được không? Anh đưa Tiểu Lục đi ra đây chút.

Chờ xe của Hoàng Hiếu Vương đi, chỉ còn hai người, Dương Lạp đề nghị:

- Chúng ta đi ăn cơm rang đi.
- Tôi không đói.- Cậu lạnh lùng trả lời.

Cô thấy hơi hụt hẫng nhưng vẫn vui vẻ:

- Thôi nào, đãi tôi cơm rang đi mà, tôi đói quá.

Nam Dĩnh chần chờ một hồi rồi cũng đành đưa cô đến một quán cơm rang nổi tiếng. Trời tuy nóng nhưng quán này vẫn đông khách như thường, họ tìm một chỗ ngồi mát mẻ, Nam Dĩnh gọi lớn:

- Hai suất cơm rang anh ơi.
- Có ngay.

Mùi cơm rang thơm phức khiến dạ dày họ sục sôi. Một lúc sau, hai đĩa cơm to được bưng đến. Dương Lạp mời Nam Dĩnh và mình thì ăn luôn. Trong vô vàn những con người đang chen lấn trên đường kia, có bao giờ nghĩ mình sẽ dừng lại và thưởng thức hương vị của cuộc sống hay chưa. Cuộc đời người ngắn ngủi là thế, Dĩnh đưa mắt nhìn cô, ánh mắt đầy đau thương và tuyệt vọng, nhưng không hẳn là đã không còn tia hi vọng nào vào việc có thể đưa cô thoát khỏi bàn tay tử thần. Cậu đưa cô một cốc nước:

- Ăn từ từ thôi không nghẹn...

Cô ngẩng lên cười toe:

- Cảm ơn.
- Đạo này...chị thấy người thế nào?

Cô hơi giật mình trước câu hỏi của cậu:

- Tôi...khỏe! Tôi thấy người rất khỏe.
- Ừ.

“Đó chỉ là nó chưa phát thôi, nhưng dù gì vẫn mong chị hãy giữ gìn hết sức cẩn thận cho đến khi người đó đến đây.” - Nam Dĩnh trầm nghĩ.

Họ ăn xong cơm thì cũng đã năm giờ chiều rồi, hoàng hôn nhuộm đỏ con phố Nhị Hà tấp nập người. Họ vội vã về với gia đình, lượng người đông lên đáng kể. Họ đứng đối diện nhau trước cửa quán, cậu nhìn cô, ánh mắt họ chạm nhau, một khoảng cách hiện lên thật rõ ràng, thật phiền phức. Cậu buông câu hỏi:

- Chị có cần em đưa về hay không?

Mặc dù rất muốn ở bên cậu ấy một chút nữa nhưng cô không thể làm phiền cậu nữa nên đành lắc đầu cười:

- Không, nhà tôi trái hướng cậu mà, cũng gần đây thôi, thôi cậu về đi.

Cô ngoảnh mặt quay bước đi vội vã như sợ hãi sẽ không thể đi được nữa nếu còn nhìn thấy cậu ấy. Nam Dĩnh đứng nhìn dòng người đang nuốt gọn Dương Lạp và bóng cô chỉ còn nhỏ như một chấm thì mới yên tâm rảo bước trở về. Chợt có tiếng người la lớn:

- Có một cô gái bị ngã, mau gọi cấp cứu đi.

Nam Đình đứng khựng lại. Không thể nào, có thể là chị ấy hay không? Cậu nghe tim mình đập loạn nhịp, mồ hôi chảy ròng ròng từ hai bên thái dương xuống, lạnh buốt rơi xuống cổ. Cậu quay người, chạy thật nhanh, thật nhanh...tưởng chừng như nhanh nhất từ trước tới giờ, cậu rẽ đám đông bước lên, cô gái trong chiếc váy trắng, mái tóc dài nằm bất động trên đất, nắng rọi vào người cô ta như yếu ớt hơn. Cậu mở trừng mắt, thở hổn hển, người ta nhìn cậu ngạc nhiên...nhưng rồi cậu thở phào nhẹ nhõm: “ Không phải chị ấy.” Xe cấp cứu đến và người ta đưa cô gái ấy đi. Cậu đứng chần chừ, tim vẫn chưa ổn định hẳn. Cậu thực sự sợ hãi, sợ hãi người nằm trên đất sẽ là chị ấy, thật sự sợ hãi...

25. Chương 26: Triệu Trúng

Trường cấp ba Hòa Diện những ngày chuẩn bị cho đại hội thể thao rộn rã lạ. Học sinh háo hức mong chờ ngày này, cũng bởi nó kết thúc một năm học đầy vất vả và cũng là dịp nghỉ ngơi. Lớp 11A hôm nay càng nhộn nhịp hơn. Cô chủ nhiệm bước vào lớp, gõ cặp vào bàn yêu cầu trật tự. Cả lớp ngồi im lặng nghe.

- Sắp tới, trường ta tổ chức Đại hội thể thao theo hàng năm một lần.

Ai cũng biết điều đó. Cô tiếp tục:

- Năm nay, nội dung tham gia thi của khối năm hai và từng lớp như sau, năm hai sẽ thi ở các môn sau: Chạy tiếp sức, tennis, bơi cự li ngắn và bóng chuyền.

Dưới lớp nhao nhao bàn tán, cô lại gõ bàn lần nữa.

- Nội dung chạy tiếp sức cần 15 người, ai trong 55 học sinh ở đây muốn tham gia.

Sau một hồi ồn ào, cuối cùng cũng chọn được người. Trong đó có Trần Trần và Hoàng Hiểu Vương.

- Rồi, tiếp theo là bơi cự li ngắn, cần 5 học sinh thôi.

Lập tức đã có ứng cử viên, môn này cũng nhanh chóng quyết định, có cả Trần Trần và Dương Lạp.

- Rồi rồi, tennis 6 người, cặp nam nữ nhé.

Buổi họp nhanh chóng kết thúc, đã thống nhất số người tham gia đại hội thể thao. Giờ nghỉ trưa, mọi người xuống nhà ăn gặp Lục Trúc.

- Sao? Tiểu Lạp và Trần Trần bơi cự li ngắn à? Giỏi quá ta.

Tiểu Lục trầm trồ, nhận thấy cô lảng tránh mình, Hoàng Hiểu Vương cau có:

- Sao em không khen anh? Anh cũng tham gia chạy tiếp sức đấy.

Dương Lạp và Trần Trần phì cười trước bộ điệu trẻ con của anh. Lục Trúc cũng không nhịn được cười, chột Dương Lạp hỏi:

- Vậy cậu thì môn gì vậy?

- Mình à...đánh tennis.

- Wow, đánh tennis khó à nha, nghe nói cặp nam nữ hả?

Nghe từ “ cặp nam nữ”, Hoàng Hiểu Vương giật mình, cậu chồm người dậy hỏi:

- Em đánh với thằng nào thế?

Lục Trúc nhìn cậu không chớp mắt rồi lại cúi xuống nói nhỏ:

- Liên quan gì cậu.

Có vẻ tức giận thật sự, cậu ra khỏi nhà ăn, đến thẳng lớp 11B, đứng trước cửa lớp, cậu quát lớn:

- Thằng nào đánh cặp tennis với Lục Trúc.

Lục Trúc vội vã đuổi theo ngăn lại. Cả lớp 11B nhìn cậu như quái vật, họ không thèm quan tâm. Bỗng có một tên đầu để mái xéo, ngạo nghễ nhìn cậu.

- Tôi đây thẳng công tử bột 11A kia.

Hoàng Hiểu Vương tức giận, đến thẳng chỗ ngồi cậu ta, xốc cậu ta đứng dậy:

- Mày dám bảo tao là công tử bột à?

- Không đúng sao? Cậu chỉ dựa hơi bố mẹ còn gì? - Cậu ta nhìn với ánh mắt sắc lạnh, nụ cười khinh bỉ.

Mọi người dán mắt vào nhìn trận tử chiến, Lục Trúc chạy vào ngăn trước cậu trai kia không cho Hoàng Hiểu Vương đánh, cậu tức giận:

- Em tránh ra đi, thằng này là gì mà em bảo vệ hả?

Tên kia cười lớn:

- Đương nhiên tôi là bạn trai cô ấy thì cô ấy mới bảo vệ chứ, phải không em yêu?

Nghe hai từ “Bạn trai”, Hoàng Hiểu Vương sững sờ, cậu nhìn Lục Trúc, biểu hiện của cô ấy bây giờ thật lạ, tại sao không nói gì? Tại sao lại cúi gầm mặt thế kia, cậu lay mạnh vai cô:

- Trò đùa, trò đùa đúng không em? Hãy bảo là hấn đang hoang tưởng đi.

- Không...!- Tiếng cô như nghẹn trong cổ.

- Sao? - Cậu cúi thấp hơn nhìn cô.

- Không phải...cậu ấy đúng là bạn trai tôi.

Hoàng Hiểu Vương chết lặng, môi cậu mím chặt đến mức trắng bệch, đôi bờ mi không thể chớp nổi, hai tay run run, cậu ghé sát tai cô:

- Em đang đùa tôi...em hãy nói là em không cố tình đi, em chỉ thử tôi phải không?

Lục Trúc im lặng, cô nghe tim mình quặn thắt từng hồi. Cậu thực sự tức giận, cậu nắm chặt hai tay rồi lại buông thõng, cậu chợt dang tay ra sau gáy cô lấy vai cô làm điểm tựa cho tay mình. Cậu nói nhỏ đủ mình cô nghe thấy:

- Sao em không nói gì? Hay là em không thể nói nữa? Nhìn tôi đây này, đừng cúi gầm như thế!

Nhịp tim Lục Trúc trở nên khó kiểm soát, nhưng một điều là cô còn nghe thấy cả tiếng ”thình thịch” phát ra từ ngực trái của Hoàng Hiểu Vương, chắc hẳn là nó cũng nhanh không kém gì cô. Nhưng biết phải nói thế nào đây? Tất cả sẽ giống như lời biện hộ của những kẻ dối trá mà thôi. Ba phút chầm chậm trôi qua, Lục Trúc run lên từng hồi, cô không thể nói nổi câu gì nữa. Hoàng Hiểu Vương bỏ cô ra, buông một tràng cười lạnh đến thấu xương:

- Rốt cuộc thì...chỉ có tôi là kẻ ngốc, tôi đã mộng tưởng rằng em cũng yêu tôi...

- Tôi chưa bao giờ...nhận là bạn gái cậu cả...!- Tiếng nói bị tắc tại cuống họng.

Hoàng Hiểu Vương quay phắt người:

- Vậy...vậy thời gian...qua, tôi là gì? Tôi là gì trong tim em?

- Cậu chẳng là gì cả? Cậu đâu phải bạn trai tôi? Và cậu đi khỏi đây đi, đừng bao giờ quay lại nữa.- Lục Trúc hét lên.

Hoàng Hiểu Vương nhú mày nhìn cô khó hiểu, sau đó bước ra khỏi lớp 11B, không buồn ngoái đầu nhìn lại. Đâu ai biết bây giờ họ như thế nào? Hoàng Hiểu Vương lặng lẽ bước ngạo nghễ trên hành lang, đôi lông mày không ngừng co lại, khóe mắt như một hố sâu đen thẳm thẳm, tổn thương nặng nề. Còn Lục Trúc, cô đứng im đó, để nắng trùm lên thân hình bé nhỏ của mình, để xóa bỏ bao sự đau khổ lẫn tuyệt vọng...nước mắt tuôn ra, rơi lách tách xuống mặt đất lạnh giá...

.....

Những ngày hè ở Nhị Hà thật ít mưa, phải hiếm hoi lắm mới có một trận tuôn xuống đầy lùi cái oi nồng khó chịu.

Hôm nay mưa, mưa phùn rơi nhẹ nhẹ trên các phiến lá xanh, trên con đường bụi bặm và trên cả khung cửa lớp học.

Thật mát mẻ.

Mọi người hòa nhau ra nghịch nước mưa, để thỏa nỗi nóng bức bao ngày qua. Dương Lạp ngồi im trong lớp. Cô nhìn từng giọt rơi trên khung cửa sổ rồi vỡ tan thì bật cười, đôi khi cũng nên xả stress bằng cách ngắm nhìn mưa, mưa sẽ làm mọi thứ sạch sẽ hơn, tươi mới hơn, theo cô nghĩ thì là như vậy đấy. Nếu cuộc sống cứ ngây thơ như vậy thì thật tốt biết bao, tránh xa khỏi những cạm bẫy của cuộc đời, của số phận mà cứ thông thả cho bình thản. Nhưng cuộc sống mà, cuộc sống là phải chấp nhận trôi theo dòng chảy của nó, chấp nhận với hàng ngàn thử thách đặt ra trên đời.

Dương Lạp ngồi nghĩ về Nam Đình, về quãng thời gian qua, sao mọi thứ lại nhanh đến như vậy, mới ngày nào mọi thứ còn tốt đẹp là thế, nhưng giờ sao xa vời thế này, hiện tại và quá khứ luôn là hai thế giới khác xa nhau mà thôi. Cậu nhóc nghịch ngợm với mái tóc vàng hoe đã sắp trở thành học sinh cấp ba rồi, cậu ấy đã mãi mãi rời xa cô. Cô lấy tay vuốt mái tóc, rồi lại cười một cách ngớ ngẩn về cuộc đời mình, giống như một cuốn tiểu thuyết không tên vậy.

Đang suy nghĩ vẩn vơ, bỗng có bàn tay đặt lên vai cô:

- Cậu đang nghĩ ngợi gì vậy?

Hóa ra là Trần Trần, cô ấy đang xem danh sách những người thi bơi cự li ngắn cho buổi đại hội ngày mai.

- Hình như toàn siêu sao thôi ấy, cậu chắc mình sẽ bơi nhanh không?

- Đừng lo nữa, nếu không thắng thì cũng đâu có sao?

- Tại sao lại không chứ? Nó quyết định vị trí của chúng ta ở trường này đấy nhé.

Trần Trần bĩu môi, cô cũng chỉ là nghĩ cho Dương Lạp, cô ấy đã bị bạn bè xa lánh nhiều rồi.

Dương Lạp chợt nhớ ra từ giờ ăn trưa đến giờ chưa thấy anh trai, anh ấy đâu rồi? Cô cùng Trần Trần liền ra khỏi lớp tìm, đi qua các lớp khác cũng không thấy đâu nữa. Trên sân trường cũng không có, cô đánh liều vào khuôn viên sau trường xem. Trong cơn mưa phùn, chiếc ô nhỏ khẽ lách qua các hàng cây rậm rạp và lối đi trơn trượt. Hai cô gái sững sờ nhìn vào căn nhà kho đối diện, qua màn mưa trắng xóa, một cô gái nhìn có vẻ chơi bời đang ngồi trên đùi Hoàng Hiểu Vương, họ đang hút thuốc, cảnh tượng hết sức hư hỏng. Dương Lạp đang định can thiệp thì chợt cô gái vứt bỏ điếu thuốc, cô ta quay lại nhìn cậu, rút điếu thuốc của cậu ra. Và hai người đang định...Dương Lạp không kịp chế nể, cô hét toáng lên:

- Dừng lại.

Hai người giật mình quay ra, cô gái xuống khỏi người Hoàng Hiểu Vương, tức giận quát lại:

- Con nhỏ nào vô duyên thế hả?

Hoàng Hiểu Vương tiến về phía Dương Lạp, ngoái đầu lại nói với cô gái kia:

- Em về đi! Hôm khác tiếp tục.

Chờ cô gái đi khuất, Dương Lạp mắng xa xả vào mặt cậu:

- Anh làm sao thế? Sao anh lại làm cái chuyện đó? Thế còn Lục Trúc thì sao? Đây là chuyện không thể tha thứ được.

Cậu xoa xoa đầu cười lạnh:

- Em đang nói gì vậy? Anh không hiểu? Sao lại không thể tha thứ? Cô ta có là gì của anh đâu mà anh phải hối lỗi khi quen với cô gái khác.

Dương Lạp hơi kinh ngạc:

- Sao lại thế? Anh ngớ ngẩn à? Anh thích Tiểu Lục mà!
- Nhưng cô ta đã có bạn trai rồi mà? Anh chỉ là người thừa thôi.

Nói xong, cậu quay bước đi thẳng. Dương Lạp và Trần Trần vẫn không tin nổi điều mình vừa nghe thấy, chả nhẽ tất cả chỉ là màn kịch thôi.

Cô muốn đi tìm Tiểu Lục nói chuyện ngay nhưng đó là điều thật quá sòng, mỗi người có quyền tự do cá nhân, cô đâu thể ép buộc Tiểu Lục được, nên đành quay trở lại lớp học, nhưng trong lòng cô không khỏi lo lắng cho Hoàng Hiểu Vương.

“Ngày mai là ngày tổ chức Đại hội thể thao toàn trường Hòa Diện, các trường cấp hai được đặc cách nghỉ để đến tham quan cũng như cổ vũ cho các khối lớp Hòa Diện.”

Tiếng cô giáo thao thao trên bảng, Nam Dĩnh không tập trung, trong lòng là cả một mối tơ vò rắc rối, thật mệt mỏi. An vỗ nhẹ vai cậu:

- Này, làm gì mà không tập trung vậy?

Cậu thờ ơ, xoay xoay bút trên tay:

- Mệt, chắc phải về nhà ngủ đây.

Nói xong cậu đứng bật dậy khi cả lớp đang nghe bài giảng rất chăm chú:

- Cô ơi em buồn ngủ, cô cho em về nhà ngủ được không?

Giọng nói hách dịch đến mức cô giáo phải ngừng lại, quay xuống nhìn cậu khó hiểu:

- Cậu nói gì hả cậu Nam Dĩnh?

Cả lớp chú ý vào cậu, cậu bực mình đá cái ghế bên dưới:

- Azzzzzz....em bảo em buồn ngủ, tại cô bị gì à? Cho em về ngủ.

Cô giáo mặc dù rất tức giận nhưng đành nhẹ giọng với cậu:

- Vậy cậu về luôn đi.

Cậu lập tức thu dọn đồ đạc và đi ra khỏi cửa lớp, An vội nói rồi chạy theo sau:

- Em đưa bạn ấy về, chào cô.

Bên hành lang, An nói nhỏ:

- Định về thật à?
- Không lẽ đùa?
- Mà không thắc mắc về nơi này à?
- Nơi nào? - Nam Dĩnh đứng lại.
- Tuần Bán Phố.

Cậu hơi sững sờ:

- Tại sao? Đó chỉ là liên minh của chúng ta.

An ngồi hẳn lên lan can, cười khẩy:

- Cái đó thì tao biết nhưng tao thắc mắc về cô gái có khuôn mặt giống hệt Tiểu Tinh kia, không thể có hai người giống nhau đến vậy, đúng không? Với lại tao và mày cũng chưa bao giờ được bước vào tham quan khu phố đó, sao không thử đi nhỉ?

Nam Dĩnh suy nghĩ một hồi lâu, rồi rút điều thuốc và hút:

- Nhưng nghe nói học sinh cấp hai không được vào.

- Lo gì, chỉ cần chúng ta cải trang một chút là được, đầu thế mặc nguyên bộ đồng phục này được.

Vậy là hai người về nhà Nam Dĩnh thay quần áo rồi dùng con mô tô của cậu đi đến nơi được gọi là Tuần Bán Phố đó.

Phố Tuần Bán nằm ngoài khu vực Nhị Hà, một khu phố nhỏ nhưng lại nổi tiếng khắp bốn phương. Đi được khoảng hai mươi phút thì họ gặp một biển báo có tên là “ Tuần Bán Lạc Hoa”. Chắc chắn là nó rồi, chiếc xe men theo chỉ dẫn của biển báo và đến một cánh cổng bằng sắt lớn, họ dừng xe trước đó, một cụ già gác cổng bên cạnh thấy vậy liền cất giọng hỏi:

- Các cậu là ai? Đến đây có việc gì?

An liền nhanh nhẩu:

- Chúng cháu là bạn của Chủ Nhân Tuần Bán, muốn đến gặp cô ấy ạ!

Ông già quan sát họ từ đầu đến chân rồi buông câu nói lạnh lùng:

- Nữ chủ không có nhà đâu, các cậu về đi.

Không tin lời ông lão nói, An quyết hỏi lại bằng được:

- Xin cho cháu gặp nữ chủ đi ạ! Chúng cháu muốn gặp cô ấy có chuyện.

Ông già bỗng đứng lên:

- Nếu là người quen của Nữ chủ, nhất định các cậu phải có sắc, mau đưa ta xem thì ta sẽ cho các cậu xem.

An hơi bối rối, cậu liền lấp liếm:

- À, cái đó, chúng tôi...quên ở nhà rồi.

Ông lão bỗng cười lớn khiến hai người giật mình:

- Ngu ngốc, thật ngu ngốc, về đi, các cậu lầm rồi, chả có sắc nào hết. Mau đi khỏi đây đi những kẻ nói dối ngu ngốc.

Ông già nói xong thì đi vào bên trong cánh cổng, biến mất. Nam Dĩnh chặc lưỡi:

- Ông ta cáo già thật!

An tức giận:

- Chết tiệt, sao ông ta có thể đối xử như vậy với chúng ta? Cái khu phố này chắc toàn người như lão ta quá, ranh ma thật.

Họ đành quay xe máy đi về, trong lòng bực dọc.

Nhưng thực chất, người đã đến dự buổi họp hôm đó là người rất quen thuộc mà họ không hề nhận ra. Và hơn hẳn là đối với Hoàng Hiểu Vương và Dương Lạp, một người sẵn sàng hi sinh để bảo vệ anh em họ.

.....

Sáng sớm. Sân trường Hòa Diện đã náo nhiệt người, người qua kẻ lại tấp nập. Mỗi người một công việc, đều là chuẩn bị cho nội dung thi của mình cả. Lớp 11A ồn ào như chợ vỡ, quang cảnh bữa bọn hết mức, băng rôn cổ vũ để tung khắp nơi, rồi đủ các thứ linh tinh bày ra, cô chủ nhiệm bực dọc quát lên:

- Cái lớp này hay thật, những ai tham gia thi chạy tiếp sức, bơi cự li ngắn và tennis thì tập trung lên đây cho tôi, còn lại thì dọn dẹp đồ đạc vào.

Mọi người răm rắp nghe theo, những người tham gia thi đều đã tập trung lên, điểm danh đều đủ cả. Cô phổ biến một số nội quy khi tham gia thi rồi bước ra khỏi lớp, lớp học lại ồn ào lạ kì. Dương Lạp ngồi gần ngơ suy nghĩ, Trần Trần lại gần vận mình, nhìn cô:

- Này, sao chưa chuẩn bị đi cậu, môn mình thi đứng thứ hai đấy, với lại đi cổ vũ ình chạy nào.

Trân Trân buộc tóc gọn ra sau gáy, lấy dài băng đô có biểu tượng chiến thắng của 11A buộc lên đầu, miệng cô cười tươi rói. Trong bộ quần áo chạy, trông cô thật đáng yêu. Dưới sân trường, có tiếng loa phát thanh to tướng: “ Mời các em tham gia chạy tiếp sức khối năm hai tập trung tại địa điểm đường chạy của sân vận động.”

Trân Trân mãi móng nắm tay Dương Lạp chạy xuống, người xem đông nghịt, phải cố lắm họ mới chen được vào, Trân Trân chạy lại chỗ tập kết, đội ngũ của 11A đã đầy đủ, cô cổ vũ rất nhiệt tình, đầu tiên là hai nam của từng lớp tham gia, nhìn Hoàng Hiếu Vương trong bộ dạng mặc quần áo thể thao, áo ba lỗ, đầu đeo băng đô thật đáng yêu. Tiếng thầy tuyệt còi, lập tức 8 chàng trai chạy nhanh hết sức, mọi người hò hét nhiệt tình. Đang dẫn đầu là bạn nam SBD 06 của 11C, tiếp theo là SBD 03 của 11B, đứng thứ ba là Hoàng Hiếu Vương, SBD 02. Họ chạy nhanh thật, phóng vút trên đường chạy, Dương Lạp chợt va phải một bạn nữ đứng bên cạnh, cô quay lại xin lỗi thì bắt gặp Lục Trúc đang đứng sát đó, hai người mỉm cười chào nhau. Chợt có tiếng micro của MC:

- Chà! Chàng trai 02 của chúng ta đang sát nút 03, hãy cổ vũ cho cậu ấy nào.

- Tuyệt quá, anh đã sắp vượt lên rồi. - Dương Lạp reo lên.

Hoàng Hiếu Vương nghe gió tạt qua tai mình ù ù, mục tiêu của cậu lúc này chỉ là vượt được gã đứng trước, gã đã cướp Tiểu Lục khỏi tay cậu.

Tiểu Lục đứng ngây người quan sát Hoàng Hiếu Vương, mắt cô có một tia sáng mờ nhạt, ánh mắt thật đau đớn. Nhưng cô không có sự lựa chọn nào khác cả, nên đành hét lên thật to, thật rõ:

- Số 03 cố lên!

Là số 03 đấy, là số 03 cơ mà. Tên 03 được đà lần lượt lên trước Hoàng Hiếu Vương, cười nhạo báng. Cậu nghe tim mình ngừng đập, tiếng nói của Tiểu Lục như dội vào tim một gáo nước lạnh buốt. Sao không phải là 02 mà lại là 03. Đau đớn quá, cậu đứng khựng lại, dừng hẳn, gục xuống sân thở dốc, mệt quá! Không thể thở nổi, các đối thủ đằng sau lần lượt vượt lên cậu. Dương Lạp thất kinh, nhìn bộ dạng đáng thương của anh rồi lại nhìn xuống Tiểu Lục, cô ấy đang dùng tay bịt lấy miệng, bờ vai run rẩy, ánh mắt lác lõng, đau thương đến lạ. Hoàng Hiếu Vương thua cuộc rồi, khi gần chạm đích, vì cô ấy, vì cô gái này mà anh ấy đã thua, thua một cách quá kinh khủng, cả sân vận động bàng hoàng nhìn họ. Hoàng Hiếu Vương đi lại về phía sân đối diện, giữa dòng người đang hết sức ngạc nhiên. Cậu cầm lấy chai nước Hoàng Hiếu Vương đang cầm tu một hơi hết. Hoàng Hiếu Vương cầm khăn lau mồ hôi cho cậu, miệng líu ríu hỏi han. Nhưng mắt cậu lại luôn nhìn về phía cô gái đối diện kia, cô gái có mái tóc xù đang lấy tay che miệng, trông cô ấy thảm hại hết sức, nhưng sao thảm hại bằng cậu bây giờ, thảm hại bằng trái tim vừa bị vỡ tan này được. Dương Lạp vẫn chưa khỏi shock, cô lôi Tiểu Lục ra khỏi dòng người đông nghịt, ánh mắt Hoàng Hiếu Vương vẫn dõi theo cho đến khi họ biến mất mới chịu nhắm nghiền lại, đau khổ.

Khi vừa thoát khỏi dòng người, cô buông tay Tiểu Lục ra. Tiếng MC vang to một cách lạ: “ Chúc mừng số báo danh 03 của 11B đã dành giải nhất và về đích...Về nhì là...”

Dương Lạp cười lạnh:

- Sao cậu lại làm thế? Vậy là lớp cậu đã thắng rồi đấy? Còn anh tôi thì sao? Cậu đã thấy bộ dạng khi này của anh ấy chưa? Cậu có thấy mình quá đáng lắm không? Cậu phá ngang giữa chừng khiến anh ấy thua một cách thật thảm hại, tại sao cậu liên tục làm anh ấy tổn thương như vậy? Cậu không thể im lặng được hay sao?

Lục Trúc im lặng, cô run rẩy giống như một đứa trẻ phạm lỗi không biết làm cách nào sửa chữa lỗi lầm của mình vậy. Cô khóc thốn thức, nước mắt chan hòa trên khuôn mặt trắng trẻo, mái tóc bị gió cuốn bay qua từng lọn mỏng manh. Dương Lạp cũng đau lắm chứ, cô không muốn thấy anh mình phải đau khổ như vậy. Cô vỗ vai Tiểu Lục:

- Xin lỗi...tôi đã nói lời hơi quá...Chỉ xin cậu...hay để anh ấy yên thôi.

Cô bước nhanh thật nhanh trở lại khán đài, bỗng có luồng điện xẹt qua đầu cô, tê tê, cô nghe đầu mình đau buốt, cơn đau dữ dội quá. Cô ngồi phục xuống đất, lấy tay ôm đầu, buốt như hàng ngàn mũi tên đang đâm vào não bộ vậy. Cơn đau giật liên hồi, cô đau muốn ứa nước mắt, tiếng rên rỉ liên tục tắc ở cổ họng.

Cơn đau này là gì, sao lại đau đến mức như vậy, mặt cô tái nhợt, môi tím tái, mặt cắt không còn một giọt máu, như dần mất đi ý thức, cô thấy xung quanh trắng xóa...và ngất lịm...

Nam Dĩnh tìm đến chỗ chạy thì bắt gặp Dương Lạp nằm sõng soài ở trên đất, cậu hốt hoảng chạy lại, đầu cô rất nóng, mồ hôi tuôn ra ướt đầm mái tóc, mắt nhắm tịt, môi tím tái. Cậu bế sốc cô lên, vào phòng y tế, lúc này không có ai. Cậu chợt nhớ đến hộp thuốc mà bác sĩ đã đưa cho cậu, dặn nếu cô ấy tái phát bất ngờ thì hòa nước cho uống, đây là thuốc giảm đau loại mạnh nhất, có tác dụng kìm hãm sự phát triển của bệnh, nhưng chỉ được thời gian ngắn.

Cậu lấy cốc pha nước cho cô uống, trong lòng vô cùng hoảng loạn. Nếu cậu không phát hiện ra cô kịp thời thì có phải đã rất nguy hiểm không? Cậu lại cạnh giường, đặt đầu cô lên tay mình rồi cho uống nhưng môi cô mím chặt, không chịu uống. Cậu không biết thế nào cả, đành tu một ngụm rồi hôn lên môi cô, môi cô hé ra và tiếp nhận thứ chất lỏng ngọt ngọt trôi vào cổ mình, rất đều đặn. Cậu ngưng chín mặt, nhưng không còn cách nào khác ngoài cách này cả. Xong, cậu lấy khăn lau miệng cho cô rồi đặt cô nằm xuống. Cậu gục đầu xuống lo lắng, đã có triệu chứng rồi, chị ấy sẽ thường xuyên tái phát bệnh hơn nữa, biết làm sao đây? Mọi chuyện sẽ vỡ lở mất, và làm sao chị ấy có thể chịu được cú sốc này, nó thật tồi tệ. Cậu muốn điên lên với những suy nghĩ của mình. Vậy là chị đã ngủ, tạm ổn rồi. Cậu lặng lẽ rời đi và nhả Trần Trần đến với Dương Lạp. Trần Trần vừa thi xong, chạy mãi đến, thấy Dương Lạp đang ngồi trên giường thì vui mừng:

- Cậu khỏe rồi à?

Dương Lạp quay ra nói nhỏ:

- Ủ, đỡ rồi, chắc mình bị say nắng thôi.

- Phải cẩn thận chứ.

Nói là vậy nhưng Dương Lạp vẫn còn thấy hơi choáng, đầu cô hơi nhức. Trần Trần nhanh nhẩu:

- Sắp đến nội dung thi bơi, chắc cậu không thi được, để mình xin phép cô nhé.

Dương Lạp lắc đầu nguầy nguậy:

- Không, mình vẫn thi được, chỉ là hơi choáng thôi mà.

Trần Trần nghi hoặc:

- Thật không vậy.

- Thật mà.- Cô mỉm cười.

- Vậy thì mau đi thay quần áo đi.

Trời bỗng dưng nắng gay gắt, những trận nóng khủng khiếp đổ xuống, hồ bơi đông đúc, mọi người nhốn nháo chen lấn để tìm chỗ đứng mát mẻ ỉnh, đội bơi đã đứng vào vị trí, bên trên có ban giám khảo đang ngồi quan sát, có bà Hoàng, thầy hiệu trưởng và cả ông Thị trưởng phố Nhị Hà nữa. Họ quan sát từng thí sinh một thật kĩ. Thấy dạy thể dục huyết còi, lập tức 10 cô gái nhảy xuống đường bơi, Dương Lạp trong bộ đồ bơi màu đen bơi thoăn thoắt về đích, mặc dù trong người vẫn còn mệt nhưng cô cố gắng hết sức bơi. Cô cán đích đầu tiên với thành tích 8 giây 03, đúng là nhanh thật. Hoàng Hiếu Vương đứng trên bờ nhìn em cười vui vẻ, con bé luôn luôn là quán quân bơi lội. Cậu đâu nhận ra nét mệt mỏi trên khuôn mặt em...cũng như toàn bộ sự thật vẫn chưa được tiết lộ.

Kì đại hội năm nay của Hòa Diện kết thúc trong thành công vang dội, ai nấy đều vui vẻ vì có một kỉ niệm đáng nhớ....

.....

Những cơn gió mang theo hơi nồng vẫn không ngừng phả vào căn nhà nhỏ, tiếng ve kêu da diết như tăng thêm tính bức bối của tiết trời. Dương Lạp nằm sõng soài trên giường, vừa nóng lại vừa mệt. Cô thấy trong người vô cùng khó chịu, giống như bị suy nhược. Chiếc quạt điện không đủ sức gió làm mát cơ thể nên người cô lấm tấm mồ hôi, Dương Lạp ôm chiếc gối, cổ họng khô rát, cô với chiếc điện thoại, nhìn vào màn hình, trống trơn, nếu như trước đây thì lúc nào cũng có tin nhắn của Nam Dĩnh...Cô thấy đau thất lòng, cảm giác mình giống như món đồ chơi hết tác dụng, bị đẩy vào sọt rác không thương tiếc.

Bất giác nước mắt rơi, vừa đau vì mệt mỏi, vừa đau vì trái tim thét gào trong tuyệt vọng, cô thấy hận bản thân mình không giữ chân được cậu ấy, để bây giờ mọi thứ dù có hối hận cũng chỉ là dĩ vãng rồi. Nhìn tấm ảnh chụp Nam Dĩnh đang cười trong di động, cô càng thêm đau lòng, nụ cười ấy đã không còn dành cho cô nữa rồi. Cô đóng di động, nằm thẳng, kéo tâm chăn phủ lên người, cố gắng quên đi bao kí ức, bất chợt có tiếng gõ cửa, cô mệt mỏi:

- Mời vào.

Trần Trần bê ly nước cam đi vào, mặt nhăn nhó:

- Cậu thấy đỡ chưa? Từ hôm đó đến giờ vẫn còn mệt à?

Dương Lạp trùm kín chăn:

- Ừ, hơi mệt thôi, chắc mai sẽ khỏi.

Nói là vậy nhưng thỉnh thoảng cô hơi choáng, cảm giác râm ran trong người, thật khó hiểu. Trần Trần lại sát bên giường, kéo chăn cô:

- Dậy đi, uống cốc nước cam rồi chúc mình sẽ nấu cháo cho cậu ăn.

Dương Lạp cảm kích ngồi dậy tu một hơi hết cốc, cô thấy lúc này tình bạn mới phát huy hết tác dụng của nó. Trần Trần nhìn cô cười triu mến:

- Phải mau khỏe đấy, đừng có ốm suốt như vậy tớ buồn lắm.

Xong, Trần Trần ra ngoài cho Dương Lạp ngủ, cô lại chìm vào những giấc mơ xa xôi...

Dưới nhà, Chu Thiên đang phụ Trần Trần nấu cháo, cậu lấy lọ bột nêm và ột ít vào nồi, trầm ngâm:

- Chị Lạp bị sao vậy chị?

- Ốm vì say nắng thì phải. - Cô đang bấm hành bên gian trong nói vọng ra.

Chợt có tiếng loảng xoảng rơi vỡ bên ngoài, Trần Trần vội vã chạy ra thì thấy nồi cháo bị đổ dưới nền nhà, một ít rơi trên chân Chu Thiên, cậu la oai oái:

- Đau quá.....mẹ ơi đau quá.....bỏn rồi!

Trần Trần lo lắng lại lấy chậu nước cho cậu rửa:

- Sao em vụng về thế? Vừa đổ hết cháo, vừa bị bỏng.

Cậu méo mếu như con nít:

- Em xin lỗi...!

- Thôi, chúc để chị tự nấu, em đừng đụng vào nữa.

Thấy bộ dạng bực dọc của chị, Chu Thiên bèn tỏ ra ăn năn:

- Chị giận à? Em làm đổ hết nồi cháo của Chị Lạp...

Cô quay ngoắt đi lấy cho cậu túi đá chườm vào chân rồi ra sofa ngồi, cô không nói gì khiến cậu càng thêm bứt rứt:

- Chị...em xin lỗi mà...em chẳng may thôi...

Cô ném chiếc gối về phía cậu, quát lên, mắt rơm rớm:

- Đồ ngốc...Sao em không cẩn thận gì vậy? Lỡ em bị...bỏng nặng...thì chị phải...sao?

Chu Thiên hơi ngờ ngàng, cậu chạy lại phía cô, ôm chầm lấy mặc cô ra sức đẩy ra:

- Chị...em biết rồi mà...chị đừng khóc.

Hai người ôm nhau trong phòng khách, Dương Lạp đứng phía trên nhìn thấy cảnh tượng thì lòng rất vui, chắc họ sẽ không bao giờ rời xa nhau được đâu.

Thấy sự xuất hiện của Dương Lạp, Trân Trân vội đẩy Chu Thiên ra, ngượng ngùng:

- Lạp à? Cậu đỡ rồi hả? Nồi cháo...hổng rồi.

Cô mỉm cười, giơ hai tay thành hình chữ V:

- Ổn mà, mình ra quán ăn vậy, có quán cháo gần đây mà.

Chu Thiên chạy lại đỡ Dương Lạp đi xuống:

- Chị đi cẩn thận, để em gọi Dĩnh đưa chị đi nhé.

Cô vội xua xua tay:

- Không...không...để tự chị đi được rồi. Mà hai đứa ăn chưa?

- Bọn tớ ăn cơm rồi, đang tính rủ Tiểu Thiên đi dạo phố đêm ấy mà, tối nay có lễ hội đèn lồng.

Dương Lạp hơi chạnh lòng, lễ hội đèn lồng, cô đã rất mong chờ tới ngày đó, sẽ đưa Nam Dĩnh đến và cho cậu ấy xem sự lung linh của con phố này, nhưng giờ đây thì sao? Đau ốm, bệnh tật, thậm chí cô còn bước đi khó khăn, thì làm sao có thể cho cậu ấy xem? Mà điều chủ yếu là...cậu ấy đã rời xa cô rồi. Cô đành gượng cười nói với Trân Trân:

- Ừ, hai người cứ đi đi nhé! Mình sẽ gọi anh đến đưa đi ăn rồi sẽ đến đó sau.

Trân Trân trầm tư nhìn cô rồi buông tiếng thở dài:

- Ổn thôi, để mình gọi Hiểu Vương dìu cho. Tiện thể bọn mình cũng đi luôn.

Cô lấy điện thoại bấm số gọi cho Hoàng Hiểu Vương:

[Alo?]

- Vương à?

[Tiểu Trân à? có chuyện gì vậy?]

Cô ngừng một lúc rồi nhìn Dương Lạp đang bịn rịn ở cầu thang, liền bực dọc:

- Chuyện cái gì? Em gái cậu ốm mà cậu không đến thăm lấy một lần à?

Bên kia đầu dây hốt hoảng:

[Thật à? Sao tôi không biết?]

- Cậu biết hay không phải hỏi con bé chứ? Đồ ngốc!

[Tôi đến ngay đây.]

- Vậy thì tiện thể đưa Tiểu Lạp đi ăn cháo luôn đây.

[Rồi, chào.]

Cúp máy. Dương Lạp tròn xoe mắt nhìn:

- Cậu làm gì vậy? Sao lại mắng anh ấy như vậy? Anh ấy đâu có biết?

Trân Trân liếc xéo cô rồi kéo tay Chu Thiên ra khỏi cửa, nói vọng vào:

- Ừ, cậu ở im đấy đi, bọn tớ đi đây.

Chờ họ đi hết, cô bước khễ xuống cầu thang, ngồi xuống ghế, thở phào:

- Mệt quá! Tối nhanh vậy rồi sao?

Không gian im lặng. Chỉ có bốn bức tường vô cảm đang đối diện với cô, trông chúng thật sự lạnh lẽo. Cô lấy điều khiển ti vi bật lên xem, trên màn hình, xuất hiện một cô gái trong chiếc váy trắng duyên dáng đang ngồi trên nệm và đàn một bản piano buồn. " Nghe buồn quá!" Dương Lạp tựa đầu vào ghế, cô nhớ piano,

nhớ những phím nhạc đó, đã lâu không chơi đàn rồi. Rồi bản nhạc du dương tràn ngập cả căn phòng, cô lại thiu thiu chìm vào giấc ngủ...

” Này! Này Tiểu Lạp.”

Có ai đó lay mạnh cô, cô ngồi bật dậy, đứng trước mặt cô là Hoàng Hiếu Vương, cô mệt mỏi:

- Anh đến bao giờ vậy? Em ngủ bao lâu rồi?

- Anh vừa đến thì thấy em nằm đây, chắc được 20 phút rồi.

Cô ngược nhìn đồng hồ: 7 giờ đúng. Rồi liếc xuống ti vi, bản nhạc đó kết thúc rồi, bây giờ là chương trình dành cho trẻ em, cô khẽ đứng dậy, anh đỡ lấy cô.

- Em đói rồi đúng không? Đi ăn nào?

Cô xua xua tay:

- Thôi, em không đói!

Cậu liền kéo tay cô lôi ra xe:

- Em phải ăn vào chứ, đừng nói dối anh.

Khi xe đã khởi động và lao vút trên con đường rải sỏi thì anh mới yên tâm nhìn sang em:

- Anh biết quán cháo này ngon lắm! Đảm bảo em thích.

Dương Lạp mệt mỏi dựa vào thành xe, hờ hững:

- Tùy anh thôi!

Cô cảm thấy hơi ngại vì đang mặc đồ ở nhà, một chiếc váy hồng bằng vải cotton hơi nhàu. Anh nhìn cô mỉm cười, bật radio, âm nhạc tràn ngập xe...Cô hơi ngạc nhiên:

- Wedding dress của Tae Yang?

- Ủ, hay không em? Anh thích bài này.

Cô hòa vào trong những giai điệu của bản nhạc, hay thật...Cô cũng rất thích bài này. Bất chợt cô hỏi anh:

- Anh và Tiểu Lục thế nào rồi?

Anh im lặng, vẫn chỉ là tiếng bài hát vang lên, tự nhiên thấy lòng buồn, Hoàng Hiếu Vương thở dài:

- Anh không gặp cô ấy.

Dương Lạp biết, biết rằng anh rất nhớ cô ấy, nhưng lại luôn giấu kín trong lòng, làm vậy cô lại càng buồn hơn mà thôi.

Chiếc xe dừng tại một cửa quán có tên: “ Cháo Đông”. Hai người bước xuống chọn một góc nhìn thẳng ra đường, lúc ấy đã là 7 giờ 20 phút. Quán này bày trí rất đơn giản, phòng màu vàng ấm áp và sạch sẽ, lại khá yên tĩnh, một lúc sau có một chị phục vụ bưng ra tô cháo nóng để trong tô sứ màu nâu, rất thơm. Cô nghe dạ dày mình cuộn lên, đúng là rất đói. Anh cười nham nhở:

- Sao, thơm lắm hả? Đói thì ăn đi.

Cô gạt đầu rồi đưa một muỗng vào miệng, mùi gạo thơm nức lên hòa quyện với mùi ngũ vị hương rất dịu nhẹ, vị lại vừa ăn, dễ nuốt. Cô phải thốt lên:

- Ngon quá!

- Chứ sao? Cháo gia truyền nhà người ta mà không ngon chắc?

Hoàng Hiếu Vương nhìn Dương Lạp ăn ngon lành thì lòng rất vui, anh rất thương em, nhưng dạo gần đây, mỗi khi nhìn em, anh lại cảm tưởng như em đang mở nhạt dần, như thể sắp biến mất như một chú bướm tự do.

Cô đánh sạch tô cháo xong, bụng no chềnh ềnh:

- Wow...no quá đi mất...

Anh cười lớn khiến cả quán quay ra nhìn, cô suýt khiến anh phải nói nhỏ lại:

- Khi nào em đói thì cứ gọi anh, anh sẽ đưa em ra đây ăn.

- Sao anh rành ăn quá vậy? Em thấy quán nào anh cũng biết hết, toàn quán ngon không.

Hoàng Hiểu Vương tỏ vẻ đắc chí, cốc đầu cô:

- Anh mà lại, đương nhiên rất rành Nhị Hà này rồi.

Cô lại cười:

- Biết rồi ông anh yêu quý ạ, tối nay có lẽ hội đèn lồng đấy, anh đi không?

Hoàng Hiểu Vương gãi gãi đầu:

- Vậy à? Vậy thì đi thôi.

- Em ăn xong rồi, mình đi luôn nhé! 8 giờ bắn pháo hoa rồi.

Họ đứng dậy trả tiền, bước vội ra xe, chiếc xe lao nhanh về nơi diễn ra lễ hội, lúc này 7 giờ 40 phút, mọi người rất đông, cậu gửi xe vào một chỗ rồi hai người đi bộ xuống con phố, một màu đỏ của đèn lồng tràn ngập trời, những chiếc đèn lồng nhỏ xinh đủ màu sắc đang bày ra trước các cửa hàng, màu sáng nhẹ nhàng lung linh của chúng khiến mọi thứ trở nên vô cùng ấm áp, mọi người nắm tay nhau đi trên con đường đó. Nơi đâu cũng treo đèn lồng, đủ hình dạng vui nhộn, người người đi lại tấp nập, chen lấn. Dương Lạp chú ý thấy một chiếc đèn nhỏ màu vàng rất dễ thương, liền đắm đuối nhìn. Hoàng Hiểu Vương biết ý bèn chạy lại mua cho cô, cô rất đổi ngạc nhiên:

- Sao anh lại mua nó?

- Chẳng phải em rất thích hay sao?

Cô mỉm cười thật tươi đón lấy, nhìn gần càng thấy nó đẹp lung linh, chỉ một lớp giấy màu vàng cuốn quanh, bên trong là ngọn nến thật nhỏ và cây cầm cũng màu vàng, trông nó đáng yêu quá đi mất, cô cứ chăm nhìn nó suốt quãng đường, cho đến khi Hoàng Hiểu Vương nhắc cô:

- Em đi cẩn thận không va vào người ta.

Dương Lạp mới giật mình nhìn ra, quả thật cô hơi lơ đãng. Bất chợt cậu nắm lấy tay cô kéo đi:

- Đứng ở đây xem pháo hoa không đẹp đâu, anh dẫn em ra chỗ này hay hơn nhiều.

- Xem ở đây không được sao? Anh định đi đâu?- Cô hoảng hốt hỏi.

- Lên trên đỉnh của mỏm đá lớn kia, chỗ bí mật đấy.- Cậu chỉ lên phía ngọn núi cao trước mặt.

Họ leo được một lúc thì đến nơi, cô thấm mệt, mồ hôi nhễ nhại nhưng nhanh chóng được xoa dịu bởi những cơn gió nhẹ thổi qua, tung bay mái tóc rối. Đứng ở đây cao thật, có thể nhìn thấy toàn cảnh phía dưới, một con đường màu đỏ...đẹp quá!

Cô dang hai tay ra, cười híp mắt:

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa.....Đẹp quá đi.....

Hoàng Hiểu Vương tùm tùm ngồi bên cạnh ngắm nhìn cô bé ngây thơ kia đang hò hét.

Dương Lạp ngồi xuống, lấy lại hơi thở đều đặn:

- Ah! Leo mệt thật, nhưng sao anh biết chỗ này hay vậy?

- Vì có bạn giới thiệu cho anh.

Cô im lặng ngắm nhìn cả con phố phía dưới đang rất nhộn nhịp. Cô đã từng mong chờ cái ngày này biết bao nhiêu, để có thể dẫn cậu ấy đến đây, được ngắm nhìn đèn lồng, được cậu ấy mua tặng một chiếc đèn riêng cho cô, và được cậu ấy nắm tay cùng ngắm pháo hoa. Nhưng giờ đây, cậu ấy đâu có ở bên cô.

8 giờ đúng.

“ Bùm”

Bông pháo hoa đầu tiên, mọi người rú ầm lên.

“ Bùm bùm”

Những bông tiếp theo với đủ màu sắc rực rỡ, lộng lẫy và nhiều hình thù, đẹp mắt quá. Cô ngược nhìn...mong chờ quá nhiều. Nước mắt chợt rơi, chảy dài trên má cô, lăn qua cổ rồi rơi tuột xuống cổ áo. Cô đau quá, nhìn pháo hoa mà lòng đau như cắt ra từng mảnh, cô không thích thế này. Tại sao lại như vậy? Tại sao người bên cạnh cô lúc này không phải là cậu ấy...Càng mong chờ bao nhiêu thì càng thất vọng bấy nhiêu phải không? Hoàng Hiểu Vương từng sờ nhìn em, khó hiểu. Thoáng giật mình anh nhớ tới Nam Dĩnh, chính cậu ta đã làm con bé như vậy. Dương Lạp ngồi thụp xuống...ôm mặt khóc, không muốn nhìn pháo hoa nữa. Chỉ có hình ảnh của cậu ấy đang hiện ra thật dồn dập mà thôi. Hoàng Hiểu Vương vỗ vai an ủi cô, tiếng khóc của cô vẫn hòa vào trong tiếng pháo hoa bay vút lên cao...

.....

Lễ hội pháo hoa kết thúc. Mọi thứ lại trở về quy luật cũ của nó, lại im lặng và cô đơn. Dương Lạp ngồi im ở góc phòng, kể từ lúc anh đưa cô về, cô vẫn ngồi đó...im lặng quá.

Tiếng nói của Trân Trân ở dưới nhà:

- Hôm nay pháo hoa đẹp quá ha Tiểu Thiên?

- Vâng, Nhị Hà nhiều cái hay thật.

Cô vào tủ lạnh lấy chai nước cho cậu, xong, cậu đứng dậy:

- Chị, em qua nhà Nam Dĩnh ngủ đây ạ.

Cô hơi chần chừ:

- Lại qua đó ngủ nữa hả? Sao...em không ngủ lại đây?

Cậu ngại ngần:

- Thế sao được, nhà có hai phòng, chị và chị Lạp mỗi người một phòng rồi...

Trân Trân vội cười gượng:

- Sao chứ? Chị sẽ qua ngủ với Dương Lạp, em ngủ phòng chị đi. Muộn rồi mà.

Chu Thiên đưa mắt nhìn, quả là muộn thật, giờ này mà đến thì khéo làm phiền nhà Dĩnh. Nhưng mà ngủ phòng con gái thì...Cậu gãi đầu gãi tai:

- Nhưng mà...em ngại...

Trân Trân kéo tay cậu lên nhà, đứng trước phòng Dương Lạp, gõ cửa:

- Tiểu Lạp...mở cửa, cho tớ ngủ với.

Bên trong im lặng, lại tối đèn, cô hỏi lại:

- Cậu ngủ rồi à?

Vẫn không trả lời, Trân Trân quay lại nhìn Chu Thiên đang đỏ gay mặt:

- Cô ấy ngủ rồi? Làm sao bây giờ?

- Thôi hay để em về.

Trân Trân vội kéo tay cậu lại, ngượng nghịu:

- Không được...muộn lắm rồi...Hay là...em ngủ phòng chị đi.

Chu Thiên nghe tim đập thành thịch:

- Vậy chỉ...ngủ đâu?

- Chị...chị ngủ dưới sàn nhà, em nằm...giường.

Trân Trân lại kéo tay Chu Thiên vào phòng mình.

Bên trong, nhịp tim hai người đập thành thịch, Chu Thiên kiểm soát chủ đề:

- Phòng...chị đẹp...ha?

- Đồ gỗ, chị đâu bật đèn, tối om, em nhìn thấy gì chứ?

Chu Thiên bị hổ liễn rời công tắc rồi bật đèn lên, lúc này cậu càng nhìn rõ khuôn mặt đang đỏ ửng lên của Trân Trân, sao bỗng thấy chị ấy dễ thương quá. Cậu gãi gãi đầu rồi tiến đến gần chị. Im lặng. Trân Trân đứng im như trời trồng, cậu cúi thấp người xuống, thì thầm: “Chị cho phép em nhé!” Trân Trân nín thở gật đầu lia lịa. Chu Thiên luồn tay ra sau tóc cô, nhẹ nhàng hôn lên môi cô, rất nhẹ nhàng, họ chìm đắm trong nụ hôn ngọt ngào. Hai nhịp tim như hòa quyện vào nhau, Trân Trân không thở nổi nữa, cô đẩy cậu ra, thở dốc:

- Xin lỗi!

Chu Thiên cũng ngớ người ra, cậu lấy tay bịt mồm, mắt nhìn ra chỗ khác, cố che dấu khuôn mặt đang đỏ gay:

- Em xin lỗi...

- Thôi...ngủ đi ha...

Nói xong Trân Trân leo tót lên giường trùm kín chăn. Chu Thiên cũng lấy chiếc gối rồi nằm dưới sàn nhà. Hai bọn họ đều đang rất hồi hộp.

26. Chương 27: Cú Sốc

Nắng hè đang giảm dần, bớt gay gắt hơn. Chỉ là những tia nóng nhẹ, dịu dàng bám vào những chiếc lá, cố để mình không rơi xuống sân trường, vỡ òa. Hòa Diễm những ngày cuối hè im lặng lạ, học sinh chăm chú nghe giảng, chắc là sắp kết thúc năm học rồi, tâm trạng ai cũng vậy thôi. Sẽ đón nhận một lớp học sinh mới và chia tay với khối 12 năm 3, thật là vừa buồn lại vừa vui.

Lớp 11A cầm cúi nghe giảng và ghi chép bài, không một tiếng động gây mất trật tự, đúng thực lớp chọn năm 2 có khác. Dương Lạp để ý từ đầu giờ đến giờ Trân Trân cứ ngáy người ra như phỗng, không tập trung gì cả, cô liền ném sang bàn cô ấy một tờ giấy, Trân Trân giật mình mở tờ giấy ra xem: “Đồ gỗ, tập trung nghe giảng đi.”

Trân Trân quay lại nhìn Dương Lạp rồi làm tín hiệu ok. Cô đáp trả bằng một nụ cười.

Giờ ăn trưa dưới căn tin.

Học sinh ồn ào chọn đồ ăn, họ chọn được một chỗ ngồi khá ổn, ba người ngồi chờ món ăn bưng ra, Dương Lạp nhìn Trân Trân tò mò:

- Sao giờ Lịch sử vừa rồi cậu không tập trung gì vậy?

Trân Trân cười xòa:

- Có gì đâu cậu.

Cô nheo mắt nhìn, không tin:

- Bạn bè mà cậu còn giấu mình à, đừng tưởng mình không biết chuyện tối qua.
- Chuyện gì vậy? - Hoàng Hiểu Vương xen vào.
- Thôi...chốc về mình kể. - Trần Trần ra dấu cho Dương Lạp im lặng.

Đúng lúc đó, Lục Trúc bưng ba tô mì hải sản ra, lần lượt đặt trên bàn, Dương Lạp thấy hơi căng thẳng, cô đón lấy bát của mình rồi chuyển cho anh, cô ngược nhìn Lục Trúc, mặt cô ấy hoàn toàn không bộc lộ cảm xúc gì cả. Cô thấy hơi khó chịu trong lòng, rồi lại nhìn Hoàng Hiểu Vương, mặt anh cũng vô cảm không kém. Sao họ lại đối xử với nhau như vậy? Hoàng Hiểu Vương ăn lấy ăn để khi cô ấy vừa đi khuất, Dương Lạp nhìn anh vô cùng ái ngại, không biết nên nói sao nữa, tâm trạng thật khó tả.

Họ im lặng cả giờ ăn trưa, chuông reo hết giờ giải lao, Trần Trần kéo Dương Lạp trở lại lớp. Hoàng Hiểu Vương đi dạo trên hành lang, lòng băng khuâng. Bất chợt cậu nghe có tiếng xô xát phát ra từ phòng giáo vụ bỏ trống, cậu lại gần lắng nghe.

Tên hôm nọ đang lấy quyển sách đập vào đầu Lục Trúc:

- Cô là đồ ngốc hả? Tôi bảo cô làm cái đó à?

Lục Trúc vẫn im lặng, cô muốn kiềm chế mọi cảm xúc.

- Nhưng dù sao cô cũng đã làm rất tốt, khiến cho tên họ Hoàng đó khốn đốn một phen, chắc giờ hấn vẫn chưa quên được cô đâu nhỉ?- Tên này rút điều thuốc ra phì phèo.
- Chắc....cậu ấy đã....quên tôi rồi. - Cô nói mà giọng như tắc ở cổ họng.

Hắn cười một tràng lớn rồi nhả khói vào mặt cô:

- Ha ha...Cô tưởng hấn dễ quên vậy à? Nhìn bộ dạng hấn như vậy cũng đủ biết là quá si mê cô rồi. Đồ rẻ tiền như cô mà cũng cưa được tên giàu có như hấn nhỉ?

“Mối quan hệ gì thế kia? Vậy mà là người yêu sao?” - Hoàng Hiểu Vương tức sôi máu.

- Không...đừng làm vậy...với cậu ấy nữa. - Giọng cô yếu ớt.

Tên này liền quay phắt ra, lấy chân đá cho cô một cái ngã nhào, quát tháo:

- Con điên này, mày dám ra lệnh cho tao à? Mày thích chết à? Đừng quên mẹ mày đang làm ô sin nhà tao, còn bố mày chỉ là thằng tài xế quèn, thích cả lũ ra đường ở không?

Cô nghe đến đó thì giật mình, bám lấy áo hấn lay mạnh:

- Xin đừng làm vậy, xin cậu đừng làm vậy...

Đúng lúc này Hoàng Hiểu Vương không thể kìm chế nổi nữa, cậu xông thẳng vào, đấm cho tên kia một cái hộc máu mồm, ngã ra đất:

- Thằng khốn, mày dám chơi tao à?

Tên kia vẫn còn choáng, bò lổm cổm dưới đất, Hoàng Hiểu Vương bèn đá cho hấn một phát nữa rồi kéo Lục Trúc đi ra, đến khu sân vận động, cô giằng tay cậu ra, cúi gằm mặt. Cậu liền quay lại:

- Xin lỗi...xin lỗi đã hiểu lầm em...

- Không, không hiểu lầm đâu, cậu nghe nhầm rồi.- Cô ngẩng mặt kiên quyết nhìn cậu.

- Em còn định nói dối tôi đến bao giờ? Em đừng chịu đựng nữa được không...?- Cậu lắc mạnh vai cô.

Cô chỉ biết cúi gằm im lặng, cậu liền rút điện thoại gọi:

[Alo?]

- Mẹ ạ?

[Tiểu Vương à?]

- Vâng, con có chuyện muốn nói với mẹ.

[Có chuyện gì vậy?]

- Mẹ đang cần tìm tài xế riêng đúng không?

[Phải, ta đang tìm người có năng lực.]

- Con có một người rất đáng tin cậy, con sẽ giới thiệu ẹ.

[Vậy à? Vậy ngày mai con hãy dẫn người đó đến công ty mẹ.]

- Vâng, con chào mẹ.

[Chào con.]

Cậu gấp điện thoại cho vào túi, nhìn cô đang hết sức ngạc nhiên, cậu đặt tay lên vai cô:

- Em yên tâm, tôi sẽ đưa bố mẹ em ra khỏi nhà tên khốn đó, hấn ức hiếp em vì vậy đúng không? Tôi sẽ giúp bố em làm tài xế ẹ tôi, bà đối xử rất tốt với người lao động. Còn mẹ em, tôi sẽ sắp xếp bà đến làm cùng với quản gia nhà tôi, em yên tâm, đừng lo lắng nữa.

Lục Trúc nhìn cậu bằng ánh mắt cảm kích, cậu ôm ghì cô vào lòng:

- Em đã rất sợ hãi đúng không? Từ giờ tôi sẽ bảo vệ em...sẽ bảo vệ em mà.

Lục Trúc nghe lòng mình rất ấm áp trong vòng tay cậu ấy. Cô rơm rớm nước mắt, cậu vội lau cho cô:

- Đừng khóc, em đến nhà tôi ở đi, tôi sẽ thu xếp phòng cho em và bố mẹ của em.

Lục Trúc không biết làm sao thể hiện lòng biết ơn với cậu chỉ cúi đầu lia lịa, cậu liền giữ lấy người cô, nhẹ nhàng lấy tay vén tóc mái cô và thơm nhẹ lên trán cô:

- Thôi nào, vào học thôi, mọi chuyện ổn rồi.

Cậu đưa cô vào lớp, lòng nhẹ nhõm, cả hai đều có những rung động bất ngờ.

.....

Thấy cả giờ học anh trai cứ cười một mình, Dương Lạp bèn lại hỏi:

- Anh có chuyện gì mà vui vậy?

Cậu giật mình quay ra:

- Hơ...có gì đâu chứ?

- Chắc là làm hòa với Tiểu Lục rồi nên mới thế chứ gì?- Trần Trần nói xen vào.

Xét cho cùng thì chỉ có lí do đó mới khiến anh ấy vui như vậy mà thôi. Cô thở dài, mọi chuyện ổn rồi. Bỗng chợt Hoàng Hiểu Vương hỏi:

- Tiểu Lạp, chiều nay anh dự định đến công ty mẹ, em đi cùng không?

Cô hơi ngỡ ngàng:

- Em phải đi nữa hả? Đâu quen biết gì đâu?

- Cứ đi với anh đi, anh đi một mình chán lắm...

Cô đành nhận lời cho qua chuyện vậy.

Học sinh trường Hòa Diên tan học đổ xô ra như ong vỡ tổ, mọi người cố chen lấn để ra khỏi cái cổng trường, Dương Lạp và Trần Trần cũng bị cuốn theo cái dòng người đó, mãi khi đã ra được, họ vẫn còn chưa hoàn hồn, Dương Lạp vuốt mồ hôi trên trán:

- Lần sau chúng ta nên ra cuối thì tốt hơn.

Chợt xe của Hoàng Hiểu Vương lao vụt tới, bấm còi inh ỏi, Dương Lạp ngẩng lên thấy anh ra hiệu lên xe, cô quay lại nói với Trần Trần:

- Cậu về nhà trước nhé, ăn cơm với Tiểu Thiên trước đi, chắc mình không ăn cơm ở nhà rồi. Có gì cứ gọi nhé.

Nói rồi, cô leo lên xe của Hoàng Hiểu Vương, chiếc xe lao vụt đi. Còn lại Trần Trần đang đứng lắc đầu ngán ngẩm.

- Anh, công ty mẹ anh ở đâu vậy?

- Ngoại ô thành phố Nhị Hà.

Dương Lạp ngược nhìn cảnh vật hai bên đường, mọi thứ trôi qua nhanh thật, những cánh đồng xanh mướt cỏ, thẳng cánh cò bay dài tăm tắp. Đi được chừng 30 phút thì đến một tòa nhà màu trắng tường chừng cao chọc trời. Xung quanh khuôn viên cây xanh bóng mát, cô cùng Hoàng Hiểu Vương bước vào trong, hai hàng nhân viên nữ cúi rạp người chào đón, mấy cô gái thấy cậu thì mê tít mắt, không hổ danh con trai giám đốc, cao ráo, đẹp trai. Còn cô thì khúm núm đi sau cậu tránh ánh mắt soi mói của mọi người. Họ lên thang máy, phòng giám đốc tận tầng 16. Đứng trước cửa phòng mẹ, Hoàng Hiểu Vương gõ cửa. Bên trong có tiếng nói vọng ra:

- Mời vào.

Cậu bước vào trong, bên trong có khi còn rộng hơn nhà của cô nữa, cô trở mắt nhìn, không ngừng chớp, đầy đủ tiện nghi quá. Bà Hoàng đang ngồi trước màn hình máy tính, nghiêm nghị.

- Con chào mẹ!

Dương Lạp ấp úng:

- Cháu chào bác ạ.

- Con đến có việc gì vậy?

Cậu lễ phép:

- Con đến nói với mẹ chuyện sáng nay ạ.

Bà rời bàn, lại gần bộ sofa, ngồi xuống rồi chỉ cậu:

- Ngồi xuống đi.

Hai người ngồi xuống, bà rót trà cho hai người rồi nói:

- Chuyện tài xế hả? Không phải con định giới thiệu con bé này cho ta?

Hoàng Hiểu Vương hoảng hốt phân trần, chưa bao giờ cô thấy cậu bối rối như vậy:

- Dạ không đâu ạ, con muốn giới thiệu người khác cơ.

Bà nhâm nhi ngậm trà rồi cất giọng đều đều:

- Hãy nói về người đó cho ta.

- Vâng, ông ấy tên Hạ Lục Thức, 43 tuổi, có bằng lái xe loại A ạ.

Bà không nói gì, chỉ cười. Một lúc sau, bà mới cất tiếng:

- Hôm nào con dẫn ông ta đến đây, mẹ sẽ thử tay lái của ông ta xem sao.

- Vâng, con cảm ơn mẹ.

Hoàng Hiểu Vương đứng hẩn dẩy cúi người cảm ơn mẹ. Bà cũng gật đầu cười, bắt chợt bà liếc sang Dương Lạp cất giọng lạnh lùng:

- Còn cô là ai? Tại sao lại đến đây.

Dương Lạp bối rối không biết trả lời sao thì Hoàng Hiểu Vương xen vào:

- Đó là em gái con- Dương Lạp, là con đưa nó theo.

Bà nhìn cậu rồi đứng dậy trở lại bàn làm việc:

- Được rồi, chúng ta sẽ nói chuyện sau, bây giờ hai đứa về đi, ta cần làm việc.

Hai người cúi chào rồi lặng lẽ ra khỏi phòng. Vừa ra đến ngoài, Dương Lạp thở phò một cái:

- Trời...em muốn nín thở khi vào đây.

Cậu cười khi xoa đầu cô:

- Ngốc! Sao phải sợ như vậy.

- Anh không biết đâu, em rất sợ mẹ anh...!- Cô giận dỗi bỏ đi trước.

Ra đến ô tô, cậu bật radio rồi bảo:

- Bây giờ vẫn còn sớm, mình ra cảng biển hóng gió một chút rồi đi ăn nhé.

Cô gật đầu.

Một bản nhạc piano vang lên, giai điệu thật là buồn, cô ngạc nhiên:

- Nhạc piano à anh?

- Ừ...nghe bài này dễ chịu lắm.

Cô im lặng nghe...những âm thanh trong trẻo vang lên...tâm hồn cô bay bổng, một cảm giác muốn được lướt nhẹ trên những phím đàn, cô muốn đánh piano ngay bây giờ nhưng đành kìm chế vậy. Tiếng gió thổi qua làm tung bay mái tóc cô, chúng hòa vào vuốt ve từng lọn tóc một. Cô thấy tâm hồn mình trống rỗng, cảm xúc thật khó tả. Gió mỗi lúc một nhiều hơn, còn mang theo mùi tanh ngai ngái của biển cả, đến cảng biển rồi, hôm nay có vẻ đông người, rất nhiều cặp trai gái đang ngồi tâm sự. Hoàng Hiếu Vương đỗ cạnh mé biển, một bờ cát trắng phau, chỉ có vài ba người ngồi ở đây. Cô bước xuống, gió tạt mạnh khiến cô tưởng mình sắp bay lên rồi, cô chạy rồi la lên:

- Tuyệt quá!.....

Cậu ngắm nhìn cô rồi cười, cậu muốn nhìn thấy con bé cười nhiều thật nhiều, nhưng không hiểu sao cậu thấy càng ngày cô càng mờ nhạt, càng mỏng manh, dễ dàng biến mất khỏi tay cậu. Hình bóng con bé một lúc một nhạt nhòa, cứ như thể gió có thể đưa nó bay mất. Dương Lạp trở lại chỗ anh, xòe tay đưa một vỏ sò màu nâu sẫm, sáng loáng, miệng toé toét:

- Anh, nhìn xem, đẹp không này?

Anh nhìn nụ cười tươi của cô thì không nói gì, thực sự chỉ cần thấy em cười là anh đã hạnh phúc lắm rồi.

- Đẹp thật!

Lang thang cả buổi chiều trên bãi biển, Dương Lạp thấm mệt, cô thấy hơi choáng váng người. Cô ngồi gục xuống một chỗ, Hoàng Hiếu Vương thấy vậy liền hỏi:

- Em sao vậy?

Cô gượng cười nhìn anh, trong người rất khó chịu:

- Chắc là em đói.

Cậu nhìn đồng hồ: 5 giờ 38 phút.

- Em ráng chịu chút nữa, chờ hoàng hôn xuống rồi chúng ta sẽ đi ăn.

“ Hoàng hôn- đúng là mình đã quên mất hoàng hôn rồi.”

Cô ngược nhìn về phía bầu trời xa xa, một màu da cam cuốn theo từng đám mây trên bầu trời, đẹp quá! Thật yên bình, những cánh chim hải âu bay bay phía xa, đằng sau, mặt trời đang dần dần hạ xuống mặt biển như biến tất cả chìm trong một màu sắc ấm nóng. Nếu được hỏi giữa bình minh và hoàng hôn, cô thích cái nào hơn. Chắc chắn cô sẽ trả lời là hoàng hôn, vì hoàng hôn luôn luôn dịu nhẹ, luôn đem cho cô cảm giác dễ chịu. Hai người im lặng ngắm nhìn mặt trời lặn xuống đáy biển, dần dần rồi biến mất hẳn. Bóng

đêm nhào tới, dường như tất cả vừa diễn ra cách đây vài phút thôi. Nhanh đến vậy. Dương Lạp đứng dậy, lững thững đi về phía chiếc xe của anh, Hoàng Hiểu Vương cũng đi theo.

Bánh xe lăn dài trên con đường vào phố, thành phố lên đèn sớm, lung linh đủ sắc màu. Họ dừng tại một quán mì hải sản.

Mùi mì thơm phức bốc lên thôi thúc dạ dày của hai người, họ nhanh chóng tìm ình một chỗ ngồi rồi gọi hai đĩa mì xào hải sản. Rất nhanh, cô chủ hàng quán bưng ra cho họ hai đĩa, Hoàng Hiểu Vương xoa xoa tay, đưa thìa và đĩa cho Dương Lạp, cô nhận lấy, nhìn đĩa mì, mặc dù rất đói nhưng sao cô không muốn ăn chút nào, kì lạ quá. Cô cuốn một đĩa mì định cho vào miệng nhưng sao run run, không cho nổi. Chiếc đĩa rơi bộp xuống, cô run run, Hoàng Hiểu Vương đang ăn giật mình ngược nhìn em:

- Sao vậy? Để anh lấy đĩa khác cho em.

Cô xoa xoa tay:

- Không, kệ em, em không ăn nữa đâu.

Cậu hết sức ngạc nhiên:

- Chẳng phải em rất đói sao? Sao không ăn đi, ngon lắm mà.

Cô đành biện minh ình một lí do chính đáng:

- Em đang giảm cân...nhìn nó nhiều mỡ quá.

- Sao? Trông em gầy thế kia mà con giảm cân gì nữa?

- Thôi được rồi, chốc về em sẽ ăn món nhẹ thôi.

Cậu nghi hoặc nhìn em, con bé giống nói dối quá. Còn Dương Lạp, cô nhấp một ngụm nước, dạ dày sôi sùng sục. Không ăn được, cô không thể ăn nổi mì. Cô thấy rất hoảng loạn, tại sao tự nhiên không ăn được như vậy? Chờ anh ăn xong, anh đưa cô về nhà, họ tạm biệt nhau, cô bước vào nhà, không thể chịu được nữa, đói quá! Cô lục tung bếp thì thấy một ít củ cải muối với cơm nguội, cô xới ra bát rồi cầm đũa định ăn. Lại nữa rồi! Không ăn nổi! Cô bèn nhắm mắt nhắm mũi và lấy và để cho nó trôi vào dạ dày. Khó ăn quá...khó chịu quá. Cô uống ực một cốc nước. Hãy yên vị trong đó nhé thức ăn. Cô ngồi xuống ghế, vẫn còn thấy ghê miệng, tự nhiên lại sợ ăn, kì lạ thật. Cô xoa xoa bụng...vậy là yên rồi. Cô leo lên phòng, hình như Trần Trần với Chu Thiên vẫn chưa về...

....

Hoàng Hiểu Vương đang lái xe, chợt có tiếng chuông điện thoại, cậu vội rút ra xem, một số máy lạ.

- Alo?

[Hoàng Hiểu Vương.]

“ Kít”- Tiếng bánh xe phanh gấp, cậu dừng bất ngờ, đầu suýt đập vào vô lăng, là hấn.

- Có...chuyện gì à?

[Dừng lạnh lùng với nhau thế chứ? Tôi chỉ hỏi là cậu đã biết chuyện hay chưa thôi?]

- Chuyện gì? - Hoàng Hiểu Vương tạt xe vào lề đường.

[Vậy là chưa biết à? Tôi nhỉ? Nam Dĩnh vẫn chưa nói à?]

“ Nam Dĩnh, phải, mình quên mất điều này.”

- Chưa.

[Vậy thì để tôi nói với em gái cậu vậy.]

Hoàng Hiểu Vương dự cảm điều hấn nói không hề tốt lành liền chặn lại:

- Khoan đã! Mọi chuyện có thể giải quyết theo cách khác chứ?

[...Ok thôi, đầu tiên, cậu hãy nói chuyện với Nam Dĩnh đi. Rồi hãy gọi lại cho tôi.]

-...

“ Cạch”

Hắn cúp máy, cậu bấm ngay cho Nam Dĩnh:

[Alo?]

- Sói?

[Anh Vương ạ?]

- Đến ngay địa điểm kín đi.

[Vâng.]

Cậu thở phào, rồi lái xe ra, đi đến địa điểm hẹn gặp. Tự nhiên mọi thứ bị xáo trộn thế này.

15 phút sau...tại địa điểm kín.

Cửa quán vắng tanh người, cậu tìm chỗ quen thuộc rồi gọi hai ly café không đường... Chờ Nam Dĩnh. Thấp thoáng thấy bóng cậu thanh niên tóc vàng cuốn băng đô, cô gơ tay ra hiệu. Nam Dĩnh thở không ra hơi chạy đến:

- Chào anh ạ.

- Cậu ngồi đi.- Hoàng Hiểu Vương chỉ ghế cho cậu ngồi.

Cậu hơi ngỡ ngàng:

- Anh gọi em có việc gì mà tối thế này ạ?

Hiểu Vương nhấp café, lẳng lặng không nói gì, một lúc sau cậu mới lên tiếng:

- Sao cậu lại giấu tôi?

- Giấu gì ạ? - Nam Dĩnh gỡ đầu gỡ tai bối rối.

- Nói dối. - Hoàng Hiểu Vương đập bàn thật mạnh khiến cậu giật mình.

- Anh...em xin lỗi.

- Rốt cuộc là có chuyện gì?

- Ý anh là chuyện chị Lạp ạ.

Nam Dĩnh hơi khó nghĩ, cậu định giấu điều này cho đến khi tìm được người phẫu thuật cho chị. Nhưng đã đến nước này thì bắt buộc phải nói rồi.

- Nó làm sao? - Hoàng Hiểu Vương gằn giọng.

- Chị ấy...bị bệnh máu trắng.

Hoàng Hiểu Vương sững sờ, mọi thứ như đóng băng lúc này, cậu ta đang nói Dương Lạp bị bệnh ư? Buồn cười, làm sao có thể có chuyện đó cơ chứ? Cậu gượng cười:

- Cậu đang đùa tôi phải không?...con bé...rất khỏe mà...

Nam Dĩnh nhìn anh vậy thì cũng đau lòng lắm, cậu cũng như anh khi biết điều này lúc đó. Cậu cố hết sức bình tĩnh.

- Em xin lỗi...nhưng sự thật là như vậy...bác sĩ đã chứng minh điều đó...

- Từ bao giờ? Như thế nào?

- Từ lần chị ấy bị ngất khi gặp mẹ, em đã mời bác sĩ riêng đến khám cho cô ấy và bất ngờ phát hiện ra bí mật này, em...em đã rất bất ngờ. Bác sĩ bảo là đã cấp tính rồi...rất khó khăn...

Hoàng Hiểu Vương lặng im, cậu không dám tin, vẫn đang cố tìm ra điều sai sót này. Cậu hơi run:

- Vậy...vậy nó có biết không?

- Hình như...không ạ.

Cậu thở phào nhẹ nhõm, như vậy đỡ khó khăn hơn.

- Vậy giờ phải làm sao? Thì ra vì vậy mà dạo này nó hay ốm như vậy.

- Vì bệnh chuyển biến xấu rõ rệt rồi, thời gian không còn nhiều cho chị ấy nữa...

- Là sao? Sao lại không còn nhiều.

Nam Dĩnh thở dài:

- Sắp tới, có một bác sĩ nổi tiếng đến đây dự họp hội nghị...em sẽ nhân cơ hội này...

Hoàng Hiểu Vương trầm tư:

- Anh sẽ nhờ mẹ cho gặp ông ta.

- Không được đâu, không thể gặp ông ấy dễ dàng vậy đâu. Em đã nhờ ba em hỏi rồi nhưng dù có quan to tước lớn thế nào thì ông ta cũng không gặp riêng ai đâu.

Cậu bỗng dưng quắc mắt nhìn Nam Dĩnh:

- Sao tự nhiên cậu lại rời xa nó vậy?

Nam Dĩnh hơi khó nói, cậu cúi gầm mặt:

- Em xin lỗi.

- Có phải cậu chê nó bệnh tật nên tránh xa nó đúng không?

Nam Dĩnh không nói gì cả, lí do chỉ có một mình cậu mới hiểu.

Hoàng Hiểu Vương thất vọng, cậu gục xuống bàn. Tâm trạng vô cùng khó chịu, cậu đứng bật dậy:

- Thôi anh về trước đây.

Nói rồi cậu bỏ đi thật nhanh, Nam Dĩnh ngồi đó, tuyệt vọng, chỉ còn mười ba ngày nữa thôi.

.....

Hoàng Hiểu Vương lái xe nhanh nhất có thể, cậu nghe tim mình đang kêu gào thảm thiết. Thật khốn kiếp, sao ông trời lại nhẫn tâm như thế? Tại sao quyết tâm dồn hai người đến bước đường cùng, con bé đã thiệt thòi quá nhiều rồi, tại sao không để nó yên mà còn reo rắc cái căn bệnh chết tiệt đó vào người nó. Phải làm sao? Phải làm sao đây? Biết phải làm thế nào với em đây? Anh không thể thay em gánh chịu căn bệnh đó. Anh không thể làm gì được cho em...

Màn đêm như đang nuốt chửng dáng người nhỏ bé của cậu, nuốt vào hố sâu tăm tối và tuyệt vọng. Thật nhẫn tâm, tất cả thật nhẫn tâm, con bé ngây thơ không biết gì mà nỗi lòng nào khiến nó phải chịu số phận oan nghiệt như vậy, ông trời không có lương tâm hay sao? Cậu đập thật mạnh vào vô lăng, từng mạch máu nóng nổi lên, tức giận, hận thù và bất lực.

Về đến nhà, cậu bước thật nhanh về phòng, lại thấy Hoàng Hiểu Dy ngồi trong phòng mình, cậu vốn đang tức giận nên cũng chẳng quan tâm. Cô vừa thấy cậu thì reo lên:

- Em về rồi đấy à? Hôm nay học mệt không?

Cậu không nói không rằng, nằm phịch xuống giường, quay người đi. Hoàng Hiểu Dy bĩu môi ngồi xuống bên cạnh:

- Mệt lắm đúng không? Để chị xoa bóp cho em nhé.

Cậu liến hất tay cô ra, quát lên:

- Chị đừng có như vậy nữa. Kệ em.

Cô liền dựng người cậu dậy, giữ chặt đầu cậu, bốn mắt nhìn nhau.

- Em đừng quên chuyện của chúng ta như vậy chứ?

Hoàng Hiểu Vương đưa mắt vô hồn nhìn chị:

- Rồi sao?

Hoàng Hiểu Dy cười khẩy rồi hôn cậu đắm đuối, Hoàng Hiểu Vương vẫn để im cho chị thích làm gì thì làm, cậu đang rất mệt mỏi rồi. Thấy em không kháng cự gì, cô buông ra:

- Em sao vậy?

- Tại sao chị lại thế?- Hoàng Hiểu vương chờ dẫn hỏi.

- Ý em là gì?- Hiểu Dy vội ngồi thẳng người.

- Chị nghĩ đây là tình yêu à? Chị nghĩ tất cả những gì chị đang làm là chị yêu em sao? Chị có hiểu nó như thế nào đâu? Chẳng qua là chị ích kỉ mà thôi.- Cậu cười nhạt.

- Em...!- Cô không thốt nên lời.

- Em cảm ơn chị, cảm ơn tình cảm của chị, nhưng em không yêu chị, dù chị có cố gắng như thế nào thì vẫn vậy thôi, chị chấp nhận sống với một người không coi chị ra gì rồi sống trong mộng tưởng ư?

Hoàng Hiểu Dy câm lặng, cô không hiểu những điều cậu đang nói, nhưng những lời đó chẳng khác nào xát muối vào trái tim cô, ừ thì cô yêu cậu thật sự, nhưng là tình yêu không chân chính.

- Chuyện gì đây?

Tiếng nói bất ngờ phát ra từ cửa, hai người quay phắt ra nhìn, cả hai đều thốt lên: “ Mẹ!”

Bà Hoàng sững sờ nhìn cảnh tượng vừa rồi:

- Hai đứa...vừa làm gì vậy? Mẹ thấy cửa không đóng...định qua thăm Tiểu Vương...

Hoàng Hiểu Dy tái mét mặt, vội xua xua tay:

- Mẹ...không có chuyện gì đâu ạ?

- Con đi ra ngoài này ẹ. - Bà Hoàng thét lên.

Hoàng Hiểu Vương chồm gối lên đầu:

- Hai người ra ngoài đi, cho con ngủ...

Bên ngoài. Bà Hoàng nhìn Hoàng hiểu Dy chăm chăm, giọng run run:

- Chuyện gì vừa xảy ra vậy hả?

Hoàng Hiểu Dy vẫn cố bao biện:

- Mẹ nhìn lầm rồi, có gì đâu ạ?

“ Bốp”- Một cái tát giáng xuống má Hoàng Hiểu Dy, cô ngạc nhiên nhìn mẹ.

- Đứa con gái mất nết, sao mày lại làm cái điều đốn mặt như vậy hả?

Đến lúc này không giấu được nữa, cô bèn nhếch mép cười:

- Đúng, con yêu Vương đấy.

Bà loạng choạng lùi ra sau, vẫn còn chưa dám tin. Cô phe phẩy mấy lọn tóc:

- Mẹ ngăn cản vô ích thôi.

Bà thất kinh trước đứa con gái ruột của mình:

- Mày...dám làm điều thất đức đó à?

- Tại sao không? Đó đâu phải em ruột của con? Con có quyền yêu nó mà.

- Tại sao không phải là đứa khác mà lại là Tiểu Vương hả con? - Bà lấy tay ôm đầu, cố ngăn đi cơn choáng vừa rồi.

- Con đã yêu nó từ khi còn nhỏ rồi, con không thể sống thiếu nó được đâu.

Bà Hoàng quát mắt nhìn cô:

- Tao nghe...nghe nói mày đã...ngủ với nó?

Hoàng Hiểu Dy nhếch mép:

- Mẹ tưởng thật ư? Vậy thì mẹ không biết con gái mẹ rồi? Con sẽ làm mọi thứ để có được nó.

Bà bắt giác rơi nước mắt:

- Tại sao lại nghiệt ngã như thế này? Tại sao mọi thứ xui xẻo cứ đổ ập xuống đầu tôi thế này?

Hoàng Hiểu Dy liếc mắt nhìn mẹ rồi lại cười, cô bước qua trước mặt bà rồi về phòng mình. Để mặc người mẹ đang trong cơn tuyệt vọng.

- Trời ơi tôi muốn phát điên lên mất thôi. - Chỉ còn tiếng nói tuyệt vọng của bà đang vang vọng khắp căn nhà lạnh lẽo.

Đêm muộn, ngoài khung cửa sổ, ánh trăng vẫn hắt thứ ánh sáng hiu hắt vào cạnh giường Hoàng Hiểu Dy, cô nằm trên gối, mái tóc xoăn vàng rũ xuống hai bên má. Bất giác, một giọt nước tràn khỏi khóe mắt. Cô mím chặt môi đau đớn, trái tim như muốn vỡ tan ra trước đôi mắt lạnh của em trai. Cô đã yêu, yêu cậu đến phát điên lên mà chưa bao giờ được đáp lại. Tình yêu của cô...mãi mãi cậu sẽ không bao giờ hiểu nổi.

Cả đêm đó, Hoàng Hiểu Dy đã suy nghĩ thật nhiều điều, thật nhiều thứ về Hoàng Hiểu Vương, trước giờ cô đã làm em khổ sở biết bao vì cái tình yêu đầy toan tính của mình, liệu điều này đã đúng hay chưa? Cô sẽ tiếp tục dày vò em hay chấp nhận gạt bỏ cá nhân để em được thoải mái hơn.

Sáng sớm. Cô sang phòng Hoàng Hiểu Vương, cậu vẫn ngủ, đôi bờ mi khép hờ, dường như gặp ác mộng nên lông mày nhíu lại. Cô lấy tay áp lên đôi má lạnh của cậu, run run, khuôn mặt này, cô đã yêu thương bao nhiêu năm. Cô không ngăn được nước mắt mình lăn dài hai bên má:

- Vương, chị yêu em...Tình yêu đầu đời của chị. Ngay từ lần đầu tiên gặp em, chị đã không kìm được lòng mình. Em đến bên chị...như một thiên thần trong căn nhà lạnh lẽo đó...Chị yêu em, như vậy có sai không? Chị muốn em mãi bên chị, có sai không? Chị thật có lỗi khi đã làm em khổ sở như vậy. Chị làm tất cả để giữ được em, nhưng cuối cùng em vẫn đến với người khác. Chị yêu em...yêu nhiều lắm...Nhưng chị sẽ ra đi, chị sẽ biến mất khỏi cuộc đời em...

Tình yêu và sự toan tính? Liệu cuối cùng bạn có đạt được mục đích vì cái ích kỉ cá nhân của mình hay không? Yêu một người không phải là ra sức để người đó thuộc về mình, mà là cho người đó luôn luôn hạnh phúc dù phải hi sinh bản thân. Tình yêu cao quý và chân chính là tình yêu nhận được sự chấp thuận của cả hai bên, là tình yêu thương xuất phát từ chính nội tâm của mình. Tình yêu đó...mới đẹp và trong sáng nhất.

.....

Sáng sớm. Lớp 11A lại ồn ào như thường lệ, nhưng hôm nay Hoàng Hiểu Vương lại gục mặt xuống bàn cả buổi rồi, không nói không rằng. Dương Lạp lo lắng, đặt một lon nước giải khát trước mặt anh:

- Anh mệt à? Uống nước đi này.

Cậu ngẩng mặt lên nhìn em, đôi lông mày nhíu lại, đau khổ quá, cậu không muốn nhìn nữa...Lại cúi gằm mặt xuống.

Dương Lạp hơi ngạc nhiên vì thái độ của anh, nhưng đành quay lại chỗ ngồi của mình. Cô tranh thủ làm vài bài luận văn sắp tới. Trần Trần bên cạnh thấy vậy liền hỏi:

- Vương sao vậy? Nằm rũ ra thế kia?

- Không biết nữa, chắc anh ấy mệt. - Dương Lạp ngao ngán đáp lại.

Đúng lúc đó, cả lớp đứng lên chào cô Anh Văn. Riêng Hoàng Hiểu Vương vẫn nằm ngủ trên bàn. Cô thấy vậy liền hỏi:

- Ai đang nằm kia? Không đứng lên chào tôi à?

Cả lớp im lặng không ai dám nói, Dương Lạp đành xin phép hộ:

- Thưa cô, bạn Hoàng Hiểu Vương bị ốm ạ.

Cô gật đầu rồi cho cả lớp ngồi, đứng trên bục giảng, cô đồng dục nói:

- Bài kiểm tra Anh lần trước của lớp khiến tôi rất thất vọng.

Dương Lạp chợt nhớ đến hôm đó cô đau đầu nên ngủ quên, kết quả là để giấy trắng. Cô thấy hơi run.

- Kết quả kém chưa từng thấy, không có bạn nào đạt điểm A, hầu hết là D và E. Và còn có 2 bài để giấy trắng.

Cô liếc một lượt lớp rồi đưa lớp trưởng trả bài cho từng người. Sau đó cô nói:

- Chốc nữa cuối tiết, em Dương Lạp Lạp và Hoàng Hiểu Vương xuống văn phòng gặp tôi ngay nhé.

"Biết ngay mà, mình thế nào cũng bị gọi." - Dương Lạp chán nản úp mặt xuống bàn.

Trần Trần ngồi dưới giũt áo Dương Lạp hơn hở:

- Nay, mình được điểm C đấy nhé! Cũng không tồi nhỉ?

Cô cũng cười đáp lại, nhưng trong lòng thì đang rất lo lắng.

Cuối tiết Anh Văn, Dương Lạp lại bàn anh lắc mạnh người:

- Dậy đi! Dậy xuống văn phòng với em nhanh lên.

Cậu uể oải ngồi dậy nhìn cô, miệng ngáp ngáp dài:

- Sao lại xuống đó làm gì?

- Cô Anh Văn gọi xuống.

Thế là hai người cùng đi xuống.

Kết.

Tiếng cánh cửa mở ra.

Bên trong, có một vài thầy cô đang ngồi tán gẫu, Dương Lạp cúi gập người:

- Chúng em chào các thầy cô.

- Ủ! Tiểu Lạp 11A hả? Có việc gì thế em?- Một thầy giáo đáp lại cô.

- Chúng em được cô Anh Văn gọi xuống ạ.

Đúng lúc đó cô Anh Văn bước vào, nói với hai người:

- Hai em theo tôi sang phòng Xã hội nào.

Vậy là hai người lại lững thững theo cô sang bên đó. Khi đã ngồi yên vào vị trí, cô lấy ra hai tờ giấy trắng của Dương Lạp và Hoàng Hiểu Vương, đặt xuống bàn:

- Tại sao với một kì kiểm tra quan trọng thế này, hai em lại để bài trắng thế hả?

Hiểu Vương gơ tay che miệng đang ngáp ngủ của mình.

- Em xin lỗi cô, em đã ngủ nên quên không làm bài ạ.

Cô giáo mặc dù rất quý Dương Lạp nhưng vô cùng thất vọng, cô đưa lại hai tờ giấy và hai tờ đề cho hai người, giọng rầu rầu:

- Hai em làm lại đi, nhanh chóng nhé.

Dương Lạp gật đầu rồi ngồi xuống làm bài luôn, lúc này cô giáo đã ra ngoài. Đã làm được một nửa mà vẫn thấy anh chưa đụng vào một chữ, cô thắc mắc:

- Sao anh không làm đi? Hôm nay anh bị sao vậy?

Hoàng Hiếu Vương giật mình nhìn cô, ánh mắt đờ đẫn:

- Anh mệt, chẳng muốn làm nữa.

Cô thấy anh lạ lắm, nhưng đành nín lặng, cô cầm lấy tờ đề của anh, nói nhỏ:

- Anh gắng làm đi, em đọc kết quả rồi anh chép nhé, nhanh lên trước khi cô vào.

Cậu đành gượng cầm cái bút lên làm.

Xoẹt xoẹt.

Tiếng bút di trên giấy nhanh thật nhanh.

Ngoài trời không một gợn mây, tiếng những chiếc lá va chạm vào nhau kêu xào xạc, không gian thật sự tĩnh lặng một cách khó chịu.

Chưa đến 20 phút, cô đã giải quyết xong bài của anh, sau đó tiếp tục với bài của mình. Vậy là xong xuôi trước khi cô Anh Văn bước vào thu. Cô cầm hai bài thi, xem qua một lượt rồi gật đầu:

- Làm khá lắm, thôi hai em về lớp đi.

Hai người lại lững thững về lớp, ngày hôm nay không hề oi ả nhưng sao trong lòng hai người lại đang gợn lên những suy nghĩ khó tả.

.....

Thầy giáo thao thao bất tuyệt với bài giảng trên bảng, Hoàng Hiếu Vương ngấm nhìn từng biểu hiện của em, mong chờ từ em một tia sáng của hi vọng, cậu vò đầu rồi mắt nhìn ra cửa sổ, một cảnh tượng khiến cậu phải nhướn người lên để nhìn cho rõ, bên kia dãy học, trong căn nhà đựng dụng cụ, trong ô cửa sổ nhỏ, một cô gái đang cúi gập người, cậu nhìn rõ cả những chuyển động của mái tóc xù đó, đằng trước cô gái, một gã con trai đang dùng kéo xoèn xoẹt trên mái tóc cô với nụ cười ngạo nghễ, cậu ước mình có thể nghe thấy họ đang nói gì.

Nhanh như cắt, cậu chạy vụt ra khỏi lớp học trước sự ngỡ ngàng của thầy giáo và mọi người. Cậu chạy nhanh hết sức có thể, tiếng bước chân huỳnh huých trên sàn nhà nghe thật nặng nề. Chưa đến 2 phút, cậu đã có mặt tại căn phòng chứa dụng cụ. Lục Trúc đang khóc, mái tóc của cô bị cắt nham nhở, tên kia thì cười thỏa mãn. Cậu tức giận xông vào đá thẳng cho hắn ta một cái ngã vật ra đất, hắn rên rĩ:

- Thằng khốn!! Sao mày cứ phá tao thế hả?

- Câm đi, mày vừa làm gì Tiểu Lục?

Hắn đứng thẳng dậy, cười nham hiểm:

- Tao làm gì kệ tao, liên quan gì mày?

Cậu không nói gì nữa, kéo Lục Trúc đi, hai người ra khỏi trường, cậu quay lại nhìn cô, mái tóc cô bị cắt nham nhở, mặt lại đỏ lên vì khóc. Cậu đau lòng đưa cô lên xe rồi chở đến tiệm cắt tóc. Tên chủ quán biến thái thấy cậu thì xum xoe:

- Ô cậu Vương, lâu lắm mới thấy cậu đến đó nha, lần này muốn cắt hay muốn nhuộm?

Cậu ngồi phịch xuống ghế, cau mày chỉ về phía Lục Trúc đang rất ngạc nhiên:

- Ông cắt tóc cho cô ấy đi.

Gã liền thốt lên rồi bịt mồm:

- Ôi trời! Mái tóc của cô ấy...Để tôi gọi người cắt lại...

Lập tức Hoàng Hiểu Vương quát lên:

- Khỏi, ông cắt luôn đi.

- Nhưng...

- Không cắt tôi giết ông...- Cậu gần giọng khiến tay chủ quán rớt rít làm theo.

Để cô ngồi lên ghế xoay, gã chủ quán vừa chải tóc cô vừa hỏi:

- Tóc cô bé xoắn tự nhiên đúng không?

- ...Vâng!- Cô ấp úng đáp lại.

- Tóc cũng đẹp đó chứ? Tôi cắt ngắn rồi ép úp vào mặt nhé!

-...Vâng...!

- Đừng hỏi nhiều, cứ cắt kiểu nào đẹp nhất cho cô ấy đi.- Hoàng Hiểu Vương xen vào.

Gã chủ quán quay ra bĩu môi với cậu, khiến cậu phải gờ nắm đấm ra dọa lão. Lão dùng kéo xoẹt xoẹt vài ba đường cho cô, sau đó gặng hỏi:

- Cô bé là gì của cậu Vương mà cậu ấy quan tâm dữ vậy?

- Tất nhiên đó là người con gái của tôi rồi.- Hoàng Hiểu Vương lại một lần nữa xen vào.

Lục Trúc đỏ chín mặt, gã biến thái được dịp huyết sáo chọc ghẹo cậu vài câu. Một tiếng sau, Hoàng Hiểu Vương nằm dài trên băng ghế ngáp ngáp dài, quỵn báo để lẫn lóc trên sàn, cậu uể oải:

- Làm đẹp gì mà lâu thế?

Tên chủ quán chạy lại, ấn dúi đầu cậu xuống:

- Cắt xong rồi, tôi đang cho cô ấy hấp tóc, sắp xong rồi, con gái làm đẹp là phải lâu thế đó.

Cậu vùng dậy đấm cho gã phát:

- Làm gì đấy, lâu lâu ông thích ăn đòn đúng không?

Gã cười khì khì rồi chạy lại chỗ Lục Trúc, lúc này đã xong, sau khi sấy tóc cho cô, gã là lại tóc cho thẳng. Cô bước ra, Hoàng Hiểu Vương đang buộc lại dây giày, ngẩng lên hết sức ngạc nhiên. Người con gái đang đứng trước mặt cậu rất đẹp, mái tóc ngắn thẳng cúp vào trông rất đáng yêu, giống như con búp bê xinh xắn vậy. Cậu mở to mắt trầm trồ:

- Tay nghề của ông càng ngày càng cao đấy.

- Tôi mà lại.- Gã cười nhe răng hết cỡ.

Cậu đưa cô ra xe, nói với lại:

- Tôi sẽ gửi tiền vào tài khoản của ông sau.

- Rồi rồi.- Bên trong gã trả lời.

Rời tiệm cắt tóc, Hoàng Hiểu Vương cứ nhìn cô lại mỉm cười khiến cô ngượng ngùng:

- Trông tôi mắc cười lắm hả?

- Mắc cười gì chứ? Đẹp quá đi mất.- Cậu nghiêng nghiêng đầu nghịch nghịch mái tóc cô.

Trên con phố đông nghịt người, chiếc xe Bugatti Veyron đang lướt đi thật nhẹ, trên xe nổi bật một nam một nữ mặc đồng phục học sinh, cậu trai cầm lái, mái tóc màu hạt dẻ để nghịch ngợm đang tung bay, còn cô gái với mái tóc màu đen lấy mềm mại ôm lấy khuôn mặt trắng trẻo, xinh xắn. Trông họ thật xứng đôi.

Hoàng Hiểu Vương bóc một chiếc kẹo cao su và cho tuột vào miệng nhai tóp tép, cậu quay sang nhìn Lục Trúc:

- Có chuyện gì với em vậy?

- Chuyện...gì?- Cô thoáng giật mình.

- Tại sao hấn lại làm vậy?

Cô im lặng, sự im lặng khiến cậu phát bực. Cậu dừng xe trước nhà mình, cô hoảng hốt:

- Sao...sao lại đến đây?

Cậu bước xuống xe, đóng sầm cửa, lại bên cô mở và kéo cô xuống, lôi vào nhà, cô giật tay cậu ra:

- Cậu sao vậy? Đây là đâu?

- Đây là nhà anh!

Cô bối rối không hiểu nổi cậu ấy đang làm gì nữa. Mấy cô người làm hết sức ngạc nhiên khi thấy cậu chủ mình dẫn một cô gái lạ về nhà.

Hoàng Hiểu Vương kéo Lục Trúc lên phòng mình, đóng sầm cửa. Cô cố kháng cự bằng cách cố giữ thân thể mình, cậu ngồi phịch xuống ghế, lấy điều thuốc ra đưa lên miệng và hút:

- Anh không làm gì đâu, em đừng sợ như vậy.

Xong cậu nằm gục xuống giường, trùm kín chăn. Cô tuy có kinh ngạc một chút nhưng rồi lại bên giường cậu, khẽ đụng vào người cậu:

- Cậu dậy đi, sao lại đưa tôi vào đây, cho tôi về đi.

Hoàng Hiểu Vương gồng dậy, lấy tay bịt miệng cô lại, dồn cô vào góc giường:

- Em im lặng đi được không hả?

Cô lắc đầu nguầy nguậy, cổ giãy dụa ra khỏi bàn tay cậu. Cậu chán nản bỏ tay ra rồi ôm chầm lấy cô:

- Sao em không nói hả? Sao em lại để cho hấn hành hạ như vậy? Có phải em không tin tôi phải không?

Lục Trúc vùng ra, cô muốn giải thích...nhưng cậu ấy...cậu ấy ôm chặt quá, ôm chặt đến mức cô muốn ngừng thở:

- Em...em có biết là tôi thật khổ sở khi phải đối diện với em không? Vì tôi không thể kiểm soát được mình nữa...em đừng...rời xa tôi.

Cậu tựa cằm lên vai cô, mái tóc rung rung theo nhịp tim đang loạn xạ của cậu:

- Lần đầu tôi gặp em...tôi không nghĩ là lại nhớ em nhiều đến vậy, chắc là tôi điên rồi. Tôi muốn em là của tôi, muốn em chỉ nhìn tôi thôi...

Lục Trúc bắt đầu thút thít khóc, cô không thể kìm chế được cảm xúc của mình nữa, cô muốn ôm lại cậu ấy, muốn cậu ấy biết rằng cô cũng yêu cậu ấy nhiều lắm, nhưng dường như thời gian vẫn chưa cho phép hai người...

Hoàng Hiểu Vương xoay người Lục Trúc đối diện với mình, cậu nhìn, nhìn từ đôi mắt to sáng và trong vắt, từ chiếc mũi nhỏ nhắn, và từ đôi môi hồng đang hé mở.

“ Thịch”

Tim cậu bất giác đập mạnh khi nhìn thấy hơi thở của cô ấy, thấy đôi môi ấy khẽ động đậy. Cậu quay vút người đi, khuôn mặt đỏ như người say rượu.

Căn phòng im lặng, chỉ có tiếng “thình thịch” của hai trái tim. Lục Trúc cũng đỏ mặt không kém, cô cúi gằm mặt không dám nhìn nữa. Hoàng Hiểu Vương khẽ lấy tay vuốt mái tóc của cô, thật nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, bốn mắt họ nhìn nhau, cậu tiến lại gần hơn nữa và môi cậu chạm môi cô, nhẹ hết sức có thể. Chỉ là hôn nhẹ thôi, điều đó khiến hai người trông thật trẻ con.

27. Chương 28: Sinh Nhật Cuối Cùng

Bầu trời chuyển sang màu xanh thẫm, cao vút, điều này báo hiệu rằng mùa đông sắp đến rồi. Trường Hòa Diện lâu lâu mới có dịp yên bình như thế này, tất cả học sinh tập trung cho kì thi sắp tới, đó là kì thi quyết định xem họ có thể ở lại nơi này hay không, vừa để chuyển cấp học sinh năm 3 và đón nhận lượt học sinh năm nhất mới từ các trường cấp hai trên cả nước. Dương Lạp nhìn ra ngoài lớp học, tuần này là thi rồi, và cô sẽ là nữ sinh năm ba, sao thời gian trôi nhanh đến vậy.

Người đi lại trên hành lang ít hẳn, phải ai có việc cần lắm mới chịu rời khỏi bàn học. Trần Trần đang mải mẩn với hai quyển luận văn dày cộp, cô nghĩ mình sắp nổ đầu ra mất rồi. Quay sang Dương Lạp đang ngồi thờ thẩn nhìn ra ngoài, cô ngạc nhiên:

- Sao vậy? Không học à?

Dương Lạp thấy người uể oải, chỉ muốn ngủ ngay lập tức:

- Mình mệt lắm!

- Phải rồi, với trình độ của cậu thì không thi cũng đỡ mà phải không?

Cô không nói gì, nằm gục xuống bàn.

Ngoài trời, không còn những tia nắng oi bức nữa, mà thay vào đó là những cơn gió mang theo hơi lạnh, đông lúc nào cũng đến bất ngờ như vậy đấy. Dương Lạp thấy người hơi nóng, hình như sốt rồi thì phải.

Hoàng Hiểu Vương xỏ tay túi quần sang lớp Lục Trúc, lớp 11B cũng không khác các lớp khác là mấy, không khí học hành bao trùm. Cậu đưa mắt tìm Lục Trúc, cô ngồi gần cuối lớp, đang mải mê làm cái gì đó trên giấy, cậu len lén đi đến rồi vỗ bộp vào vai cô:

- Òa, giật mình không vợ?

Cô quay mặt dương đôi mắt to sáng không hiểu gì:

- Vợ? Vợ nào ở đây?

Hoàng Hiểu Vương lấy một cái ghế bên cạnh ngồi kế bên cô:

- Đùa chút, em đang làm gì đấy?

- Hoàn thành bài toán giải tích. - Cô buông câu nói lạnh lùng rồi lại cầm cúi viết lách.

Nhận thấy cô đang rất làm lơ cậu, Hoàng Hiểu Vương bực dọc đưa một tờ giấy ra:

- Dạy anh làm Tiếng Anh đi.

Cô ngừng viết, lại đưa mắt ngậy thơ nhìn cậu, rồi bậm môi, liếc xéo:

- Cậu có bị khủng không vậy? Tôi đang làm toán mà.

- Không thích, em dạy anh đi.- Cậu quyết giằng bằng được quyển vở từ tay cô.

Cả lớp ngạc nhiên nhìn hai người.

Lục Trúc ngại ngần giật lại quyển sách, đỏ mặt:

- Thôi được rồi, cậu ngồi xuống đây đi.

Hoàng Hiểu Vương toe toét chăm chú nghe bài giảng của cô, nhưng những công thức ngữ pháp đó cậu biết hết rồi, chủ yếu là được ngắm nhìn cô, ngắm khuôn miệng xinh xắn đang thao thao giảng bài, ngắm đôi tay cầm bút đưa qua đưa lại.

Những khi thế này, tim cậu không thể đập bình thường được nữa. Em giống như là ánh sáng cuộc đời cậu vậy, không thể thiếu em được đâu.

.....

Nam Dĩnh nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại, mong chờ người đó sẽ gọi hay nhắn tin. Nhưng trống rỗng, cậu tắt điện thoại, đút trả vào cặp, tâm trạng hồi hộp. Cậu muốn nghe giọng nói của cô ấy, muốn được nhìn thấy cô ấy. Nhưng nếu làm như vậy thì sẽ khiến cô ấy tổn thương nhiều hơn mà thôi. Vậy nên, phải hết sức chịu đựng, mọi chuyện sẽ qua mau thôi.

Cậu ngồi trên bàn, hai chân gác lên chiếc ghế, mắt nhìn ra ngoài bầu trời.

Trời chuyển chạng vạng.

Những đám mây màu cam đang chuyển dần về phía cuối trời, một màu hoàng hôn đỏ quạnh khiến cảnh vật cũng đỏ theo nó. Cậu vô thức chạm nhẹ vào phím điện thoại, số máy cô ấy hiện ra rõ mồn một, cậu nhẹ nhàng ép nó vào ngực.

“ Phải chờ đợi, chờ đợi...”

Bỗng chuông điện thoại reo, cậu giật bắn mình, lòng hân hoan lạ.

Nhưng không phải, một số lạ.

- Vâng.

[Tiểu Dĩnh phải không?]

- Vâng.

[Chị Trần Trần đây.]

- Vâng, có chuyện gì thế ạ?

[Chị chỉ muốn thông báo cho cậu việc này, chủ nhật tuần sau là sinh nhật Dương Lạp...]

“Sinh nhật? Sinh nhật chị ấy?”

[Cậu còn nghe không đó?]

- Dạ vâng!- Cậu nghe tim mình đang đập rất mạnh, dường như niềm vui này quá bất ngờ.

[Tôi dự định tổ chức tiệc, có thể thì cậu đến nhé!]

- Vâng...vâng.

Cúp máy.

Nam Dĩnh thấy vui vô cùng, cậu mong chờ đến ngày đó quá đi mất.

Phải chuẩn bị quà gì mới phù hợp với chị ấy đây?

Trong đầu cậu là cả tá suy nghĩ về ngày hôm đấy, và cả những dự định mà có lẽ...cậu sẽ không thực hiện được...

....

Không khí căng thẳng bao trùm, những tiếng thì thầm nghe thật đáng sợ, mọi học sinh đang lăm nhăm học thuộc bài trước khi vào phòng thi. Trần Trần vô đầu bút tại:

- A...khó thuộc quá đi mất.

- Cố gắng lên, đơn giản thôi mà.- Dương Lạp động viên cô.

- Sáng nay đã xui vậy rồi, mình không chắc sẽ thành công đâu.- Trần Trần cau có mím chặt môi.

- Có chuyện gì vậy hả?

- Mình cãi nhau với Tiểu Thiên, hức.

- Sao mà cãi nhau?

- Cậu ấy không chịu chúc mình thi tốt, ghét quá đi mất. Tên ngốc.

Dương Lạp bật cười vì tính trẻ con của cô bạn. Bỗng có người cốc đầu hai cô, họ ngạc nhiên quay ra nhìn:

- Thi tốt nhé hai cô bé.

Hoàng Hiểu Vương đứng cười nham nhở, bên cạnh cậu là Lục Trúc, cô mỉm cười dịu dàng:

- Thi tốt nhé!

Hai người ngó ra nhìn kiểu tóc mới của Lục Trúc, trông đáng yêu quá, cô bạn xinh ra bao nhiêu.

- Xinh quá ta? - Trần Trần cười toe toét nhìn mái tóc Lục Trúc.

Cô ngại ngùng:

- À, có gì đâu...

Hoàng Hiểu Vương mỉm cười nhìn cô.

Dương Lạp tức giận đâm cho Hoàng Hiểu Vương một cái rồi quay sang bắt tay Lục Trúc:

- Bạn cũng thế nhé.

Bốn người cùng chụm tay vào nhau, hô lớn:

Fighting!

Trong phòng thi. Hai cô giám thị đi đi lại lại liên tục, học sinh toát mồ hôi hột, môn thi đầu tiên là Toán. Đề có vẻ học búa nên một số học sinh cắn bút không làm được chữ nào. Dương Lạp lướt nhẹ trên trang giấy, loáng cái đã xong, trong đầu cô chỉ hiện lên chữ “ Dễ ” không hơn không kém. Cô ngược nhìn Trần Trần, cô đang làm rất chăm chú, cũng ổn thôi, đây toàn là những dạng mà cô đã giảng cho nhỏ bạn rồi. Rồi cô liếc sang Hoàng Hiểu Vương, lần này cậu hình như rất cố gắng nên làm bài rất chăm chỉ, chắc nhờ Lục Trúc rồi.

A. Kết thúc môn đầu tiên.

Học sinh ủa ra từ các lớp học, mỗi người một tâm trạng. Dương Lạp hớn hỏ khoe thành tích:

- Làm tốt không các bồ? Tổ làm xong hết rồi, đề dễ quá ha?

Trần Trần đứng cạnh đó xị mặt:

- Trời ạ, đề dài kinh khủng mà cậu làm nhanh vậy à? Tổ còn câu cuối đây này.

- Không sao, câu đó 5 điểm thôi mà.- Lục Trúc cười an ủi cô bạn. - Tổ cũng làm xong cả rồi.

Chợt tất cả nhớ đến Hoàng Hiểu Vương này giờ im lặng. Trần Trần nhanh nhẩu:

- Còn cậu làm thế nào vậy?

- Xong rồi, quá đơn giản.

Coi bộ mặt vênh váo của cậu, ba người thấy hối hận vì đã hỏi cậu ta.

Giờ tiếp theo là Văn xã hội.

Rồi lại Anh Ngữ.

Tất cả xoay như chong chóng. Vừa bước ra khỏi phòng thi, học sinh ném tung các giấy tờ tài liệu, hô lớn xả sì- trét sau bao nhiêu ngày dùi mài kinh sử. Đúng là thoải mái thật, Trần Trần cười toe toét, gơ tay thành hình chữ V:

- Không uống công mò mẫm với hai quyển luận văn dày cộp, cuối cùng trúng tủ hết, qua luôn. Còn Anh Ngữ thì cũng khá khá. Hê hê. Sướng quá.

Dương Lạp mỉm cười nhìn cô bạn trẻ con của mình, cô thì không cần nói, môn nào cũng lướt nhẹ trên cành đào. Lục Trúc hai tay chống nạnh, mặt cau có:

- Yazzzzz, làm sai mất một ý môn Anh Ngữ, mình chết chắc rồi.

- Thôi nào, đừng bàn mãi mấy vấn đề đó nữa, đi chơi thôi.- Hoàng Hiểu Vương giơ tay quàng lấy hai vai Dương Lạp và Lục Trúc.

Bất chợt Dương Lạp thấy choáng váng, người rất khó chịu, sốt mấy hôm nay rồi, cô gỡ tay anh ra, cười gượng:

- Xin lỗi anh, em hơi mệt, em về trước, mọi người đi chơi vui vẻ.

Hoàng Hiểu Vương rõ ràng hiểu rằng bệnh của em nó đang tái phát. Cậu lo lắng nhìn cô, ánh mắt chứa đầy sự tuyệt vọng, mấy ngày nay cậu đâu quan tâm cô nhiều:

- Để anh đưa em về nhé.

- Sao dạo này hay mệt vậy Tiểu Lạp? Cậu ốm hả?- Lục Trúc lo âu sờ trán cô. - Woa, nóng quá!

Dương Lạp vẫn gượng mỉm cười, tránh để mọi người lo:

- Thôi mình về trước đây, thật là xin lỗi nhé.

Nói rồi cô đi thật nhanh về phía cổng trường, trong khi Hoàng Hiểu Vương lặng lẽ nhìn theo, lòng hết sức rối bời. Phải làm thế nào để tốt cho em đây?

Dương Lạp nằm dài trên ghế sofa, sau khi đã ăn và uống thuốc. Cô bật tivi xem, lại là những chương trình nhảm chán. Thời tiết thay đổi khiến cô ốm thì phải, dạo này bắt đầu hơi se se lạnh rồi, chắc phải soạn quần áo dài ra thôi, chẳng bù cho những ngày hè nóng như thiêu như đốt. Cô thở dài nhìn kim đồng hồ nhích từng tí một: 5 giờ chiều.

Muộn rồi mà chưa thấy Trân Trân về nữa, cô nàng mãi chơi quá. Cô vất tay lên chán nghĩ ngợi: “ Ngày kia sinh nhật mình và anh rồi, nôn quá! Không biết sẽ như thế nào đây.”

Cô nghĩ về lần sinh nhật hồi bé tổ chức ở nhà trẻ.

Những hồi ức đẹp...

“ Tiếng hô hoán ầm ĩ của lũ trẻ, chúng đang chuẩn bị ột sự kiện quan trọng ngày hôm nay. Sinh nhật của cặp song sinh họ Dương.

Dương Lạp ngồi trên thềm cửa nhà chính, hai chân vắt vẻo, mái tóc cứ bay nhẹ nhẹ. Cô mím chặt môi, tức giận. Phải, tính của cô nhóc này là vô cùng hay dỗi nhé, lại còn mít ướt nữa. Chẳng bù cho anh trai Dương Phong, hiền lành, dịu dàng, quan tâm mọi người.

Cô nhìn chằm chằm vào cửa hàng được quảng cáo trong poster dán trên tường: Cửa hàng kẹo mới khai trương- Candy Chip.

Nhất định sẽ có rất nhiều kẹo bạc hà, thềm quá! Cô dáo dác nhìn xung quanh, sao chẳng có một ai vậy nè? Mọi người đi đâu hết rồi?

Đúng lúc đó thì mẹ xuất hiện, bà bế bổng cô lên:

- Tiểu Lạp, sao buồn thế con?

Cô hậm hực:

- Mọi người quên sinh nhật của con rồi, chẳng có ai cả?

Bà bật cười khanh khách, thơm nhẹ vào má cô:

- Mọi người không quên đâu, chắc là có việc gì bận thôi.

Chẳng hiểu sao Dương Lạp thấy tủi thân, cô gục đầu vào vai mẹ, rơm rớm nước mắt:

- Nhưng sao sinh nhật con mà không thấy ba má con đâu hả mẹ? Có phải họ bỏ con thật không?

Bà nhìn cô con gái bé bỏng thì quặn thắt lòng:

- Không phải đâu con, con còn có mẹ, có anh Phong và các bạn nữa mà!

Cô nhìn mẹ với cặp mắt trong sáng như pha lê, phảng phất một chút buồn thương. Một làn gió nhẹ thoảng qua, đem theo mùi thơm thoang thoang của hương hoa mọi chốn hội tụ về đây. Sinh nhật, sinh nhật mừng cô tròn 6 tuổi, mừng ngày cô được xuất hiện trên đời như sự ra đời của một thiên thần trong trắng nhất...

Nếu có thể lựa chọn thì cô sẽ không hề hối hận khi mình có mặt trên cõi đời này.

Buổi tối, gió lạnh tràn về, Dương Lạp nhìn chiếc đồng hồ hình con ếch xanh treo trên tường: 7 giờ. Cô bứt rứt từ sáng đến giờ vì không thấy ai đả động gì đến việc sinh nhật cô cả, cô tức muốn phát khóc. Ngay đến anh trai cũng bỏ lơ cô một chỗ. Cô nhìn ra bên ngoài bầu trời, hôm nay nhiều sao quá! Mặt trăng lại tỏa ánh sáng dịu dịu...Cô tự hỏi: “Liệu khi mình sinh ra, trời có đẹp thế này không nhỉ?”

Một cô bé sáu tuổi không thể nghĩ ngợi nhiều như thế, cô chìm vào giấc ngủ ngay...

Bên ngoài tối om, tiếng bước chân đi lại nhẹ hết sức, rất khẽ, như sợ ai đó sẽ thức giấc. Và một bàn tay chạm nhẹ vào người Dương Lạp: “Này...này Tiểu Lạp.”

Cô giật mình, xung quanh vẫn tối om, không có ai, tiếng lá cây xào xạc nghe lạnh toát, cô vùng dậy, hoảng hốt:

- Ai đó...có ai không?

Tiếng cười khúc khích khiến Dương Lạp run bần bật...cô toát mồ hôi hột, định òa lên khóc thì...

“Òa!”

Đèn sáng trưng...tất cả bọn trẻ đang đứng trước mặt cô, vẻ mặt hớn hỏ, và đứng ở giữa, Dương Phong đang cầm chiếc bánh sinh nhật rất to và đẹp nữa.

Cô ngỡ ngàng...

Một phút trôi qua...

Mọi người vẫn đứng im...

Bất chợt tiếng nhạc vang lên....

“Happy birthday to you!

Happy birthday to you!

Happy birthday, happy birthday, happy birthday to you!”

Tiếng vỗ tay rào rào...

Dương Lạp vẫn ngây ra như con rối...Cô không biết cảm xúc trong lòng mình lúc này là như thế nào nữa, lâng lâng...Hóa ra mọi người vắng mặt từ sáng nay là để làm cho cô việc này, cảm động quá...!

Cô òa lên khóc...! Niềm xúc động dâng trào muốn vỡ òa ra...mọi người ngạc nhiên nhìn cô, Dương Phong lo lắng đặt chiếc bánh xuống, chạy lại ôm lấy em, an ủi:

- Đừng khóc nữa, đừng khóc nữa mà Tiểu Lạp, anh xin lỗi.

- Không...em cảm ơn mọi người nhiều lắm!

Cô nhìn mọi người, mắt rưng rưng.

Bỗng mẹ bước vào:

- Thôi nào mấy đứa, vui vẻ lên nào, hãy mừng sinh nhật Tiểu Lạp.

Ngày hôm đó...mọi người ăn uống no say, rất vui vẻ...

Đó là sinh nhật đầu tiên của Dương Lạp và cũng là kỉ ức thơ bé đẹp nhất của cô.

Nhức.

Dương Lạp thấy người nhức nhối, lại mệt nữa rồi.

“ Ah, ngứa mũi quá!”

Cô giơ tay lên quệt, và...máu...máu chảy ra từ mũi...cái này gọi là máu cam đấy sao? Dương Lạp lấy giấy lau đi, những vệt máu đỏ thẫm thẫm vào lớp giấy trắng tinh, vẫn chảy...

Cô đành vắn hai mẩu giấy chặt lại, cho vào bịt hai mũi, máu không chảy ra nữa, nhưng bù lại cô phải thở bằng miệng, khó chịu quá. Cảm thấy khát nước, cô mở tủ lạnh lấy chai nước tu ừng ực. Xong, chạy lên phòng và trùm chăn ngủ, ở tư thế thẳng người để máu không chảy ra.

Cô thấy thật kì lạ, dạo này sức khỏe cô xuống quá, cảm tưởng như người bị suy dinh dưỡng.

Tối muộn.

Tiếng xe phanh gấp ngoài cửa, Hoàng Hiếu Vương đóng sầm xe, bước vào nhà, nhanh chóng trở lên phòng. Sau khi tắm rửa, cậu nằm phịch lên giường, ngày hôm nay mệt thật!

Bỗng nhiên nhớ tới Dương Lạp, cậu lấy điện thoại gọi cho em...

Tít.....

Không ai nghe máy, chắc con bé ngủ rồi.

“ Anh không muốn quan tâm em nữa, anh không muốn quá yêu thương em, và anh cũng không muốn em nhớ anh làm gì...Anh phải rời xa em, phải thật lạnh lùng với em, anh xấu xa đến mức đó mà em biết không?”

Cứ nghĩ đến việc của Dương Lạp, cậu lại thấy đau thắt lòng, cậu không dám nghĩ rằng em sẽ không qua khỏi, không được, quá ích kỉ, mình quá ích kỉ, con bé...sẽ không chết?

.....

Sáng thứ bảy, gió lạnh tràn về, cây cối không còn một màu xanh mát mẻ như trước nữa...Trên khắp con phố, những quầy hàng đồ ăn nhanh mọc lên khá nhiều, phục vụ ủa đông sắp tới trên Nhị Hà. Dương Lạp thay đồng phục mùa đông, máu từ hôm qua đã ngừng chảy, sáng nay cô phải rửa sạch đến nỗi đỏ ửng cả mũi lên, đúng là khó chịu thật. Mùa này thì xõa tóc được rồi, mái tóc dài của Dương Lạp được thả ra, dài đến hông, vô cùng mượt mà, trong cả hai mùa đều như vậy hết.

Ngày hôm nay, Hòa Diện vẫn nhộn nhịp như thường ngày, vẫn là câu hỏi việc thi cử của nhau và vài ba mẩu chuyện tán gẫu linh tinh. Đã lâu rồi cô không ngắm nhìn thật kĩ ngôi trường này, nó rộng lớn đến thế này sao? Tại sao vậy nhỉ? Cô có cảm giác như đây là lần cuối mình ở lại đây, phải ngắm nhìn, quan sát và ghi nhớ nó thật kĩ, như vậy mới không thể nào quên được, dù ỉn có...chết.

Dương Lạp lắc đầu cười ngớ ngẩn vì suy nghĩ thoáng qua vừa rồi, cô mới mười bảy thôi mà, còn trẻ lắm, làm gì có chuyện chết cơ chứ. Nhưng dù gì thì vẫn nên trân trọng những gì mình đang có, bạn bè, thầy cô...và cả cậu ấy.

Buổi học cuối cùng của tuần, lớp 11A trật tự nghe giảng, tiếng bút viết loạt xoạt trên giấy mãi không ngừng. Ngoài trời một màu vàng nhạt ảm đạm, bầu trời hôm nay yên ả quá! Cô Văn vẫn chăm chú giảng bài trên bục, Dương Lạp ngắm nhìn cô giáo, mái tóc cô búi gọn ra sau, vầng trán cao, cặp kính màu xanh sẫm, làn da màu mật ong, cô rất nghiêm khắc, luôn giữ gìn kỉ luật của trường, tuy nhiên đối với Dương Lạp, cô lại rất dịu dàng và quan tâm. Cô lại nhìn quanh lớp học, những gương mặt này, sẽ ghi nhớ mãi chứ? Dù họ có hay trêu chọc cô đi chăng nữa thì cũng là bạn...Cô nhìn từng chi tiết của lớp, mọi thứ, mọi thứ như đang dần ăn sâu vào kí ức của cô gái này.

Hoàng Hiếu Vương thiêm thiếp ngủ, khuôn mặt thanh tú nằm úp xuống hai khuỷu tay đan vào nhau, mái tóc màu hạt dẻ bông bênh, mềm mượt lạ, từ chiếc khuyên tai bằng kim cương phát ra thứ ánh sáng hiền hòa...

Giờ ăn trưa đến thật nhanh, mọi người kéo nhau tùm năm tùm ba vào một chỗ vừa ăn vừa bàn chuyện huyền thuyên. Bàn Dương Lạp cũng rôm rả không kém, Trân Trân ột miếng cà rốt vào miệng, nhai ngấu nghiến:

- Chắc, hôm nay ngon hơn mọi ngày nhỉ?

- Ủ, thay đầu bếp chẳng?- Dương Lạp vừa nói vừa đổ một lon nước ngọt ra cốc cho Lục Trúc.
- Lớp các cậu đã đọc điểm môn nào chưa? - Lục Trúc gật đầu cảm ơn Dương Lạp.
- Hôm nay cô mới đọc điểm Văn.- Hoàng Hiểu Vương hí hoáy nghịch chiếc điện thoại, không buồn nhìn mọi người.
- Ồ, vậy cậu được mấy điểm? - Lục Trúc có vẻ hào hứng.
- Bất chợt cậu đóng điện thoại, cười nham hiểm, dí sát mặt cô:
- Em quan tâm anh vậy sao?
- Lập tức mặt cô đỏ như trái cà chua chín, liền nạt lại:
- Không...không có đâu, tôi hỏi cho có lệ thôi.
- À vậy à, anh được 82 điểm.
- Lục Trúc tròn xoe mắt nhìn:
- Sao cơ? Cao vậy cơ à?- Cô nghi hoặc quay sang nhìn Dương Lạp nãy giờ đang ăn- Có thật vậy không Tiểu Lạp?
- Đúng đó.- Trần Trần xen vào.- Tuy nhiên không có cao bằng Tiểu Lạp đâu nhé.
- Vậy Lạp được mấy?
- 93 đấy! Đỉnh chưa?
- Lục Trúc lại được dịp ngạc nhiên:
- Chà, các cậu học giỏi quá nhỉ?
- Không dám đâu, chỉ có hai người này thôi, chứ tui có 77 điểm thôi à.
- Cô xị mặt nhìn vào khay cơm rồi lại tiếp tục ăn, trẻ con hết sức.
- Thế còn em?- Hoàng Hiểu Vương bất giác hỏi.
- À, tôi...chỉ có 92 thôi!- Cô cười ngại ngùng.
- Cái quái gì? Cao vậy à?
- Hoàng Hiểu Vương đứng bật dậy, khiến cả nhà ăn ngạc nhiên quay ra nhìn.
- Trần Trần cũng há hốc mồm:
- Hơn Tiểu Vương những 10 điểm và tới 15 điểm cơ á, mà kém Tiểu Lạp có 1 điểm. Trời đất ơi.....
- Lại gì chứ, cô ấy đứng thứ ba toàn trường mà.- Dương Lạp vẫn tiếp tục ăn.
- Trường Hòa Diện thường có bảng xếp hạng học sinh vào các kì thi đầu năm và cuối năm, và Top 10 lúc nào cũng do cô gái này dẫn đầu.
- Ủ đúng rồi, hồi đầu năm tớ nhớ có một cô gái học lớp 11B đứng Top 3, chỉ sau Lạp và Vương thôi. Hóa ra là Tiểu Lục. - Trần Trần vẫn chưa chịu khép cái miệng đang há to của mình.- Ngồi giữa ba kẻ học giỏi thế này, sao tớ thấy mình nhỏ bé quá.
- Dương Lạp cười khúc khích cốc đầu Trần Trần, mọi người được tràng cười vui vẻ.
- Thế còn Anh Ngữ?- Dương Lạp hỏi cả bọn.
- Trần Trần được dịp khoe vì mình trúng tủ:
- Tớ 96 nhé, chết chưa?
- 98. - Hoàng Hiểu Vương nói gọn nhẹ.
- 99. - Lục Trúc cười hóm hỉnh.

- 100. - Dương Lạp cũng không ngần ngại.

- Á! Tôi ghét mấy người.- Trần Trần tức rõ ra mặt vì ai cũng cao điểm hơn cô, chắc cả kiếp cũng không thắng nổi họ mất. Cô cau có, quả này quyết dỡ môn đỉnh nhất của mình:

- Thế còn toán tích? Tôi 98. Mấy người thử coi.

Hoàng Hiểu Vương liếc nhìn Trần Trần, cười gian manh:

- Xin lỗi cô em, tôi 100 nhé.

- Minh 99. - Lục Trúc đưa một thìa cơm vào miệng.

- 100.- Dương Lạp góp cho đông đủ.

Trần Trần nghe như sét đánh ngang tai, quả thực trời sắp nổi giông lớn, sao họ có thể hoàn hảo đến như vậy? Cô chợt nhớ ra một môn mà chắc chắn điểm của họ không thể cao được:

- Nào, thế còn môn Toán Logic?

Dương Lạp hơi tròn mắt nhìn:

- Sao cậu lại hỏi cái môn đó?

- Có sao đâu, chứ cậu nhiều điểm? Tổ 65 này.

- Ô cao gớm nhỉ?- Hoàng Hiểu Vương cười nhìn cô.- Tôi có 78 thôi.

- Gì? 78 cơ á?- Trần Trần đập mạnh bàn khiến bốn khay cơm rung chuyển nhẹ. - Tôi nhớ cậu không đi học buổi nào môn này cơ mà?

- Thế có sao? Vậy mà tôi còn làm được bài đấy.

Trần Trần cứ ngỡ tung được hỏa mù tên này, nhưng ai dè điểm hần vẫn cao chót vót, chết thật.

- Vậy còn Tiểu Lạp và Tiểu Lục thì sao?

- À, mình 89. - Lục Trúc lại cười.

- Tổ 91. - Dương Lạp lại nhóp nhép nhai thức ăn.

Trần Trần đơ tại chỗ, cô nghe bên tai vang lên những tiếng muỗi vo ve, thật sự là thất bại thảm hại, kiếp sau cô chưa chắc đánh bại ba người này quá. Quá chán nản, Trần Trần cắm cúi vào ăn mà không thèm để ý xung quanh. Họ đã cao đến như vậy thì đúng là thiên tài rồi, không ai thắng nổi.

Hoàng Hiểu Vương bỗng đứng đứng dậy, đi lại chỗ bàn bếp, thái độ rất ngạo mạn:

- Đây, cô đầu bếp, cho cháu ba ly nước ép cam ra bàn số 7 nhé.

Mọi người ngạc nhiên nhìn cậu, cô đầu bếp cau mày:

- Cậu có bị gì không? Đây đâu phải nhà hàng? Kiểm đâu ra nước ép cam.

Hoàng Hiểu Vương bị hổ, thấy mọi người đang nhìn mình, quê quá! Cậu liền lấy tay vuốt lại tóc, nở nụ cười:

- Ồ vậy à? Cái nhà ăn này tồi tàn vậy à. Thôi vậy.

Xong, cậu trở lại bàn, ba cô gái đang trở mắt nhìn cậu, cậu vừa làm cái trò gì thế không biết?

- Anh có bị gì không vậy?- Dương Lạp nheo mắt nhìn.

- Gì...gì chứ? - Cậu ngượng đỏ cả mặt, rõ ràng họ đang cài bẫy cậu.

Ba cô muốn lặn ra đây cười cái bộ dạng của cậu ngay lập tức nhưng đành cố nhịn. Tiểu Lục đưa Hoàng Hiểu Vương cốc nước lọc:

- Đây, cậu uống tạm đi, không cần đến mức phải nước cam ép đâu.

Cảm thấy lòng tự trọng bị tổn thương khủng khiếp trước người con gái mình yêu, cậu hét toáng lên:

- Tên Hạ Lực đâu?

Từ đâu trong gian nhà ăn đông nghẹt người, một tên trông có vẻ nhỏ thó, dúi dúi một góc, giọng run như cây sậy:

- Đại ca...cho gọi...em?

- Mày ra ngoài mua cho anh ba li nước cam về đây.- Cậu hất hàm với Hạ Lực.

- Nhưng...nhưng...

- Không nhưng nhị gì cả? Anh nói thì nghe, tiền đây, đi mua ngay đi.

Hạ Lực sợ hãi cầm tiền rồi bay thật nhanh ra khỏi trường Hòa Diên. Dương Lạp bực dọc, bỏ đĩa xuống, không ăn nữa, cô trực bỏ về lớp. Hoàng Hiểu Vương vội giữ lại, ngạc nhiên:

- Em sao thế?

- Anh học ở đâu cái tính bắt nạt kẻ yếu như vậy? Em không thích.

Cô giằng tay bỏ đi, Lục Trúc cũng đứng dậy, đi lướt qua cậu:

- Cậu tự uống một mình đi.

- Ồ...em...?

- Chào cậu!- Trần Trần cũng bỏ đi luôn.

Cuối cùng còn một mình Hoàng Hiểu Vương đứng trơ trọi, đơ ra như đá, mặt nghệt ra: “ Vậy là mình phải uống hết ba suất nước cam ư?”

Một lúc sau, Hạ Lực chạy học tốc về, người nhể nhại mồ hôi, bộ dạng tàn tạ, thở không ra hơi đưa ra ba cốc nước cam:

- Đây ạ...đại ca...đây là tiền thối ạ...

Hoàng Hiểu Vương bất chợt nhói, “ Sao mình lại độc ác thế nhỉ?”, cậu giật lại cái túi nước, đưa một cốc cho Hạ Lực:

- Đây cậu uống đi cho lại sức...

Hạ Lực nhìn cậu cảm động hết sức, mắt rưng rưng:

- Đại ca...cho em thật...sao ạ?

Hoàng Hiểu Vương quay người bỏ đi, Hạ Lực đứng lại đó, tim rung động: “ Đại ca thật tuyệt vời.”

Đứng trước cửa lớp 11B, cậu dáo dác tìm Lục Trúc: “ Cô ấy đâu nhỉ?”

Thấy cô đang ngồi làm gì đó trên bàn, cậu liền đi lại:

- Em đang làm gì vậy?

Lớp 11B nhìn cậu như nhìn người ngoài hành tinh. “ Gã đó vô duyên quá, ngày nào cũng vào lớp mình.” “ Thằng đó bị sao thế? fan của Tiểu Lục à?” “ Gã khùng, như thằng bị bệnh...”

Họ bàn tán sôi nổi về cậu. Lục Trúc không thèm nhìn:

- Sao vậy? Cậu chưa đi uống nước cam à?

Lục Trúc giận rồi, trông lại càng đáng yêu, cậu xoa đầu cô, đặt lên bàn cốc nước cam, rồi gục đầu xuống bàn đối diện với cô:

- Uống đi bé con của anh...

Không hiểu sao tìm Lục Trúc đập thành thịch, cô quay mặt đi:

- Tôi không uống đâu.

- Em đừng giận nữa mà, anh biết lỗi rồi, anh đưa Hạ Lực uống một cốc rồi mà.

Cậu làm bộ mặt hối lỗi, hai con mắt long lanh nhìn khiến cô phải bật cười, cốc đầu cậu:

- Đừng có nhìn tôi với ánh mắt đó.

Cậu đứng dậy, dí sát cốc nước vào mặt cô:

- Nào, em uống đi rồi anh về lớp.

Cô ngoan ngoãn uống cốc nước, cậu vui vẻ trở về lớp, tiếp theo là Dương Lạp, cô nhóc này mới bưng bình đây.

Những cơn gió vẫn thổi nhẹ nhàng bên những tán lá cây xanh, sân trường Hòa Diên tĩnh lặng lại cuộn lên những chiếc lá khô xào xạc, mùa đông đến rồi sao? Vừa nhanh vừa bất ngờ. Dương Lạp ngồi thiu thiu nhìn ra ngoài cửa sổ, lòng xao xuyến lạ. Từ chuyện chảy máu cam ngày hôm qua, người cô lại mệt mỏi. Độ này cô đâu làm gì mà ốm nhiều vậy đâu? Mà ngày mai là sinh nhật hai anh em rồi, nếu mà cứ như vậy thì không tốt chút nào.

Chiều buông nhanh quá, vừa thi xong, không có việc gì để làm cả, cô lôi quyển ghi chú ra, quyết định lập thời gian biểu.

“ Để xem nào, tan học là 5 giờ 30 phút, về đến nhà là 6 giờ. Mình sẽ tắm đầu tiên, tầm 6 giờ 30 phút thì xong, thay phiên cho Tiểu Trân, mình dọn cơm, ăn đến 7 giờ 20 phút là xong, rồi rửa chén, dọn nhà đến 8 giờ tròn thì xong. Xong mình sẽ dọn lại phòng, viết nhật ký đến 9 giờ 30 phút. Rồi đi ngủ sớm. Vậy ngày hôm nay thế là ổn. Còn ngày mai thì sao nhỉ?”

Đang suy nghĩ chợt có cốc nước cam đặt trước mặt, cô ngạc nhiên nhìn lên:

- Anh...?

- Em uống đi!

Dương Lạp nghĩ lại chuyện trưa nãy, thật không thể chấp nhận được, cô quay mặt làm lơ. Hoàng Hiểu Vương kéo ghế ngồi đối diện với cô:

- Em vẫn giận anh à? Anh xin lỗi mà...

- Ai biểu anh quá đáng chi?

- Ủ ừ, anh biết lỗi của mình rồi, em uống đi mà.

Dương Lạp vẫn lắc đầu nguây nguẩy, cô quyết không tha thứ cho anh. Hoàng Hiểu Vương đến chịu thua, cậu đứng lên, bỏ đi:

- Tùy em, anh xin lỗi rồi đó, không uống thì vứt đi.

Dương Lạp chẳng nói năng gì cả, cô mệt mỏi lắm rồi. Đang tính sáng mai sẽ đi mua quà tặng anh vậy mà không ngờ anh chẳng kiên nhẫn một chút nào cả. Trân Trân ngồi bàn trên, chợt quay xuống nói:

- Này, chốc nữa về, tôi dọn dẹp với nấu cơm cho nhé, bà đừng làm gì cả, lên phòng ngủ luôn nhé.

Dương Lạp hơi ngạc nhiên:

- Sao vậy? Tôi với bà phân công làm mà.

Trân Trân nháy mắt:

- Thôi nào, mai sinh nhật bà mà, để tôi làm người tốt đi.

Dương Lạp hiểu ý, cô mỉm cười.

Vậy là tối đó, tất cả công việc do một mình Trân Trân đảm nhiệm, Dương Lạp chỉ có lên giường và trùm chăn ngủ thôi. Cô vắt tay lên trán nghĩ ngợi, rất hồi hộp cho buổi ngày mai, không biết mọi người sẽ làm

gì nhỉ? Anh chắc sẽ đi chơi với Tiểu Lục, còn mình thì sao? Thoáng chốc cô nghĩ đến Nam Dĩnh...liệu...liệu cậu ấy có nhớ đến cô không?

.....

Sáng sớm chủ nhật, những giọt sương đêm vẫn còn đọng trên lá, con đường thay màu áo mới, tiếng chim hót véo von như một bản nhạc chào ngày mới. Một buổi sớm mùa đông đầu tiên, và hôm nay là ngày ra đời của hai thiên thần bé nhỏ.

Dương Lạp mở cửa sổ đón không khí trong lành vào phòng mình, bầu trời xanh quá! Cô dọn dẹp lại phòng của mình, gấp chăn và vệ sinh cá nhân. Không hiểu sao cô thấy rất tràn trề sức sống, nghe từng mạch máu đang chảy dồi dào trong cơ thể mình.

“ Bạch”

Một chiếc phong bì bị rơi ra khỏi ngăn bàn, một chiếc phong bì màu trắng, màu trắng tinh khiết không vấy một chút bẩn nào. Cô nhặt lên xem: “ Gửi con gái của mẹ, hãy đọc trong tâm trạng thoải mái con nhé!”. Cửa bà ta? Là bức thư bà ta gửi cô khi ở trại trẻ An Dương. Cô nghe tiếng tim mình đang đập thình thịch, đôi tay run run. Có nên mở ra đọc không? Cô hốt hoảng dứt trở lại ngăn bàn: “ Chưa, mình chưa thể đọc được.” Cô chạy vội xuống nhà, muốn quên đi bức thư kia, thực sự cô chưa muốn đọc nó chút nào. Thấy Trân Trân đang chuẩn bị bữa sáng, cô vẫy tay mỉm cười:

- Hey, ngày vui về!

Cô cũng mỉm cười đáp lại:

- Tất nhiên rồi, mừng cậu 18 tuổi nhé.

“ 18 tuổi? mình 18 tuổi rồi ư?” Cô thấy lòng xuyến xang lạ kì? Vậy là đã lớn rồi phải không?

- Hôm nay mình hẹn bạn Tiểu Thiên ra rồi, chắc trưa nay sẽ đến nơi thôi.

- Ủa vậy à?- Dương Lạp ngồi xuống bàn ăn, sắp xếp và lau lại bàn.

- Ủ, tất cả sẽ ra để chúc mừng sinh nhật hai cậu mà.

Trân Trân bưng bát canh trứng ra đặt giữa bàn, Dương Lạp cũng đẩy nôi cơm lại. Sau khi thức ăn đã được bày biện trên bàn, hai cô gái hí hửng ăn cơm.

- Chà, trình độ nấu nướng của cậu càng ngày càng lên ha?

Trân Trân cười toe nhìn cô bạn đang tấm tắc khen:

- Mình mà lại!

Bỗng có tiếng chuông điện thoại.

- Alo ạ?

[Tiểu Lạp à?]

- Anh gọi có việc gì thế?

[Chúc mừng sinh nhật em nhé!]

Dương Lạp bất giác nở một nụ cười:

- Cũng là sinh nhật anh mà.

[Ha ha...sang 18 tuổi rồi, lớn rồi, phải luôn cười nhé cô nhóc của anh.]

- Vâng, anh cũng vậy, bớt bắt nạt người khác đi nghe chưa?

[Sao em lại suy nghĩ về ông anh dễ thương của em như thế chứ?]

- Anh mà dễ thương cái gì? Em cũng chúc anh sinh nhật vui vẻ nhé ông anh yêu quý.

[Cảm ơn em nhiều lắm. Mà hôm nay mọi người có tổ chức cho em không?]

- Có ạ, bọn Chu Thiên sẽ ra, anh cũng vào tham gia nhé!

[Hưm...anh xin lỗi, không được rồi, hôm nay anh hẹn với Tiểu Lục, cô ấy định chúc mừng anh, nên anh không đến được rồi.]

Thất, tim lại thất vào đau rồi? Anh ấy không đến?

- Vậy...ạ? Vậy...chào anh nhé, em đang ăn cơm...

[Ủ chào em.]

Cúp máy rồi, tự nhiên lại hụt hẫng thế này? Anh ấy không thềm đến sinh nhật của mình ư?

- Sao vậy? - Trần Trần ngạc nhiên vì vẻ mặt của cô.

- Không, ăn đi, anh ấy chúc mừng mình thôi.- Cô thoáng giật mình.

Hai người nhanh chóng xử lí xong bữa ăn. Dương Lạp buồn thiu bước lên phòng.

Trời lại lạnh, lạnh vậy mà sao giờ dường như tim cô muốn đóng băng luôn rồi. Cứ như thể trái đất đang quay lưng lại với cô vậy, những người cô yêu thương đang dần biến mất.

Trưa. Trời lạnh.

Trần Trần ngồi ở phòng khách xem ti vi, tiếng chuông cửa réo ầm ĩ, cô chạy lại mở cửa.

- Ôi chị tôi!

Chu Thiên nhảy lên bậc ôm chằm lấy Trần Trần, cô nghệt thở buông ra:

- Em làm cái gì vậy?

Cậu gái đầu cười như chú khỉ con:

- Làm gì đâu? Em nhớ chị thôi mà.

- Thôi vào nhà đi thẳng nhóc.

Trần Trần đóng cửa lại khi lũ nhóc đã vào hết trong, cô tròn mắt đếm đi đếm lại số người:

- Sao ít thế này?

- Chỉ có từng đây đứa đi được thôi chị ạ, lũ còn lại ở nhà phụ bố mẹ nó rồi.

- Woa, nhà chị Trần đẹp quá ta?

Lũ nhóc cứ nhao nhao cả lên. Chu Thiên nhảy tót lên cái ghế sofa:

- Chị Lạp đâu rồi chị?

- Để chị đi gọi.

Cô chạy lên cầu thang, gõ cửa phòng:

- Tiểu Lạp, Tiểu Lạp, bọn nhóc ra rồi, xuống đi.

- Rồi, ra ngay.

Dương Lạp bước ra, vẫn là hình ảnh thường ngày, mái tóc dài buông xõa, bộ quần áo thể thao bó sát người, cô tung tăng bước xuống, bọn nhóc vừa thấy cô đã òa lên:

- Chúc mừng sinh nhật chị Lạp.

Cô mỉm cười cảm ơn, bọn nhóc còn bưng ra một hộp quà rất to:

- Happy birthday to you.

Cô cảm động mở ra, một con gấu bông màu trắng rất to, có khi phải bằng người cô ấy chứ?

Cô ôm nó ra, woa, đẹp thật!

Mọi người vỗ tay hưởng ứng nhiệt tình. Trân Trân vỗ tay nói lớn:

- Nào mấy nhóc, mỗi người phụ chị một việc nhé.

Cô quay sang Dương Lạp:

- Bà đi lên phòng tui có chuyện muốn nói.

Dương Lạp hơi ngạc nhiên nhưng cũng lên theo Trân Trân.

“ Cạch”

Cô bạn đóng kín cửa, kéo rèm và ngồi lên giường, đối diện với Dương Lạp, cầm chặt tay cô:

- Này bà!

- Sao hả?- Dương Lạp tròn mắt.

- Chúc mừng sinh nhật nhé!

- Oài, cái này bà chúc nhiều rồi mà.

- Không phải, mà là năm nay bà thực sự lớn rồi, tui lại càng lo cho bà hơn.

Dương Lạp mắt rưng rưng, bỗng nhiên cô thấy thương Tiểu Trân quá, cô ấy lúc nào cũng nghĩ cho cô cả.

- Mình biết rồi mà!

Trân Trân ôm chầm lấy cô:

- Mãi là bạn tốt đấy nhé.

- Mà quà của bà đây.- Trân Trân lấy từ trong túi áo ra một chiếc hộp nhỏ làm bằng vải nhung, rất đẹp, đặt vào tay Dương Lạp kèm theo một nụ cười. Cô mở ra xem.

- Kẹp tóc?

Một chiếc kẹp tóc đính hạt rất lung linh, lại rất nhỏ nhắn, trông dễ thương hết sức. Dương Lạp cảm kích ôm chầm lấy bạn cảm ơn rối rít.

- Tui chả có gì nhiều, chỉ có chiếc kẹp này tui thấy rất hợp với bà nên mua tặng bà luôn. Cũng không đắt lắm đâu.

Chiếc kẹp tóc giống như minh chứng cho tình bạn của hai người vậy.

Dưới nhà có tiếng gọi lớn:

- Chị Lạp, chị Trân, xong rồi ạ.

Hai người chạy xuống, một bàn thức ăn ê chề bày ra, đủ các món sơn hào hải vị, Dương Lạp trở mắt ngạc nhiên:

- Gì thế này? Tất cả là do các em làm à?

Lũ nhóc được dịp vênh váo:

- Tất nhiên rồi, không tụi em thì ai vào đây nữa?

Cô cốc đầu ối đưa một cái, rồi cả bọn cùng bật cười.

Ngày hôm nay, trời trong không một gợn mây, không một gợn gió, không một gợn nắng, yên ả một cách lạ. Chỉ có một thứ không yên chút nào, vẫn đang có những cơn gió lạnh thổi buốt giá trong tâm can người ấy. Nhất định mùa đông năm nay Nhị Hà sẽ có tuyết rơi, Dương Lạp thích nhất là tuyết, vì nó trắng, vì nó tinh khiết và không bị vấy bẩn bởi bất cứ thứ gì.

Cô thấy người khó chịu, “lại ” một nữa rồi. Cô nhìn mọi người trước mặt nhạt dần, những tiếng nói, tiếng cười cùng như vang vô hồn bên tai, đau đầu quá, choáng váng quá! Mờ dần, tất cả mờ dần...và...

“ Rầm”

Dương Lạp ngã ra đất khi vừa ôm chai rượu sam- panh.

Tiếng nhốn nháo hốt hoảng của mọi người trôi dần vào ý thức cô. Mọi thứ trở nên trắng xóa, trắng như tuyết, không còn thấy gì nữa...

.....

Tiếng xe hơi phanh kít trước cửa nhà, bóng dáng bé nhỏ của Lục Trúc đang vội vã chạy ra, Hoàng Hiểu Vương đứng đó, mỉm cười dịu dàng. Lục Trúc để xõa mái tóc ngắn, mặc chiếc váy dài đến đầu gối màu xanh nhạt. Cô thở dốc:

- Xin lỗi, tôi đến muộn.

Hoàng Hiểu Vương mỉm cười lấy tay xoa đầu cô:

- Không sao đâu nhóc con, anh cũng mới đến mà.

Cô ngoan ngoãn như một cô bé mới lên ba vậy, để cậu ôm ghì vào lòng:

- Từ giờ em không được rời xa anh nữa nhé! Có em ngày hôm nay là hạnh phúc lắm rồi.

Lục Trúc không nói gì, cô chỉ thấy lòng rất ấm áp, cô ngược mặt, cặp mắt long lanh:

- Đi bộ nhé.

Hoàng Hiểu Vương giật bản mình, cậu sửng sốt:

- Đi bộ á? Chứ không phải chúng ta sẽ đi xe dạo quanh thành phố à?

- Thôi nào, đi bộ đến gần đây có một bờ biển đẹp lắm.

Cậu hơi ngại, ăn mặc bảnh bao thế này mà lại phải đi bộ sao? Mà nhìn cái bộ mặt đang năn nỉ của cô ấy kia, cậu không sao từ chối được, nên đành gật đầu đồng ý.

Họ đi bộ, lần thứ hai trong đời Hoàng Hiểu Vương phải đi bộ. Mà đi bộ cũng có cái thú vị của nó ấy chứ, cậu được ngắm nhìn Lục Trúc kĩ hơn, đôi mắt của cô ấy đang hướng về phía trước, hàng lông mi dài cong vút, chiếc mũi thon cao cùng đôi môi hồng nhỏ nhắn. Cậu lại đỏ mặt, cô ngạc nhiên quay ra nhìn cậu khó hiểu:

- Sao cậu lại nhìn tôi chằm chằm thế?

Hoàng Hiểu Vương chỉ cười đáp lại cô. Cô ấy đáng yêu như một thiên thần vậy. Ráng chiều đã phủ nhẹ nhẹ. Một màu tà tà của mùa đông Nhị Hà.

Biển với những làn sóng xô bờ đẩy những hạt cát trắng tinh lên bờ, Lục Trúc sung sướng chạy ra nghịch nước, cô bỏ đôi guốc gò bó trên bờ, nhấc váy chạy ra mép biển, tung tăng nghịch những cơn sóng xô đến, gấu váy bị nước bắn ướt, mái tóc cũng đọng lại những hạt nước li ti, cô cười rạng rỡ, dang tay về phía cậu:

- Lại đây, vui lắm.

Hoàng Hiểu Vương lắc đầu, cậu thấy trò này quá trẻ con. Bỗng một đợt sóng lớn xô đến, trùm lên cả người của Lục Trúc như muốn nuốt chửng cô vậy. Cậu hốt hoảng, cởi bỏ chiếc áo khoác, chạy nhanh hết sức có thể về phía cô, nước biển bỗng chốc lạnh buốt, cậu đỡ người cô đứng dậy, ướt cả rồi, nước chảy tóc tách từ tóc xuống cả người. Nhưng cô vẫn mỉm cười nhìn cậu:

- A mát thật đấy.

Cậu ôm chầm lấy cô:

- Đồ ngốc, em làm vậy biết nguy hiểm lắm không hả?

Trong ráng chiều nhẹ nhẹ, họ ôm nhau, một chàng trai và một cô gái ôm nhau rất lâu, trông họ như một bức tranh thủy mặc lớn. Cô khẽ đẩy người cậu ra, nhìn vào tròng mắt màu café của cậu, nó đẹp mê hồn, có sức hút mãnh liệt, nó đang đắm đuối nhìn cô. Tim cô đập thình thịch, nước biển quá đầu gối, váy cô chạm vào nước, hơi lạnh lạnh. Cô kiễng chân, tay vịn lấy hai cánh tay cậu và...một nụ hôn, cô hôn cậu, trong 15

giây, lần đầu tiên cô ấy chủ động hôn cậu. Hoàng Hiểu Vương cứng đờ người, cậu sững sờ đến mức không thốt nên lời.

- Chúc mừng sinh nhật.

Cô lại cười, nụ cười đẹp rực rỡ trong hoàng hôn đang phủ nhẹ. Một lúc sau cậu mới tỉnh lại, sung sướng nhắc bổng cô lên:

- Ôi cô nhóc của anh...anh yêu em nhiều lắm.

“ Ring...ring...”

Trên bờ, trong túi áo cậu, chiếc điện thoại vô hồn kêu...lên những tiếng náo nê...

.....

Bệnh viện Hàn Dương vẫn ồn ào như thường ngày, y tá, bác sĩ, bệnh nhân đi lại nườm nượp, mùi thuốc kháng sinh sộc lên khắp nơi, cả bọn Trân Trân ngồi ngoài hành lang, mệt mỏi, lo lắng, bàng hoàng và sợ hãi. Đột nhiên Dương Lạp ngắt, cô nằm sõng soài trên sàn nhà, mắt nhắm tịt. Lúc ấy mọi người thực sự sợ hãi, liền gọi cấp cứu đưa cô đi ngay. Tiểu Thiên lo lắng hỏi:

- Chị Lạp có bị sao không?

Trân Trân ngồi thừ người, rõ ràng cô ấy đang rất khỏe mạnh, sao đột nhiên lại phải cấp cứu thế này, đã hai giờ đồng hồ trôi qua rồi, phòng cấp cứu vẫn đóng kín cửa, cô buồn rầu:

- Chị...không biết...

Bỗng cánh cửa bật mở, cả bọn lao đến hỏi rối rít:

- Bác sĩ, cô ấy có sao không ạ?

Ông bác sĩ quệt mồ hôi, cau mày:

- Sao lại để tình trạng đến mức này?

- Tình trạng...gì ạ?- Trân Trân tròn mắt ngạc nhiên.

- Bệnh nhân bị bệnh máu trắng từ lâu lắm rồi, đây là giai đoạn cấp tính rồi...

“ Máu trắng”

“ Máu trắng”

Hai tiếng “máu trắng” cứ vang lên bên tai mọi người, sao lại...như thế?

Cô bủn rủn cả chân tay, vúi vào áo bác sĩ, run run:

- Bác...sĩ nói gì...thế ạ?...cô ấy khỏe mà...

Ông có vẻ khó chịu:

- Khỏe gì? Rất may là chúng tôi vừa cứu chữa kịp thời, tình trạng này phải phẫu thuật càng sớm càng tốt.

Trân Trân nghe xong thì ngắt lịm, Chu Thiên đỡ lấy người cô, cậu cũng không khỏi bàng hoàng vì điều vừa rồi...

....

Nhà hàng tối nay được Hoàng Hiểu Vương bao cả, trước ánh nến lung linh, trước hàng ngàn vì sao đang sáng lung linh trong mắt hai người, cậu đắm đuối nhìn Lục Trúc, cô cũng nhìn lại, nở một nụ cười vắng trăng khuyết, lúc này đây dường như hai người hòa làm một. Bản nhạc lại vang lên thật du dương, thật dịu dàng, lãng mạn làm sao. Hoàng Hiểu Vương nghĩ đã đến lúc cậu làm điều này.

Bất chợt nhạc ngừng lại, Lục Trúc thoáng ngạc nhiên:

- Có chuyện gì vậy nhỉ?

Rồi điện phụt tắt, xung quanh tối om, nển cũng bất giác bị tối tắt, không còn nhìn thấy gì nữa. Lục Trúc hoảng hốt.

“ phụt”

Điện được bật lên, cô sững sờ nhìn cảnh tượng trước mắt, Hoàng Hiểu Vương trong chiếc áo sơ mi đen, mái tóc màu hạt dẻ của cậu bay lơ thơ, đang quỳ dưới chân cô, trên tay cậu là một chiếc hộp vuông nhỏ, và bên trong nó, là một chiếc nhẫn, chiếc nhẫn bằng bạc, đính một hạt kim cương sáng lấp lánh, dường như là đang tỏa ra ánh hào quang rực rỡ. Cậu mỉm cười dịu dàng:

- Lấy anh nhé, em.

Cô sững sờ, nhìn chùng chùng vào cậu, đôi mắt trong veo, mái tóc ngắn thối bay, cô vẫn tròn xoe mắt nhìn. Lúc này, nhạc lại được ngân lên, cả nhà hàng trở nên êm đềm, lãng mạn biết bao. Cô vẫn cứ chờ người, Hoàng Hiểu Vương vẫn mỉm cười, ánh mắt trông chờ câu trả lời của cô.

- Em sẽ lấy anh chứ?

Cậu nhắc lại lần thứ hai.

“ Ring...ring...”

Chợt chuông điện thoại kêu inh ỏi, Hoàng Hiểu Vương cau có, không ngờ lại bị phá đám vào ngay lúc này. Nhưng là điện thoại của Lục Trúc, cô thở phào nhẹ nhõm, may mà có người gọi đúng lúc này, nếu không tìm cô vỡ tung ra mất thôi.

- Alo ạ?

[Huhu...phải Tiểu Lục không?]

- Trần Trần à? Sao vậy?

[Sao Hoàng Hiểu Vương không nghe máy? Hắn ta đâu rồi?]

- À, cậu ấy đang ở đây.- Cô liếc mắt nhìn Hoàng Hiểu Vương.

[Bảo cậu ta đến bệnh viện Hàn Dương ngay,...nhanh lên!]- Trần Trần hét lên trong điện thoại rồi tắt máy.

Lục Trúc đưa mắt hoang mang nhìn cậu:

- Trần Trần...cô ấy bảo, bảo...cậu đến bệnh viện Hàn Dương ngay.

Hoàng Hiểu Vương đứng phắt dậy, cậu kéo tay cô chạy ra khỏi nhà hàng, vẫy một chiếc taxi:

- Đến bệnh viện Hàn Dương nhanh nhất có thể.

Người tài xế gật đầu rồi phóng ga đi ngay.

Lục Trúc run run bám vào tay áo cậu:

- Có chuyện...gì thế?

Hoàng Hiểu Vương vò đầu bứt tai, điều cậu lo lắng nhất cuối cùng đã đến rồi, thật tồi tệ. Cậu chống tay nhìn ra ngoài đường, không buồn trả lời Lục Trúc. Lòng cậu giờ rối như tơ vò, chiếc nhẫn cũng nằm im trong túi...ánh sáng hào quang vụt tắt...

28. Chương 29: Bắt Lục

Tại bệnh viện Hàn Dương.

Bầu trời xanh, tấm rèm cửa sổ cũng xanh, bình hoa dàn dề đặt trên bàn cũng xanh, bộ quần áo cô mặc cũng một màu xanh.

Dương Lạp nằm thẫn thờ trên giường, chiếc gối được kê cao lên cho cô nửa nằm nửa ngồi. Mùi thơm dịu dịu của hoa khiến tâm trạng cô hoàn toàn trống rỗng. Cô đưa mắt nhìn xung quanh, sao tất cả mọi người lại ở đây thế này?

Anh này, Tiểu Lục, Tiểu Trân, Tiểu Thiên và cả tụi nhóc đang chăm chú nhìn cô. Cô nhìn rõ những giọt nước mắt vội vã còn vương trên mắt của Tiểu Trân và Tiểu Lục. Cổ họng cô đắng ngắt, cô vờ tay về phía bàn. Lập tức Hoàng Hiểu Vương chạy đến đỡ cho cô cốc nước, cô thoáng ngạc nhiên:

- Sao mọi người lại tụ hội đông đủ thế này?

Trân Trân làm bộ gãi đầu, cười nhưng trông nụ cười ấy gượng gạo biết nhường nào:

- À, đến chăm sóc cậu ấy mà.

“ Không phải, tuyệt đối không phải? Mình bị làm sao? Chắc chắn mình bị làm sao rồi?”

Cô cười đau khổ, mắt nhìn lơ đãng:

- Các người còn định lừa tôi đến bao giờ nữa?

Lục Trúc lại thút thít khóc, từ khi chạy cùng Hoàng Hiểu Vương đến đây, điều đầu tiên cô nghe thấy đã khiến cô suýt xỉu rồi. Không ngờ điều tồi tệ này lại xảy đến.

Trân Trân cũng không kìm nổi nước mắt nữa, cô tựa vào vai Chu Thiên rấm rức khóc. Dương Lạp ngỡ ngàng đến tuyệt vọng.

Máu, máu lại chạy ra từ mũi nữa rồi. Cô giơ tay lên quệt, màu của máu đỏ tươi.

“ Bác sĩ!...bệnh nhân chảy máu mũi!”- Tiếng cô y tá gọi lớn ngoài hành lang.

Hoàng Hiểu Vương vội vàng đưa khăn giấy lau cho cô, nhưng cô hắt ra, mặc kệ cho nó chảy, chảy qua khóe miệng, xuống cổ...chảy vào trái tim ngây dại của cô.

Sau khi bác sĩ tiêm liều thuốc ngưng tụ máu cho cô, cô nằm xuống định thần ngủ. Mái tóc lơ thơ bay trong cơn gió nhẹ, đôi môi nhợt nhạt khẽ hấp háy thở, Hoàng Hiểu Vương lấy tay vuốt tóc em.

Và khi cậu mở lòng bàn tay ra, một nắm tóc rụng trên tay cậu. Cậu đau khổ siết chặt nó, chặt đến mức móng tay bấm vào da thịt đau nhói.

“ Chết tiệt, anh muốn khóc...”- Cậu rên rỉ trong phòng bệnh chỉ có hai người, nhưng phải cố kiềm chế, không được khóc lúc này, điều đó càng khiến mọi thứ rối tung lên mà thôi.

.....

Bác sĩ nhìn chằm chằm vào những người đang ngồi trước mặt mình, toàn những cô cậu trẻ tuổi, ông đưa mỗi người một cốc nước rồi hỏi:

- Các cô cậu còn học cấp ba phải không?

Hoàng Hiểu Vương giật mình:

- Vâng...ạ!

Ông cười hiền hậu rồi chỉ vào tấm phim chụp X-Q:

- Đây là cột sống của bệnh nhân Dương Lạp Lạp, nhưng các bạn đã biết, nó không bình thường, các đốt sắp xếp rất khó hiểu, không có trật tự. Điều này rất khó để thực hiện phương pháp cấy ghép tủy...

- Tại...sao ạ?- Trân Trân mắt nhìn ngây dại.

- Việc rút tủy thì có thể làm được nhưng cấy thì đối với chúng tôi là không thể, trong số các bạn đã xét nghiệm, không ai có mẫu tủy phù hợp với bệnh nhân. Với lại, các bác sĩ chuyên khoa của cả nước này, tôi không chắc ai có thể thực hiện ca phẫu thuật này dù có tủy phù hợp.

- Nếu là Tember Jack?- Hoàng Hiểu Vương bất ngờ hỏi.

Ông bác sĩ ngồi xuống ghế, ôn tồn:

- Vâng, đó là bác sĩ hàng đầu thế giới, ông ấy đã thực hiện rất nhiều ca thành công, vì vậy hi vọng được cứu của bệnh nhân sẽ rất cao nếu được bác sĩ Tember trực tiếp phẫu thuật. Nhưng...như các bạn đã biết, điều này thực khó...ngay đến chúng tôi cũng chưa một lần được tiếp xúc với ông ấy.

Mọi người im lặng.

Bác sĩ tiếp tục:

- Tình trạng của bệnh nhân hiện giờ đang rất nguy kịch, bắt đầu rụng tóc và chảy máu cam liên tục rồi. Nếu không phẫu thuật sớm...thì e rằng...

Hoàng Hiếu Vương đập tay xuống bàn khiến mọi người giật bắn mình:

- Vậy giờ phải thế nào thưa bác sĩ?

Ông bác sĩ lại đứng dậy, lấy một tập giấy đến trước mặt cậu:

- Cách còn lại duy nhất chính là phải phẫu thuật dù không có bác sĩ Tember Jack.

Cậu nhìn vào tờ giấy đồng ý phẫu thuật, đã có ghi tên sẵn Dương Lạp Lạp.

- Tỷ lệ thành công là bao nhiêu?

- 5 %

Mọi người giật bắn mình.

- Ông định giết con bé à?- Hoàng Hiếu Vương hét lên.

Bác sĩ cau mày nhìn:

- Đó là cách duy nhất, một là cô ấy sẽ chết, hai là đồng ý phẫu thuật, may mắn sẽ cứu cô ấy. Tùy các cô cậu.

Lục Trúc lấy tay bịt miệng khóc, 5 % thì sao có thể đây, phải làm thế nào đây?

Ông bác sĩ đi ra khỏi phòng, mọi người chờ ra trong chốc lát. Hoàng Hiếu Vương ngồi thần thờ, cậu không dám tin nổi điều này, nó thật kinh khủng biết nhường nào.

....

Cô y tá đang chỉnh lại đường truyền, Dương Lạp với tay kéo áo chị:

- Chị ơi!

Cô y tá giật mình quay sang lo lắng:

- Sao vậy? Em không khỏe à?

Cô mỉm cười:

- Dạ không, chị nói cho em biết em bị bệnh gì đi?

Cô y tá bối rối, cô đứng thẳng người, lấy tay vuốt lại tóc mái ra sau, cười gượng:

- Em không bị sao cả đâu, chỉ ốm thôi.

Dương Lạp bỗng chợt cười toe toét:

- Chị nói dối, anh hai bảo là anh ấy không dám nói nên nhờ chị nói hộ dù em mà.

Cô y tá ngạc nhiên cúi sát xuống hỏi:

- Thật không?

Dương Lạp gật đầu. Cô y tá cũng thành thực vì tin lời cô:

- Em bị bệnh máu trắng giai đoạn cấp tính.

Dương Lạp cứng đờ người, thời gian đông cứng lại năm giây, cô sốc nặng.

“ Máu trắng? Là cái bệnh bạch cầu mình học ở sách sao?”

Một cơn gió vô tình thổi qua, cô nhìn ra cửa sổ, đúng lúc chiếc lá vàng trên cây lia cành, rơi bộp xuống đất. Cô hoảng sợ trùm kín chăn: “ Không, không, mình không thể chết được,...”

” Sợ hãi, sợ hãi quá, không, tôi không muốn chết, không muốn chết mà.”

Cô òa lên khóc, đau đớn bị dồn nén trong từng giọt nước mắt trong suốt, cô bấu chặt vào thành giường, cố gắng thoát ra khỏi nơi này nhưng vô vọng, người cô không có một chút sức nào. Lại ngã ra giường, cô ngã đầu xuống gối, lấy tay vuốt tóc, một nắm tóc vương lại trên bàn tay, cô hét lên:

- Không, không.....

Bên ngoài, mọi người nghe tiếng kêu thất thanh của cô thì chạy sộc vào, Trần Trần ôm chầm lấy bạn, khóc nức nở:

- Cậu bình tĩnh nào, bình tĩnh nào.

Dương Lạp đẩy ra, cô như người hoảng loạn, ánh mắt tuyệt vọng:

- Tôi không muốn chết...không muốn chết mà.

Hoàng Hiểu Vương đau khổ định lại gần an ủi em thì em đã gồng người lên, ném gối tới tấp về phía cậu:

- Cút đi, các người cút hết đi...

Cô khụy xuống, khóc thảm thiết, đau đớn quá, trái tim này đau như bị cắt ra vậy.

Cậu ra hiệu ọi người đi ra, còn mình cậu ở trong phòng, cậu nhìn em đang khóc quằn quại trên giường, mái tóc rối xù lên, khuôn mặt nhợt nhạt:

- Anh xin lỗi.

Cô nín khóc, im lặng. Một cơn gió từ ngoài cửa sổ thổi vào.

- Anh biết phải làm sao đây? Tất cả là tại anh không tốt.

Cậu nói mà nước mắt muốn vỡ òa ra.

Dương Lạp đưa cặp mắt tuyệt vọng nhìn người đang đứng trước mắt mình. Cô nhào tới ôm chầm lấy cậu, tiếng khóc nghẹn ứ ở cổ:

- Anh ơi! Em chưa muốn...chết mà...

Nếu lúc này có thể ôm chặt lấy anh mãi mãi, để anh không còn có thể rời xa cô nữa thì thật tốt biết mấy, nhưng sự thật thì...

Hoàng Hiểu Vương nghe hơi thở run rẩy của em, người cậu như cứng đờ ra,...cái cảm giác này là sợ hãi phải không? Sợ hãi người mình thương yêu nhất sẽ biến mất...

Một cơn gió lại thổi tới, Dương Lạp buông anh ra, nhẹ nhàng nằm xuống, trùm kín chăn, giọng cô yếu ớt:

- Em muốn một mình.

Cậu đứng nhìn một hồi lâu rồi lặng lẽ đi ra.

Bất cứ ai trên trái đất này, khi biết mình sắp từ biệt cõi đời, cũng đều có một cảm giác chung: Đó là cô đơn.

....

Mưa, những hạt mưa rơi tí tách bên khung cửa, tiếng mưa nghe thật êm dịu. Dương Lạp nằm trên giường bệnh, nhìn ra ngoài bầu trời u ám. Từ lúc biết căn bệnh mình đang mang bên người, cô như người mất hồn. Ánh mắt không còn trong veo như ngày nào nữa, mà giờ đây như trở nên tang thương đến lạ. Cô mới 18 tuổi, 18 tuổi còn quá trẻ để phải chịu nỗi đau này. Cô dựa đầu vào gối, thấy dễ chịu hẳn.

“ Vậy là mình sắp chết.”

Cô cười nhạt nhẽo, biết đâu được, dòng đời mà, không thể lường trước được. Cô bỗng nhớ đến hoàng hậu? Bà ấy là mẹ của cô? Đúng là trái đất hình tròn. Cô cất tiếng gọi:

- Tiểu Trân?

Bên ngoài, Trân Trân chạy vội vào, cô lo lắng:

- Có chuyện gì sao?

Dương Lạp mỉm cười, nụ cười đối với Trân Trân sao giờ nó lại buồn thế kia?

- Mọi người đâu cả rồi?

- Chu Thiên đi mua cháo rồi, cùng tụi nhóc. Còn Phong vì mệt quá nên ngủ thiếp ở phòng bên cạnh rồi.

Dương Lạp thở dài, cô nhìn Trân Trân trù mếu:

- Mình có để một cái phong bì trắng trong ngăn bàn, cậu về lấy mang đến đây ỉnh được không?

Trân Trân gật đầu rồi đi ngay.

Dương Lạp lại một mình, phòng bệnh vắng lặng, chỉ có tia nắng vàng vọt đang rọi qua khung cửa, chiếu thẳng vào giường, cô thấy tâm trạng vô cùng thoải mái. Hóa ra khi con người ta đối diện với cái chết nó lại bình thản đến vậy, xét cho cùng thì chết chẳng có gì đáng sợ, chỉ là nằm, ngủ một giấc và không bao giờ tỉnh dậy nữa. Vậy mà người ta lại sợ cái chết đến như vậy, còn chà đạp lên nhau mà sống, con người cũng có lúc hèn hạ. Những người như thế không thể sánh bằng những người hi sinh vì tổ quốc, vì hạnh phúc của ai đó và vì cả những ước mơ cao đẹp.

Dương Lạp thở dài, lại một ít tóc nữa rụng rồi, những sợi tóc đen nhánh có màu hơi nâu nâu của nắng. Nhanh quá, cô cũng sắp đi về thế giới bên kia rồi ư, nhưng thực sự cô chưa làm gì cho vẹn vẹn cuộc đời mình đang sống. Còn quá nhiều việc phải làm...

Có tiếng gõ cửa ngoài phòng bệnh.

- Mời vào.

Là ông Hoàng- ba của Hoàng Hiểu Vương.

Cô thoáng ngạc nhiên “ Sao ông ấy lại đến thăm mình?”

Cô gượng ngồi dậy nhưng ông ấy đã vội ấn người cô xuống với một nụ cười hiền hậu:

- Cháu đừng ngồi, cứ nằm nghỉ.

Cô nhìn chằm chằm người đàn ông trung niên trước mặt, ông ta có nét gì đó thật cao sang, quyền lực, thứ mà một cô nhóc cấp ba như cô không thể hiểu nổi là gì. Ông ngồi xuống chiếc ghế, hai tay đan chéo đặt trên đùi, nhìn cô hồi lâu.

Cô cúi mắt, không phải là ông ta đến để thương hại cho kẻ sắp chết này chứ? Thật buồn cười, ông ta đã cướp anh trai cô đi và giờ còn đến đây khóc thương ỉnh sao?

Cô không chào, không trả lời.

Tấm rèm cửa chợt bị gió thổi tung bay, một làn gió làm tung bay mái tóc Dương Lạp, lại một vài sợi lìa xa...

Ông Hoàng ngồi trên ghế, trầm tĩnh, ông đối diện với cô:

- Bác đã nghe về...sức khỏe của cháu?

- Thì sao? - Dương Lạp đáp trống không, ánh mắt lạnh lùng.

- Bác đã cố hết sức giúp...nhưng rất tiếc không thể làm gì?

- Đừng thương hại tôi, cũng đừng kể công vô ích.- Cô nhếch mép cười khinh bỉ.

Ông Hoàng vẫn cười hiền hậu nhìn cô. Nụ cười ấy khiến cô thấy mình thật lỗi bịch.

Ông đứng dậy, tiến sát lại gần cô:

- Ta muốn nhờ cháu gửi lời cho Trân Trân.

Dương Lạp chỉ nhìn ông.

- Trân Trân thực ra là đứa con gái thất lạc của ta.

“Đừng!”

Một tiếng sấm ầm lên trong đầu Dương Lạp. Hình như cô vừa nghe thấy một điều thật lạ lùng.

- Sao...à?- Cô kinh ngạc không thốt lên lời.

Ông nhìn ra xa xăm, ánh mắt đau khổ.

- Con bé là con của ta với cô hầu gái ở nhà...ta lỡ yêu và có con với cô ấy...nhưng khi biết cô ấy có Trân Trân thì ta vô cùng sợ hãi...Ta chối bỏ và hắt hủi mặc dù ta rất yêu cô ấy. Cuối cùng cô ấy sinh con trong sự cô độc và đã mất sau khi sinh nó...con bé được gửi đến trại mồ côi An Dương...

Từng chữ quặn thắt trong lòng Dương Lạp, cô run rẩy khi nghe từng lời, nếu là Trân Trân thì điều đó thật tồi tệ.

- Ông...đồ độc ác!- Cô run run, hai tay xiết chặt.

- Ta có lỗi với nó quá nhiều, bây giờ nó đã lớn vậy rồi...Ta quyết định sẽ nhận và đưa con bé về nhà, không thể để nó phải chịu thêm đau thương nữa.

Dương Lạp không thể nói gì, cũng không thể suy nghĩ gì nữa. Hóa ra trên đời này có nhiều chuyện xảy ra thật, khó tin đến mức cô không dám nghĩ. Trân Trân thực sự là con của một gia đình đại quý tộc, và hóa người ta sẵn sàng từ bỏ cốt nhục của mình mà chạy theo danh lợi.

Trân Trân thực chất còn đáng thương hơn cả Dương Lạp, vì cho đến tận bây giờ, cô vẫn không biết cha mẹ mình là ai.

Dương Lạp thở dài nắm lấy tay ông:

- Vậy cháu xin bác...hãy bù đắp cho Trân Trân, cô ấy đã rất khổ sở rồi...

Ông Hoàng cũng trùi mền nhìn cô:

- Bác nhất định sẽ làm thế, cảm ơn cháu.

Trân Trân đến, cô bước vào và hơi ngỡ ngàng vì hành động của hai người, ông Hoàng chào tạm biệt và bước ra khỏi phòng, không quên để lại một lời chúc:

- Chúc cháu sẽ thành công!

Trân Trân nhìn Dương Lạp khó hiểu, cô để một âu cháo nóng lên bàn và trao cho Dương Lạp bức thư:

- Mình nấu một chút cháo cho cậu ăn rồi.

Dương Lạp mỉm cười gật đầu, cô nhìn Trân Trân- người bạn chí cốt của mình, sao cô ấy trông gầy thế này, vẻ mặt xanh xao. Cô nắm lấy gấu áo Trân Trân:

- Tiểu Trân, dạo này cậu không khỏe phải không?

Cô nhìn Dương Lạp rồi ngồi xuống ghế, lấy tay xoa nhẹ mái tóc cô, ánh mắt long lanh:

- Mình khỏe mà! Cậu mới nên chú ý đến bản thân mình đi kìa.

”Mình hiểu mà, hiểu vì lo lắng ỉn nên cậu đã khóc rất nhiều và đã buồn đến thế nào? Tuy chúng ta không cùng dòng máu nhưng cậu coi mình như chị em ruột. Và còn mình thì không thể sống để...có thể trả ơn cậu được...biết đâu kiếp sau sẽ gặp lại...”

Dương Lạp trầm nghĩ, bỗng cô thấy nhói lòng, sao kiếp người của cô ngắn ngủi đến vậy?

Trân Trân không chịu được nữa, cô gượng cười nói với Dương Lạp:

- Mình ra ngoài có chút việc nhé.

Trân Trân chạy vụt ra, cô phải lấy tay bịt miệng để không tạo thành tiếng khóc, nước mắt nhòe mắt đáng. cô không đủ can đảm đối diện với ánh mắt của Dương Lạp...

Lại một mình.

Căn phòng vắng lặng.

Yên tĩnh.

Dương Lạp hít hà một chút gió trời đi vào từ cửa sổ, trong tay cô cầm một bức thư màu trắng tinh.

Cô ngược nhìn, nó trắng không tì vết, chỉ có một dòng chữ hoa viết tay ngoài phong bì. "chữ bà ấy đây sao?"

Cô đưa tay lướt nhẹ qua dòng chữ, cứ như thể nó còn mới nguyên vậy, ấm áp quá!

"Soạt"

Cô mở phong bì thư, lấy ra một bức thư viết trên giấy trắng, nhìn qua có vẻ nó khá dài. Mùi mực vẫn còn thơm, cô tựa lưng vào gối, hai tay dang rộng lá thư. Thoáng nhìn nét chữ viết tay rất đẹp, dường như người viết đã rất nắn nót để viết ra nó.

Nắng chiều tà bắt đầu xuyên qua lớp rèm mỏng manh, rọi vào giường bệnh, lên bức thư kia.

"Ngày 16 tháng 6 năm 2013.

Thân gửi Dương Lạp.

Cho phép mẹ được gọi con là con và được xưng là mẹ con.

Con gái của mẹ, chắc rằng khi con đọc bức thư này, con đang ở một mình đúng không?

Còn mẹ, khi viết lá thư này cho con, đó là một ngày mưa, mưa rả rích không ngớt, trong thư phòng, dành một chút thời gian rảnh rỗi, mẹ muốn gửi gắm tâm sự của mình cho con.

Đã mười bảy năm trôi qua kể từ ngày mẹ con ta rời xa nhau. Đó là cái ngày mà mẹ thấy mình ngu ngốc nhất trên đời này. Mẹ đã từ bỏ hai sinh linh ngây thơ bé nhỏ của mình để chạy theo mối tình say đắm kia. Thực sự mỗi khi nhớ về các con, mẹ đã rất tuyệt vọng.

Mẹ đã có tất cả, có tình yêu, có danh vọng nhưng lại không có các con, đó là nỗi mất mát lớn nhất của mẹ.

Mẹ biết mẹ có lỗi với các con rất nhiều, mẹ là người tồi tệ nhất trên đời này, mẹ cầu mong ở các con một sự tha thứ.

Mẹ nhớ lúc ấy ở bệnh viện An Dương, mẹ đã sinh các con trong sự cô đơn và tuyệt vọng tuyệt đối. Vì không có ba con bên cạnh, chắc con cũng tự hỏi không biết ba mình là ai? Tiểu Lạp, mẹ thật sự xin lỗi, ba con đã không may qua đời trước khi mẹ đẻ các con, vì căn bệnh máu trắng..."

Dương Lạp sững sờ, lá thư rơi bộp xuống tấm nệm.

"Máu trắng?"

"Lại là máu trắng."

"Ba bị máu trắng ư?"

Cô bắt giác cười nhạt, căn bệnh này đã cướp mất ba cô ư? Và bây giờ, nó tiếp tục hành hạ đứa con gái của ông, cái này gọi là di truyền phải không?

Cô đã luôn nghĩ về cha mình, đã thắc mắc không biết ông ấy là ai mà anh không một lần nhắc đến. Và tại sao?

Tại sao ông bỏ hai anh em cô?

Nhưng giờ sự thật đã sáng tỏ, ông chết, chết vì căn bệnh máu trắng đó.

Cô lấy hết dũng cảm cầm tiếp bức thư lên đọc:

“ Lúc ấy, mẹ thực sự đau đớn và mất hết niềm tin, nhà chúng ta quá nghèo, ba các con bị bệnh tật hành hạ, mẹ lại có mang sắp sinh. Quá chán nản, mẹ đã bảo với ba con rằng: Em mệt mỏi lắm rồi, em phải làm sao đây?

Và ba con mỉm cười, nụ cười đẹp nhất từ trước đến giờ, ba chỉ nắm chặt lấy tay mẹ, cười và ra đi mãi mãi. Mẹ đã uất hận đến chết, mẹ gào khóc trong sự uất ức vô cùng, cảm hận có sao phận trời lại áp đặt đến gia đình ta như vậy.

Và người ấy xuất hiện, chắc con đã biết, là Bệ Hạ bây giờ, ông ấy đã đón nhận mẹ, giúp mẹ vượt qua khó khăn...Chợt một ngày, ông ấy ngỏ lời cầu hôn mẹ, mẹ đã thật sự bất ngờ, không ngờ một người có thân phận thấp hèn như thế này lại được Thái Tử cầu hôn (Lúc đó ông ấy vẫn còn là thái tử). Mẹ không thể diễn tả được cảm xúc khi ấy...

Con có hiểu không? Nó giống như một sự cứu rỗi, và mẹ đã đồng ý, mặc những lời miệt thị của mọi người trong và ngoài hoàng tộc. Ông ấy vẫn quyết bảo vệ và đòi kết hôn với mẹ bằng được. Cuối cùng Hoàng Hậu cũng đành đồng ý và mẹ được lập làm chính thất Thái tử Phi. Ông ấy đã ôm mẹ vào lòng, mẹ cảm tưởng như là trong vòng tay ba con vậy. Mẹ đã rất sung sướng...Tình yêu ấy như nở hoa trong trái tim mẹ...

Một thời gian sau, Hoàng gia ép Thái tử phải lập thêm một Phi tử khác theo chế độ lúc bấy giờ. Áp lực hoàng tộc khiến chúng ta vô cùng khổ sở, rốt cuộc thì cũng phải tuân theo quy luật. Thứ phi được chọn là con gái của Tổng thống đương nhiệm. Đó là một người phụ nữ trẻ đẹp hơn hẳn mẹ về cả sắc lẫn tài. Mẹ cảm thấy vô cùng tự ti con ạ, nhưng ông ấy đã nhanh chóng an ủi mẹ và hứa chỉ dành trọn tình yêu ẹ. Chỉ một khoảng ngắn, Thứ phi có mang và đẻ một Tiểu Hoàng tử, cả hoàng tộc lấy làm vui vẻ. Bù lại mẹ lại chẳng thấy gì, Hoàng Hậu nhiều lần gắng hỏi mẹ sự tình nhưng mẹ cũng chỉ biết nín nhịn, không biết trả lời thế nào. Và đứa trẻ ấy ngày một khôn lớn, nhưng lại không nhận được một chút tình thương nào của Bệ Hạ. Nó rất hận mẹ, vì ông chỉ yêu thương một mình mẹ. Còn mẹ nó và nó thì ông chẳng đoái hoài đến, mẹ cũng nhiều lần gợi ý nhưng ông nhất quyết không nghe. Mỗi thù giữa thằng bé và mẹ ngày một lớn...”

Dương Lạp ngừng đọc, cô lại suy ngẫm về “ Tiểu Hoàng Tử” nói trong bức thư? Đó có phải là gã Hoàng Tử đột trước không? Hóa ra vì vậy mà hận ghét cô như vậy. Cũng vì mối thù với bà ta. Mà không ngờ sống trong Hoàng Tộc cũng chẳng vui vẻ gì, bà ta cũng phải chịu quá nhiều áp lực.

Dương Lạp ngược nhìn ra ngoài, trời nhá nhem tối rồi sao? Bên ngoài có vẻ yên tĩnh, nhưng cũng không hẳn, vì đây là phòng cách âm, một căn phòng đặc biệt chỉ dành cho quý tộc. Cô trở lại bức thư:

“ Mẹ thấy mình rất có lỗi với thằng bé, mẹ nó tuy là Thứ Phi nhưng bà ấy luôn giúp đỡ Bệ Hạ rất nhiều trong việc triều chính, còn mẹ thì phụ trách việc chăm sóc sức khỏe cho ông ấy. Con thấy mẹ có vô dụng hay không? Mẹ thì đã quá tự mãn với cuộc sống của mình. Mẹ xin lỗi, này giờ mẹ lạc đề rồi đúng không?

Mẹ xin lỗi, xin lỗi các con nhiều lắm, mẹ không tốt, mẹ quá ngu ngốc, quá ham muốn hạnh phúc riêng. Mẹ thậm chí rồi bỏ máu mủ của mình, rồi bỏ các con, mẹ còn không kịp được chạm vào các con, nhìn con vùng khóc trong nôi, lòng mẹ đau thắt. Con ạ, người ta bảo ” Hồ dữ không ăn thịt con”, nhưng mẹ, mẹ đã làm cái điều tồi tệ ấy. Mẹ hận mình, hận bản thân, hận tại sao lúc ấy lại hành động thiếu suy nghĩ như thế. Những ngày trong cung, mẹ đã khóc rất nhiều, vì mẹ thật sự tuyệt vọng về mình. Mẹ không thể nhận ra thứ quý giá nhất mà ông trời đã ban ẹ chính là các con. Mẹ đã có một quãng thời gian rất hạnh phúc, có tình yêu của ba các con, có các con. Ngày sinh các con, điều khiến mẹ không thể khóc đó là nhìn thấy sự hiện diện của hai thiên thần bé nhỏ. Nhưng mẹ không biết trân trọng nó, mẹ đã khiến tâm hồn ngây dại của các con bị tổn thương.

Mẹ biết con hận mẹ, Tiểu Lạp. Đáng lẽ ra con phải được hưởng tình yêu thương của ba mẹ từ khi sinh ra, nhưng mẹ đã cướp đi ước mơ bé bỏng ấy của con, để các con lớn lên trong sự thiếu thốn, chỗ che của ba mẹ.

Mẹ chỉ có thể xin lỗi, dù mẹ biết con không thể tha thứ cho con người này, nhưng xin con, xin con hãy quên hết những kí ức đau buồn có được không? Mẹ đã được gặp lại các con sau thời gian dài xa cách. Niềm hạnh phúc như vỡ òa ra khi mẹ gặp lại Tiểu Vương trong bữa tiệc đó, mẹ nhận ra ngay thằng bé vì ánh mắt không thể lẫn vào đâu được. Nhưng nó khác quá, lạnh lùng và đôi mắt buồn thương, mẹ chỉ biết giận mình rồi khóc vì người gây ra điều này cho nó chính là mẹ. Còn con, mẹ không thể quên được cảm giác khi lướt qua con, mẹ nhận ra mùi hương của con, mái tóc của con, trực giác mách bảo mẹ rằng chính là con đây rồi. Nhưng càng nhìn, mẹ càng thấy con quá xa vời...

Một lần nữa mẹ xin lỗi con, xin lỗi con rất nhiều, bằng tất cả những gì mẹ có, mong con có thể nguôi ngoai đi phần nào, và có thể...chấp nhận mẹ. Con và Vương là tình yêu của mẹ, duy nhất trái tim mẹ chỉ thuộc về hai con mà thôi. Mẹ đã không thể bù đắp cho con, mẹ sợ hãi tất cả những điều tồi tệ sẽ đến với các con và bằng mọi giá mẹ phải bảo vệ các con, các con có hiểu cho người mẹ này hay không? Mẹ cũng muốn được là người đánh thức các con mỗi sớm mai, là người chuẩn bị bữa ăn cho các con, và được đứng dưới lớp lẳng nghe lời tuyên dương của thầy cô với các con, là người sẽ chờ các con đi vào giấc ngủ mới có thể yên tâm. Mẹ muốn được xoa đầu, được nắm tay các con...mẹ đã khao khát điều đó biết bao...

Con gái, mẹ yêu con rất nhiều, mẹ mong con sẽ sống thật tốt, còn mẹ, tất nhiên là không còn mặt mũi nào gặp con nữa mà chỉ có thể gửi gắm qua bức thư này thôi. Mẹ biết con gái mẹ rất mạnh mẽ, con phải vươn lên tất cả con nhé, con gái!

Mẹ yêu con!"

" Tách"

Có cái gì đó trong suốt rơi xuống bức thư, vỡ òa ra trên trang giấy, từng giọt li ti bắn ra mọi phía, giống như cái gì đó trong lòng đang vỡ tung ra. Đau đớn quá, mắt Dương Lạp nhòe đi, một làn nước bao quanh khóe mắt cô. Cô khóc, nước mắt lăn chã rơi trên trang giấy. Phải dừng lại, cô tự nhủ phải dừng lại, sao lại có thể khóc vì bức thư này, cô hận bà ta cơ mà, bà ta đã bỏ cô cơ mà, việc gì phải tốn nước mắt cho người như vậy.

Nhưng...nhưng cô thương bà ta lắm...thực ra trong sâu thẳm trái tim cô không hề ghét bà ấy, mà là cô tự ép bản thân phải làm điều đó mà thôi. Thế này là quá đủ rồi, kết thúc thôi, cô đã quá ích kỉ...

Cô bất giác ngược mắt về phía cửa phòng, sững sờ vì sự xuất hiện của của một người, trong bộ váy màu đen, mái tóc búi gọn trên cao...đó là bà ấy...

Lá thư trên tay rơi bộp xuống...

Sự im lặng vây kín...bà ấy đang nhìn cô...đứng ở đó...

Cô cũng sững sờ nhìn bà...Hai ánh mắt chạm nhau...

Chợt bà ta đi nhanh về phía cô...

" Bộp"

Cô hoảng hốt.

Bà ta quỳ xuống bên giường, khóc nức nở, hai tay bà vịn vào tấm ga trải giường, giọng lạc đi:

- Mẹ xin lỗi...xin lỗi...

Dương Lạp lấy tay quệt nước mắt, cô quay vệt đi:

- Bà đứng lên đi, đừng làm cái điều đó với tôi.

Bà vẫn quỳ dưới đất, tiếng khóc nghẹn vang lên khắp phòng. Dương Lạp cũng không kìm nổi nước mắt mà khóc theo...Trong màn đêm tĩnh lặng, chỉ có tiếng khóc thút thít vang lên khắp gian phòng. Đau quá, đau đớn quá, sao bà ấy lại xuất hiện đúng lúc này...tại sao quyết không tha cho cô thế này?

Bất chợt bà đứng lên, ôm chầm lấy cô, tiếng khóc vẫn thổn thức. Trong lúc đó, tiếng nói chỉ còn nghẹn ứ lại ở cổ:

- Mẹ...tại sao con lại bị thế này? Mẹ phải làm thế nào đây? Phải làm thế nào đây...con ơi.

Dương Lạp bắt lực trong vòng tay siết chặt của bà, mắt cô lạc đi, sững húp lên vì khóc quá nhiều...Cô không thể nói được gì nữa...Tất cả đã kết thúc rồi...

- Nào...hãy nói ẹ nghe, ai đã khiến con thế này? Người ta đùa thôi phải không? Con không hề bị cái căn bệnh đó đúng không?

Vừa nói, bà vừa lấy tay vuốt nước mắt trên mặt cô, ánh mắt hi vọng rằng đây là trò đùa của số phận. Không bao giờ có chuyện con bé giống cha nó, nó không thể bị máu trắng được, đó không phải sự thật...

Dối trá...

Hi vọng của bà bị dập tắt khi Dương Lạp nhẹ gập đầu, cô hất tay bà ra khiến bà ngã nhào ra giường:

- Đừng nói nữa, mặc kệ tôi, dù tôi có làm sao thì điều đó cũng đâu liên quan đến bà...

Bà nhìn cô, sững sờ trong chốc lát, sự tuyệt vọng đè nén con tim bà...

Dương Lạp nhếch mép cười nhạt:

- Đừng cố tỏ vẻ nữa, đồ giả tạo. Bà vốn đâu quan tâm tới chúng tôi...Bây giờ đến khóc thương à? Sao không chờ tôi chết hẳn rồi đến thấp nhang trước bàn thờ tôi sẽ đạt hơn đây.

” Bốp”

Một cái tát giáng xuống má khiến nó lệch sang một bên, cô ôm một bên má bỏng rát của mình nhìn bà. Còn bà, bà tức giận nhìn cô, rồi lấy tay kia ôm chặt lấy cái tay vừa tát cô vừa rồi. Bà hoảng sợ:

- Mẹ xin lỗi, nhưng con không được phép nói thế? Con không thể chết...không thể chết được...

- Đã bao giờ? Đã bao giờ bà yêu thương tôi như một người mẹ đâu? Đã bao giờ bà nắm tay tôi đến trường học hay chưa? Phải chăng tất cả những điều mà bà đã làm chỉ là những lời ngụy biện không hơn không kém...Tôi khao khát, thèm muốn biết bao vòng tay yêu thương của bà...nhưng chưa một lần, một lần nào bà chạm vào hai anh em tôi...Bà bảo tôi phải làm sao đây, phải làm thế nào với bà đây...?- Dương Lạp hét lên trong đau đớn và dằn vò.

Dương Lạp tuyệt vọng cúi gằm mặt xuống, thật sự cô không muốn làm thế mà, đây không phải trái tim cô, cô không muốn, không muốn làm thế với bà ấy, bà ấy là mẹ cô cơ mà...là mẹ đấy...

Im lặng...

Căn phòng lại chìm trong im lặng...

Tiếng thở khe khẽ của hai người nghe mới xót xa làm sao...

Bà nhìn cô, ánh mắt đầy tình yêu thương cao cả, bà muốn bảo vệ con mình, phải làm mọi cách để cứu sống nó...

Chợt nhớ ra một điều, bà đứng thẳng dậy, lấy tay xoa bụng mình, miệng cười hạnh phúc trong khi mắt vẫn nhòe đi vì lệ:

- Con xem này Tiểu Lạp, đây là em con đấy, thằng bé được bốn tháng rồi đấy.

Dương Lạp kinh ngạc nhìn chăm chăm vào bà, phải nói cảm xúc lúc này của cô là gì đây? Đau khổ ư? Chẳng phải, vui mừng ư? Có chắc không? Nhưng thực sự là có hân hoan trong lòng, một chút vui thích. Cuối cùng cô cũng có em rồi, là em trai nữa kia. Cuối cùng thì...nguyện ước của bà đã thành công rồi. Cô vui thay vì điều đó...

Cô nằm phịch xuống, trùm kín chăn, cố quên đi mọi thứ. Bà thực sự hết hi vọng, bà mỉm cười hướng về cô:

- Con gái, con yên tâm, mẹ sẽ làm tất cả để cứu con...Con hãy chờ mẹ...

Bà quay bước, định bước ra khỏi phòng thì...

” Mẹ!”

Tiếng gọi như xé lòng của Dương Lạp, cô choàng dậy, mái tóc rối bù, nhìn về phía bà...

Bà đứng khựng lại...Con bé vừa gọi bà là...mẹ...sao?

Bà quay vụt lại hạnh phúc chạy đến.

Họ ôm chầm lấy nhau, lại khóc...

Cái ôm này đối với Dương Lạp có lẽ là lần cuối cùng rồi. Phải ôm mẹ thật chặt thôi, thật chặt. Bà Hoàng vui mừng ôm chặt lấy cô, không nói nên lời:

- Có phải...có phải con vừa gọi mẹ không?

- Vâng...

Cô ghen ngào, lúc này đây cô chỉ muốn được mẹ mãi ôm thế này thôi, chỉ mong rằng một chút tình thương mẹ dành cho cô. Sau một hồi lâu ôm, bà buông cô ra, mỉm cười, hai bên mắt có những nếp nhăn xô vào:

- Mẹ sẽ làm tất cả để cứu con...

Cô nắm chặt hai vai bà, run run:

- Con xin mẹ, đừng làm những việc vô ích nữa, hãy để mọi chuyện xuôi theo quy luật tự nhiên của nó, được không?

Mắt bà lại nhoeo đi, sao con bé lại nói những câu giống hệt như ba nó lúc trước như thế. Những câu nói cuối cùng...Nhưng không thể, bà không thể làm thế này được.

.....

Sáng sớm hôm sau, nắng rủ màu hồng xuống tấm rèm cửa trắng tinh như tuyết, nắng rọi lên khuôn mặt trắng bệch của Dương Lạp thành một sắc màu ấm áp. Cô khẽ thở dài, nhìn mình trong gương lúc này nhất định sẽ rất khủng khiếp, cô thấy ai oán, muốn chạy đến một nơi thật xa và chờ cái chết ình.

Đang miên man nghịch những cánh hoa dành dành bé xinh, bỗng cửa phòng bật mở. Cô thót tim khi người đứng trước mặt mình lúc này là...Hoàng Hiểu Dy.

Hoàng Hiểu Dy ăn mặc khá giản dị, chỉ một chiếc áo pul trắng dài qua hông, quần jeans bó màu tím. Cô có dáng người đẹp tựa siêu mẫu, dù mặc gì cũng vô cùng đẹp, cả người toát ra khí chất cao sang, quyền quý. Hoàng Hiểu Dy bước về phía Dương Lạp, đặt giỏ trái cây lên bàn, mỉm cười:

- Chào em.

Dương Lạp quay mặt đi, thể hiện thái độ không chấp nhận. Bỗng dưng cô ta hiền như vậy, không phải đang toan tính gì chứ? Thậm chí cô còn nghĩ trong trái cây có độc nữa kìa.

Hoàng Hiểu Dy không nói gì, chỉ nở nụ cười chua xót, cô kéo ghế ngồi bên cạnh giường, nhẹ nói:

- Dương Lạp, chị biết em rất ghét chị!

- Vậy sao chị còn đến đây?- Cô lạnh lùng đáp.

- Chị thật sự xin lỗi rất nhiều.

Hoàng Hiểu Dy thoáng buồn, mắt hơi đỏ, hôm nay cô cũng không trang điểm đậm như thường ngày, điều này thật lạ. Cô khẽ thở dài, sự náo nức hiện rõ trên khuôn mặt trắng nõn. Dương Lạp khó hiểu:

- Vì cái gì?

- Thực sự Hiểu Vương...không phải em trai ruột chị đúng không? Mà là anh trai em?

Dương Lạp sững sờ, sao chị ta lại biết sự thật này. Cô ngồi im không dám nói gì. Để Hoàng Hiểu Dy nói tiếp.

- Chị biết điều này từ rất lâu về trước rồi. Em đừng ngạc nhiên như vậy. Chị chỉ xin lỗi về những gì đã gây ra cho em và anh trai em. Nhưng Dương Lạp à....! - Cô ngập ngừng- Chị thật sự rất yêu Vương.

Dương Lạp biết chứ, biết tình yêu chiếm hữu của chị ta. Nhưng chị ta nói điều này là có ý gì?

- Chị đã nghĩ rất nhiều về những điều mình làm. Chị đã sai rồi...

Lần đầu tiên Dương Lạp thấy chị ta nhận lỗi, đây là điều...không thể tin nổi.

- Chị biết tình yêu của chị là mờ quáng...là điên rồ...nhưng mà chị vẫn cứ yêu, vẫn yêu Vương...Chị biết...nên chị đã quyết định.

Hoàng Hiểu Dy chợt khóc, nước mắt trong suốt lăn dài trên khóe mắt đẹp. Cô đau lòng đứng dậy:

- Chị đã quyết định...sẽ nghe bố, sang Pháp du học.

Dương Lạp ngạc nhiên nhìn...không ngờ điều này sẽ xảy ra. Hoàng Hiểu Dy nắm chặt tay Dương Lạp:

- Em phải mau chóng bình phục. Chúc em bình an.

Nói rồi, cô mỉm cười. Sau đó, nhanh chóng rời đi. Cửa phòng đóng lại, Dương Lạp thất thần. Tình yêu? Tình yêu đúng là con dao hai lưỡi...thật đáng cay làm sao.

.....

Trong phòng bác sĩ chuyên điều trị cho Dương Lạp Lạp.

Những người có liên quan đã tập hợp đầy đủ ở đây: Hoàng Hiểu Vương, bà Thái Hoa, ông Hoàng Hiểu Khải, Phạm Trân Trân và bác sĩ Tember Jack.

Ông bác sĩ ngồi vào chiếc ghế chính giữa trung tâm, kính cẩn:

- Chào các vị, buổi họp mặt ngày hôm nay là đưa ra kết luận cuối cùng về việc có phẫu thuật cho bệnh nhân Dương Lạp Lạp hay không?

Mọi người im lặng.

Bà Thái Hoa tỏ ra khá vui vẻ, bởi sau vài ngày nhờ tới danh tiếng của Hoàng Gia, bà đã mời được bác sĩ Tember Jack đến trực tiếp phẫu thuật cho con bé.

Ông bác sĩ chỉ lên màn chiếu về tình trạng sức khỏe của Dương Lạp. Mọi người chăm chú lắng nghe và quan sát lên màn chiếu. Hoàng Hiểu Vương trầm tư:

- Sẽ cứu được con bé đúng không? Nếu bác sĩ Tember trực tiếp?

Nãy giờ im lặng, ông Hoàng chợt cất tiếng, giọng cao trầm phiếu đồng ý phẫu thuật:

- Chúng tôi đồng ý khả năng chết trong phẫu thuật.

- Sao...?- Trân Trân hốt hoảng.

Ông quay sang mỉm cười với cô:

- Chắc chắn sẽ thành công mà.

Người chưa nói một tiếng nào từ khi bắt đầu đến giờ là bác sĩ Tember Jack, ông vẫn trầm ngâm nhìn lên màn chiếu, mọi người ngạc nhiên nhìn ông. Bỗng chợt ông đứng bật dậy:

- Xin lỗi! Tôi từ chối ca phẫu thuật này.

Ai nấy đều quá đỗi kinh ngạc, bác sĩ Tember cúi người:

- Thật lòng xin lỗi Hoàng Hậu và Hoàng Chủ Tịch, nhưng tôi không thể thực hiện ca này.

- Tại...sao?- Hoàng Hiểu Vương không giữ nổi bình tĩnh nữa.

Bác sĩ bước ra khỏi phòng, để lại một câu nói:

- Bác sĩ sẽ không thể làm gì nếu bản thân nạn nhân từ chối sự sống.

Cả căn phòng chìm trong yên lặng, không gian u ám, tiếng thút thít khóc của Trân Trân và bà Thái Hoa. Hoàng Hiểu Vương gục mặt xuống bất lực, hai tay nắm chặt:

- Tại sao? Tại sao lại từ chối nó...

Ông Hoàng cũng ngậy người ra, niềm hi vọng vụt tắt. Thấy không khí quá căng thẳng, vị bác sĩ kia phải nói:

- Tôi biết là có khả năng này, vì đây không phải ca an toàn, nhìn đốm sống tử của bệnh nhân đã vô cùng khó khăn rồi, vì vậy...

- Im đi!

Hoàng Hiểu Vương tức giận đá bay cái ghế rồi đi ra khỏi phòng...

.....

- Không được sao?

Lục Trúc ghé đầu vào vai Hoàng Hiểu Vương, mái tóc lơ thơ bay trong tà gió...

Cậu vẫn im lặng, ánh mắt nhìn ra xa xăm, tại sao ngay đến Tember Jack cũng từ chối phẫu thuật cho con bé, ông ta là người giỏi nhất cơ mà, nó quá khó khăn hay sao?

Bất lực.

Tất cả đã quay lưng lại với cậu. Ông trời không ban phước cho con bé...cho em gái cậu...

Cảm xúc lúc này của Lục Trúc lúc này là gì cô cũng không biết được nữa. Có một nỗi buồn mênh mang trong lòng. Cô nhìn Hoàng Hiểu Vương, mái tóc màu hạt dẻ của cậu che kín khuôn mặt đang buồn thảm thương.

- Vương...

Cậu giật mình quay sang nhìn cô, thấy cô đang khóc, cậu hoảng hốt:

- Em sao thế?

Cô bất ngờ ôm chầm lấy cậu, cái ôm khiến lòng cậu ấm áp hẳn lên:

- Đừng buồn...đừng buồn nữa.

Cậu cũng ôm cô, trong lòng rất thoải mái bởi mùi thơm nhẹ nhàng của cô.

Hoàng Hiểu Vương nằm trên đùi Lục Trúc ngủ ngon lành, khóe môi còn cười hạnh phúc, đã mấy ngày cậu không ngủ được rồi...Cô lấy tay vuốt vuốt tóc cậu, lòng rất thanh thản.

Trên thảm cỏ xanh ngắt, những cơn gió đùa giỡn với đám mây khiến bầu trời xanh ngắt, rất dịu nhẹ, có hai tâm hồn đang hòa quyện vào nhau.

.....

Phòng bệnh lúc nào cũng yên tĩnh, Dương Lạp chỉ có thể nói chuyện với bốn bức tường mà thôi.

Cô nhìn lơ đãng về phía cửa ra vào.

“ Sao cậu ấy vẫn chưa đến.”

Người mà cô mong đợi nhất lại không đến? Có phải thực sự hai người đã kết thúc hay không, giờ đây cô là kẻ mong ngóng cậu ấy biết nhường nào. Cô tự nhủ phải gặp được cậu ấy trước khi chết...Nếu không cô không thể nhắm mắt được...

Có tiếng mở cửa, cô vui mừng nhưng nụ cười vụt tắt trên môi khi người đang đứng trước mặt cô lúc này là gã hoàng tử kia. Cô hoảng sợ lùi ra sau, cậu ta cười lạnh tanh:

- Hóa ra mấy hôm nay mất tích là do nhập viện à?

Cô run người, hấn khiến cô sợ.

- Sao lại sợ hãi thế kia bé cưng? Bé không chào đón ta à?

Cậu ta tiến sát lại phía cô, cái nhìn sắc lẹm khiến cô choáng váng, cậu ngồi phịch lên giường:

- Nghe nói bé bị ốm nên ta đến thăm thôi mà!

Cô vẫn không nói gì, lấy tấm chăn mỏng trùm lên người, giọng run rẩy:

- Cậu đi đi cho...

- Ha ha ha...-Cậu cười khả ố.- Bé đuổi ta đấy à? Hình như mẹ bé đang có thai nhỉ?

Cô giật mình thon thót, sao cậu ta...có ý gì?

- Biết làm thế nào đây, ta rất ghét mặt ta, phải làm gì bây giờ nhỉ? Có nên làm biến mất cái đấy đi không?- Lời nói sắc bén tựa như dao chém vào không khí thành những tiếng ” vun vút” kinh người. Ý nghĩa trong lời nói, há chẳng phải đã quá rõ ràng hay sao?

Cô choàng dậy, hoảng hốt nắm chặt tay cậu:

- Xin đừng...đừng làm thế mà...

Hoàng Tử hất tay cô ra, vẫn nụ cười nham hiểm:

- Không được, bé cầu xin vô ích thôi...

“ Nếu vậy...cậu ta sẽ giết em trai mình sao?”

Cô ôm chặt lấy cậu, máu bỗng phụt ra từ mũi, lại chảy máu nữa rồi. Những giọt máu đỏ tươi làm nhem nhuốc ra tấm áo sơ mi trắng phau của cậu ta:

- Xin...xin cậu...

Cô thều thào, cậu ngỡ ngàng, gỡ tay cô ra...Nhưng cô vẫn ôm rất chặt...Cái xiết của đứa con bảo vệ mẹ mình đây sao?

Cậu đẩy mạnh cô ra, khuôn mặt cô lấm lem máu dây ra từ mũi, cậu ngạc nhiên lắc mạnh người cô:

- Bé bị sao vậy? Sao bé lại bị như thế này?

Người Dương Lạp bỗng nhẹ như tơ hồng, ngã ra trên tay cậu, khuôn mặt trắng bệch. Từ bên ngoài, các bác sĩ lẫn y tá chạy lại làm cấp cứu cho cô.

Hoàng Tử ngây người ra không hiểu gì...

Mãi lúc sau nghe phong phanh...

Cậu mới biết...

Cô ấy...

Bị máu trắng....

Hắn cậu đã rất shock, ai nghe tin vậy cũng sẽ bị như thế mà thôi. Cô gái nằm trong phòng kia đang mắc phải căn bệnh đó. Mà cậu đã nói những điều như vậy, những điều khiến cô ấy đau lòng, cậu liệu có còn lương tâm nữa không. Cậu bị thù hận làm mù mắt, xâm chiếm trái tim. Cô gái ấy đang cận cái chết trong khi cậu lại buông ra câu nói sẽ cướp đi mạng sống của một ai đó thật nhẹ nhàng, cậu đang tự thấy kinh tởm chính bản thân mình.

.....

Trần Trần đắp lại tấm chăn mỏng lên người Dương Lạp, cô cứ ngây ra nhìn bạn, bây giờ Dương Lạp vui vẻ của ngày xưa đã không còn nữa, mà giờ đây đang nằm bất động ở kia...Lòng cô đau tấy, tại sao Dương Lạp phải chịu quá nhiều bất hạnh như vậy...

Dương Lạp khẽ cử quạ, cô mờ mờ nhìn thấy Trần Trần đang ngồi trước mặt mình. Cô mỉm cười yếu ớt:

- Tiểu Trần đấy à?

Trần Trần giật mình nắm chặt tay cô:

- Cậu tỉnh rồi đấy à? Để mình đi lấy sữa nhé.

Dương Lạp kéo tay cô lại, gương mặt:

- Khoan...cậu đừng đi vội.

Trần Trần ngồi lại, trì mền nhìn Dương Lạp, cô kê lại chiếc gối cao cho Dương Lạp ngồi:

- Được rồi, mình không đi nữa...cậu muốn gì nào?

Dương Lạp nói:

- Trân à? Có chuyện này mình cần phải nói với cậu.

Trân Trân chăm chú lắng nghe.

- Thực ra ba của anh Dương Phong chính là ba ruột của cậu.

Dương Lạp hơi ngỡ ngàng khi nhìn biểu hiện của Trân Trân, cô ấy chỉ mỉm cười:

- Mình biết rồi mà.

- Sao...cậu biết?

- Có người con nào mà không cảm nhận được cha mẹ của mình chứ? Mình đã biết sự thật đó từ khi gặp ông ấy ở bệnh viện rồi. Nhưng mình không muốn phá vỡ hạnh phúc gia đình người ta.

Trân Trân cười tươi như một thiên thần, Dương Lạp sao thấy hổ thẹn với bản thân, cô ấy đã rộng lòng tha thứ cho ba của mình vậy mà cô lại hận mẹ đẻ của mình. Sao đau nhói lòng quá. Nhưng dù bây giờ có chết thì cô cũng thấy mãn nguyện lắm rồi, vì cô đã được mẹ ôm thật chặt, cái ôm của tình yêu thương thực sự.

- Trân Trân à...

Trân Trân vẫn trù mến nhìn cô.

- Cảm ơn trong thời gian qua đã làm bạn với mình, mình rất vui vì có cậu là bạn thân. Cũng cảm ơn vì đã giúp tớ vượt qua mọi khó khăn thử thách. Nếu có kiếp sau thì thực sự vẫn mong được làm bạn cậu một lần nữa.

Trân Trân đau nhói quay mặt đi:

- Cậu đừng nói như thể hôm nay là ngày cuối cùng như thế...

Dương Lạp chỉ biết lặng lẽ mỉm cười ghi nhớ hình ảnh của cô bạn thân vào sâu trong tâm khảm mình. Phải dồn hết sức lực để chụp lại hình ảnh của những người yêu quý vào trong kí ức, sẽ khóa nó thật chặt, để không thể quên được ai.

Trân Trân bước vội ra ngoài, cố kìm nén nước mắt đến giọt cuối cùng...ai cũng biết là...cô ấy không thể sống...

Chu Thiên đỡ lấy Trân Trân, cô òa khóc trong lòng cậu.

Ngoài trời, đã sang chiều, ánh hoàng hôn rực rỡ phía cuối trời mang theo một chút mùi ngao ngán của những cơn mưa đầu đông. Mưa rả rích rơi trên những phiến lá xanh ngắt. Các cô y tá đi đi lại lại để kiểm tra sức khỏe Dương Lạp. Còn cô thì cứ mong ngóng một điều kì diệu sẽ xảy ra.

Hoàng Hiểu Vương bước vào, vẫn là bộ quần áo ấy, vẫn mái tóc ấy, vẫn khuôn mặt ấy, dường như đã mấy ngày nay anh không về nhà, anh tiến đến bên giường bệnh với một nụ cười thánh thiện. Mặc dù đã cố che giấu bằng nước hoa nhưng cô vẫn ngửi thấy mùi rượu trong đó. Anh lại uống rượu, uống để quên đi nỗi đau này phải không anh?

Cô nhìn anh không biết nói gì, bây giờ cô sẽ tiếp tục chụp lấy hình ảnh và kí ức về anh.

Hoàng Hiểu Vương ngồi xuống cạnh giường, cười tươi:

- Em gái, bao giờ em mới xuất viện để đi chơi với anh đây?

- Em có thể xuất viện sao?- Bất chợt cô nhắm hờ mắt, giọng rầu rầu.

Hoàng Hiểu Vương im lặng trong giây lát rồi lại cười:

- Tất nhiên là em sẽ được ra viện rồi, vì em sẽ khỏi ốm mà.

Trước đây cô không biết rằng, khi nói dối, anh sẽ cười.

Đây là câu nói dối tồi tệ nhất của anh rồi, vì nó chẳng đáng tin một chút nào.

Cô đổi chủ đề nhanh chóng để xóa đi không khí u ám này:

- Vậy, Tiểu Lục thế nào rồi anh?

- À, cô ấy vẫn khỏe thôi.

- Anh bao giờ thì mới cưới cô ấy đây?

- Gì, con nhóc này, tụi anh mới học cấp ba thôi mà, còn xa lắm.- Cậu vừa nói vừa cốc vào đầu cô một cái.

Dương Lạp xoa xoa chỗ vừa bị đánh, mặt nhăn nhó:

- Sao anh đánh đau thế?

Hoàng Hiểu Vương chỉ cười, lúc này anh chỉ biết cười thay cho nước mắt. Nụ cười sẽ xóa đi niềm đau. Dương Lạp biết điều đó, cô xoay người nhìn ra cửa sổ, trời chập choạng tối rồi.

- Anh à...sao Dĩnh không tới?

Hoàng Hiểu Vương thoáng giật mình, cậu nói lắp bắp:

- Anh...không...biết...Cậu ta...mất tích mấy hôm nay rồi.

- Chắc là cậu ấy phải ghét em lắm...nên mới không đến anh nhỉ?

Dương Lạp lơ đãng, đôi bờ mi muốn nhắm nghiền. Nhìn giọt mưa rơi tí tách bên khung cửa sao lòng cô nào nề thế này.

Cô quay ra nhìn anh, nhìn rất lâu, nhìn mọi hành động của anh. Bỗng cô ôm lấy anh:

- Anh à...

Cậu cũng ôm lại em.

- Em rất cảm ơn ông trời đã ban cho em một người anh như anh.

- Gì vậy? Sao em lại nói như vậy.

- Em xin lỗi vì những lỗi lầm trước kia của em, xin lỗi tất cả điều tồi tệ em đã gây ra, anh à. Chỉ mong anh sẽ tha thứ cho em, và anh đừng quên em nhé.

Cậu giật người cô ra, nhìn thẳng vào mắt:

- Em sao vậy? Sao lại nói những lời như thế.

- Em rất yêu quý anh, anh Phong.

Nước mắt dâng lên bờ mi, nhạt nhòa. Cô khóc, sao mọi chuyện trôi quá nhanh, sao lại nhanh đến như vậy.

- Anh cũng vậy. - Cậu lại ôm chặt lấy em.

Họ ôm nhau trong cái tất lịm của hoàng hôn.

Quá khứ trôi dần lại theo thời gian, bỏ lại sau lưng những trang nhật kí đã ố vàng, thế nhưng không thể nào xóa nhòa dòng mực viết bằng chính tâm hồn.

29. Chương 30: Bản Nhạc Dành Cho Anh

Trên con phố đông nghịt người, một cậu thanh niên đang chạy đuổi theo một chiếc xe ô tô trong vô vọng. Cậu chạy rất nhanh, len qua mọi người, cậu ấy có mái tóc màu vàng, cuốn trong chiếc băng đô. Người cậu nhể nhại mồ hôi, những giọt mồ hôi túa ra ướt đẫm chiếc áo phông trắng.

- Dừng lại...

Tiếng cậu chơi với theo chiếc xe ô tô màu đen. Mỗi lúc cậu một tăng tốc. Vận tốc của chiếc xe cũng tăng thêm.

Trong xe, nhìn qua gương chiếu hậu, người tài xế nói với ra sau:

- Bác sĩ, hình như có người đang đuổi theo xe ta.

Người đàn ông vẫn im lặng, mỉm cười nhìn theo.

Cậu thanh niên không chịu khuất phục, dù sức cạn kiệt cũng phải đuổi cho kịp cái xe đó, nếu không...nếu không cô ấy sẽ...

Cậu đã chạy suốt ba mươi phút rồi...đôi chân như sắp mất đi cảm giác, nhưng mắt cậu thì sáng rực một tia hi vọng không thể tắt.

Sau một hồi thử thách, chiếc xe dừng hẳn, cậu thở dốc, từ trên xe, một người đàn ông mặc bộ -ple sang trọng màu đen bước xuống, mỉm cười nhìn cậu:

- Cậu là ai, sao lại chạy theo xe tôi vậy?

Cậu ngẩng mặt, hai tay chống xuống đầu gối:

- Bác sĩ...là Tember Jack?

- Phải rồi? - Ông đỡ cậu đứng dậy.

- Xin bác sĩ...hãy cứu người.

- Cứu ai? Bị làm sao?

- Cô ấy bị máu trắng, xin bác sĩ hãy phẫu thuật cho cô ấy?

- Cô ấy tên là gì? Bây giờ đang ở đâu?

- Cô ấy tên Dương Lạp Lạp, đang nằm ở bệnh viện Hàn Dương.

Bác sĩ im lặng, ông biết cô ấy, nhưng tại sao?

- Xin lỗi cậu, ta rất bận.

Ông trực bỏ lên xe, thì cậu níu chặt ông lại:

- Cháu xin bác sĩ, bác sĩ hãy cứu cô ấy đi ạ.

Ông vẫn kiên quyết bỏ lên xe, cậu nói trong sự kìm nén nước mắt, rồi nó tuôn ra trên khuôn mặt trắng nhợt của cậu:

- Cháu xin bác sĩ...hãy cứu cô ấy đi...

Chiếc xe lao vút đi...Còn cậu vẫn đứng đó trong sự tuyệt vọng, nước mắt chạy trên đôi má lạnh buốt, thế là thất bại rồi sao? Cậu chờ đợi suốt mấy ngày nay để được gặp ông ấy nhưng giờ tất cả tan thành mây khói rồi sao? Bác sĩ đã từ chối rồi...kết thúc rồi...

Trên chiếc xe kia, người tài xế nhìn ông thất vọng:

- Bác sĩ, là cô bé 18 tuổi đó ạ? Ca đó bác sĩ có thể làm được mà?

Ông bác sĩ mỉm cười, hai tay đan chéo vào nhau:

- Ta đã gặp cô bé, ta nhìn thấy ở cô bé đó một sự mạnh mẽ vô cùng lớn. Cô bé đã cầu xin ta đừng phẫu thuật cho cô bé, ta cũng không biết tại sao. Nguyên tắc của ta là không bao giờ ép buộc bệnh nhân, với lại...trường hợp của cô bé nếu ta có phẫu thuật thì xác suất thành công cũng không quá 30%...

Nói rồi, trong đầu ông lại hiện lên mảng kí ức về cuộc nói chuyện với chính cô bé ấy.

Đó là một buổi chiều mưa, mưa lớt phớt bay bay trong không khí như một màn sương loãng mờ nhạt. Ông bước vào cổng bệnh viện Hàn Dương, từng bước đi nặng nề hướng về phòng bệnh số 254...Trong đó, đang có một bệnh nhân chờ ông sẵn.

Cửa phòng bật mở, căn phòng chỉ để một đèn, ánh sáng rất mờ nhạt, ông đưa mắt nhìn về phía người ngồi trên giường, cơ hồ như thấy một thiên thần đang ở đó. Là Dương Lạp, cô đang hướng mắt nhìn về phía cửa

sở, làn da trở nên trong suốt trong không gian tĩnh mịch, mái tóc đẹp để xỏa bay nhẹ nhàng...Cô mặc chiếc áo trắng toát không tì vết, càng hiện lên vẻ đẹp tinh khiết trong sáng của người con gái...Ông chợt nhói lòng khi nghĩ rằng: " Đây là bệnh nhân của mình ư?"

Dương Lạp hướng đôi mắt đẹp về nơi người lạ, tò mò. Ông cũng giữ ý gật đầu rồi bước vào, mỉm cười:

- Chào cháu, bác là bác sĩ Tember Jack.

Dương Lạp cúi người về phía ông:

- Dạ cháu chào bác.

Ông lại gần, đưa tay bắt lấy bàn tay nhỏ trắng nõn của cô rồi ngồi xuống ghế. Dương Lạp khẽ cười, nụ cười có phần yếu ớt như cánh hoa sắp lìa khỏi nhụy.

- Bác sĩ, có phải bác đến để hỏi cháu có phẫu thuật không phải không ạ?

Ông nhẹ gật đầu rồi nói:

- Đúng vậy, cháu là Dương Lạp đúng không? Là người đang mắc bệnh máu trắng cấp tính?

Dương Lạp nửa cười nửa không cười, chỉ có khóe mắt là hơi cong lên:

- Vâng.

- Vậy cháu có đồng ý phẫu thuật không? Theo bác nghiên cứu thì trường hợp của cháu vẫn có thể cứu được, mặc dù tỉ lệ thành công chỉ có 30% thôi.

Lần đầu tiên ông thấy lòng hồi hộp hơn bao giờ hết khi chờ đợi câu trả lời của cô gái này, nhìn khuôn mặt trắng nhưng lại bệch ra của cô, trong ông bỗng dấy lên cảm giác chua xót. Trước giờ, đối với ông, việc chờ đợi sự đồng ý phẫu thuật của bệnh nhân là không bao giờ có, hầu như khi chưa kịp hỏi, họ đã sẵn sàng kí vào giấy chứng nhận rồi. Nhưng đây, cô gái lạnh lùng này lại không trả lời ông, nhưng dường như cô lại quen biết với những người có tiếng như vậy, cô là ai?

Dương Lạp thở một hơi dài, đặt tay lên trên chân, những ngón tay sớm đã trắng xanh rồi. Cô nhích người ngồi lên trên dựa vào chiếc gối.

- Bác sĩ...bác có bao giờ nghĩ đến cảm nhận của những bệnh nhân khi người ta nằm dưới mũi dao mổ của mình chưa?

Tember Jack có phần bàng hoàng vì câu hỏi của cô gái nhỏ, ông mở tròn đôi mắt sau lớp kính trắng dày của mình:

- Tại sao cháu lại hỏi vậy?

- Cháu đã từng nghĩ rằng...cái chết thật sự rất đáng sợ. Nhưng, nó không hề giống như vậy...đâu thưa bác sĩ. Dưới góc nhìn của một người cứu sống nhân loại, cướp linh hồn của bệnh nhân khỏi tay thần chết, hẳn bác biết họ sợ như thế nào khi nỗi đau đến với mình. Nhưng bác có biết cuộc đời đối với con người đẹp nhất khi nào không?

Cô lại đưa mắt nhìn ông, ông vẫn im lặng tỏ ý lắng nghe.

- Đó là khi mới ra đời, đưa cặp mắt trong suốt của mình nhìn cuộc đời, nhưng tuổi thơ cháu khi ấy thấy cuộc đời không đẹp như mình vẫn tưởng. Thứ hai là khi người con gái bước vào tuổi 16, 17, nhưng cháu lại thấy cuộc đời cũng không đẹp như mình tưởng...Cuối cùng là trước khi chết...Bác ơi...lúc này đây, cháu thấy cuộc đời đẹp lắm...đẹp như một giấc mơ vậy bác ạ...- Dương Lạp đã ngăn lệ. Cô nghẹn ngào cố kìm chế nước mắt.

Tember Jack thật sự thấy chấn động mạnh mẽ vì những lời vừa rồi. Cô gái này...bất hạnh đến vậy hay sao? Tay ông dường như đang run theo nhịp tim của mình...

- Vì vậy, cháu không đồng ý phẫu thuật.- Cô bỗng kiên quyết.

Ông đứng bật dậy, có gì đó trong ông thôi thúc phải cứu sống được cô gái này, bằng mọi giá.

- Tại sao?- Ông gần như nói lớn do mất bình tĩnh.- Cháu không tin tưởng vào tay nghề của ta?
- Không.- Dương Lạp lắc đầu rồi nói.- Tại sao cháu lại từ chối một bác sĩ tài giỏi như bác kia chứ?

Cô cười chua xót:

- Nhưng bác có biết không? Là do cháu không cho phép mình được sống tiếp đây thôi.

Ông mở to mắt hết cỡ vì điều vừa rồi, lần đầu có bệnh nhân của ông nói: " không muốn sống". Nhưng ông vẫn kiên nhẫn lắng nghe.

- Bác sĩ, cháu thấy mình không thể sống tiếp được đâu, một khi con người đã hết niềm tin để sống thì dù có cố gắng thế nào, linh hồn của họ sẽ vẫn rời khỏi thể xác. Và cháu nguyện trao lại sự sống của mình cho người khác.

Nói xong, Dương Lạp xoay mình lấy một tập giấy được đóng kĩ lưỡng trong phòng bì đưa cho ông. Tember Jack lần đầu nghe được những triết lí già dặn so với lứa tuổi của một cô bé còn trẻ như thế này. Phải chăng dòng đời nghiệt ngã đã khắc những vết sâu đau khổ vào tim cô bé. Ông đón lấy tập giấy, mở ra xem.

- Đồng ý hiến tạng tim ư?

- Vâng, tuy cháu bị máu trắng nhưng tim cháu rất khỏe mạnh, và cháu muốn dành tặng nó ột đứa em trai của cháu.

- Em trai?

- Vâng, đó là Hoàn Hoàn, một đứa trẻ mồ côi giống cháu, thằng bé vốn bị bệnh tim từ bé, nhưng nó lại rất mạnh mẽ và bướng bỉnh. Lúc biết tin nó bị bệnh tim, cháu đã âm thầm đi kiểm tra xem tim mình có phù hợp với thằng bé không, quả nhiên rất ăn khớp. Vậy cũng coi như đây là một sự trùng hợp, có người chết đi thì phải có người được sống. Đúng không bác? Vì vậy, cháu xin lỗi phải từ chối ca phẫu thuật này. Cảm ơn bác rất nhiều.

Dương Lạp cúi đầu cảm ơn, ông thấy người mình run lên bần bật. Đến khi ra khỏi phòng bệnh, ông vẫn còn chưa hết run rẩy...trong sự nghiệp chữa bệnh của ông...chưa một lần thấy mình quá bé nhỏ trước một cô gái mới 18 tuổi như vậy...Khi nói ra điều kinh khủng đó, khuôn mặt ấy vẫn thản nhiên, bình tĩnh mang đôi cánh của thiên thần hạ thế.

Đúng như Dương Lạp nói, cuộc sống là cho đi chứ không phải nhận lại. Trong cuộc sống, có rất nhiều đứa trẻ bất hạnh khi sinh ra đã sớm mắc phải căn bệnh hiểm nghèo nhưng cha mẹ chúng lại sẵn sàng vứt bỏ máu mủ của mình chỉ vì chúng không lành lặn. Nhưng trên tất cả, chúng đã sống, sống bằng tất cả niềm tin về sự nỗ lực của bản thân. Những gì chúng làm, sẽ được hưởng những thành quả xứng đáng.

.....

" Chị ơi...

Tiếng gọi khe khẽ vang lên trong màn đêm dày đặc, Dương Lạp nhìn thẳng vào phía đối diện, nơi đôi mắt màu đen tuyền đang ngự trị.

- Hoàn Hoàn?

Cậu bé đứng dậy, ra hiệu cho cô cùng ra ngoài. Dương Lạp cũng đứng dậy rồi đi theo.

Bên ngoài, bầu trời lác đác vài vì sao chiếu ánh sáng le lói xuống hai người, gió đêm thổi lạnh lạnh, se sắt da thịt. Ngồi trên băng ghế gỗ, hai tay đan chéo vào nhau, Dương Lạp nghiêng nghiêng đầu nhìn thẳng bé trước mặt mình. Hoàn Hoàn năm nay đã 12 tuổi rồi, nhưng người lại gầy gò, ốm yếu thường xuyên, tuy nhiên nó lại rất mạnh mẽ.

Dương Lạp hỏi khẽ:

- Có chuyện gì vậy nhóc?

Hoàn Hoàn chớp chớp hàng mi dày, cúi mặt xuống, có vẻ như nó đang buồn chuyện gì đó.

- Chị...chị có nghĩ...tại sao chúng ta không có cha mẹ không?

Dương Lạp giật bản mình, giống như vừa nghe phải một điều gì vô cùng bất ngờ. Chwua bao giờ lũ trẻ hỏi về điều này, nhưng sao hôm nay, chính miệng thằng bé mà cô nghĩ là sẽ không bao giờ hỏi lại cất tiếng thắc mắc.

Dương Lạp bối rối vô cùng, cô cười gượng:

- À...chúng ta có mẹ mà.

- Chỉ là mẹ nuôi mà thôi.- Hoàn Hoàn nói bằng giọng đều đều như thể sự thật này đối với cậu mà nói đã quá bình thường.

- Chúng ta...chị không biết.- Câu trả lời này, cũng không hẳn là sai, vì chính Dương Lạp cũng không biết vì sao lại như vậy, huống chi lũ trẻ.

- Chị...em thấy chắc tại mình quá kém cỏi, quá vô dụng, nên mới bị họ vất bỏ đấy thôi.

Im lặng.

- Mà một vật đã hết giá trị, thì đương nhiên sẽ bị vứt vào sọt rác không thương tiếc, thể xác của em đã bị vứt đi, trái tim của em cũng bị vứt đi...vì nó không hoàn thiện, phải không chị?

Hoàn Hoàn bật khóc, từng giọt nước mặn đắng lăn trên khóe mi nặng trĩu lo âu, muộn phiền, tiếng khóc bật thốt ra như bao nỗi uất ức dâng trào trong lòng, Dương Lạp ôm trầm lấy nó, bao bọc như vai trò một người mẹ ôm đứa con trai yêu quý vào lòng. Cô còn đau, đau hơn nó gấp trăm lần, vì sao ư? Vì cô còn không hiểu lý do mình bị vứt bỏ nữa kìa. Nước mắt hai chị em thi nhau lăn dài như hai con người đồng cảm.

Màn đêm im lặng bị đánh thức bằng những tia nắng đầu tiên của ngày mới...chan chứa mùi vị ấm nồng của bà mẹ thiên nhiên dịu êm. Hoàn Hoàn nằm gối đầu lên đùi Dương Lạp ngủ ngon lành như một đứa trẻ còn bé bỏng, còn cô, dựa đầu vào thành ghế, tìm kiếm một chút bình yên sau những chuỗi ngày đau khổ.

Dương Lạp đã nghĩ, nghĩ về cuộc sống của mình, cô thấy mình còn may mắn chán khi có một cơ thể khỏe mạnh, Hoàn Hoàn bị bệnh tim, cô chỉ biết bàng hoàng khi nghe tin đó. Đó là một trái tim phải chịu quá nhiều tổn thương. Trong cô thoáng nghĩ...nếu mình có bị làm sao, nhất định sẽ tặng lại trái tim này cho thằng bé."

.....

Dương Lạp ngồi bất thần trong bệnh viện, cô nhìn chăm chăm vào bức tường trước mặt.

Chẳng lẽ đây là hội chứng tự kỉ?

Không phải, chỉ là cô rất nhớ một thứ...một thứ thật mơ hồ.

Nếu cô không cố phủ định thì thực sự cô nhớ Nam Đình, làm sao đây?

Cô không thể ra khỏi viện, và cũng không thể gặp cậu ấy...

Và cũng vì...

Cậu ấy không muốn gặp cô.

Cô đã mơ về một ngày được đi đến tận cùng thế giới cùng cậu, nghe có vẻ mơ hồ nhưng thực sự đây là ước mơ lớn nhất hiện giờ của cô...

Cứ coi đó như là tâm nguyện cuối cùng đi.

Nếu như là một giấc mơ thì có lẽ nên không bao giờ tỉnh lại thì tốt biết mấy.

Cô lấy tay vuốt tóc, lại vài sợi rơi ra một ngày nhiều hơn...nhưng không lo, vì tóc cô rất dày...chưa cần phải đội nón đầu...

Nhưng cứ nhìn sự suy nhược của bản thân thì cô lại quặn thắt. Bây giờ cô mới ngẫm ra một điều...

Cái chết thật bất ngờ!

Cô đang ngẩn người thì có tiếng:

” Cạch”

Cửa mở, một chàng trai cao ráo, chắc cũng tầm 1 mét 80, mái tóc màu vàng sậm cuốn trong băng đô màu đen, cậu ấy mặc chiếc áo phông màu trắng với quần bò đen. Khuôn mặt rất dễ quen thuộc.

Cậu nhớn miệng cười nhìn cô.

Bất giác nước mắt rơi lã chã trên khuôn mặt của cô.

Là cậu ấy! cuối cùng cậu ấy cũng đến rồi sao?

Nam Dĩnh tiến đến lại gần cô, bằng một cử chỉ nhẹ nhàng, cô nằm gọn trong vòng tay rộng lớn của cậu, cô nghe nhịp tim cậu đập rất nhanh, lòng hồi hộp khó tả.

Cô không cất nên lời:

- Em...đến rồi...ư?

Cậu không nói gì, chỉ ôm cô thôi. Ôm thật là lâu.

Cô đẩy cậu ra, hai tay nắm chặt lấy tay Nam Dĩnh:

- Em...sao giờ em mới đến? Là do em giận chị hay...

Nam Dĩnh vẫn nhìn chăm chăm vào cô...Đôi mắt buồn thắm...

Nhìn như thế, nhìn thấy cả tâm sự của lòng em....

Cậu gục xuống...khóc...

Cái này là nước mắt...

Chỉ là nước thôi, nhưng trong suốt, và có vị mặn đắng.

Cậu khóc trong sự đau đớn và tuyệt vọng vô cùng...Tại sao không cứu được em...Tại sao lại thế này.

Dương Lạp ngỡ ngàng nhìn Nam Dĩnh đang khóc trước mặt mình.

Cậu quỳ gối xuống bên giường cô, tiếng khóc một to hơn....

- Em xin lỗi...xin lỗi...!

- Tại sao em lại xin lỗi?- Dương Lạp hốt hoảng nhìn cậu.

- Em xin...lỗi...em đã không cứu...được...chị.

Dương Lạp hơi ngạc nhiên nhưng rồi lại cười, cô vuốt tóc cậu:

- Thôi, là chị từ chối mà...chị không muốn ai đụng đến thân thể chị.

Nam Dĩnh ngỡ ngàng nhìn cô. Cậu không hiểu?

- Chị biết là em rất quan tâm tới sức khỏe của chị nhưng mà mỗi người một số kiếp, đừng quá gượng ép. Chị không được phép chống lại thần chết. Có người sinh ra thì phải có người mất đi, có thể chị chết thì sẽ là niềm hạnh phúc của ai đó ở nơi nào trên trái đất thì sao? Em à, ai cũng phải chết, cái đó không thể trách được. Và với những cái chết đã có chuẩn bị thì sẽ thanh thản hơn, em hiểu không?

Nam Dĩnh tuyệt vọng nhìn cô, nhưng nếu chống lại được thần chết thì cậu đã làm rồi.

Tự nhiên Dương Lạp thấy mình quá cao cả, cô bật cười vì điều đó. Cô nhìn Nam Dĩnh:

- Dĩnh à? Chị có điều muốn nói với em.

Cậu chăm chú lắng nghe.

- Nếu có thể? Thì em...đưa chị trốn khỏi bệnh viện được không?

Nam Dĩnh dừng người nhìn chị đang nói điều gì lạ vậy?

- Sao ạ?

- Chị muốn được đến những nơi mình thích lần cuối cùng...em sẽ đi cùng chị chứ?

Cậu nghe tiếng tim mình đập thình thịch, có sức mạnh trong người thúc giục cậu phải đồng ý.

Bên ngoài kia, bầu trời xanh ngắt, màu xanh của sự hi vọng.

Dương Lạp vúi vào gấu áo cậu, mỉm cười:

- Em nhất định phải đến đấy nhé! Sáng sớm ngày mai, tầm năm giờ. Lúc đó chưa có ai đến. Nhớ đấy nhé.

Nam Dĩnh cúi xuống xoa đầu cô:

- Nhất định rồi.

Cậu ra về để chuẩn bị cho ngày mai.

Dương Lạp ngồi im lặng, tim vẫn còn đập thình thịch, cảm giác hân hoan khi gặp lại cậu ấy vẫn còn đây. Cô vẫn không thể tin được ước mơ cuối cùng của mình lại thành sự thật.

" Ông trời thường ban cho những kẻ cận kề cái chết một ân huệ."

Đúng không nhỉ?

Dương Lạp tự hỏi. Cô ngẫm nghĩ lên kế hoạch cho buổi ngày mai, cô sẽ có một món quà nho nhỏ dành cho cậu.

Một bí mật.

Vĩnh viễn chỉ có cô và cậu mới biết.

Bí mật ấy...

Sẽ theo cô xuống dưới lòng đất.....

.....

Nam Dĩnh ngồi yên trên ghế đá, cậu rút một điếu thuốc từ trong bao, châm lửa và...hút.

Đã lâu lắm rồi cậu chưa hút thuốc...từ khi quen cô ấy. Bây giờ thấy mùi vị của điếu thuốc này sao đắng đến vậy. Không còn cảm giác của những làn khói trắng bay nghi ngút quanh mình, không còn cảm giác thèm thuồng một liều gây mê nữa.

Cậu cười nhạt, bây giờ người đã thay đổi cậu sắp biến mất khỏi cuộc đời này, bỏ lại một mình cậu trong cơn say ngây dại, muốn được đi bên em, muốn em mãi mãi chỉ của riêng một mình cậu thôi. Nhưng giờ thì sao? Biết đâu mai là ngày cuối cùng được bên em, phải trân trọng từng phút từng giây.

Chợt bao hình ảnh về em tua chậm trong đầu cậu, từng chuỗi kỉ niệm đáng nhớ. Chắc là sẽ không một ai có thể xóa bỏ nó. Cậu nhớ muốn phát điên lên, nhớ ánh mắt, bờ môi mềm mà cậu một lần duy nhất đánh liều chiếm đoạt nó.

Cậu vò tung mái tóc, ném điếu thuốc hút dở sang một bên. Gục mặt xuống đầu gối, cậu không thể đánh mất điều cuối cùng này được, quyết định ngày đó thật là ngu ngốc.

.....

Bốn giờ ba mươi phút sáng.

Dương Lạp đã chuẩn bị xong xuôi mọi thứ, mái tóc được buộc bồng lên cao để che những chỗ bị rụng tóc quá nhiều, cô còn nhẹ nhàng cài chiếc kẹp mà Trần Trần tặng lên. Khuôn mặt phủ một lớp phấn hồng để che đi vẻ tái nhợt mệt mỏi. Đôi môi cũng điểm một chút son đỏ. Kết hợp với chiếc váy màu xanh ngọc bích rất đáng yêu nữa.

Cô hí hục đeo đôi dép đế cao và đứng ở cửa nhìn vào trong phòng bệnh, đây là lần cuối cùng cô nhìn nó, mọi việc được cô sắp xếp thật gọn gẽ. Cô nhìn ra ngoài hành lang, chỉ có vài người đi lại. Lúc này không ai để ý một bệnh nhân bỏ trốn, vì nhìn cô thế này, ai mà nhận ra được.

Cô đang khúc khích cười vì bộ dạng của mình thì nó đã vội vụt tắt ngay khi cô nhìn người trước mặt mình, cô rên lên khe khẽ:

- Anh...

Hoàng Hiểu Vương nhú mày nhìn cô, cười:

- Em đi đâu với bộ dạng này vậy hả? Sao không ở yên trong phòng bệnh.

Cô bối rối ra mặt:

- Em...em định đi chụp...ảnh với mấy đứa...trẻ.

Cậu cười lớn, xoa đầu cô:

- Có ai chụp ảnh sớm thế này hay sao hả? Em không có khiếu nói dối đâu.

Cô nhận thấy mình không thể nói gì được nữa bèn cười gượng, hai mắt long lanh:

- Anh à...cho em đi được không?

Hoàng Hiểu Vương lại cốc vào đầu cô một cái rõ đau:

- Anh biết mà, đồ ngốc ạ. Em nghĩ ông anh này không hiểu em hay sao?

Cô cảm động ôm chầm lấy cậu, mùi hương bạc hà thoang thoảng đâu đây từ người cậu.

Cái ôm cuối cùng.

Hoàng Hiểu Vương nắm một tay cô, mỉm cười:

- Nhưng phải nhớ về sớm đấy, biết chưa?

Dương Lạp gạt đầu cảm ơn. Cô chạy vụt đi cho kịp giờ, lúc ấy, bên khóe mắt, có những hạt châu sa đang lấp lánh...

"Em xin lỗi...xin lỗi anh...vì...em sẽ không bao giờ...trở lại nơi đây nữa."

Hoàng Hiểu Vương đứng sững lại...Mái tóc xòa ra trước mặt, che kín khuôn mặt cậu. Chỉ có một nụ cười lạnh tanh đang nhô lên.

Trong túi quần cậu, một hộp kẹo bạc hà nhỏ xinh vẫn đang nằm im, một mùi hương dễ chịu tỏa ra.

"Tạm biệt em!"

.....

Bên ngoài trời vẫn chập choạng tối.

Nam Đình đứng dựa vào tường. Dương Lạp ngỡ ngàng nhìn cậu, cậu ấy hôm nay...đường như có chải chuốt hơn...Mái tóc vàng mượt mà cuốn gọn trong băng đô đen nghịch ngợm, chiếc áo thun màu đen và quần bò xám.

Vừa thấy cô, cậu đã mừng rỡ:

- Chị...đến rồi ư?

Dương Lạp gạt đầu cười. Nụ cười rạng rỡ như một thiên thần. Cô vội thúc:

- Nhanh nào, đi nào, nhanh không muộn mất.

Cậu vội vàng đội cho cô chiếc mũ bảo hiểm và lấy trong cốp xe một chiếc áo khoác mỏng trùm lên người cô:

- Chị, trời hơi lạnh đấy, đừng mặc phong phanh như vậy.

Chiếc xe máy phóng vụt đi. Trong làn gió sớm se se, giọng cô mềm dịu:

- Đến bờ biển gần nhất nhé.

Cậu không nói gì. Chỉ có trái tim đang đập thật mạnh.

Trên bãi biển, bờ cát trắng phau. Cô hít hà hơi biển, vỗ tay thật lớn:

- Sắp có bình minh rồi đấy.

Nam Dĩnh chỉ chăm chú ngắm nhìn hình ảnh của cô, cậu ngồi phịch xuống bãi cát. Dương Lạp rất háo hức, đây là lần đầu tiên cô ngắm bình minh cùng với một người con trai khác ngoài anh Phong. Và người đó là Nam Dĩnh- người mà cô trao trọn trái tim này.

Bầu trời đã hơi rạng sáng, từ phía đằng chân trời, có những vệt màu da cam rõ rệt, mà cũng không hẳn là màu da cam, là sự trộn lẫn của nhiều gam màu nóng. Cô thích thú nhìn, hai mắt chớp liên tục, miệng cười tươi tắn. Chưa lúc nào Nam Dĩnh thấy cô đẹp đến vậy, phải nói là đáng yêu mới đúng. Đuôi tóc cô bay bay trong cơn gió nhẹ, rất thơ ngây, rất trong sáng.

Bất chợt họ nhìn nhau, hai mắt chạm nhau, một cái chạm đủ khiến tim hai người đập liên hồi. Nam Dĩnh khẽ chạm tay cô, rụt rè rồi bỗng tay cô nằm gọn trong tay cậu. Mặt cô đỏ bừng, cô liếc mắt nhìn, cậu ấy cũng đang rất ngượng ngùng thì phải.

Mặt trời bắt đầu nhô lên, màu sắc sáng sủa, từ dưới lòng biển chui lên, phát ra những tia sáng màu nhiệm. rong thời khắc đó, Dương Lạp nhào mình nhìn sang cậu, mái tóc màu vàng của cậu lúc này rực rỡ quá.

Nam Dĩnh quay sang nhìn cô. Cô lấy hết dũng khí chuẩn bị từ hôm qua, thơm nhẹ vào môi cậu. Trong thời điểm giao nhau đó, cái hôn diễn ra chớp nhoáng.

Mặt trời lên đỉnh cao.

Nam Dĩnh bất ngờ cứng đờ người. Đây là...là lần đầu tiên cô chủ động hôn cậu, mặc dù chỉ rất nhẹ...Cậu tưởng chừng vừa có một thiên thần ban phép lên môi cậu.

Thật nhẹ nhàng, thật trong trắng.

Nó còn có mùi thơm thoang thoảng của bạc hà.

Ngây ngất, cậu cảm thấy ngây ngất. Dương Lạp cười híp mắt:

- Sao vậy...?

Nam Dĩnh giật mình, mặt cậu đỏ mọng, cậu quay mặt đi:

- Chị...vừa làm gì vậy?

Cô lại cười bật thành tiếng, đập vào lưng cậu:

- Chị xin lỗi, nhưng chỉ muốn cảm ơn cậu thôi.

Nam Dĩnh bất ngờ bế bổng cô lên, cô chơi với hét toáng lên:

- Á...bỏ chị xuống....

Cậu không nghe, bế cô chạy dọc bờ biển, miệng cười lớn.

Họ đã vui vẻ như thế cho đến sáu giờ sáng. Cảm thấy bụng kêu ré đói, cô phụng phịu:

- Ai cha...chị đói quá!

Nam Dĩnh bèn nhắc cô lên xe máy:

- Nào, giờ thì đi ăn sáng thôi.

- Ya....hoooooooooo, quán ăn thẳng tiến.

Chiếc xe đi với tốc độ khá nhanh, cô cho tóc vào trong áo, lại một vài sợi nữa bung ra, cô vội thả ra cho nó bay vào không khí. Không thể để Dĩnh thấy được. Xe dừng tại một cửa hàng khá sáng sủa, lại bày trí khá, đông người. Họ đỗ xe rồi len vào một chỗ ngồi cạnh cửa sổ, Nam Dĩnh đưa cô thực đơn:

- Chị muốn ăn gì nào?

Dương Lạp xua xua tay:

- Chị chỉ muốn cơm chiên gà Nhật Bản là được.

Nam Dĩnh gật đầu rồi vẫy người phục vụ:

- Anh gì ơi! Cho em hai tô cơm chiên gà Nhật Bản và một nước cam ép.

Họ dạ vâng rồi đi ngay.

Dương Lạp nhìn Nam Dĩnh, nhìn từng chi tiết trên khuôn mặt cậu. Đôi mắt sáng, hàng lông mi dài và cong, chiếc mũi cao và thon, đôi môi gợi cảm, làn da trắng, cậu ấy thực sự giống một thiên thần. Cảm thấy chị nhìn mình hơi lâu, cậu ngạc nhiên:

- Có chuyện gì vậy chị? Mặt em dính gì ạ?

Cô chỉ mỉm cười lắc đầu, lúc này chỉ muốn ngắm nhìn cậu ấy thôi. Để sau này, cô sẽ không quên...Nam Dĩnh ngẩn ngơ, cậu hết đưa mắt nhìn xung quanh rồi nhìn ra ngoài, Dương Lạp thấy hơi lạ:

- Em sao vậy?

Cậu không nói gì, dứt tay vào túi quần, rút ra một vật gì đó, rồi bảo cô:

- Chị nhắm mắt vào đi.

Dương Lạp rất thắc mắc nhưng cũng đành làm theo. Cô xòe bàn tay ra theo lời chỉ dẫn của Dĩnh. Có một vật gì đó lạnh lạnh chạm vào tay. Cô mở bừng mắt:

- Một chiếc dây chuyền có mặt là một cái kẹo.

Dương Lạp mở to mắt nhìn nó rồi lại nhìn cậu:

- Gì đây?

Nam Dĩnh mỉm cười nhìn cô:

- Một món quà sinh nhật bù cho chị.

- Qua một tháng rồi đó. - Cô phồng má trêu cậu.

- Em xin lỗi. Để em đeo cho chị nhé.

Nam Dĩnh đứng dậy, đi ra sau, vòng chiếc dây chuyền ra sau gáy cô, cậu vén tóc cô lên. Tay cậu khẽ chạm vào gáy cô. Run rẩy, tìm Dương Lạp lại đập thành thịch.

Cậu cúi xuống, cười nhăn nhó:

- Xong rồi.

Cô cúi xuống nhìn, “ Đẹp quá!”, mặt hình viên kẹo trông thật là xinh.

Cô cúi đầu cảm ơn cậu:

- Cảm ơn em.

Nam Dĩnh xua tay ra vẻ không có gì to tát. Đúng lúc đó, thì hai tô cơm chiên gà Nhật Bản được bưng ra, thơm phức. Cậu lễ phép mời cô. Dương Lạp nhìn vào bát, nó khiến cô thấy hơi...chóng mặt. Thực sự mấy ngày nay chỉ quen ăn cháo loãng không mỡ, cô quen rồi. Bây giờ nhìn cái này thật khó chịu.

Thấy Nam Dĩnh nhìn mình, cô đành cắn răng ăn lấy ăn để thì thôi. Cố nuốt, nuốt cho bằng hết để cậu không lo lắng.

Cậu nhìn Dương Lạp ăn ngon lành thì cũng an tâm. Một lúc sau đó, bụng cô quặn lên từng hồi. Dương Lạp mặt mày méo xệch, cô bèn gượng cười đứng lên:

- Chị vào nhà vệ sinh chút nhé.

Cô chạy hộc tốc vào, không chịu nổi nữa, cô nôn thốc nôn tháo. Từng thứ trong dạ dày đang bị đi ngược trở ra. “ Khó chịu quá!”

Cô rên rĩ, cô súc miệng sau khi đã hết cơn nôn. Nhìn mặt mình trên gương, cô hoảng hốt, nó trắng bệch cắt không còn một giọt máu, mắt thâm quầng, môi khô khốc. Cô không thể để lộ bộ dạng này được lại không mang theo mỹ phẩm, đúng lúc đó có chị nào đó trông có vẻ ăn chơi bước vào, cô chạy xộc đến, nắm lấy tay cô gái, van nài:

- Chị à...chị giúp em.

Giọng cô gái chua ngoa:

- Có chuyện gì chứ?

Dương Lạp hai mắt long lanh:

- Chị làm ơn trang điểm lại một chút cho em được không?

Cô ngạc nhiên nhìn Dương Lạp:

- Gì...? Trang điểm ư? Cô có bị gì không vậy?

Dương Lạp tuyệt vọng nắm vào tay áo cô gái:

- Em xin...chị...bạn trai em đang ngồi ngoài kia...em không muốn cậu ấy thấy...bộ dạng này...của em.

Cô gái nhìn Dương Lạp một lượt rồi thở dài:

- Thôi được rồi...

Cô gái để túi sách, bày ra la liệt đồ mỹ phẩm và trang điểm lại cho cô. Lần đầu tiên Duwong Lạp tiếp xúc với phấn trang điểm, không ngờ nó có công hiệu đến vậy, có thể che đi bộ mặt thật của con người.

Sau khi đã xong xuôi, thấy mặt mình rạng rỡ trở lại trong gương, Dương Lạp mỉm cười tươi rói:

- Em cảm ơn chị ạ.

Cô chỉ mỉm cười nhìn cô:

- Cô làm gì đến mức mặt thảm vậy hả?

Dương Lạp cười trừ, cô cúi đầu cảm ơn một lần nữa rồi đi ra.

Nam Dĩnh vừa thấy chị thì hỏi:

- Sao chị đi lâu dữ thế?

Dương Lạp ngồi xuống ghế, uống một ngụm nước cam, cười:

- Có gì đâu.

Nhìn thật kĩ, Nam Dĩnh bỗng phá lên cười:

- Wow, thì ra vào trang điểm hả? Chị dạo này biết làm đom ghê.

Dương Lạp chỉ cười gượng, cô biết như thế này là lừa dối cậu ấy nhưng không còn cách nào khác.

Bữa ăn sáng kết thúc.

Nam Dĩnh cúi người hỏi Dương Lạp:

- Bây giờ chị muốn đi đâu?

Bất chợt nhớ ra một nơi mà lâu lắm rồi cô chưa tới. Cô thì thầm vào tai Nam Dĩnh, cậu gật đầu rồi hai người lên xe máy phóng đi.

Màu nắng vàng phủ nhẹ trên mọi con đường và rót cả vào những tán lá xanh một màu dịu dàng. Nắng đầu đông thường rất ấm áp, khác hẳn với mùa hè khắc nghiệt.

Trên con đường vắng vẻ ấy chỉ có một đôi trai gái đang đi, Dương Lạp tựa đầu vào vai Nam Dĩnh, hai tay ôm lấy eo cậu, bây giờ cô mới nhận ra lưng cậu ấy to thật là to. Cô muốn thiu thiu ngủ, mặc dù bây giờ mới là 7 giờ sáng, cũng bởi vì quá háo hức mà đêm qua cô không ngủ nổi.

Ba mươi phút sau, chiếc xe dừng tại một nơi hoang vắng, cô ngược nhìn lên, môi nở một nụ cười. Nam Dĩnh ghé tai cô hỏi nhỏ:

- Đây là đâu vậy chị?

Cô chỉ nhẹ gật rồi nắm tay cậu kéo đi lên.

“ Cánh đồng hoa oải hương!”

Phải, lâu lắm rồi cô mới trở lại nơi này, cái nơi mà cô đã từng ao ước đến được sau hai lần đó. Không hiểu sao những hình ảnh kí ức xưa lại ập về. Cô nhớ anh trai.

Nam Dĩnh dang tay, cười sáng khoái:

- Woaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa.....

Dương Lạp khúc khích cười nhìn bộ dạng trẻ con của cậu.

Cô đã yêu cậu, đã yêu và bây giờ vẫn yêu, có lẽ sau này sẽ mãi mãi yêu.

Cô ngồi lên mỏm đá lần trước, vén tóc, nhìn ra xa xăm. Đây là nơi duy nhất hoa oải hương nở cả vào mùa đông. Màu xanh pha đỏ rộng rợp trời, kéo dài đến tận ngọn núi bên kia. Dương Lạp ngây ngất trong mùi thơm thoang thoảng của nó, cô chỉ ước mình sẽ có một ngôi nhà ở đây thì thật là tốt biết mấy. Cô nhớ anh Phong đã hai lần dẫn cô đến đây, lần đầu tiên là do cô bị ép buộc, và lần thứ hai là khi cô phát hiện ra sự thật đau lòng đó.

- Em có biết ý nghĩa của loại hoa này không?

- Dạ? - Nam Dĩnh giật mình nhìn cô.- Nghĩa là gì hả chị?

- Đó là loài hoa của sự chung thủy.

Nam Dĩnh hơi khó hiểu, cậu ngồi xuống cạnh cô.

Dương Lạp lại nhoén miệng cười:

- Nó tượng trưng cho sự chung thủy tuyệt đối...và cũng là...chị sẽ mãi...yêu em.

Nam Dĩnh bất ngờ, mặt cậu lại đỏ lên. Cậu cố tìm sang một câu chuyện khác:

- À...em...

Dương Lạp quay sang đánh mạnh vào lưng cậu một cái:

- Thằng nhóc này, làm gì mà lấp bắp dữ vậy?

Bỗng một cơn gió thoảng qua, họ im lặng trong giây lát.

Nam Dĩnh nhìn thẳng vào mắt cô, cái nhìn thật chân thật.

Cậu tiến mặt lại gần cô hơn...và cậu hôn hôn lên môi cô. Cái hôn thật ngọt ngào, họ như hòa vào làm một trong nụ hôn đó. Nụ hôn thứ hai trong ngày hôm nay.

Nam Dĩnh nắm vào hai bả vai cô:

- Chị...em...

Dương Lạp vẫn ngây thơ nhìn.

- Em...rất yêu...chị!

Dương Lạp nghe tim mình đập thật mạnh. Cậu ấy đã nói ra rồi...

Hai người cùng đỏ mặt, cùng im lặng...và cùng xao xuyến.

Nam Dĩnh bỗng bế bổng cô lên, hét lớn:

- Từ giờ...chị là của em đấy nhé...

Tiếng nói cậu vang vọng cả cánh đồng, chưa lúc nào cô thấy hạnh phúc như bây giờ.

Trông họ thật giống một cặp đôi trẻ con.

Cô tựa vào vai cậu:

- Chị muốn đi công viên giải trí.

Nam Dĩnh gật đầu:

- Vậy hãy coi hôm nay như ngày sinh nhật chị đi nhé.

Họ lại tung tăng trên chiếc mô tô. Ngày hôm nay mong là trôi qua thật chậm, thật chậm thôi.

.....

Hoàng Hiểu Vương ngồi trong phòng bệnh của Dương Lạp, lấy vài chiếc gối đệm thành hình người rồi trùm chăn lên giả làm cô. Cậu nhìn lên mặt bàn bên cạnh.

Một bức thư nhỏ nhỏ kẹp trong chiếc phong bì màu hồng.

Cậu với tay cầm lên, một dòng chữ viết bằng mực đen rất nắn nót: “ Gửi anh!”

Cậu cầm hai tay lên xem, lá thư run run. Thực sự cậu sợ hãi khi đọc nó.

“ Gửi anh trai yêu quý!

Chắc rằng khi anh đọc lá thư này, em sẽ không bao giờ xuất hiện trước anh nữa rồi. Cho em gửi lời xin lỗi lần cảm ơn tới anh. Cảm ơn anh đã chăm sóc em trong thời gian qua, em là một đứa trẻ bướng bỉnh và hay giận dỗi nữa, em xin lỗi vì đã làm phiền anh. Em biết anh đã rất khổ sở để nuôi một con bé như anh. Nhưng anh à, em cảm ơn vì tất cả, vì ông trời đã ban cho em một người anh như anh, anh luôn làm em cảm thấy vui vẻ khi ở bên.

Em cũng xin lỗi vì đã chót yêu anh, cũng tại vì em quá ngu ngơ, không hiểu gì, khiến anh phải khổ sở rất nhiều. Em biết là em sai nhiều lắm, em đã không hiểu biết còn khiến anh phải đau khổ theo. Em chỉ mong anh sẽ hạnh phúc bên Lục Trúc, hãy chăm sóc cô ấy như đã từng chăm sóc cho em. Em đi rồi, anh sẽ đỡ một gánh nặng, không ai có thể khiến anh khổ tâm vì em nữa.

Anh à! Hãy luôn là chính anh nhé, đừng gò bó thêm nữa, em nhìn anh như vậy em cũng đau lòng lắm. Mà sẵn tiện, em cũng dặn anh luôn đây, nhớ là ít uống đồ có chất kích thích thôi, phải giữ gìn sức khỏe để còn bảo vệ được Tiểu Lục nữa. Và anh cũng hãy tha thứ ẹ nhé, mẹ cũng đã rất khổ sở anh à, tuy mẹ chưa từng sống với chúng ta một ngày nào nhưng mẹ rất thương chúng ta, vì vậy...anh cũng phải quan tâm đến mẹ nhiều đấy, thay cho phần của em nữa.

Anh Phong...tự nhiên em không viết được gì nữa này...tôi quá. Thôi chắc em không thể viết gì thêm đâu. Chỉ mong là anh sẽ không bao giờ quên cô em gái này nhé...Hãy tự chăm sóc mình...anh trai.

Kí tên:

Em gái của anh.

Dương Lạp Lạp.”

Mắt cậu nhòe đi, từng giọt rơi xuống phong bì thư...

Cay quá...khóe mắt cay quá...Cậu biết một ngày con bé sẽ bỏ đi mà...sẽ bỏ cậu mà...Nhưng mà chỉ xin em đừng nói những lời như vậy, cậu đau lòng lắm...

Tiếng “ cạch” cửa, Tiểu Lục bước vào, cậu lau vội nước mắt. Lục Trúc trêu mếu nhìn cậu, cô ôm lấy cậu vào lòng:

- Vương à...cô ấy đã đi rồi.

Cậu khóc trong lòng cô, nỗi đau chưa xót chưa từng thấy. Bên ngoài cửa phòng bệnh, Trần Trần cũng đang thổn thức khóc, cô cũng đã nhận được lời nhắn chúc sống tốt của Dương Lạp, cô ấy thật là ngốc nghếch quá...

Khu giải trí đông nghịt người, họ gửi xe và lấy vé vào. Nhìn thấy mọi thứ màu sắc sỡ cùng tiếng cười nói huyền ảo của mọi người, lòng Dương Lạp cũng náo nức hẳn lên, cô chỉ về phía chiếc tàu lượn bên kia:

- Dĩnh...mình đi cái kia đi.

Nam Đình nhìn về hướng tay chỉ của Dương Lạp thì tái mét mặt, cậu vốn sợ độ cao. Nhưng thấy vẻ thích thú của Dương Lạp, cậu đành đồng ý.

- AA

Tiếng hét thất thanh của Đình khiến Dương Lạp phải bật cười, cậu nhóc có vẻ rất sợ hãi. Đến lúc xuống khỏi tàu lượn, Nam Đình vẫn còn choáng váng.

Dương Lạp không nhịn được cười nữa, cô cứ nhìn cái mặt méo xệch đi vì sợ của Nam Dĩnh thì lại không nhịn nổi, đường đường là đại ca của một trường cấp hai danh tiếng mà giờ lại yếu như sên, quả là mất hình tượng.

Câu cau có nhìn cô:

- Chị mà còn cười nữa thì em về đây.

Cô vội xua tay:

- Thôi, chi xin lỗi. Mình đi tiếp cái vòng quay khổng lồ kia đi.

Ở trên cao, những chiếc lồng nhỏ đang quay tròn quanh trục. Dương Lạp và Nam Dĩnh đang ngồi trên một cái lồng màu đỏ. Nhìn mọi thứ nhỏ dần sau mỗi một nấc, cô cười thích thú. Trông cảnh vật bên dưới nhỏ như con kiến, lại như gần chạm được tới bầu trời thì quả là thú vị. Dương Lạp thấy lòng nhẹ nhõm, biết đâu mình sắp được tới thiên đường, trên bầu trời kia.

Thấy vẻ trầm ngâm của chị, Dĩnh chỉ mỉm cười, cậu chống tay xuống, quan sát từng cử chỉ của cô. Từ đôi mắt trong như pha lê, rồi đôi môi xinh xắn, chị trông thật giống một con búp bê. Cậu biết, biết ngày hôm nay, sẽ là ngày...mà cô ở bên cậu. Vậy thì, phải làm được thật nhiều việc, để khiến chị được hạnh phúc hơn.

Trong không gian nhỏ bé này, thời gian như trôi chậm lại, cậu lại nhớ đến lần đầu gặp cô và cả những chuỗi kỉ niệm sau đó nữa. Tất cả... dường như quá đẹp để.

Đến đỉnh cao của chiếc đu quay, Nam Dĩnh nắm tay Dương Lạp. Cô hơi bất ngờ.

Câu đặt vào tay cô một chiếc keo bạc hà tròn xoe.

Đôi tay cậu ấm áp, viên kẹo lành lạnh.

Mùi hương bạc hà lan tỏa.

Cô thần thờ nhìn, lòng xao xuyến.

- Không phải chi rất thích ăn kẹo bạc hà sao?

Dương Lạp hơi run, cô nắm chặt chiếc keo rồi mỉm cười:

-Ừ, tất nhiên rồi.

Cô bóc vỏ rồi cho vào miêng, cảm giác thật sảng khoái.

Keo bac hà...Cô thích chúng...vì chúng rất ngon...lai mát mẽ và đem cảm giác dễ chịu.

Vì vậy...cô rất thích.

Ho im lǎng nhìn nhau.

11 giờ.

Đã sang trưa, mọi người tạt vào các quán ăn nhanh, Dương Lạp nghe bụng đói cồn cào. Nam Dĩnh đưa cô vào một quán ăn Trung Hoa trong công viên. Họ ngồi ở một góc khuất, một người phục vụ mặc quần áo Trung Quốc đến hỏi món, Nam Dĩnh đã nhanh nhẩu:

- Một bát đậu hũ với nước cốt. Một mỳ xào, hai cốc nước chanh đường.

Dương Lạp tròn xoe mắt nhìn cậu, sao cậu ấy thông thuộc các món ăn vậy.

Nam Dĩnh cười thầm, cậu đã chuẩn bị sẵn cho ngày hôm nay rồi mà.

Người phục vụ bưng món ăn ra. Dương Lạp nhìn bát đậu hũ đặt trước mặt mình. Chúng được cắt thành những ô vuông nhỏ và lẫn trong một thứ nước có màu vàng nhạt, rất thơm. Nam Dĩnh đưa cho cô một chiếc thìa rồi nói:

- Nó rất ngon đấy, lại không ngấy, tốt cho sức khỏe của chị.

Thì ra là vậy, cô gật đầu cảm ơn rồi nếm thử:

- Ngon quá!

Cậu cười khì, vậy là tốt quá rồi.

Họ ăn xong nhanh chóng.

Đi ra thì cũng gần 12 giờ rồi, Dương Lạp thấy người hơi mệt, xuống sức rồi ư? Cô cố tỉnh táo, không thể gục được. Nam Dĩnh nhìn cô lo lắng:

- Chị mệt rồi phải không?

Dương Lạp vẫn lắc đầu cười trừ, cố ra vẻ không có chuyện gì to tát.

Cô không muốn Dĩnh phải lo lắng ình, bèn kéo tay áo cậu, cố vui vẻ:

- Gần đây có bờ biển đẹp lắm, chúng ta đi xe đạp đôi ra đấy đi.

Nam Dĩnh tuy rất lo lắng nhưng lại sợ chị sẽ buồn nên đồng ý, họ ra khỏi công viên.

Bầu trời xanh với những đám mây màu vàng đang bồng bênh trôi.

Những cơn gió thổi mạnh đến từ biển cả, hai người đi trên một chiếc xe đạp đôi màu xanh lá cây.

Cô ôm lấy cậu, tựa đầu vào lưng, cảm giác này thật thanh thản.

” Giá mà ngày hôm nay cứ mãi như thế này thì tốt biết mấy, giá mà mình...không chết!”

Nam Dĩnh vẫn đạp xe, lòng cậu rất đau đớn với trăm nỗi lo đang dần hình thành.

Đâu có ai muốn thế, đâu muốn kết thúc một tình yêu đang quá đẹp đẽ như thế này. Nhưng mà...số phận mà, nếu đã không có duyên số thì dù có cố phản kháng thế nào thì cũng không thể thoát khỏi trò đùa của duyên kiếp.

Dương Lạp đã mệt, mệt lắm rồi, nhưng ý chí không cho phép cô từ bỏ lúc này, còn món quà cuối cùng nữa.

Chỉ có bầu trời xanh kia là đang ủng hộ cô, nó vẫn đem màu của hi vọng gieo vào tâm hồn của cô. Lúc này, hãy cho sự sống của cô kéo dài thêm một chút nữa thôi, cho hết ngày hôm nay.

Chiếc xe đạp vẫn vang lên những tiếng “lạch cạch” ầm ầm.

Chỉ đạp xe như vậy thôi mà một tiếng đồng hồ đã trôi qua.

Một giờ đúng.

Một giọt nước mắt tràn khỏi khóe mi.

Dương Lạp không biết từ bao giờ mà cô lại để ý đến từng cái nhích của thời gian thế này. Nhưng mà vết xước thời gian ấy vẫn đang to dần.

Một xe hàng kem bông ở cạnh biển, Nam Dĩnh dừng xe, mua cho cô một que kem bông màu hồng. Dương Lạp mỉm cười nhìn que kem bông gòn trước mặt mình, trông nó thật giống một đám mây, nhẹ bẫng, thơm phức.

Dương Lạp không nỡ ăn nó, vì sợ sẽ khuyết đi một mảng của đám mây đó. Cô chỉ cầm và ngắm...cho đến khi nó chảy nước và tan ra trong không khí. Chỉ còn lại sự tiếc nuối trong lòng, cái gì thì cũng sẽ có lúc biến mất...như cô vậy.

Nam Dĩnh vẫn không ngừng cầu nguyện, cầu nguyện ông trời hãy buông tha cho cô ấy. Mặc dù biết là vô ích nhưng cậu vẫn không thể chịu thua...

Làm những công việc nhỏ nhặt đó cũng đến ba giờ chiều, họ đã đi được khá nhiều nơi...làm được khá nhiều việc...

Mùa đông ở Nhị Hà tới nhanh lắm...và những cơn gió buốt bắt đầu len tới, mặt Dương Lạp lúc này đã trắng bệch ra...điều mà cô ước lúc này đó là...căn bệnh sẽ không tái phát.

Bầu trời chuyển nhanh sang màu xám nhạt, bóng tối nhào tới, đẩy lùi ánh sáng. Nhị Hà lên đèn, sáng lấp lánh. Dương Lạp ghé tai Nam Dĩnh:

- Còn một nơi nữa chị muốn đến.

- Là gì ạ?

- Cứ đi rồi sẽ biết.

Chiếc xe đi qua những cánh đồng lúa trĩu nặng bông, màu xanh dịu dịu của nền trời. Trời đẹp. Đến một nơi hoang vắng, Nam Dĩnh dừng xe, sững sờ nhìn về phía trước, một bia đá đã phủ rêu. Dương Lạp nhẹ nhàng quỳ xuống trước ngôi mộ, đôi mắt trong như pha lê dần nhuốm nước, cô khe khẽ thốt lên:

- Ba...

Nam Dĩnh cũng quỳ xuống cạnh cô, thành kính cúi đầu.

Bây giờ Dương Lạp mới biết mộ của ba, nhìn thoáng qua, ngôi mộ được quét dọn sạch sẽ, vẫn xanh cỏ, xung quanh có những khóm hoa dại đẹp mang theo mùi hương thoang thoang. Dương Lạp lại gần, ôm lên bia mộ lạnh như đá, nước mắt đã sớm lã dài.

- Ba...con xin lỗi, lâu nay con không hề biết...

Nam Dĩnh ôm lấy bờ vai đang run lên bần bật của chị, cậu không biết nói gì, chỉ mong chị không phải đau khổ.

- Ba...ba à...tại sao ba lại mắc căn bệnh đó chứ? Tại sao ba lại mất? Tại sao hã ba?

Dương Lạp khóc thét lên, hai đầu gối lún xuống đất, dường như cô đã rất tuyệt vọng. Cũng phải thôi, đây là căn bệnh di truyền, đã cướp đi hai sinh mạng của một gia đình. Nam Dĩnh ôm sức cô lên mặc cô vùng vẫy đòi xuống. Cậu không muốn cô thế này, dần vật và đau khổ. Dương Lạp khóc thút thút trên bờ vai cậu, ảm ức vì những gì cô phải chịu, cô còn muốn sống, chưa muốn chết mà tại sao ông trời lại nhẫn tâm như vậy?

Dương Lạp lau đi nước mắt, cô cúi đầu chào mộ ba: " Ba, sẽ nhanh thôi, con sắp đến với ba rồi!"

Còn món quà cuối cùng cô dành tặng cho cậu, món quà đã ấp ủ từ lâu lắm rồi. Đó là tấm lòng của cô dành cho cậu.

Nhanh, họ tới nơi, một quán cà phê thật nhỏ, nhưng lại rất sang trọng. Hai người bước vào, đây là quán cà phê có cả sân khấu biểu diễn. Bên trên, một cô gái đang hát và mọi người ở dưới trầm ngâm lắng nghe.

Họ ngồi vào một chiếc bàn, người phục vụ bưng ra hai cốc cà phê sữa. Dương Lạp bỗng đứng dậy, mỉm cười nhìn Nam Dĩnh. Ánh nhìn có gì đó tràn ngập tiếc nuối và đau khổ, như một vì sao bị rơi xuống trần gian...

Dương Lạp nhìn cậu thật lâu rồi bất ngờ hỏi:

- Tiểu Dĩnh, nếu chị chết thì...

- Không có chuyện đó đâu.- Cậu vội phủ định.

Cô mỉm cười:

- Nếu chị có không may ra đi...thì mong em hãy tìm một cô gái khác...tốt hơn chị...nhé, đừng đau khổ quá nhiều vì chị.

Cậu ngây người không hiểu gì. Xong, cô quay bước đứng lên phía sân khấu, một vài người bưng ra một cây đàn piano màu đen bóng khá lớn.

Dương Lạp đứng lên sân khấu, cúi đầu chào mọi người rồi dùng mic nói:

- Xin chào tất cả các quý vị, hôm nay, tôi xin mạo muội được hát một bài tặng bạn trai của tôi ở dưới kia, mong mọi người ủng hộ.

Bên dưới hô lên những tiếng ầm ĩ : ” Hát đi“, ” Dũng cầm lên cô gái!”

Dương Lạp gật đầu cảm ơn rồi ngồi xuống ghế, nhìn xuống phím đàn.

Bên dưới im lặng, không có một tiếng động nào làm phá vỡ khoảng khắc thiêng liêng này.

Cô dạo trên phím đàn...đã ở độ hợp với bài hát và giọng cô rồi.

Rồi tiếng đàn bắt đầu vang lên, thật trong trẻo, giọng cô cất lên, rất du dương:

- Bài hát này là dành cho anh, em mong anh sẽ mãi mãi hạnh phúc, dù không có em. I love you forever!

Rồi bản nhạc chính đi vào...tiếng đàn ngân lên thật xao xuyến lòng người. Không gian thật im lặng, để cho cô gái kia có thể thể hiện hết tài năng của mình. Ánh đèn vàng vọt của sân khấu phủ lên người cô như muôn vàn những vì tinh tú lung linh bao bọc lấy vị thiên thần bé nhỏ. Bên ngoài, màn đêm vẫn bao phủ lên tất cả cảnh vật, nhưng chúng lại không tài nào chạm đến được con người đang ngồi bên phím đàn kia...đường như cô gái ấy tinh khiết đến mức...những gã tay sai của bóng đêm cũng phải lùi bước...

Đó là một giọng ca thật ngọt ngào, thật trong sáng làm sao, ai cũng có thể nhận ra đó là bài hát ” Proud of you” nổi tiếng của ca sĩ Fiona Fung.

” Love in your eyes

Sitting silent by my side

Going on Holding hand

Walking through the nights

Hold me up, Hold me tight

Lift me up to touch the sky

Teaching me to love with heart

Helping me open my mind

I can fly

I’m proud that I can fly

To give the best of mine

Till the end of the time

Believe me I can fly

I’m proud that I can fly

To give the best of mine

The heaven in the sky

Stars in the sky

Wishing once upon a time
Give me love Make me smile
Till the end of life
Hold me up, Hold me tight
Lift me up to touch the sky
Teaching me to love with heart
Helping me open my mind
I can fly
I'm proud that I can fly
To give the best of mine
Till the end of the time
Believe me I can fly
I'm proud that I can fly
To give the best of mine
The heaven in the sky
Can't you believe that you light up my way
No matter how that ease my path
I'll never lose my faith
See me fly
I'm proud to fly up high
Show you the best of mine
Till the end of the time
Believe me I can fly
I'm singing in the sky
Show you the best of mine
The heaven in the sky
Nothing can stop me
Spread my wings so wide."

" Dịch:

Trong ánh mắt anh, tình yêu lấp lánh
Anh vẫn lặng lẽ ngồi sát cạnh bên em
Để rồi tay trong tay, thật êm đềm
Cùng chung bước xuyên màn đêm tĩnh lặng
Ôm em nhé anh, hãy nhấc bổng em lên
Để em với tới được bầu trời cao thẳm
Để em biết được tình yêu say đắm

Để tâm hồn em rộng mở với đời
Tin em đi, em có thể bay
Tự hào sao, em thực có thể bay
Để cống hiến những gì đẹp nhất
Để về với chốn thiên đường đã mất
Và những vì sao toả sáng nhường kia
Hãy cho em ước 1 điều nho nhỏ
Rằng nụ cười mãi trên môi em đó
Rằng suốt cuộc đời này em mãi có tình yêu
Anh có tin ko, rằng đó chính là anh
Soi sáng cho em trên mỗi bước đường đời
Anh có biết ko, rằng khi có anh rồi
Niềm tin trong em sẽ chẳng khi nào mất
Xem em bay nhé anh
Tự hào sao em bay lượn thật cao
Để anh thấy được những gì trong em đẹp nhất
Và có gì ngăn cản được em nào
Dang rộng đôi cánh bay... ăi."

Âm điệu tiếng Anh phát rất chuẩn, giọng hát lại du dương có hồn. Cả mọi người bên dưới đều bị cuốn hút bởi những phím đàn và giọng ca thiên thần kia.

Nam Đinh ngậy người nhìn cô đang hát trên khán đài, chắc không phải hoa mắt nhưng cậu nhìn thấy sau lưng cô có một đôi cánh màu trắng, đôi cánh của thiên sứ. Thật đẹp, thật kì diệu làm sao. Tim cậu bồi hồi xuyến xao.

Cô hát lại một lần nữa...chưa bao giờ ai nghe một bài hát hay đến như vậy...giọng hát ấy trong trẻo giống hệt Fiona vậy.

Máu trong người Dương Lạp đang cuộn lên, cô đã chuẩn bị bài hát này từ rất lâu rồi, rất lâu. Là để dành tặng cho Nam Đinh. Sẽ có một thiên thần đến bên cậu thay cho cô. Không chịu được nữa rồi, mắt cô bắt đầu trắng bệch, nóng ran, giọng cô yếu dần nhưng vẫn cố hát.

" Phụt!"

Máu phụt ra từ mũi cô, ướt đẫm phím đàn trắng, mọi người ngạc nhiên nhìn. Sắp xong rồi, sắp hoàn thành bài hát này rồi. Nhưng...nhưng...cô đang mất dần ý thức...mọi thứ trở nên mờ nhạt, sắp biến mất khỏi tầm mắt cô.

" Show you the best of mine.....

Till the end of the time

....Believe me I can fly

I'm singing in the sky...

Show you the best of mine...

The heaven in the sky...

....Nothing can stop me

Spread my wings.....so wide.”

Dương Lạp ngã gục xuống phím đàn, Nam Dĩnh hốt hoảng chạy lên đỡ lấy cô. Cô thở dốc nhìn cậu nhát nhòa trước mắt, máu lem luốc ra khuôn mặt cô, cô mỉm cười, nụ cười rất hạnh phúc, giờ tay ôm má cậu khiến nó dấy cả ra mặt cậu nữa, giọng cô yếu ớt:

” Em...

Nam Dĩnh ứa nước mắt nhìn cô, đôi mắt giờ đã phủ một lớp mây màu xám u lạnh.

Yêu...

Cậu nâng đầu cô lên, cổ mọi sức lắng nghe.

Anh...”

Rồi cô lại nở một nụ cười nữa...Rồi mắt nhắm dần...tay buông thõng...

” Không, không, tôi chưa muốn đi, tôi chưa muốn mà, Dĩnh, giờ đây chị không thể chạm vào em được nữa rồi...Mong em sẽ sống thật tốt, sống thay cho cả chị nữa, chị yêu em...”

Ngày hôm đó. 6 giờ 25 phút chiều, Thượng Đế đã bắt một thiên thần lên trời. Ngài đã đem Dương Lạp ra khỏi trần thế, vĩnh viễn ở lại với trời xanh.

Nam Dĩnh khóc lớn, cậu đau đớn ôm chặt lấy Dương Lạp, ôm thật chặt cô gái đã ngắt lịm từ bao giờ, không ngừng hét lên:

- Anh...cũng yêu em, anh yêu em...

Cậu ôm chặt lấy cô trong vòng tay mình, chặt hết sức có thể, cậu hét lên đau đớn:

- Em đừng ngủ nữa, dậy đi nào, em không được ngủ...

Cậu hoảng hốt, muốn giữ em lại thật chặt trong tay, nhưng cô ấy đã đi rồi, linh hồn trong sáng nhất thế gian đó đã bay lên rồi. Cậu tìm em trong hoảng loạn, cậu thực sự muốn chết, trái tim này muốn chết, muốn đi tìm em mãi...

Mọi người chưa xót nhìn...ai cũng không khỏi đau lòng trước cảnh tượng đó.

Phím đàn lạnh băng, cõi lòng ai đó cũng lạnh băng...

.....

30. Chương 31: Hồi Kết

Lễ tang của Dương Lạp diễn ra thật giản dị theo mong ước của cô, mọi người đều có mặt để tưởng niệm cô gái này.

Mưa rơi lất phất, mưa phùn lạnh giá.

Cô đã vĩnh viễn nằm dưới đất lạnh, về với trời xanh rồi.

Hoàng Hiểu Vương nắm chặt lá thư, quỳ trước bia mộ em, khóc cay đắng, thật đau đớn, không có gì có thể cay đắng hơn điều này.

Trần Trần ngắt lịm trong vòng tay Chu Thiên. Cô đã vĩnh viễn mất đi một người bạn tốt.

Mẹ cô cũng không giữ nổi bình tĩnh, khóc lên đau đớn. Bà đã hối hận rất nhiều khi bỏ rơi cô...và giờ đây thì không có lấy một cơ hội được chăm sóc đứa con gái của mình.

Mọi người đều như mất đi một phần cuộc sống trong ngày đó.

Có duy nhất một người không đến dự lễ tang của Dương Lạp, đó là Nam Dĩnh.

Lúc này, cậu đi đến những nơi hai người đã từng đến. Hồi tưởng lại những kỉ niệm đẹp đẽ đó, và mong tìm lại chút gì đó...hơi ấm của người con gái ấy.

Ngày đó...ngày cả thế giới như ngừng quay, ngày một thiên thần ra đi khỏi cõi đời...để lại nỗi đau chua xót cho những người ở lại...nhưng chắc rằng sẽ không ai quên khuôn mặt tươi cười đó...

Bầu trời vẫn xanh ngắt, màu xanh ấy giống như màu mắt của Dương Lạp khi còn sống, màu xanh đem lại cho ta cảm giác rất dễ chịu...giống như kẹo bạc hà vậy!

.....

Ba năm sau.

Nam Dĩnh ngồi im trên băng ghế trong một công viên của nước Mỹ. Cậu đã sang đây du học từ hai năm trước...tóc cũng nhuộm lại thành màu đen. Cậu đã chín chắn hơn nhiều. Bạn bè vẫn thường hỏi sao cậu lại đeo một chiếc vòng nhìn như con gái như vậy...thì cậu chỉ cười bảo..." Đó là tình yêu của tớ!"

Cầm trên tay tấm thiệp cưới của Hoàng Hiểu Vương, rồi cả của Trần Trần cậu cười: " Cuối cùng thì anh Vương và chị Lục đã lấy nhau rồi, Chu Thiên cũng đến với Trần Trần, không biết mình có về nước được không đây?"

Cậu nghĩ về tất cả mọi người ở Nhị Hà, không biết giờ đã ra sao rồi? Cái nơi đã gắn bó bao lâu với cậu, ôm ấp bao kỉ niệm cùng người con gái trong sáng hơn cả thiên thần. Cậu ngược lên nhìn bầu trời xanh thẳm, mỉm cười: " Chị sống trên đó thế nào rồi?"

Bỗng có tiếng nhạc làm cậu giật mình: " Proud of you". Cậu nhìn về phía cất ra tiếng nhạc.

Một cô gái có mái tóc dài, rất xinh xắn, đang đứng trên đường, nghe bài hát đó.

Điều kì lạ là...cô gái ấy giống hệt.....Dương Lạp.

Nam Dĩnh đứng đó, dưới cái nắng nhẹ nhàng của nước Mỹ, cậu mỉm cười tươi rồi nhìn cô ấy, còn cô thì ngây mắt nhìn...

Một cầu vồng sáng rực rỡ sau lưng hai người...

Số phận luôn đưa những con người yêu thương nhau trên trái đất này gặp lại nhau, phải không nhỉ?

31. Chương 32: Ngoại Truyện

Ngoại truyện: Đám cưới trên thiên đường.

5 năm sau:

- Đứng lại, con nhóc kia!

Tiếng một người đàn ông hét lớn, trên cánh đồng hoa oải hương và dưới bầu trời xanh ngắt không một đám mây. Tiếng bước chân hòa lẫn vào trong những cơn gió nhẹ thổi.

Trong không gian rộng lớn bao la, một người đàn ông có mái tóc màu hạt dẻ đang ra sức đuổi theo một bé gái tóc bím hai bên, chiếc váy màu hồng phấn lẫn lút trong rừng hoa tím ngắt đem theo mùi hương thoang thoảng.

- Đứng lại ngay, Dương Thiên Kim...

Cô bé ấy...đứng lại, quay người nhìn, đôi mắt to tròn trong suốt như pha lê cong cong lên, khóe miệng nhỏ xinh như cánh đào mềm mỏng khẽ nhếch lên thành một nụ cười:

- Bố già, con đã bảo mà, phải gọi con là Dương Thiên Kim chứ không phải Hoàng Thiên Kim.

Và đúng lúc đó, người đàn ông nọ bất ngờ ôm chầm lấy cô bé, nhấc bổng lên, cốc đầu một tiếng ” cốp” rõ to.

- Đồ ngốc này, bố đã bảo là không được chạy nhảy linh tinh mà, con nhìn xem? Váy lem bẩn hết rồi, chốc làm sao đi dự tiệc đây?

Cô bé bắt đầu rơm rớm nước mắt vì cái đánh đau vừa rồi, trông rất đáng yêu:

- Tại bố cứ gọi con thế, con không thích, con muốn cùng họ với cô cơ.

Người đàn ông khẽ nhíu mày, nhưng môi lại cười tươi:

- Nhưng bố họ Hoàng mà, sao lại thế chứ?

- Nhưng cô Lạp họ Dương mà.

Bỗng một cơn gió thổi vụt qua, nghe như có tiếng cười khúc khích trong đó, cơn gió ấy dường như đi xuống từ thiên đường. Bỗng một tiếng hét to làm chấn động không gian:

- Hoàng Hiểu Vương!

Hai bố con quay vụt lại, chỉ thấy một cô gái đang đứng chống hông trên đỉnh ngọn đồi, mặt đỏ phừng phừng vì tức giận. Nói rồi, cô chạy vụt xuống, khi gần đến chỗ hai người, không biết vì sao mà vấp phải hòn đá, chới vớ ngã về phía trước.

” Phịch”

Cô gái ngã vào lòng chàng trai.

Im lặng.

” Bốp bốp”- Tiếng vỗ tay vang lên từ phía cô bé nhỏ.- Bố mẹ trông giống Romeo và Juliet quá đi.

Cô gái nép trong ngực chàng trai, mặt đã sẫm đỏ như trái bồ quân chín mọng, mắt hấp háy đánh vào ngực chàng trai:

- Vương, cho em xuống...Anh khiến con hiểu lầm rồi...

Cô chưa kịp dứt câu thì đã bị ” khóa” bằng một nụ hôn nồng nàn...

Cô bé giương to mắt nhìn, đôi mắt trong trẻo tưởng như thấy chuyện gì lạ lắm.

Và cứ thế, tiếng vi vút của gió trời như đang bủa vây lấy hai con người, những cánh hoa oải hương tím cũng điểm sắc cho khung cảnh lãng mạn này.

Cậu búng nhẹ vào mũi cô một cái:

- Anh không thể không hôn em được Tiểu Lục à?

Cô gái nhanh chóng đứng thẳng dậy, chỉnh lại chiếc váy, nhăn mặt:

- Anh chỉ giỏi nói những lời đường mật thôi hả? Sao lại đưa con đến đây chứ?

Hoàng Hiểu vương khẽ cười, gỡ gỡ mái tóc rối, chiếc khuyên bên tai phát tia sáng long lanh...như ánh mặt trời.

- Anh muốn đưa con đến viếng mộ Tiểu Lạp và mẹ.

Lục Trúc không nói gì, mái tóc ngắn bay bay. Đôi mắt mang vẻ gì đó thoáng buồn, kí ức năm năm về trước, dường như vẫn không hề phai nhòa.

Năm năm trước, ngày Dương Lạp rời bỏ cõi đời, mọi thứ dường như đã sụp đổ, tất cả chìm trong không khí tang thương chết lòng. Mây trắng phủ vây lấy tất cả. Người đàn ông cô yêu, Hoàng Hiểu Vương không còn là anh nữa, cả ngày ngập trong rượu bia. Người sống mà ngỡ đã chết rồi. Và rồi kí ức đau đớn cũng mau chóng được xoa dịu vào ngày hôm ấy, ngày cô đưa ra một chiếc hộp nhỏ xinh bọc vải nhung đỏ, bên trong là một chiếc nhẫn bằng cỏ dại và nói:

” Cậu có đồng ý lấy tôi không?”

Quả nhiên, đây có lẽ là lần đầu tiên trong lịch sử con gái cầu hôn con trai. Và Hoàng Hiểu Vương đương nhiên không thể ngạc nhiên hơn, anh bật cười rồi ôm cô vào lòng. Và câu chuyện tình yêu của họ...còn kéo dài đến bây giờ và cả tương lai sau này nữa.

Lục Trúc nhìn hai bố con, mỉm cười:

- Còn không mau đi thôi.

Mộ Dương Lạp nằm ngay cạnh bên mộ mẹ trên cánh đồng hoa oải hương, sau năm năm trời, cỏ đã mọc xanh rì. Trên tấm bia nhỏ có hình một cô gái với nụ cười tươi rực rỡ như ánh ban mai. Người đó chính là Dương Lạp Lạp. Nhưng đã có một người đứng trước mộ đường như đã lâu. Hoàng Hiểu Vương thấp thoáng thấy người này quen quen. Cậu không thể ngạc nhiên hơn mà hỏi:

- Có phải là Hoàn Hoàn đó không?

Cậu bé có khuôn mặt bầu bĩnh, dáng người cao ráo, tầm 14, 15 tuổi, mái tóc màu đen tuyền. Cậu quay ra nhìn Hoàng Hiểu Vương, đôi mắt hơi đỏ, chắc do khóc...

- Vâng, anh là anh Phong?

- Đúng...sao em lại?- Cậu càng kinh ngạc hơn.

- Em đến đây để tạ ơn chị Lạp...- Cậu nói bằng giọng yếu ớt.

- Tại sao?- Lúc Trúc thay lời Hoàng Hiểu Vương mà nói luôn.

Hoàn Hoàn đưa tay lên ngực trái, mắt đã long lanh:

- Vì đây, trái tim đang nằm trong lồng ngực này của em chính là của chị ấy, nó đang ngày đêm đập là của chị ấy.

Hoàng Hiểu Vương sửng sốt, bí mật này...là như thế nào?

- Tám năm về trước, trước khi mất, chị ấy đã kí tên hiến tim cho em, mà em...thì bị bệnh tim...vì em mà chị ấy chấp nhận từ chối phẫu thuật và giờ nằm dưới bia mộ kia mà ngực lạnh vì không có trái tim.

Nhận thấy Hoàn Hoàn có vẻ kích động, Hoàng Hiểu Vương vội vỗ vai cậu, cười chua xót:

- Thôi nào, em đừng như vậy...Tiểu Lạp đã từ chối rồi, con bé đã mất rồi, việc nó tặng lại tim cho em, chẳng phải là nó tin tưởng rằng em sẽ sống một cuộc đời khác hay sao, vì vậy anh mong em...phải sống thật tốt...

Chính cậu cũng thấy quặn thắt con tim, bây giờ trái tim của em đang đập trong lồng ngực một người khác, chẳng phải nó vẫn sống đấy sao? Trái tim vẫn luôn ở bên bạn cậu hay sao...Cậu bất giác ngược mặt lên nhìn trời xanh, đám mây trắng tinh như kem bông vẫn trôi lững lờ...” Em hi sinh mình để dành sinh mạng cho người khác sao?” Hoàng Hiểu Vương nở một nụ cười rồi bảo:

- Chị Lạp đã cho em trái tim, vì vậy em phải sống thật tốt và mạnh mẽ lên cho anh.

Hoàn Hoàn lau nước mắt, ngộ ra những điều cậu vừa nói mà nắm chặt bàn tay, quyết tâm:

- Vâng, em nhất định sẽ làm được.

Xong, cậu nhìn lại bia mộ của Dương Lạp một lần nữa, cúi đầu kính cẩn rồi bước vội ra khỏi cánh đồng. Phía xa xa, thấp thoáng bóng một cô gái đang vẫy tay với cậu...Điều này, chắc phải đang là khởi đầu ột câu chuyện đẹp hay sao?

Lục Trúc và Hoàng Hiểu Vương lắc đầu cười nhìn theo, còn riêng cô bé Dương Thiên Kim thì lại ngây mắt không hiểu gì...

Ba người quỳ xuống bên mộ, tay chấp thành khăn, nhắm hờ mắt. Mùi hương thơm bay lan tỏa trong không gian. Tiếng khấn của cô bé Dương Thiên Kim nghe rõ mồn một:

- Cô ơi...cô có khỏe không? Con là Thiên Kim nè, con nhớ cô lắm, sao con không thấy cô về chơi với con? Bố hay bắt nạt con lắm cô à...Cô ơi...cô biết không? Con thấy ba và mẹ con rất hay hôn...

Lời khẩn nguyện thơ chưa dứt thì chợt cái miệng bé nhỏ của cô đã bị bịt bởi bàn tay to lớn của Hoàng Hiểu Vương. Cậu nghiêng rằng:

- Đồ ngốc...con đang nói cái gì thế hả?

- Ừm...ừm...ô ấy ông? Ồ ắt ầy ắt ạt on...(Cô thấy không? Bố rất hay bắt nạt con.) - Mặc dù bị bịt miệng nhưng cô bé vẫn cố nói hết câu.

Và vang lên tiếng cười sảng khoái lên cả cánh đồng. Dương Thiên Kim là cô nhóc bốn tuổi rưỡi, ra đời là kết tinh tình yêu của Hoàng Hiểu Vương và Lục Trúc. Cô nhóc rất nghịch ngợm, rất lém lỉnh và vô cùng đáng yêu. Cả hai người đều rất yêu cô bé.

Mặt trời đã lên thiên đỉnh, tỏa bóng nắng dịu dàng xuống nhân gian, lên một gia đình hạnh phúc bên năm mồ.

Ba người nắm tay nhau, đi ra khỏi cánh đồng tràn ngập sắc tím. Tâm trạng ai cũng rất vui vẻ.

" Họ đã vượt qua sóng gió, đã đến với nhau bằng sự mạch bảo của trái tim, nguyện sống bên nhau trọn đời, dù có chết thì cũng nguyện chết cùng giờ, cùng ngày, cùng tháng, cùng năm...Nhưng dù có đi đến đâu đi chẳng nữa thì tình yêu của họ vẫn tồn tại vĩnh viễn, không bao giờ bị phá bỏ."

Câu chuyện tình yêu của hai người sẽ chính là một cuốn tiểu thuyết đẹp nhất trần gian này.

.....

10 giờ 30 phút tại khách sạn N.W

- Á...tôi không chịu...

Tiếng một cô gái cau gắt đang đứng trước gương, ngúng nguẩy với chiếc váy cưới cồng kềnh. Một nhân viên lễ phép:

- Cô chủ à...vì sự cố nên chúng tôi không thể lấy được chiếc váy đó.

Cô gái cau có ngồi phịch xuống ghế sofa trong phòng chờ. Mái tóc rối tinh mù, khuôn mặt đỏ lựng vì tức giận.

" Cạch", bên ngoài, một chàng trai chạy vào, thở không ra hơi, mồ hôi nhễ nhại, mái tóc đen cũng bị dính vào mặt, trông thảm hại hết sức:

- Vợ yêu ơi...hàng về rồi đây.

Nói rồi chàng trai ném chiếc váy màu xanh dương về phía cô gái nọ, cô gái vui sướng ôm chầm lấy chiếc váy, rít lên:

- Thấy chưa? Nhất định phải là nó mà.

Nói xong, cô chạy tót vào phòng thay đồ, một tiếng " xoẹt" vang lên, mọi người bên ngoài thất kinh, tiếng xé vải ghê rợn thế nào. Chắc chắn vì không cưỡng được hồi hộp mà cô đã xé toạc chiếc váy trắng đắt tiền vừa rồi. Hẳn nhà thiết kế mà biết thành quả của mình bị như thế này chắc phát điên mất thôi.

Một lúc sau, cô gái bước ra, cả căn phòng tràn ngập trong ánh sáng chói lòa, người con gái nọ rất đẹp, vẻ đẹp không thể trong sáng hơn. Chiếc váy cưới ngắn màu xanh tuyệt đẹp, từ ngực trở xuống đính hạt trên châu sáng rực rỡ, làm nổi bật làn da trắng ngần mềm mịn. Phía trên vai đính một chiếc lông vũ màu xanh lớn, làm bờ vai cô gái trở nên dịu dàng hơn, đuôi váy tua rua phía sau giống như một dải lụa đẹp thướt tha. Cô gái lúc này khác hoàn toàn với lúc nãy, trông thật giống một thiên thần hạ thế.

- Sao? Đẹp không?- Cô gái khẽ hỏi.

- Đẹp...đẹp quá...- Chàng trai không thốt nên lời...

Mọi nhân viên trong phòng biết ý đi ra ngoài. Cô gái khẽ đi đến bên chàng trai, tựa vào ngực chàng trai, còn cậu thì vòng tay ôm lấy bờ vai cô, hít hà mùi hương dịu nhẹ như kẹo bạc hà từ người cô.

" Người phụ nữ trong ngày cưới là lúc họ đẹp và tỏa sáng nhất!"

Cậu vuốt ve mái tóc dài màu nâu của cô, thì thầm:

- Để anh làm tóc cho em nhé!

Cô gái nũng nịu gật đầu, ngồi xuống ghế, buông thả mái tóc, từng sợi tóc mượt tràn trong từng kẽ tay chàng trai. Cậu thơm nhẹ lên chúng, ngay đến tóc cô cũng mang mùi hương bạc hà mát mẻ. Cậu dịu dàng chải, thoăn thoắt tạo kiểu tóc cho cô, sau hơn mười phút, từng giây trôi qua như nhuộm màu lãng mạn. Bước cuối cùng, cậu cài chiếc vương miện nhỏ lên, dải khăn màu xanh buông tự do sau gáy, nàng đẹp hết như một nàng công chúa trong thế giới truyện cổ tích.

- Hai vợ chồng nhà này quần quýt quá nhỉ?

Một giọng nói vang lên phá vỡ không khí lãng mạn, một người đàn ông bước vào, hai tay xỏ túi quần, dáng vẻ lãng tử cuốn hút trong bộ ple đen, mái tóc màu hạt dẻ ngạo nghễ để bất cần. Khỏi cần nói cũng biết người này là Hoàng Hiếu Vương- Phó chủ tịch Tập Đoàn Hoàng Thị nổi tiếng.

Chàng trai nọ cũng không vừa, nhếch mép cười:

- Không dám, sao có thể sánh với "cặp đôi hoàn hảo" của anh được.

Hoàng Hiếu Vương cười lớn, chạy đến ghì vai chàng trai kia xuống:

- Thăng nhóc này, không thay đổi chút nào hết.

- Chú Dĩnh...- Bé Thiên Kim chạy vụt vào ôm lấy chân chàng trai.

Chàng trai bế cô bé lên, hôn vào hai má con bé rồi cười:

- Hôm nay Thiên Kim cũng đến dự lễ cưới của chú cơ à?

Theo sau là Lục Trúc đi vào, hôm nay cô mặc một bộ váy màu vàng nhạt giản dị, nhưng vẫn toát lên vẻ đẹp thiếu nữ hoàn hảo. Mặc dù đã 25 tuổi nhưng trông cô vẫn như gái 17 vậy. Cô nhẹ gật đầu chào rồi đưa ra một hộp quà hình chữ nhật đẹp, nói:

- Dĩnh, hôm nay anh chị đến chúc phúc cho hai em. Đây là quà của anh chị.

Nam Dĩnh vội xua tay nói:

- Không cần đâu chị, anh chị đến là em vui rồi!

Nhưng cô cứ kiên quyết dí chiếc hộp vào tay cậu, bắt cậu phải nhận mới thôi. Hoàng Hiếu Vương huých tay cậu:

- Mở luôn ra đi.

Nam Dĩnh đành gượng gạo mở hộp quà, bên trong là một chuỗi vòng cô có mặt là một hạt Sapphire rất đẹp, màu xanh dương ánh lên những tia sáng đẹp nhất. Cậu ngạc nhiên nhìn hai người.

- Hãy đeo vào cổ vợ cậu đi nào.- Hai người cùng giục.

Nam Dĩnh nhìn về phía cô gái, cô đang mỉm cười dịu dàng nhìn cậu, cậu lại gần, vòng tay đeo cho cô. Bỗng một cảm giác điện giật ở đầu ngón tay,...năm năm trước, cậu đã từng đeo dây chuyền lên cổ một cô gái...cô gái ấy...

Chiếc vòng được đeo xong, tỏa ánh hào quang trên cổ cô gái nọ. Mọi người vỗ tay tán thưởng. Nam Dĩnh say đắm nhìn cô gái mà lòng dấy lên cảm xúc khó tả, người con gái trước mắt cậu đây đâu khác gì Dương Lạp chứ? Mà là cô ấy mới đúng.

Cô gái ấy, cậu gặp trên đất nước Mỹ xinh đẹp, mang dung nhan giống hệt Dương Lạp. Cậu đã yêu, yêu lại nàng như thế, tưởng như ông trời đã ban phước cho cậu vậy. Nhưng tính cách nàng lại khác xa Dương Lạp của cậu. Mặc dù thế, cậu vẫn sẽ và mãi yêu cô gái này. Tình yêu bất diệt.

- Cô Diệp Tinh xinh đẹp quá đi, con cũng muốn được xinh đẹp như cô.- Thiên Kim say sưa nhìn mà khuôn mặt đỏ bừng lên.

Diệp Tinh nhìn đứa bé, mỉm cười bế nó lên, thơm vào bên má, để lại một dấu son đỏ chói, cô cười:

- Thiên Kim vốn đã rất xinh đẹp rồi mà.

- Thôi nào, không đừng quấy cô chú nữa.- Lục Trúc lên tiếng rồi bế lấy Thiên Kim, mỉm cười gật đầu với cô.

Phải nói ngay đầu cô gặp Diệp Tinh, cô ngỡ như Dương Lạp đã trở về vậy, cô rất sốc, nhưng đến khi biết là hai người hoàn toàn khác nhau, cô mới ngỡ ngàng bao nhiêu. Nhưng cả hai đều khiến cô yêu mến.

Diệp Tinh kém Nam Dĩnh một tuổi, là du sinh viên du học Mỹ, tính tình cởi mở, có chút ngang bướng và quậy phá, luôn khiến người bên cạnh phải vui theo cô nàng. Lần đầu gặp chàng trai ở ghế đá công viên Mỹ đó, cô đã bị cuốn hút ngay bởi ánh mắt tràn ngập yêu thương, nhưng nhớ của cậu. Và họ đến với nhau, đơn giản mà nhẹ nhàng. Cứ thế câu chuyện tình yêu được viết lên hết trang này đến trang khác, không bao giờ kết thúc.

Khi mọi người đang rất vui vẻ thì chốt cửa phòng bị đẩy mạnh, một cô gái tóc ngắn với chiếc áo khoác da báo, quần jeans bó vào chân hùng hổ xông vào:

- Nam Dĩnh, cậu cười mà dám không báo tôi một tiếng, muốn chết phải không?

Không ai khác chính là Phạm Trân Trân của chúng ta, cô vẫn như ngày nào, hấp tấp và nghịch ngợm, theo sau là Chu Thiên và một thằng nhóc loắt choắt, cậu thở hồng hộc nói:

- Trân, sao em đi nhanh thế? Anh với con đuổi không kịp mà suýt bị xe đâm đây này.

Mọi người trở mắt nhìn ba người như quái vật ngoài hành tinh, Chu Thiên vẫn vậy nhưng giờ đã to cao và chín chắn hơn rồi, hiện giờ cậu đang làm tổng giám đốc trong công ty Nam Dĩnh, cậu được mệnh danh là cánh tay phải đắc lực nhất của Chủ tịch tập đoàn Nam Khánh. Người còn lại không ai khác chính là An-cánh tay trái của Dĩnh. Họ được mệnh danh là bộ ba sát thủ trong thương trường làm ăn. Còn Trân Trân, cô bây giờ đã là Nhà thiết kế chính và duy nhất của Tập đoàn đá quý Hoàng Thị, cũng có máu mặt trong giới kinh tế lắm. Và đây, thằng nhóc tí có làn da ngăm đen nhưng khỏe khoắn, khôi ngô này là đứa con đầu lòng của hai người. Nói là bằng tuổi Thiên Kim nhưng để trước cô một giờ nên cô bé phải gọi thằng nhóc bằng anh.

Hai đứa trẻ gặp nhau, bèn quần quýt không rời, say mê dặt tay nhau đi chơi.

Nam Dĩnh thấy vậy cười:

- Ai bảo em không mời chị, hỏi Thiên mà xem.

Trân Trân quay ngoắt sang Chu Thiên dùng ánh mắt dò hỏi. Cậu mặt tái mét mà rằng:

- Anh xin lỗi, tại anh quên.

Và cậu lãnh chọn một cú đấm của cô, mặt nhăn như khỉ ăn ớt. Mọi người cười rộ lên, ai lấy phải cô nàng này đúng là...kiếp sợ vợ rồi đây.

Trân Trân đi đến bên Diệp Tinh, cười:

- Tinh, em đẹp quá, làm chị ganh tị thật rồi đây nè, vì vợ quá mà chưa mua được quà cho hai em, chị sẽ gửi đến sau được không? Bật mí nhé, sẽ là mẫu thiết kế đầu tiên trong năm nay của chị đó nha.

Cô không quên kèm theo một cái nháy mắt tinh nghịch, Diệp Tinh cười ngoác đến mang tai vì sung sướng. Xem ra, hai người này rất hợp rồi.

" Keng keng." Tiếng chuông vang lên, báo hiệu lễ cưới chính thức bắt đầu. Cô dâu chú rể bắt đầu mãi mống chạy ra, mọi người theo sau cũng lấy làm hứng khởi.

Chú rể mặc áo đuôi tôm đứng trên bục, hai tay chấp trước bụng, hướng nhìn về phía cửa lễ đài. Tâm trạng hồi hộp vô cùng. Tiếng nhạc vang lên, phía xa xuất hiện cô dâu trong bộ váy cưới lộng lẫy, một tay ôm lấy cánh tay cha mình, bước đi run rẩy về phía lễ đường. Trong lòng rất hồi hộp, nín chặt lấy tay cha...mong tìm được hơi ấm từ cha trước khi trao cho người đàn ông khác.

Ông Hạ nhìn con trriu mến, ánh mắt tràn ngập yêu thương, ông đồng ý trao đứa con gái bé bỏng của mình cho chàng trai đứng trên bục kia, bằng tất cả niềm tin và sự hi vọng cậu sẽ đem lại hạnh phúc cho con gái ông.

Đã đến trước mặt con rể, ông gật đầu rồi đưa tay cô đặt vào tay cậu, nhẹ nhàng như đặt một viên bảo trân quý vào một chiếc hộp vững chắc vậy. Nam Dĩnh đón lấy tay cô, nắm thật chặt như sợ cô vụt mất vậy, cậu nâng bước cô lên lễ đài, đứng trước mặt vị Cha sứ trịnh trọng.

Khi cô dâu và chú rể đã đứng yên trên bục, mọi người bên dưới mới trở mắt ra, sau đó không hẹn cùng cười vang. Lí do cũng đơn giản thôi, vì trên kia, cô dâu của chúng ta nhìn vốn rất lộng lẫy trong bộ váy áo như nền trời mùa xuân, nhưng dưới chân không phải là đôi guốc đẹp nào đó, mà lại là đôi giày thể thao...

Diệp Tinh nhìn xuống chân mình mới đỡ ra, hai má đỏ lên vì xấu hổ, Nam Dĩnh thấy vậy cũng cố nhịn cười mà vỗ vai cô an ủi:

- Không sao đâu em, chúng ta tiếp tục thôi.

Vị Cha sứ đứng trên bục cũng phải tùm tùm cười, đây có lẽ là cái đám cưới hài hước nhất ông từng làm chứng. Nhưng giây phút trang nghiêm cũng đã đến, ông chỉnh lại trang phục, giọng trầm bổng cất lên, hướng về phía Nam Dĩnh.

- Chú rể Nam Dĩnh, con có đồng ý lấy cô dâu Hạ Diệp Tinh làm vợ hay không? Cùng nhau san sẻ ngọt bùi cũng như khó khăn trong cuộc sống, cùng nhau hạnh phúc đến bạc đầu răng long. Dù có chuyện gì xảy ra cũng quyết không rời xa nhau?

- Con đồng ý. - Cậu quay sang đứng đối diện với cô.- Sau ngày hôm nay, tôi chính thức là chồng và là người sẽ luôn yêu thương và che chở cho Hạ Diệp Tinh hết cuộc đời. Tôi hứa sẽ luôn chăm sóc và bảo vệ em trong bất kỳ hoàn cảnh nào. Nếu em cười tôi sẽ cùng cười với em, nếu em khóc, tôi sẽ là bờ vai vững chắc. Và cho dù cuộc sống này có dẫn đến điều gì đi chăng nữa, thì tôi cũng sẽ luôn ở lại bên cạnh em.

Diệp Tinh cảm động, mắt đã rưng rưng. Vị Cha sứ mỉm cười hiền từ rồi quay sang nói với cô dâu:

- Cô dâu Hạ Diệp Tinh, con có đồng ý lấy chú rể Nam Dĩnh làm chồng hay không? Cùng nhau san sẻ ngọt bùi cũng như khó khăn trong cuộc sống, cùng nhau hạnh phúc đến bạc đầu răng long. Dù có chuyện gì xảy ra cũng quyết không rời xa nhau?

Diệp Tinh mỉm cười:

- Con không đồng ý.

Cả hội trường cùng há hốc mồm, ai nấy đều không dám tin vào câu trả lời của cô. Ngay đến vị Cha sứ cũng giơng to mắt nhìn. Còn Nam Dĩnh thì sốc đến mức chết đứng, cậu nhìn cô ngạc nhiên " Không phải đến giờ phút này em còn rời xa anh chứ?"

Im lặng...

Một phút...

Hai phút...

Năm phút trôi qua...

Mọi người dường như nín thở trước sự cố này. Nam Dĩnh vẫn nhìn cô, cuối cùng Diệp Tinh nở một nụ cười tươi, quay sang nhìn đối diện Nam Dĩnh, nói lớn:

- Con đồng ý lấy Nam Dĩnh làm chồng, nhưng con không đồng ý cả hai chỉ hạnh phúc đến đầu bạc răng long, mà phải là dù chết đi xuống địa ngục hay thiên đàng, dù luân chuyển vạn kiếp, chúng con vẫn bên nhau hạnh phúc.

Xong cô quay lên lườm Cha sứ:

- Và con yêu cầu Cha sửa ngay lời thệ để tránh mấy cặp đôi sau này bị Cha trù.

Tất cả im lặng một hồi, rồi bắt đầu cười phá cả lên, ai nấy đều ôm bụng ngật nghèo, cười chảy cả nước mắt. Nhất định đây sẽ là đám cưới mà cả đời họ không quên nổi quá. Nam Dĩnh thì ban đầu ngây mặt nhìn, sau đó thì cũng bị con virus "cười" lây lan, cậu hạnh phúc bế bổng cô dâu lên:

- Anh yêu em, Hạ Diệp Tinh.

Cô cũng hét lớn, ôm lấy cổ của cậu:

- Em cũng yêu anh, Nam Dĩnh.

Vị Cha sứ tưởng hóa đá, lần đầu tiên trong đời làm người chứng hôn của ông có người dám trả treo lại lời thệ như vậy. Chắc ông sớm về nghỉ hưu mất thôi.

Mọi người cùng vui vẻ nhảy múa tưng bừng, cặp vợ chồng son trên kia cũng bỏ qua nghi thức, tự trao nhẫn cho nhau và dành cho nhau nụ hôn ngọt ngào và hạnh phúc nhất trần đời.

” Anh sẽ cùng em đi trên chiếc máy bay giấy, đến muôn nẻo của những vùng đất xa xôi, anh sẽ cùng em viết lên trái tim hồng, chứng minh cho hạnh phúc của đôi ta.”

.....

Sau lễ cưới, mọi người hầu như đã về hết, chỉ còn lại vài người thân quen.

Cô dâu chú rể và người thân cùng ngồi vào bàn tiệc, cô dâu vừa nãy đi chúc rượu, sớm đã say lúť khướt trên tay Nam Dĩnh, mọi người nói chuyện rất vui vẻ.

- Diệp Tinh hôm nay làm anh cười chảy cả nước mắt.- Hoàng Hiểu Vương cũng bắt đầu ngà ngà say.

- Vợ em luôn luôn đem lại những điều mới mẻ mà.- Nam Dĩnh cười tươi.

- Cô Tinh và chú Dĩnh thật là đẹp đôi.- Hai đứa trẻ cũng nhau đồng thanh, mặt hai đứa sớm đỏ bừng- Chúng con cũng nhất định được như cô chú.

Mọi người cười rộ lên vì sự ngây thơ của hai đứa trẻ, biết đâu sau này chúng lại làm nên một điều gì đó...Cái này phụ thuộc vào tương lai.

Bên ngoài chợt có tiếng bước chân vội vã, một người phụ nữ xinh đẹp với mái tóc xoăn bước vào, mặc chiếc váy màu đỏ bó sát cơ thể, rất gợi cảm. Người ngoài có thể sớm nhận ra đây chính là Người mẫu nổi tiếng Hoàng Hiểu Dy.

Cô bước vào, đôi giày cao gót nam ngọc gõ mạnh trên sàn nhà, hai tay chống nạnh, đằng sau là bốn, năm tên vệ sĩ theo sau, bên cạnh là một người đàn ông chừng chạc mặc ple xám, mặt vuông chữ điền, cả người toát lên khí chất cao sang, quyền quý:

- Đám nhóc này, không chờ bà chị này về cùng ăn được hay sao?

-Ồ ồ, chị Dy đó à?- Trần Trần ngược mắt lên nhìn.

- Em xin lỗi, em tưởng chị có việc bận chưa về được.- Nam Dĩnh cười hối lỗi.

- Bận cái gì, chị phải hủy đến chục cái hợp đồng để về dự đám cưới hai đứa, vậy mà...hừ hừ.- Cô tức mình cầm một ly rượu mạnh đưa lên miệng tu một hơi dài.

Mọi người há hốc miệng, mắt trợn lên. Cô lão đạo suýt ngã, nhưng đã kịp ngã vào lồng ngực của người đàn ông nọ. Anh ta mỉm cười dịu dàng ôm lấy cô, cất giọng nói trầm ấm đầy quyền uy:

- Xin lỗi mọi người, vì dạo này Tiểu Dy bận bịu làm việc suốt nên bị stress, thông cảm cho cô ấy.

Mọi người lại được dịp đỡ ra, ai nấy đều chăm chăm vào người đàn ông lạ, Lục Trúc bèn hỏi:

- Xin hỏi anh...là?

- Tôi là Louis Filbert.- Người đàn ông nói.

- Louis Filbert? Thiên tài kinh doanh sở hữu toàn bộ các công ti xe hơi nổi tiếng sắp tới sẽ hợp tác với công ty tôi đây ư?- Cả Nam Dĩnh lẫn Hoàng Hiểu Vương cùng đồng thanh.

- Ra hai vị đây là chủ tịch của Hoàng thị và Nam Khánh hay sao?

Hai người đứng bật dậy bắt tay với Louis. Nở nụ cười ” kinh doanh” chuyên nghiệp. (Phát ói với sự giả tạo của hai người này.”=)

Hoàng Hiểu Vương nâng ly rượu về phía Louis:

- Xin chào, tôi là Hoàng Hiểu Vương- Phó chủ tịch tập đoàn Hoàng Thị, rất vui được hợp tác với ngài trong thời gian sắp tới.

Nam Dĩnh cũng cầm ly rượu nâng lên:

- Chào ngài, tôi là Nam Dĩnh- Chủ tịch tập đoàn Nam Khánh, hân hạnh được hợp tác với ngài trong tương lai lâu dài.

Hai người đầu đá nhau ngầm, Louis chỉ biết cười gượng. Anh đưa ra một chiếc hộp nhỏ:

- Vâng, rất hân hạnh. Nghe nói hôm nay là đám cưới của ngài Nam, tôi có món quà nhỏ tặng ngài.

Nam Dĩnh bắt tay riu rít:

- Không dám, cảm ơn ngài, chỉ mong được hợp tác với ngài.

Bữa tiệc bỗng chốc thành nơi kinh doanh của ba người, Lục Trúc với Trần Trần nhìn muốn rớt con người ra vì sự giả tạo tiềm ẩn của những đẳng phu quân mình.

Louis quay sang bắt tay với Hoàng Hiểu Vương:

- Còn ngài là em trai của Tiểu Dy phải không? Rất hân hạnh.

Hiếu Vương gật đầu lia lịa ” Chẳng lẽ đây sẽ là anh rể tương lai của mình hay sao?”

Hoàng Hiểu Dy cau có, vùng tay đẩy Louis ra:

- Bỏ ra cái đồ đầu gỗ...Sao cứ làm phiền tôi thế hả? Ai cần anh đi theo tôi, ai cần vệ sĩ của anh bảo vệ tôi...

Mọi người lại được dịp dân cơ mắt, Hoàng Hiểu Dy ra sức vùng vẫy trong vòng tay Louis, nhưng rồi một cảnh tượng khiến ai nấy không thể quên được. Louis giữ chặt tay Hiếu Dy, đặt lên môi cô một nụ hôn sâu, cả người cô nằm gọn trong lòng ngực vững chắc của anh. Hiếu Dy không thể vùng vẫy được nữa, cô thở dốc dứt khỏi nụ hôn ngọt lịm của anh. Mặt đỏ phừng phừng:

- Đồ đầu gỗ, anh làm gì thế hả?

Louis Filbert mỉm cười nhìn mọi người đang nhìn mình:

- Xin lỗi, đây là thói quen của tôi mỗi khi ở bên Hiếu Dy, xin lỗi các vị nhé.

Và ai đó cũng thông cảm cho cô.

Vậy là...mọi người lại chìm trong tiệc tùng no say suốt một đêm...

Vậy là lại có thêm một câu chuyện tình yêu nữa bắt đầu rồi.

.....

Trên cánh đồng hoa oải hương, ngôi mộ nằm im lìm, gió vùn vù thổi rì rào. Bên tấm bia, một chồi non trời lên khỏi mặt đất, nở ra một bông hoa lạ màu xanh tuyệt đẹp, màu xanh của những viên kẹo bạc hà trong suốt, bông hoa ấy rung rinh trong sắc tím bạt ngàn. Giống như lời chúc của Dương Lạp dành ọi người.

Trên chiếc bàn gỗ, bên cạnh khung cửa sổ rèm trắng tinh, ánh sáng chiếu vào một cặp vợ chồng son đang tựa đầu vào nhau ngủ. Một cuốn sổ nhật kí bìa màu xanh bị gió thổi tung, từng trang một riu vào nhau, những dòng chữ nắn nót được viết thật đẹp...Nhưng, đó chỉ còn là những kí ức.

” Ngày 13 tháng 8 năm 2018.

Tôi đã gặp lại người con gái ấy, trên đất nước Mỹ phồn hoa, tôi tưởng chị Dương Lạp đã trở về...Trái tim tôi sau 5 năm trời lại một lần nữa đập liên hồi, nhịp đập này vốn chỉ có khi bên chị và Tiểu Tinh. Nhưng bây giờ, nó đã rung lên vì cô ấy...Người con gái có đôi mắt trong như pha lê, khi nhìn thật khiến lòng người dễ chịu như một viên kẹo bạc hà mát lạnh.”

” Ngày 24 tháng 8 năm 2018.

Cuối cùng tôi cũng biết tên em, Hạ Diệp Tinh, và tôi cũng biết nó có nghĩa là ngôi sao đêm. Quả thực em giống như một vì tinh tú trên nền trời đêm. Em kém tôi một tuổi, là đàn em lớp dưới của tôi ở đại học. Tôi

muốn làm quen với em, khi vết thương trên trái tim đã hoàn toàn lành lại. Diệp Tinh có khuôn mặt giống chị Lạp như đúc, và mỗi lần nhìn thấy em, sao trong lòng tôi lại nhói nhói. Tôi tưởng mình đã cắt trái tim mình vào băng giá, nhưng nay, nó lại tan chảy...chỉ vì em.”

” Ngày 1 tháng 9 năm 2018.

Em nhận lời mời đi khiêu vũ với tôi trong lễ hội tại trường, em cởi mở và rất năng động, điều này khác so với chị Lạp. Tôi thấy rất vui khi ở bên cạnh em, em giống như đem lại cho tôi sự sống vậy. Diệp Tinh có nhiều lần hỏi tôi tại sao lại thích nhìn em như vậy, tôi chỉ cười, vì tôi đâu thể nói: Vì em giống người anh đã từng yêu.”

” Ngày 25 tháng 11 năm 2018

Hôm nay là một ngày vui, em đã đồng ý lời tỏ tình của tôi, tôi chỉ muốn bế bổng em lên và giữ em chặt trong lòng này...Để em sẽ không vụt mất như chị ấy một lần nào nữa...vì trái tim tôi đã hai lần rỉ máu rồi. Tôi sẽ không làm em đau, sẽ không khiến em phải buồn, khiến em tuyệt vọng vì tôi. Tôi sẽ bao bọc em như tôi đã từng làm với hai người con gái trước, và tôi sẽ không buông tay em, dù cho em có đẩy tôi ra.”

” Ngày 27 tháng 1 năm 2019

Mùa xuân đã về rồi, tôi không có ý định về nước vì Diệp Tinh, nếu có thể, tôi sẽ đưa cô ấy về ra mắt gia đình mình. Tôi sẽ cưới em, tôi hứa danh dự là vậy. Diệp tinh có sở thích ăn kẹo bạc hà, tôi thấy đau nhói vì điều đấy, không những em giống chị Lạp về hình thể mà còn giống về cả sở thích và thói quen, ngay đến mái tóc em, tôi cũng để ý nó không khác chị là mấy. Điều này làm tim tôi đau nhói, liệu đây có phải là sự trùng hợp hay không?”

” Ngày 30 tháng 2 năm 2019

Hôm nay em khóc, vì tôi lỡ hẹn buổi xem phim, thực sự tôi không cố ý, tôi chỉ là bận công việc đột suất, tôi thấy đau khổ lắm, đã nghĩ sẽ không bao giờ để nước mắt em rơi, nhưng giờ đây, tôi đã làm tổn thương trái tim em. Em giận dữ, không trả lời điện thoại với tin nhắn của tôi, em lẩn tránh mỗi khi tôi tìm, tôi lại càng hận bản thân mình hơn. Tôi đã sợ, sợ em chia tay tôi, thực sự rất sợ hãi.”

” Ngày 5 tháng 3 năm 2019

Em vẫn không chịu gặp tôi, tôi đau khổ biết chừng nào...Tôi nhắn tin cho em: Em sẽ không chia tay anh chứ?, và cuối cùng em đã trả lời, câu trả lời khiến tôi muốn phát điên lên: Đừng ngốc như thế, em sẽ không buông tha anh đâu. Tôi vui không kể xiết, em thực là người con gái mạnh mẽ vô cùng.”

” Ngày 18 tháng 5 năm 2019

Em đã nhìn thấy tấm ảnh tôi chụp chung với chị Lạp, tấm ảnh bấy lâu nay tôi vẫn để trong ví như một thói quen, hôm đấy tôi đánh rơi nó. Và Diệp Tinh đã cầm tấm ảnh lên, em nhìn chăm chăm vào nó rồi lại nhìn tôi bằng ánh mắt không thể nào ngạc nhiên hơn. Tôi biết sâu trong ánh mắt em, đã le lói một sự thất vọng. Tôi đau khổ định giải thích nhưng em đã chạy vụt đi...như một cánh hoa bay vụt mất. Tôi không kịp nắm bắt được nó.”

” Ngày 18 tháng 6 năm 2019

Em đã tránh mặt tôi một tháng rồi, mỗi ngày không có em, tôi đau khổ biết chừng nào. Nhưng em vẫn một mực lạnh lùng, tôi biết em giận tôi, em không hỏi đó là ai...và tôi cũng không thể giải thích. Và rồi, em đã nhắn tin cho tôi thế này: Hóa ra trước giờ em chỉ là người thay thế, em không biết cô gái đó là ai mà giống em như vậy nhưng hẳn trong tim anh, cô ấy rất quan trọng nên anh mới luôn để trong ví. Em đã rất đau khổ, anh à! Phải chăng từ lúc bắt đầu đến giờ, anh chưa một lần yêu em bằng cả trái tim mình. Tôi đau lắm, trái tim này đau lắm, khi em hiểu lầm tôi như vậy. Tôi chưa bao giờ coi em là kẻ thay thế, chưa bao giờ giả vờ yêu em...vì cơ bản, trái tim này vốn đã thuộc về em mất rồi. Diệp Tinh!”

” Ngày 24 tháng 7 năm 2019

Em nói sẽ về nước, tôi hoàn toàn tuyệt vọng, em chỉ nói vồn vện một câu với tôi như thế, tôi biết phải làm sao đây. Khi trái tim này, em biết không, nó sắp vỡ vụn mất rồi, sắp tan nát mất rồi. Chỉ mong em đừng bỏ tôi đi mà. Hãy quay về bên tôi, Diệp Tinh.”

” Ngày 27 tháng 7 năm 2019

Ngày hôm nay, tại sân bay, tôi đã chạy đuổi theo hình bóng em trong dòng người đông nghịt, tôi chạy như một kẻ điên vô phương hướng chỉ mong thấy lại được em. Nhưng đến khi chiếc máy bay cuối cùng trong ngày cất cánh, tôi đã hoàn toàn gục xuống chết lặng, tại vì sao? Vì sao em nỡ đâm vào trái tim này. Tôi sai rồi, đáng lẽ tôi không nên mãi lưu giữ hình bóng cũ, đáng lẽ tôi chỉ nên một lòng với em...Nhưng rồi, em đã đứng trên lan can sân bay và chứng kiến tất cả, tôi mờ ảo nhìn lên, một giọt nước vừa tràn khỏi khóe mắt em, giọt nước mắt trong suốt chứa đựng bao đau khổ và dằn vặt, tôi như bị điện giật, chạy thục mạng về phía em, tay tôi vừa kịp lau đi giọt nước mắt ấy trước khi nó rơi xuống đất. Tôi nhìn em, vẫn là gương mặt này, nhưng lại đau khổ vô cùng. Tôi ôm chặt lấy em, nói bằng giọng khàn khàn: Anh xin lỗi, xin lỗi em rất nhiều, anh hứa, hứa sẽ không bao giờ để nước mắt em rơi một lần nào nữa. Và tôi đã hôn lên bờ môi run rẩy của em. Diệp Tinh, anh yêu em biết chừng nào.”

” Ngày 24 tháng 2 năm 2020

Đây là lần cuối cùng tôi viết nên những dòng nhật kí này, vì đơn giản, nhật kí sẽ không còn là nơi tôi trút bầu tâm sự nữa, mà sẽ là người vợ tương lai yêu quý sắp tới của tôi. Diệp Tinh đã đồng ý lời cầu hôn của tôi. Tôi nhất định sẽ đem lại hạnh phúc cho em sau những tháng ngày đau khổ vì hiểu lầm. Vì tôi yêu em, bằng tất cả trái tim này. Một ngày gần đây thôi, em sẽ trở thành người con gái của riêng tôi. Vì vậy, tạm biệt!”

Một cơn gió lạ thổi tung tấm rèm cửa trắng tinh, đem theo tia nắng sớm lung linh sắc màu, quyến nhật kí dường như trở nên trong suốt, tan vào hư vô...

” Tình yêu giống như kẹo bạc hà vậy? Vừa ngọt, vừa cay, vừa mát dịu, đem cảm giác dễ chịu và đưa chúng ta lên đến cung bậc cao nhất của cảm xúc. Tình yêu cũng trong suốt và tươi mát như Kẹo bạc hà. Hãy tận hưởng tình yêu kẹo bạc hà của chính bản thân bạn.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/keo-bac-ha>